

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

НОРА

РОБЪРТС

РОДЕНА В ЛЕД

Понякога огънят може да се роди от леда...

НОРА РОБЪРТС РОДЕНА В ЛЕД

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Понякога огънят може да се роди от леда...

Когато свирепите зимни бури станат господари на западните ирландски графства, местните хора си стоят вкъщи, а туристите не идват. Пансионът на Бриана Конканън опустява, но това не я смущава — тя се наслаждава на спокойствието и тишината. Тази година обаче Бриана очаква странен гост — Грейсън Тейн, автор на криминални романи от САЩ. Скитник по душа, с тъмно минало, той възнамерява да прекара зимата в усамотение. Ала съдбата е отредила друго...

„Родена в лед“ е втора книга от трилогията на Нора Робъртс, посветена на сестрите Конканън — три съвременни жени, свързани съдбовно с родната земя. Това е историята на Бриана, зад чиято красота се крие страстно огнено сърце.

ПРОЛОГ

Дошлият откъм Атлантическия океан силен вятър фучеше гневно и връхлиташе върху полята на Западна Ирландия. Капките дъжд падаха по земята твърди и тежки като куршуми и пронизваха човек до костите. Цветята, цъфтели от пролетта до есента, бяха почернели от убийствения мраз.

Събрали се край огъня в къщурките или в кръчмите, хората разговаряха за фермите си, за покрива над главата си, за емигриралите в Германия или Щатите близки: без значение дали са отпътували предишния ден или преди едно поколение. Ирландия губеше населението си, така както почти бе загубила езика си.

От време на време говореха и за Проблема — войната на север. Но Белфаст бе далеч от селцето Килмихил и по разстояние, и по чувства. Хората се вълнуваха повече за реколтата, добитъка, женитбите и бденията, които неминуемо предстояха през зимата.

На няколко километра от селцето, в топлата кухня, ухаеща на домашни сладки, Бриана Конканън погледна през прозореца към ледения дъжд, който се сипеше в градината ѝ.

— Май ще унищожи кандилката и попадийното цвете.

Болеше я за цветята, които щяха да измръзнат, макар че извади луковиците на някои и ги прибра в претъпканата барачка отзад. Но бурята връхлетя така внезапно.

— Ще засадиш нови на пролет. — Маги наблюдаваше сестра си. Бри се тревожеше за цветята си като майка за децата. Маги въздъхна и погали издутия си корем. Продължаваше да се диви, че тя, а не мечтаещата за семейно огнище сестра, е омъжената и очаква дете. — Знаеш, че ще го сториш с огромно удоволствие.

— Права си. Явно, че ми е нужна оранжерия. Погледнах някои каталози. Мога да я направя. — Ако внимава, вероятно до пролетта ще може и финансово да си го позволи. Замечтана за растенията, които щяха да разцъфнат в новия си стъклен дом, тя извади от фурната

поредната тава кифлички с червени боровинки. Маги ѝ донесе боровинките чак от Дъблин. — Тези ще вземеш вкъщи.

— С удоволствие. — Сестра ѝ се засмя и грабна една. Започна да я подхвърля в ръце, за да изстине по-бързо. — Но след като се наям до насита тук. Кълна ти се, Роуган направо ми брои хапките.

— Иска ти и бебето да сте добре.

— Това е така. Обаче мисля, че той непрекъснато се пита колко от мен всъщност е бебето и колко съм надебеляла.

Бриана хвърли поглед към сестра си. Тя се бе закръглила и някак омекнала, с някакво особено задоволство и розови бузи навлизаше в последните месеци на бременността си. Нямаше нищо общо с предишното кълбо от енергия и нерви.

„Щастлива е — помисли си. — И влюбена. И знае, че любовта ѝ е споделена.“

— Наистина си натрупала няколко излишни килограма, Маргарет Мери — отбеляза тя и погледна в очите сестра си, ала вместо раздражение, в тях блестяха шеговити пламъчета.

— Състезавам се с една крава на Мърфи и засега печеля. — Изяде кифличката и спокойно посегна към следващата. — Само след няколко седмици няма да мога да държа тръбата и да духам стъклото, защото коремът ще ми пречи да виждам. Ще трябва да се върна към работата с открит огън.

— Не е ли по-добре да оставиш скулптурите си за известно време? Нали Роуган те увери, че има достатъчно за всичките си галерии.

— А аз какво — да умра от скука ли? Правя нещо специално за галерията тук, в графство Клар.

— Която ще бъде отворена едва през пролетта.

— Да, но тогава Роуган ще изпълни закана си да ме завърже за леглото, ако трябва, за да не се приближавам до работилницата. — Маги въздъхна, но Бриана помисли, че всъщност няма нищо против закана. Няма нищо против заповедите на Роуган. Самата Маги от време на време си мислеше, че твърде много отстъпва, затова добави: — Искам да продължа да работя, докато мога. А и е толкова приятно отново да си у дома, дори в такова време. Предполагам, че не чакаш гости?

— Напротив. Очаквам един американец. Следващата седмица. — Наля на Маги още чай, напълни своята чаша и седна. Кучето, застанало търпеливо до стола ѝ, положи огромната си глава в скута ѝ.

— Янки? Сам мъж?

— Да. — Бриана погали главата на Конкобар. — Писател. Запази стая и не уточнява колко време ще остане. Предплати за цял месец.

— Месец! По това време на годината? — Развеселена, сестра ѝ се загледа към прозорците, които потропваха от напора на вятъра. Времето съвсем не можеше да се определи като приятно. — А твърдят, че само художниците били ексцентрици. Какви книги пише?

— Криминални. Чела съм някои. Добри са. Печелил е награди, част от романите му са филмирани.

— Значи преуспяващ автор, янки, решил да прекара зимата в пансион в графство Клар. Има да говорят за него в кръчмата.

Маги дояде кифличката и хвърли изпитателен поглед към сестра си. Бриана бе прекрасна жена, розовозлатиста, с нежна светла кожа и чудесна стройна фигура. Лицето ѝ притежаваше класически овал, меки устни, които рядко се усмихваха, бледозелени очи, обикновено замечтани, дълги крайници и коси като тих огън — гъсти и живи, които непрекъснато се измъкваха от фибите.

И с толкова добро сърце, помисли си тя. Въпреки постоянните срещи с непознати, които посрещаше в пансиона си, беше съвсем наивна и нямаше представа какво става отвъд градинската порта.

— Притеснявам се, Бри. Ще прекараш седмици наред с непознат мъж в къщата.

— Често оставам сама с гостите си, Маги. По този начин си изкарвам прехраната.

— Да, но рядко имаш само по един гост, и то посред зима. Нямам представа кога ще ни се наложи да се върнем в Дъблин и...

— Да не сте дошли тук да ме наглеждате? — Повече развеселена, отколкото обидена, Бриана се усмихна. — Маги, аз съм жена. Жена, занимаваща се с бизнес, която знае как да се грижи за себе си.

— Вечно си заета с грижи за другите.

— Не започвай пак темата за майка — стисна устни. — Вече почти не се грижа за нея, откакто двете с Лоти се настаниха в къщата.

— Знам много добре какво правиш — тръсна глава Маги. — Тичаш всеки път, щом махне с пръст, изслушваш постоянните ѝ оплаквания, водиш я по лекари, когато си въобрази, че е неизлечимо болна. — Вдигна ръка — ядосваше се на себе си, защото за пореден път се поддаде на гнева и вината, които изпитваше към майка си. — Не за това се безпокоя в момента. Този мъж...

— Грейсън Тейн — охотно подсказа Бриана, доволна, че темата за майка им е изоставена. — Уважаван американски писател, решил да наеме за известно време стая в приятен, тих пансион, някъде из западните покрайнини на Ирландия. Няма намерение да прекарва времето си с хазайката. — Вдигна чашата и отпи. — Освен това наемът ще ми осигури парите за оранжерията.

ПЪРВА ГЛАВА

Не беше необичайно Бриана да има по някой гост в пансиона „Блакторн“ по време на зимна буря. Но януари обикновено беше спокоен и домът ѝ по-често бе пуст. Не възразяваше срещу самотата или воя на вятъра, нито дори срещу оловното небе, от което ден след ден се сипеше леден дъжд. В такива моменти имаше време да планира нещата.

Винаги се радваше на посетители, чакани или не. От прагматична гледна точка всяка лира или пени имаха значение. Но освен това тя обичаше да има хора наоколо, да ги обслужва и да изгражда временен дом за тях.

През годините, откакто почина баща ѝ, а майка ѝ не живееше в къщата, тя я превърна в нещо, за което бе мечтала от дете. Във всички стаи имаше камини с торфени брикети и дантелени пердета, а от кухнята ухаеше на домашни печива. Маги, или по-скоро нейното изкуство, дадоха възможност на Бриана постепенно да разширява пансиона. Тя никога не го забравяше.

Но къщата бе нейна. Баща ѝ бе прозрял обичта и нуждата ѝ от дом. Младата жена се грижеше за завещаното ѝ, както би се грижила за дете.

Може би времето я накара да си спомни за баща си. Бе починал в ден, подобен на днешния. От време на време, останала напълно сама, се отдаваше на тъгата и на спомените — и добри, и лоши.

Трябва да работи, каза си тя, като се извърна от прозореца, за да се освободи от мислите си.

Тъй като валеше силно, се отказа да отиде до селцето и се захвана с нещо, отлагано отдавна. Не очакваше гости, а единствената резервация бе едва за края на седмицата. Бриана понесе метла, кофа, парцали и празен кашон към тавана, а кучето я следваше по петите.

Помещението почистваше редовно. Къщата ѝ светеше от чистота. Но имаше кутии и сандъци, които не бе поглеждала от дълго време поради залисията с всекидневните задължения. Решително

отвори вратата към тавана. Този път ще разчисти всичко. Няма да позволи на чувствата да ѝ попречат да се справи с отдавна оставените вещи.

Щом помещението се разчисти както трябва и ако успее да набави нужните материали, ще го превърне в уютна стаичка. Облегна се на дръжката на метлата и си я представи: с капандура в меки жълти тонове, за да привлича слънцето, с лакирани мебели и един от ръчните ѝ килими на пода, легло с шарена кувертюра, люлеещ се стол, малко бюро. А ако набави...

Бриана поклати глава и се засмя.

— Все мечтая, Кон — обърна се тя към кучето и го погали по главата. — В момента тук се иска труд и безкомпромисност.

Първо кутиите, реши тя. Време бе да се разчистят старите документи, овехтелите дрехи.

Само след половин час пред нея имаше три подредени купчинки: едната щеше да даде на църквата за бедните, втората щеше да стане на парцали, а третата щеше да задържи.

— Я виж, Кон. — Внимателно вдигна бяла роба за кръщение и я разгъна. Разнесе се лек дъх на лавандула. Дребни копчета и фини дантели украсяваха дрехата. Дело на баба ѝ, досети се Бриана и се усмихна. — Той я е запазил — прошепна тя. Майка ѝ никога не би оставила подобен сантиментален спомен за следващите поколения. — С Маги сме били облечени в това и татко я е запазил за нашите деца.

Усети обичайното свиване на сърцето, на което свикна да не обръща внимание. Нямаше свое бебе, което да спи в люлката. Нямаше крехко същество, което да чака да бъде прегърнато, люляно и обичано. Но Маги ще се зарадва. Внимателно сгъна робата.

Следващата кутия, пълна с писма, я накара да въздъхне. Ще се наложи да ги прочете или поне да им хвърли поглед. Баща ѝ бе пазил грижливо цялата си кореспонденция. Вероятно щеше да има и вестникарски изрезки. Насоки за бъдещите му начинания, както той би ги определил.

Все нови начинания. Отдели изрезки със статии за изобретения, засаждане на гори, дърводелство, магазинерство. Нямаше нито една за фермерство, забеляза тя с усмивка. Той така и никога не стана фермер. Откри писма от роднини, от познати в Америка, Австралия, Канада, на които бе писал. Разписката за старата им камионетка. Един документ

привлече вниманието ѝ и я накара да се смръщи озадачено. Приличаше на сертификат за държавни ценни книжа. Мина „Трикуортър“ в Уелс. Бе го закупил само няколко седмици преди смъртта си.

„Мина «Трикуортър»? Поредната ти авантюра, татко — помисли си тя, — дал си пари, с които всъщност не разполагаме.“ Е, ще се наложи да пише на тази компания „Трикуортър“, за да разбере какво има да се прави.

Дяловете едва ли струваха повече от хартията, на която са напечатани. Такъв бе неизменният късмет на Том Конканън във всичките му делови начинания. Съкровището, което вечно диреше, никога не попадна в ръцете му.

Продължи да рови в кутията и с удоволствие изчете писма от братовчеди, чичовци и лели. Бяха го обичали. Всички го обичаха. Почти, поправи се тя, като се сети за майка си.

Продължи да изважда писма. Попадна на три, завързани с избеляла червена панделка. Подателят им бе в Ню Йорк, но не се изненада. Семейство Конканън имаше приятели и роднини в Щатите. Името обаче ѝ бе напълно непознато, Аманда Доуърти.

Бриана развърза панделката и хвърли поглед на прилежния, обработен почерк. Дъхът ѝ секна и тя прочете повторно написаното внимателно, дума по дума.

„Скъпи мой Томи,

Обещах да не ти пиша. Мога да не изпратя това писмо, но ми е нужно да си представям поне, че разговарям с теб. В Ню Йорк съм едва от един ден. Вече осъзнавам колко си далеч и затова времето, прекарано с теб, ми е толкова скъпо. Ходих да се изповядам и получих опрощение. А същевременно сърцето ми говори, че нищо от онова, което преживяхме, не е грях. Любовта не е грях. А аз винаги ще те обичам. Един ден, ако Господ е милостив, ще открием начин да се съберем. Но ако това никога не се случи, искам да знаеш, че ще съхраня в сърцето си всеки миг, който ни бе подарен. Знам, мой дълг е да ти кажа да уважаваш семейството си, да се посветиш на двете си момиченца, които толкова много обичаш. И ти

го казвам. Но колкото и да е егоистично, искам понякога, когато се запролети в Клар и река Шанън блести на слънцето, да си спомняш за мен. И как през онези няколко кратки седмици ме обичаше. И аз те обичам...”

Винаги твоя, Аманда

Любовни писма, озадачи се Бриана. До баща ѝ. Писани, както личеше от датата, когато е била дете.

Ръцете ѝ изстинаха. Как трябва жена, зряла жена на двадесет и осем години, да реагира, когато узнае, че баща ѝ е обичал друга, освен майка ѝ. Баща ѝ, който вечно се смееше и все кроеше разни планове. Написаното бе предназначено единствено за неговите очи. Но тя не можеше да не ги прочете.

С разтуптяно сърце посегна към следващото писмо.

„Скъпи мой Томи,

Четох и препрочитах писмото ти, докато всяка дума се запечата в съзнанието ми. Сърцето ми се къса, когато си помисля колко си нещастен. Много често поглеждам към океана и се старая да си те представя от другата страна, загледан към мен. Толкова много неща искам да ти кажа, но се опасявам, че само ще засилят мъката ти. Макар да няма обич между теб и съпругата ти, има дълг. Няма смисъл да ти напомням, че децата са основната ти грижа. Знам и винаги съм знаела, че те са на първо място в сърцето и мислите ти. Бог да те благослови, Томи, че си мислиш и за мен. И за скъпоценните мигове, които ми подари. Мислех, че животът ми ще е пуст, но сега вече знам, че той ще е пълноценен и богат. Обичам те дори повече, отколкото когато се разделихме. Не тъжи, когато мислиш за мен. Но мисли за мен.“

Винаги твоя, Аманда

Любов, помисли си Бриана, а очите ѝ се изпълниха със сълзи. Ставаше дума за толкова силна любов, макар и изречена с малко думи.

Коя е била тази Аманда? Как са се срещнали? И колко често баща ѝ си е мислил за нея? Колко често я е пожелавал?

Бриана избърса сълзите и зачете последното писмо.

„Скъпи мой,

Молих се непрестанно, преди да напиша това. Умолявах Светата Майка да ми посочи правилния път. Да ми покаже кое ще е справедливо за теб. Не съм сигурна, но се надявам, че онова, което ще споделя, ще те зарадва, а няма да те натъжи.

Спомням си часовете, които прекарахме в малката ми стая с изглед към река Шанън. Колко мил и нежен бе ти и колко силна беше любовта между нас. Никога не бях изпитвала, нито ще изпитам подобна дълбока и трайна любов. Затова съм благодарна, че макар и никога да не можем да сме заедно, ще имам нещо скъпоценно, което да ми напомня колко съм била обичана. Нося дете от теб, Томи. Моля те, радвай се за мен! Не съм сама и не ме е страх. Вероятно трябва да изпитвам срам — неомъжена, бременна от съпруг на друга. Срамът може и да се появи по-късно, но в момента съм много щастлива.

Знам от седмици, но не събирах смелост да те уведомя. Сега вече я имам, тъй като усещам първите признаци на живот на онова, което заедно създадохме. Нужно ли е да те уверявам колко ще бъде обичано това дете?

Вече си представям как държа детето ни в ръце. Моля те, скъпи, заради детето ни, сърцето ти да не се изпълва с тъга или чувство на вина. И заради детето ни аз ще замина. Ще продължа да си мисля за теб всеки ден и всяка нощ, но няма повече да ти пиша. Ще те обичам цял живот и всеки път, когато погледна към съществуването, което създадохме през онези вълшебни часове край река Шанън, ще те обичам още по-силно.

Дай онова, което изпитваш към мен, на децата си. И бъди щастлив.“

Дете! Със сълзи на очи Бриана покри устата си с ръка. Сестра? Брат? Боже милостиви! Някъде на света съществуваше мъж или жена свързана кръвно с нея. Трябва да са почти връстници. Може да си приличат, да са наследили тена на кожата или цвета на косите.

Какво да направи? Какво бе направил баща ѝ преди толкова години? Беше ли се опитал да открие жената и детето си? Или се бе опитал да забрави?

Бриана внимателно сгъна писмата. Затвори очи и остана приседнала в сумрачния таван. Баща ѝ не беше я забравил и беше запазил писмата ѝ. Винаги бе обичал своята Аманда.

Имаше нужда да премисли нещата, преди да сподели с Маги. Младата жена разсъждаваше най-добре, когато вършеше нещо. Нямахте сили да продължи да разчиства тавана, но имаше достатъчно друга работа. Захвана се да чисти подовете, да лъска мебелите, да готви. Заниманието с домакинството, удоволствието, когато въздухът се освежи, значително подобри настроението ѝ. Прибави торфени брикети в камините, запари чай и се зае да нахвърля скица на бъдещата оранжерия.

Решението само щеше да дойде след време, убеждаваше се тя. След повече от двадесет и пет години още няколко дни на размисъл нямаше да навредят. Но си даде сметка, че е склонна малко да отложи нещата от страх пред неминуемия гневен изблик на сестра ѝ. Бриана никога не бе твърдяла, че е смела жена.

Съчини любезно делово писмо до компанията „Трикуортър“ в Уелс и го остави настрана, за да го изпрати на другия ден.

На следващата сутрин я чакаше цял списък от задачи. Докато запали огъня в камината за през нощта, усети умора и се зарадва, че Маги очевидно е била прекалено заета, за да намине. Още един-два дни, реши Бриана, и ще покаже писмата на сестра си.

Но тази вечер щеше да се отпусне, да не мисли за нищо. Имаше нужда да се поглези. Гърбът я наболяваше от усиленото търкане на подовете. Може би топла вана със солите — подарък от Маги от

Париж, чаша чай и хубава книга щяха да ѝ се отразят добре. Ще използва голямата вана горе и ще се чувства като гостенка. Вместо да легне в тясното си легло в пристроеното до кухнята апартаментче, щеше да прекара нощта в стаята, която смяташе за най-хубава.

— Ще си поживеем царски тази вечер, Кон — обясни тя на кучето, докато обилно ръсеше соли във ваната. — Вечеря в леглото, книга от предстоящия ни гост, писателя. Не забравяй, че е много важен янки — добави тя, когато Кон удари с опашка по пода.

Съблече се и се потопи в горещата, ароматизирана вода. Въздъхна дълбоко. Може би любовен роман ще е по-подходящ за момента, мина ѝ през ума, вместо изпълнен с напрежение трилър, какъвто предполагаше, че е романът „Завещания хематит“. Настани се по-удобно във ваната и все пак предпочете да се потопи в историята за жената, преследвана от миналото си и заплашвана от настоящето.

Романът я увлече дотолкова, че когато водата поизстина, тя продължи да държи книгата с една ръка и да чете, а с другата взе хавлията. Потрепери, бързо навлече дълга памучна нощница и освободи косите си. Само заради вкоренения навик остави за малко книгата и почисти ваната. Но не си даде труда да си приготви вечеря. Предпочете да се сгуши в леглото и да се завие с юргана.

Почти не чуваше напорите на вятъра по прозорците, нито барабаненето на дъждовните капки по стъклата. Благодарение на Грейсън Тейн, Бриана се озова в южната част на Щатите през знойно лято, преследвана от убиец.

Едва след полунощ умората я победи. Заспа с книгата в ръка; кучето похъркваше до леглото, а вятърът виеше като изплашена жена.

Разбира се, имаше кошмари.

Грейсън Тейн действаше импулсивно. Тъй като се познаваше, обикновено приемаше философски както успехите, така и неприятностите, до които подобно поведение водеше. В момента бе принуден да признае, че импулсът, накарал го да тръгне с колата от Дъблин към Клар посред зима, и то по време на силна буря, вероятно ще му навлече неприятности. Но пък това бе и поредното приключение, а животът му бе низ от тях.

На излизане от Лимерик му се спраска гумата. Спука се, поправи се Грей, за да е по-точен в употребата на местния език. След като я смени, приличаше, а и се чувстваше като удавен плъх, независимо от шлифера, който купи в Лондон преди седмица.

На два пъти обърка посоката и запълзя надолу по тесни, криволичещи пътеки. От предварителните си проучвания остана с убеждението, че да се загубиш в Ирландия, е част от чара на страната. Упорито се стараеше да повярва на твърдението.

Умираще от глад, бе мокър до кости и се опасяваше, че ще свърши бензина, далеч преди да е открил нещо подобно на странноприемница или селце.

Мислено си представи картата. Да извиква образи в съзнанието си му се отдаваше по рождение. Затова без особено затруднение успя да възпроизведе педантичната карта, изпратена от хазяйката му.

Лошото бе, че в тъмнината дъждът се изливаше като водопад по предното стъкло, а вятърът подмяташе колата по жалкото подобие на път, сякаш мерцедесът бе детска играчка.

Копнееше за чаша кафе.

При разклонението рискува и пое по лявото. Ако следващите петнадесет километра не откриеше пансиона или място, където да се приюти, щеше да спи в проклетата кола и да продължи сутринта.

Жалко, че не вижда нищо от пейзажа наоколо. Силната буря обаче му създаваше чувството, че е точно какъвто му трябва. Искаше действието в следващия му роман да се разиграва сред скалите и полята на западните части на Ирландия, сред сгушените срещу заплашителния порив на Атлантическия океан селца. А защо да не накара уморения си до смърт герой да пристигне по тези места в такава буря?

Присви очи. Светлинка ли бе изскочила насреща му? Помоли се на Бога да е така. Зърна люлееща се от вятъра табела. Върна малко назад, насочи фаровете към надписа и се ухили.

Ясно се четеше: Пансион „Блакторн“. Значи чувството му за ориентация не му бе изневерило. Надяваше се хазяйката му да притежава пословичното ирландско гостоприемство — все пак пристигаше два дни преди уговорения срок, и то в два след полунощ.

Грей се огледа за алея, където да остави колата и видя единствено жив плет. Сви рамене, остави колата на пътя и прибра

ключовете. Всичко, което щеше да му е нужно, бе събрано в малкия сак на седалката до него.

Взе го, отвори вратата на колата и излезе навън в бурята.

Дъждът връхлетя отгоре му като разгневена жена — биеше безмилостно и неспирно. Залитна и почти се навря в живия плет. Успя да открие портата. Отвори я, но се наложи да направи усилие, за да я затвори. Искаше му се да вижда къщата по-ясно, а не размазаните ѝ очертания в тъмнината. На втория етаж се процеждаше една-единствена светлинка.

Насочи се към нея с мисълта за чаша кафе.

Никой не отговори на похлопването му. Вятърът така фучеше, че се съмняваше дали човек би чул и оръдеен залп. След десет секунди реши сам да отвори вратата.

Бурята вече бе зад гърба му, вътре бе топло; долавяше аромата на лимон, полир, лавандула, розмарин. Зачуди се дали възрастната дама, която държи пансиона, суши розови листа за аромат. Зачуди се също така дали ще се събуди и ще му приготви нещо годно за ядене.

В този миг дочу ръмженето — гърлено, зловещо — и се напрегна. Рязко вдигна глава и присви очи. В следващия миг, макар и само за броени секунди, всякакви мисли изчезнаха от главата му.

По-късно щеше да си даде сметка, че е като сцена от роман. Дори може би от негов роман. Пред очите му бе красива жена в дълга бяла роба, а косите ѝ бяха разпилени като горящо злато по раменете. На светлината на свещта в ръката ѝ, лицето ѝ изглеждаше много бледо. Другата ѝ ръка стискаше каишката на едро, озъбено куче, което стигаше до кръста ѝ.

Тя погледна надолу към него, сякаш бе видение, създадено от въображението му. Имаше вид на изваяна от мрамор или от лед. Стоеше съвсем неподвижно като самото съвършенство.

Кучето се устреми напред. Тя се раздвижи и го задържа.

— Оставете дъжда да влиза вътре — прозвуча гласът ѝ, който само подсили фантастичната гледка. Беше нежен, напевен, закачлив като Ирландия, която бе започнал да опознава.

— Извинявайте.

Той заопипва зад гърба си и затвори вратата.

Сърцето ѝ продължаваше да бие лудо. Шумът и ръмженето на Кон я бяха изтръгнали от пълния с ужаси и преследвания сън. А сега

Бриана стоеше пред облечен в черно мъж, с неясен силует и едва различаваше лицето му, тъй като и то бе в сянка. Той пристъпи и тя хвана по-здраво каишката на Кон.

Дълго, източено лице, долови вече по-ясно тя, като лицето на поет. Имаше тъмни, изпълнени с любопитство очи и сериозна уста. С тези очертани скули и дълги изсветлели от слънцето мокри кичури по челото му приличаше на пират.

„Глупаво е да се страхувам — уверяваше се тя. — Та той е само мъж.“

— Загубили ли сте се? — попита тя.

— Не. — Усмивката му бе приветлива. — Намерих се. Това е пансионът „Блакторн“, нали?

— Точно така.

— Аз съм Грейсън Тейн. Подраних с два дни, но госпожица Конканън ме очаква.

— О! — Бриана прошепна нещо на кучето, което Грей не чу, но казаното имаше въздействие, защото животното моментално се отпусна. — Очаквах ви в петък, господин Тейн. Но добре дошли. — Тя заслиза по стълбите, а кучето я следваше. Протегна ръка и се представи: — Аз съм Бриана Конканън.

Той я наблюдава известно време. Бе очаквал да види приятна, гостоприемна жена с прибрани на кок посивели коси.

— Събудих ви — отбеляза той, чувствайки се малко глупаво.

— Ние по тези краища обикновено спим нощем. Заповядайте, настанете се до камината. — Отправи се към гостната и запали лампите. Остави свещта, духна пламъчето и се обърна да вземе горната му дреха. — Отвратителна нощ за пътуване.

— Забелязах го.

Без шлифера тялото му никак не изглеждаше безформено. Макар и не толкова висок, колкото неспокойното ѝ въображение си го представяше, той бе гъвкав и строен. Прилича на боксьор, помисли си тя и се усмихна. Поет, пират, боксьор. Та този мъж бе писател и гост.

— Стоплете се, господин Тейн. Ще ви направя чай. Или може би предпочитате...

Готвеше се да го покани да види стаята, когато се сети, че се е настанила в нея за през нощта.

— Мечтая за кафе от час насам. Ако няма да ви затрудни...

— Ни най-малко. Разположете се удобно.

Тя беше прекалено привлекателна, за да се лиши от насладата да я наблюдава.

— Ще дойда с вас в кухнята. И без това изпитвам угризения, че ви измъкнах от леглото в такъв безбожен час. — Протегна ръка, за да я подуши Кон. — Доста е едър. В първия миг ме изплаши.

— Едричък е. — Умът ѝ трескаво работеше. — Заповядайте в кухнята, щом искате. Гладен ли сте?

Той погали Кон по главата и ѝ се ухили.

— Госпожице Конканън, мисля, че сте страхотна и съм готов да се влюбя във вас.

Тя се изчерви от комплимента.

— Лесно давате сърцето си и то само за някаква си супа.

— Едва ли е някаква след всичко, което чух за вашето готварско изкуство.

— О?!

Поведе го към кухнята и закачи до вратата дрехата му, от която се стичаше вода.

— Приятел на братовчедата на моята издателка е отседнал при вас преди година-две. Носи се мълвата, че стопанката на пансиона „Блакторн“ готви като богиня.

Само дете бе пропуснал да добави, че и прилича на богиня, помисли си Грей.

— Благодаря за чудесния комплимент. — Бриана сложи чайника на печката и започна да отсипва супа в по-малък съд, за да я стопли. — Не мога да ви предложа нещо специално тази вечер, господин Тейн, но поне няма да си легнете гладен. — Извади от домашния хляб и отрязва дебели филии. — Дълго ли пътувахте?

— Тръгнах късно от Дъблин. Имах намерение да остана още един ден, но нещо ме човъркаше. — Той се усмихна, взе филия и отхапа, преди Бриана да успее да му предложи масло. — Нямах търпение да тръгна. Сама ли поддържате това място?

— Да. Опасявам се, че няма да имате много компания по това време на годината.

— Не съм дошъл за компания — прекъсна я той, наблюдавайки я как отмерва кафето.

В кухнята започваше да ухае божествено.

— Да, писахте, че искате да работите. Вероятно е удоволствие да умееш да създаваш истории.

— Има си и приятните страни.

— Харесвам книгите ви.

Изрече думите простичко, докато взимаше от полицата гледжосана с тъмносиньо керамична купа.

Той вдигна вежди. На този етап хората обикновено започваха да му задават куп въпроси. Как пише? Откъде му хрумват идеите? И най-омразния въпрос: Как успявате да ви издават? А тези въпроси неизменно бяха следвани от информацията, че самият събеседник има история или две, които иска да сподели.

А тя се изказа толкова лаконично. Грей осъзна, че отново се усмихва.

— Благодаря ви. Понякога и аз ги харесвам. — Наведе се напред и помириша аромата от купата, която тя постави пред него. — Не ми мирише на гола чорбица.

— Зеленчукова е, с малко говеждо. Мога да ви направя и сандвич.

— Не, това е достатъчно. — Той опита и въздъхна. — Много е вкусна. — Отново се загледа в жената. Дали кожата ѝ винаги изглежда така нежна и розова, зачуди се той, или е от безсънието? — Опитвам се да изпитам съжаление, че ви вдигнах — заяви, докато се хранеше, — но това пред мен ме кара да не съжалявам.

— Добре поддържаният пансион е отворен по всяко време за посетители, господин Тейн. — Постави кафето до него, направи знак на кучето, което моментално се надигна. — Сипете си още, ако желаете. Ще отида да приготвя стаята ви.

Излезе и при стълбището ускори крачка. Налагаше се да смени чаршафите и пешкирите в банята. И през ум не ѝ минаваше да му предложи друга стая, беше единственият ѝ гост в момента и му се полагаше най-доброто.

Работеше бързо и тъкмо напъхваше възглавниците в калъфките с дантелени краища, когато чу шум при вратата.

Първоначалното ѝ притеснение при появата му на прага бързо премина в решителност — в края на краищата това е неин дом и тя може да използва стаите както иска.

— Дадох си нещо като ваканция — обясни тя и дооправи юргана.

Странно, помисли си той, как видът на жена, която прави нещо съвсем обикновено като оправянето на легло, може да въздейства толкова сексапилно. Вероятно е по-уморен, отколкото предполага.

— Май не само ви вдигнах, но буквално ви измъкнах от леглото. Нямахше нужда да се местите заради мен.

— Плащате ми за тази стая. Топла е. Камината гори, разполагате с отделна баня. Ако...

Млъкна, защото го усети да се приближава. Тръпки пробягаха по гърба ѝ и за миг остана скована, но той само се пресегна и вдигна книгата от нощното шкафче.

Бриана прочисти гърлото си и отстъпи назад.

— Заспах с нея — започна, след което очите ѝ се разшириха от отчаяние. — Не искам да кажа, че ме е приспала. Просто... — Забеляза усмивката му и му отвърна със същото. — Сънувах кошмари.

— Благодаря.

Отпусна се и с умело движение отгърна чаршафа и юргана.

— А вашата поява насред тази буря ме накара да си представя най-лошото. Убедена бях, че убиецът с нож в ръка направо е изскочил от романа.

— И кой е той?

Тя повдигна вежди.

— Не мога да кажа, но имам известни подозрения. Умеете да въздействате върху читателя, господин Тейн.

— Наричай ме Грей — помоли той и ѝ подаде книгата. — В края на краищата, макар и с редуване, но ползваме едно и също легло. — Взе ръката ѝ, преди тя да намисли какво да отвърне и я поднесе към устните си. — Благодаря за вечерята.

— Няма защо. Приятни сънища.

Той не се съмняваше, че ще ги има. Скоро след като Бриана затвори вратата, вече беше в леглото. В стаята ухаеше на люляк и на полски летни цветя, които той разпозна, че са от косите ѝ.

Заспа с усмивка.

ВТОРА ГЛАВА

Продължаваше да вали. Щом отвори очи, Грей забеляза първо навъсеното небе. Можеше да е кой да е час на деня — от зори до здрач. Стрелките на старинния часовник върху каменната полица над камината сочеха девет и петнадесет. Като оптимист реши, че става въпрос за девет и петнадесет сутринта.

Не бе разгледал стаята предишната вечер. Умората от пътуването и видът на красивата Бриана Конканън, която оправя леглото, го разсеяха. Стори го сега, сгъшен на топло под юргана. Стените бяха покрити с тапети, по които нежни виолетки и рози се катереха от пода до тавана. В каменната камина огънят вече беше изгаснал. До камината в боядисана във весели тонове кутия бяха наредени торфени брикети.

Имаше бюро — изглеждаше старо и здраво. Върху излъсканата до блясък повърхност бяха подредени месингова лампа, старинна мастилница и стъклена купа. Ваза със сухи цветя стоеше върху гардероба, на чиято врата бе прикрепено огледало. Два фотьойла, тапицирани в приятно розово, бяха поставени от двете страни на масичка. На пода имаше ръчно плетен килим, който повтаряше приглушените тонове на стаята и цветята по тапетите.

Грей се облегна на таблата на леглото и се прозя. Не му трябваше приятна заобикаляща среда, когато работеше, но я оценяваше. Реши, че изборът му се е оказал сполучлив.

За миг му се прииска да се завие и да продължи да спи. Още не бе влязъл в клетката си — образ, с който често обрисуваше писането си. Хладните, дъждовни сутрини, където и да е по земното кълбо, са предназначени за спане. Но се сети за хазайката си — хубавата, с розови скули Бриана. Любопитството го накара да стане пъргаво и да стъпи на студения под.

Поне водата е гореща, мина му през ум, докато стоеше под душа. А и сапунът ухаеше на борова гора. По време на безкрайните си пътувания бе попадал в някои направо ледени бани. Уютната баня и

белите хавлиени кърпи с нежни бродерии напълно съвпадаха с настроението му. Но пък беше и факт, че обстановката почти винаги го задоволяваше, независимо дали е на палатка в пустинята на Аризона или в луксозен хотел на Ривиерата, Грей обичаше да си мисли, че нагажда средата към потребностите си, докато, разбира се, потребностите му не се променят.

За следващите няколко месеца уютният пансион в Ирландия щеше да го задоволи напълно. Особено като се прибави и компанията на красивата му хазяйка. Красотата винаги е добре дошла.

Реши да не се бръсне и нахлузи джинси и размъкнат пуловер. Вятърът бе утихнал. Помисли си, че не е зле да се поразходи из полята след закуска, да попие малко от атмосферата, така да се каже.

Мисълта за закуска го накара да се отпрати към кухнята.

Не се изненада да я открие там. Помещението сякаш бе създадено за нея: опушената камина, ярките стени, идеално чистите плотове.

Тази сутрин бе вдигнала косата си. Вероятно смяташе събраните на кок коси за практични. Може и така да беше наистина, но отделните кичури, извити по врата ѝ, я правеха много привлекателна.

Вероятно не бе добра идея да се чувства привлечен от хазяйката си.

Тя печеше нещо и от уханието устата му се напълни със слюнка. Не се съмняваше, че именно ароматът на храната, а не жената, в нейната спретната бяла престилка, раздвижваха жизнените му сокове.

В този момент тя се извърна — държеше огромна купа и продължи да бърка съдържанието с дървена лъжица. Примигна от изненада, усмихвайки се приветливо.

— Добро утро. Вероятно искаш да закусиш?

— Ще взема от това, което надушвам.

— В никакъв случай. — Той се възхити на сръчността, с която младата жена изсипа сместа от купата в тавичка. — Още не е готово. Това е кексът за чая.

— Ябълки... — определи той, душейки въздуха.

— Носът ти не те лъже. Ще се справиш ли с ирландска закуска или предпочиташ нещо по-леко.

— Нещо леко няма да ми стигне.

— Дадено. Трапезарията е ей там. Ще донеса кафе и питки, докато чакаш.

— Мога ли да хапна тук? — Той я дари с най-чаровната си усмивка. — Или се притесняваш, ако хората те гледат, докато готвиш?

„Или те гледат, помисли си той, докато вършиш каквото и да е.“

— Никак. — Някои от гостите ѝ предпочитаха да се хранят в кухнята, макар повечето да желяеха да им сервира. Наля му от вече приготвеното кафе. — Пиеш го чисто, нали?

— Да. — Той отпи, както стоеше прав, и продължи да я наблюдава. — В тази къща ли си израснала?

— Да.

Тя пусна големите наденици в тигана.

— И на мен ми прилича повече на дом, отколкото на пансион.

— Такова ѝ е предназначението. Някога имахме ферма, но продадохме повечето от земята. Задържахме къщата и малката къщурка в края на пътя, където от време на време живеят сестра ми и съпругът ѝ.

— От време на време?

— Той има къща и в Дъблин. Собственик е на галерии. А тя е художничка.

— Така ли? С какво по-точно се занимава?

Бриана се усмихна, без да спира да готви. Повечето хора приемаха, че художник непременно означава да рисуваш — това винаги вбесяваше Маги.

— Със стъкло. Приложничка е. — Бриана посочи купата в средата на кухненската маса. Беше в преливащи пастелни тонове, а гърлото ѝ напомняше за стичаща се вода. — Това е нейно произведение.

— Интересно е. — Приблужи се и прокара пръст по купата. — Конканън... — промърмори той, след което се засмя. — Ами, разбира се! М. М. Конканън, ирландската сензация.

Очите на младата жена грейнаха от удоволствие.

— Така ли я наричат? Ще остане доволна, когато ѝ кажа. — Изпита невероятна гордост. — А ти познаваш ли работата ѝ?

— Би трябвало. Преди две седмици купих... не знам как да го нарека, по дяволите! Може би скулптура? От клона на галериите „Уърлдуайд“ в Лондон.

— От галерията на Роуган. Той ѝ е съпруг.

— Удобно. — Той отиде до печката и сам си наля още кафе. Надениците ухаеха почти толкова вкусно, колкото и хазяйката му. — Произведението е невероятно. Леденобяло стъклено кълбо с пламък в средата. Реших, че ми прилича на Недосегаемата крепост. — В отговор на неразбирация ѝ поглед той се засмя. — Явно си изостанала в четенето на американски комикси. Става въпрос за убежището на Супермен, май някъде из Арктика.

— О, на нея това ще ѝ допадне. Маги обожава убежищата. — С несъзнателен жест тя прибра няколко измъкнали се кичура. Беше леко напрегната. Предположи, че е заради начина, по който той я гледа: откровеният, безцеремонен поглед, макар и изпълнен с възхищение, бе някак смуцаващо интимен. Изучава я от писателско любопитство, успокои се Бриана и пусна картофите в нагорещената мазнина. — Строят галерия тук, в графство Клар — продължи тя. — През пролетта ще я открият. Ето ти каша, с която да започнеш, докато стане закуската.

Каша. Всичко бе великолепно: дъждовно утро в ирландски пансион и каша в кафява пръстена купа. Засмя се, седна и започна да се храни.

— Действието на следващата ти книга тук, в Ирландия, ли ще се развива? — Тя му хвърли поглед през рамо. — Или не е редно да питам?

— Напротив. Да, такъв е замисълът ми. Пустни поля, облети от дъжд хълмове, надвиснали скали. — Сви рамене. — Спретнати малки селца, като от пощенски картички. Но под повърхността се крият страсти и амбиции.

Тя се засмя, докато обръщаше парчетата бекон.

— Май нашите селски страсти и амбиции няма да се окажат такива, каквито очаквате, господин Тейн.

— Грей.

— Да, Грей. — Тя взе яйце, счупи го с една ръка и го пусна в тигана. — Вярно, доста се разгорещих миналото лято, когато една крава на Мърфи събори оградата и изпотъпка лехите с розите. А Томи Дъгин и Джо Райън се биха до кръв пред кръчмата на О'Мейли неотдавна.

— Заради жена ли?

— Не, заради футболен мач по телевизията. Но истината е, че са били малко пияни, така разбрах, и се сдобрили веднага след като главите им се избистрили.

— Е, художествените измислици и без това са лъжи.

— Не е така. — Очите ѝ, зелени и сериозни, срещнаха неговите, докато поставяше чиния на масата. — Те са друг вид истина. Ти им вярваш, докато ги пишеш, нали?

Нейното проникновение го изненада и почти го засрами.

— Да — призна той.

Тя се обърна отново към печката, взе голяма чиния и започна да слага наденица, бекон, яйца и картофи.

— Ще сте истинска сензация в селцето ни. Ние, ирландците, обожаваме писателите.

— Е, аз все пък не съм от величината на Йейтс.

Тя се усмихна, когато забеляза какви количества прехвърля той в чинията си.

— Но ти и не искаш да бъдеш като него, нали?

Той я погледна, докато опитваше хрупкавия бекон.

Нима толкова бързо го е разбрала, зачуди се Грей. Той, който така се гордееше, че успява да се обгърне в тайнственост — без минало, без бъдеще.

Преди да намисли какво да ѝ отговори, вратата на кухнята се отвори със замах и вътре връхлетяха дъжд и жена.

— Някакъв идиот оставил колата си точно на средата на пътя. Бри... — Маги млъкна, свали мократа шапка и се вторачи в Грей.

— Извинете — пророни той. — Забравих. Ще я преместя.

— Не е спешно. — Направи му знак да не скача от масата и свали палтото си. — Свършете си закуската. Не бързам. Значи вие сте писателят янки?

— Да. А вие сте М. М. Конканън.

— Да.

— Сестра ми Маги — представи ги тя, докато наливаше чая. — Грейсън Тейн.

Маги въздъхна и седна с видимо облекчение. Бебето в утробата ѝ беснееше като бурята навън.

— Не сте ли подражали с пристигането?

— Промяна в плановете. — Грей забеляза, че чертите ѝ са като на Бриана, но някак по-остри: косите бяха по-червени, очите — по-зелени, по-пронизващи. — Сестра ви бе така мила да не ме остави да спя на двора.

— О, Бриана е с добро сърце. — Маги си взе парче бекон. — Ябълков сладкиш ли надушвам?

— За чая е. — Сестра ѝ извади една тавичка от фурната и пъхна друга. — С Роуган сте добре дошли.

— Може и да наминем. — Взе си кифличка от панерчето. — И колко време ще останете по нашите места?

— Маги, остави госта на мира. Приготвила съм повече кифлички, можеш да ги отнесеш у вас.

— Няма да се прибирам скоро. Роуган пак е на телефона. Доколкото го познавам, денят на второто пришествие ще дойде и ще отmine, а той ще продължи да виси на проклетия апарат. Тръгнала съм към селото за хляб.

— Имам в повече.

Сестра ѝ се усмихна широко и отхапа от кифличката.

— Така си и помислих. — Насочи пронизващите си зелени очи към Грей. — Сестра ми пече хляб колкото за цялото село.

— Артистичността и талантът явно са характерни за семейството ви — отбеляза той. Намаза обилно филията със сладко от ягоди и побутна дружелюбно буркана към нея. — Вие сте майстор на стъклото, Бриана — на готвенето. — Без да се смущава ни най-малко, се загледа в оставения да изстива сладкиш. — В колко часа е чаят?

Маги му се ухили:

— Мисля, че ще ми допаднете.

— И аз мога да ви отвърна със същото. — Той стана. — Ще отида да преместя колата.

— Премести я до къщата — обади се Бриана. — Имаш ли нужда от помощ за багажа?

— Не, ще се справя. Приятно ми бе да се запознаем, Маги.

— И на мен. — Тя облиза пръстите си, изчака го да излезе и продължи: — По-привлекателен е, отколкото на снимките по кориците на книгите му.

— Права си.

— Да не повярва човек, че един писател може да има такова телосложение — целият е в мускули.

Знаейки отлично, че Маги дебне реакцията ѝ, Бриана остана обърната към печката.

— Може да се каже, че е добре сложен. Но се питам, дали омъжена жена, бременна в шестия месец, трябва да се вълнува от телосложението му.

Маги изсумтя.

— Според мен той може да развълнува всяка жена. А ако ти не си се впечатлила, по-добре иди си прегледай очите.

— Зрението ми е отлично, благодаря. Впрочем не се ли тревожеше, че ще бъда сама в къщата с него?

— Така беше, преди да видя колко е симпатичен.

С лека въздишка сестра ѝ хвърли поглед към кухненската врата. Съмняваше се, че разполага с достатъчно време. Облиза устни и заговори, но ръцете ѝ не престанаха да разтребват след закуската:

— Маги, ще се радвам, ако намериш време да наминеш по-късно. Трябва да говоря с теб.

— Говори сега.

— Не, не мога. — Отново хвърли поглед към вратата. — Трябва да сме насаме. Важно е.

— Ти си разстроена.

— Не знам дали съм разстроена или не.

— Да не би той да е направил нещо? Този янки? — Макар и наедряла, Маги скочи, готова да се бие.

— Не, не. Няма нищо общо с него. — Загубила търпение, Бриана спря и опря ръце на кръста: — Нали току-що заяви, че ти е симпатичен?

— Не ми е, ако те разстройва.

— Е, не той ме разстройва. Не ми задавай въпроси сега. Ще наминеш ли по-късно, когато съм сигурна, че е в стаята си.

— Разбира се. — Загрижено погали сестра си по рамото. — Искаш ли да доведе и Роуган?

— Ако е свободен, да дойде непременно — поръча, като се сети за положението на сестра си. — Помоли го от мое име да дойде.

— Значи преди чая. В колко? Два? Три?

— Това ще е най-подходящото време. Вземи кифличките, Маги. И хляба. Ще отида да помогна на господин Тейн да се настани.

От всичко на света Бриана най-много мразеше скандалите, гневните думи, обидите. Бе израснала в дом, където те непрекъснато витаеха из въздуха. Огорченията преливаха в избухвания. Разочарованията караха гласовете да се повишават. Като самозащита винаги се бе старала да контролира своите чувства. И да избягва изблиците и гневните пориви, които бяха щитът на сестра ѝ срещу злощастieto на родителите им.

Сега можеше да признае, макар и само пред себе си, колко често бе пожелавала да се събуди една сутрин и да открие, че родителите им са решили да пренебрегнат законите на църквата и традициите и всеки да поеме по свой път. Не по-малко бяха случаите, когато се молеше да стане чудо. Чудото, родителите ѝ да се открият един друг отново и да възпламенят искрата, привлякла ги един към друг преди толкова години.

Вече разбираше, поне отчасти, защо това чудо така и никога не стана. Аманда. Жената се казваше Аманда.

Дали майка ѝ е знаела? Дали знае, че съпругът, когото ненавиждаше, е обичал друга? Дали знае, че той има едно пораснало вече дете — плод на безразсъдната им, забранена любов?

Никога нямаше да може да попита. Никога няма да попита, даде си дума Бриана. Не би могла да понесе ужасната разправия, която ще последва.

По-голямата част от деня мина във вледеняващ ужас как ще сподели със сестра си откритието си. Познаваше я добре и знаеше колко ще се разстрои и ядоса, колко дълбоко ще се разочарова.

Беше отлагала от доста време. Както правят страхливците, повтаряше си и се срамуваше. Но, от друга страна, се оправдаваше, че и е нужно време да се оправи с чувствата си, преди да поеме част от бремето, което ще се стовари върху Маги.

Присъствието на Грей обаче щеше да я разсее. Докато му помагаше да се настани в стаята, отговаряше на въпросите му за съседните селца и за околността. А въпросите му бяха безброй. Когато му обясни как да стигне до Енис, вече беше напълно изтощена.

Умствената му енергия бе невероятна и ѝ напомни за акробата, когото някога беше видяла на панаира, извиваше се по невероятни начини, след което се разплиташе, преди да започне отново.

За да се успокои, се зае да излъска пода в кухнята.

Още нямаше два часа, когато чу Кон да лае радостно. Чаят бе готов, глазурата на сладкиша — сложена, малките триъгълни сандвичи — пригответени. Бриана стисна ръце и отвори вратата, за да влязат сестра ѝ и зет ѝ.

— Пеша ли дойдохте?

— Суини твърди, че трябва да се движа повече. — Бузите на Маги бяха порозовели, очите ѝ грееха. Подуши ароматите, които идваха от кухнята. — И ще го сторя, но след чая.

— Напоследък е много лакома — обади се Роуган, докато закачаше палтото ѝ и своето на кукичките до вратата. Макар да бе облечен в стари джинси и спортни обувки, продължаваше да прилича на онова, което съпругата му наричаше стопроцентов жител на Дъблин. Беше висок, привлекателен и елегантен, независимо дали беше облечен спортно или официално. — Имахме късмет, че ни покани на чай, Бриана. Маги е унищожила всичките запаси в килера.

— Е, тук има в изобилие. Седнете до огъня, а аз ей сега ще сервирам.

— Не сме гости — възрази сестра ѝ. — Спокойно можем да се настаним в кухнята.

— По цял ден съм там. — Отказът ѝ не бе особено убедителен. В цялата къща нямаше помещение, което да обича повече. Но искаше, имаше нужда от тържествеността на гостната за предстоящия разговор. — А и огънят в камината е запален.

— Ще ти помогна с подноса — предложи Роуган.

В момента, в който се настаниха в гостната, Маги се пресегна за парче сладкиш.

— Вземи си първо сандвич — посъветва я съпругът ѝ.

— Държи се с мен сякаш съм дете, а не жена, която носи дете. — Но все пак го послуша и взе сандвич. — Разказах на Роуган за твоя привлекателен янки. Дълги, изсветлели по краищата руси коси, здрави мускули и големи златистокафяви очи. Няма ли да се присъедини към компанията ни за чая?

— Рано е за чай — отбеляза Роуган и се обърна към Бриана. — Чел съм книгите му. Умее да увлича читателя.

— Знам. — Тя се усмихна. — Снощи заспах с един от романите му. Отиде с колата до Енис. Беше така любезен да се съгласи да пусне едно мое писмо. — „Най-лесният начин, помисли си Бриана, е заобиколният.“ — Вчера, когато бях на тавана, намерих някои документи.

— Не сме ли изчерпали вече тази тема? — осведоми се Маги.

— Много от кутиите с вещи на татко не бяха отваряни. Докато майка беше тук, нали все смятахме, че е нежелателно да се захващаме с тях.

— Да. Само щеше да мърмори и да фучи. — Маги се намръщи. — Не е трябвало да се захващаш сама с тази работа, Бри.

— Не ми тежеше. Мисля си, че мога да превърна и тавана в стая за гости.

— Още гости? — Сестра ѝ вдигна нагоре очи. — Та ти така и така си посрещаш твърде много хора през пролетта и лятото.

— Обичам да има хора в къщата. — По този въпрос спореха отдавна и все не успяваха да се разберат. — Но както и да е, време бе да се прегледат нещата. Имаше и дрехи, сред които намерих това. — Стана и взе малка кутия. Извади дантелената бяла роба. — Баба я е шила. Сигурна съм. Татко я е запазил за внуците си.

— О! — Всичко у Маги — очите, извивката на устата, гласът — бе омекотено. Протегна ръце и взе робата. — Толкова е малка — изрече тя.

Бебето в утробата ѝ се размърда, когато погали робата.

— Семейството ти вероятно също е заделило рокличка за кръщение, Роуган, но си помислих...

— Ще използваме тази. Благодаря ти, Бри. — Само един поглед върху лицето на съпругата му бе достатъчен. — Ето, Маргарет Мери — каза.

Маги пое кърпичката, която ѝ предложи и избърса очите си.

— В книгите пише, че е от излишните хормони. А те сякаш постоянно извират от мен.

— Ще ти я прибера — предложи Бриана. След това предприе следващата стъпка и извади сертификата за държавни книжа. —

Открих и това. Татко вероятно го е закупил или вложил пари малко преди смъртта си.

Сестра ѝ хвърли бегъл поглед на хартийката и въздъхна.

— Поредният му блян как да изкара пари. — Видът на документа я трогна почти толкова, колкото и дрешката. — Типично в негов стил. Значи е решил да се захване с миньорство.

— Ами почти всичко друго бе опитал.

Роуган огледа документа със свъсени вежди.

— Искаш ли да поразпитам за компанията, да събера информация?

— Писах им. Господин Тейн ще пусне писмото. Предполагам, че нищо няма да излезе. — Нито едно от начинанията на Том Конканън не се бе оказало печелившо. — Но бих те помолила да задържиш документа, докато ми отговорят.

— Става въпрос за десет хиляди акции — отбеляза той.

Сестрите се усмихнаха една на друга.

— И ако възлиза на повече от стойността на хартията, на която е отпечатан, то той е надминал себе си — обясни съпругата му и си взе от сладкиша. — Постоянно се готвеше да вложи суми в нещо или да започне свой бизнес. Мечтите и сърцето му бяха огромни, Роуган.

Усмивката на Бриана помръкна.

— Попаднах и на още нещо. Нещо, което трябва да ви покажа. Писма.

— Той непрекъснато пишеше.

— Не — прекъсна я тя, преди Маги да започне да разказва някой от безкрайните си спомени. „Направи го сега, насърчаваше се, докато чувстваше как сърцето ѝ се свива, направи го бързо.“ — Тези са писани до него. Три на брой. И мисля, че е най-добре сама да ги прочетеш.

Сестра ѝ забеляза, че очите на Бриана са станали хладни и отнесени. Нейната защита, както знаеше Маги, срещу всякакви избухвания и болки. Затова каза:

— Добре, Бри.

Без да пророни и думичка, Бриана ѝ подаде писмата. На Маги ѝ бе достатъчно да погледне обратния адрес, за да усети ударите на сърцето си. Отвори първото писмо.

Бриана чу отчаяната ѝ въздишка и здраво стисна ръце. Видя как сестра ѝ се пресегна и хвана Роуган за ръката. Променила се е, отбеляза наум Бриана. Само преди година щеше да отблъсне всяка ръка, която ѝ се предлагаше като утеха.

— Аманда. — Очите на Маги бяха пълни със сълзи. — Точно това име пророни, преди да умре, застанал там, на скалите при Луп Хед. Мястото, което толкова много обичаше. Ходехме там и той се шегуваше как ще скочим в някоя лодка и следващата ни спирка ще е кръчма в Ню Йорк. — Сега вече сълзите се стичаха по лицето ѝ. — В Ню Йорк. Аманда е живеела в Ню Йорк.

— Той е споменал името ѝ? — Сестра ѝ покри устата си с ръка. Едва се въздържа да не прибегне към детския си навик да си гризе ноктите. — Сега си спомням, че ти каза нещо подобно на бдението му. Споделял ли ти е нещо повече за нея?

— Нищо, освен името. — Маги ядосано избърса сълзите си. — Нищо повече не каза. Обичал я е, а не е предприел нищо.

— Какво е можел да направи? — попита Бриана. — Маги...

— Нещо. — Тя бе завладяна от още по-силен гняв, когато вдигна очи. — Каквото и да е. Боже милостиви, та животът му бе истински ад! Защо? Защото църквата определя, че е грях да не следваш законите ѝ. Та той и без това е съгрешил, нали така? Извършил е прелюбодеяние. Дали го виня за постъпката му? Мисля, че не мога да го сторя, като се сетя какво преживя в тази къща. Но, за бога! Не е ли могъл все пак да предприеме нещо? Нещо!

— Останал е заради нас. — Гласът на сестра ѝ бе напрегнат и студен. — Много добре знаеш, че остана заради нас.

— И трябва да се чувствам благодарна заради това?

— Можеш ли да го виниш, че ви е обичал? — попита Роуган тихичко. — Или да го осъдиш, че е обичал друга?

Очите ѝ проблеснаха, но горчивината ѝ се превърна в тъга.

— Няма да сторя нито едното, нито другото. Но той заслужаваше нещо повече от спомени.

— Прочети и другите писма, Маги.

— Добре. Ти току-що си била родена по времето, когато е писано това — отбеляза тя и се захвана с второто.

— Знам — глухо отвърна сестра ѝ.

— Мисля, че много го е обичала. Пропити са с особена нежност. Нима е много да се иска любов, нежност? — Маги погледна към Бриана за някаква реакция. Видя единствено познатата ѝ отчужденост. Въздъхна и отвори последното писмо, а Бриана продължи да седи напрегната и студена. — Все ми се ще... — Гласът ѝ изневери. — Боже господи! Бебе. — Инстинктивно положи ръка на корема си. — Тя е била бременна?

— Някъде по света имаме брат или сестра. Не знам какво да правя.

Изненадата и гневът изправиха Маги на крака. Приборите за чай издрънчаха, когато тя стана, за да закрачи напред-назад из стаята.

— Какво да се прави? Та то вече е направено, не виждаш ли? Преди двадесет и осем години, ако трябва да сме точни.

Сломена, Бриана се наклони да стане, но Роуган я хвана за ръката.

— Остави я да си излее гнева — промърмори той. — После ще се почувства по-добре.

— Какво право има да му съобщи подобно нещо и след това да изчезне? — настояваше Маги. — С какво право той е допуснал тя да си тръгне? А ти сега какво — да не мислиш, че това задължение пада на наш гръб? Ние ли трябва да изясним какво е станало? Та ние не говорим за изоставено дете, Бриана, а за зрял човек. Какво общо има това с нас?

— Нашият баща ни свързва, Маги. Семейство сме.

— А, да, рода Конканън. Господ да ни е на помощ! — Изчерпала силите си, тя се облегна на полицата над камината. — Нима е бил толкова слабохарактерен?

— Ние не знаем какво е направил или какво е можел да направи. Вероятно никога няма да узнаем. — Бриана дълбоко си пое въздух. — Ако майка е знаела...

Сестра ѝ възрази с горчива ирония:

— Не е знаела. Иначе нямаше да пропусне да използва подобно оръжие срещу нещо, докато го унищожи. Бог е свидетел — тя не пропусна да използва всички други оръжия.

— Значи няма смисъл да ѝ казваме сега, нали?

Маги бавно се извърна.

— Искаш да не го споменаваме?

— Какво ще спечелим, като я нараним?

Маги стисна устни.

— Според теб тя ще усети болка?

— А ти толкова ли си сигурна, че няма?

Пламъкът в очите на Маги изгасна така бързо, както се появи.

— Не знам. Как мога да знам? Вече имам чувството, че и двамата са ми напълно непознати.

— Той те обичаше, Маги. — Роуган се надигна, за да застане до нея. — Знаеш го отлично.

— Да — тя се облегна на него, — но не знам какво изпитвам.

— Според мен е редно да направим опит да открием Аманда Доуърти — започна Бриана — и...

— Не мога да разсъждавам. — Сестра ѝ притвори очи. Беше обзета от твърде силни чувства, за да успее да вземе правилното решение. — Нужно ми е време да премисля, Бри. Чака толкова отдавна, още малко време няма да навреди.

— Съжалявам, Маги.

— Не си слагай и това бреме на раменете. И без това си претоварена. Дай ми няколко дни, Бри, и тогава ще решим заедно какво да правим.

— Разбира се.

— Бих искала да задържа писмата.

— Добре.

Маги се приближи и погали бледото лице на сестра си.

— Той и теб обичаше, Бри.

— По свой начин.

— По всякакъв начин. Ти бе неговият ангел, неговата изящна хладна роза. Не се тревожи. Ще намерим начин да предприемем най-доброто.

Грей не се разстрои, когато от оловното небе отново заваля дъжд. Стоеше на парапета на превърналия се вече в руини замък и гледаше към лениво течащата река. Вятърът виеше и стенеше около останките от каменните стени. Като че ли бе съвсем сам не само на това място, не само в тази държава, но и в целия свят.

По негова преценка тук бе идеално място за убийство.

Жертвата може да бъде примамена в замъка, после да бъде преследвана по древните виещи се каменни стълби, да бяга безпомощно нагоре, докато и последният лъч надежда се стопи. Спасение няма да има.

Тук, където от стари времена се е ляла кръв, стичала се е по камъните и е прониквала дълбоко в пръстта. Мястото беше идеално за извършване на убийство — не в името на Господ, не за родината, а за удоволствие.

Грей вече бе създал образа на престъпника, представяше си го наведен напред, а ножът проблясва със сребърни отблясъци на оскъдната светлина. Бе измислил и жертвата и познаваше нейния ужас и болка. Образите на героя и жената, които щеше да обича, бяха така ясни пред очите му, колкото реката пред него.

Знаеше, че скоро ще трябва да започне да ги вае с думи. При писането най-голямо удоволствие му доставяше да накара героите си да започнат да дишат, да ги обвие в плът и кръв. Да се рови в миналото им, да открива потиснатите им страхове, всичките им прежеждия.

Може би, защото самият той нямаше минало. Сам се бе изградил, пласт след пласт, така вещо и детайлно, както създаваше характеристиките на героите си. Бе решил да се превърне в Грейсън Тейн и умението му да съчинява истории му помогна да се превърне донякъде в човека, който и какъвто бе искал.

Не смяташе, че скромничи, но не се възприемаше като нещо повече от добър писател, вещ разказвач. Първоначално започна да пише за развлечение и признаваше, че е имал късмет, когато успя да накара читателите да му обърнат внимание.

Бриана бе права. Не изпитваше никаква необходимост да бъде писател от величината на Йейтс. Стигаше му да е добър писател, за да си изкарва прехраната, и да прави каквото пожелае. Ако си велик писател, това влече отговорности и очаквания, с каквито не желаше да се сблъсква. А онова, с което Грей не искаше да се сблъсква, той просто избягваше.

Но имаше моменти, като сегашния, когато се чудеше какво ли е да имаш корени, род, пълноценно семейство и родина. Какво ли са изпитвали хората, изградили този замък, онези, които са се били тук, умрели тук? За какво са копнеели? И как е възможно битки, водили се

толкова отдавна, да изпълват пространството с кънтенето от ударите на меч върху меч?

Затова избра Ирландия: заради историята, заради умението на хората да разказват преданията от поколение на поколение. Заради хората, призна пред себе си той, като Бриана Конканън.

Странно, но и интересно, че тя толкова прилича на онова, което иска да представлява героинята му.

Като физика бе идеална — мека, лъчезарна красота, изящни движения, сдържана. Но под повърхността, като пълна противоположност на откритото гостоприемство, прозира отчужденост и тъга. Доста е сложно, мина му през ума, докато дъждовните капки се стичаха по лицето му. Допадаха му контрастите и заплетените характери — гледаше на тях като на загадки, които чакат разрешение. Кое кара очите ѝ да гледат така притеснено понякога или да се обгражда със студенина като защита срещу нещо?

Щеше да е интересно да разбере.

ТРЕТА ГЛАВА

В първия момент при връщането му в пансиона реши, че е излязла. Съсредоточен като куче надушило диря се отправи към кухнята. Дочу гласа ѝ — мек, тих и леден — и спря. Без да се замисля, че е невъзпитано да подслушва, той се насочи към вратата на гостната.

Видя я да разговаря по телефона. Ръката ѝ си играеше с шнура — жест, който показваше, че е разгневена или нервна. Не виждаше лицето ѝ, но вдървено изправените гръб и рамене говореха достатъчно за настроението ѝ.

— Току-що влизам, майко. Отскочих до селото за някои неща. Имам гост.

Последва пауза. Грей забеляза как тя вдигна ръка и разтърка слепоочието си.

— Да, знам. Съжалявам, че съм те разстроила. Ще намина утре. Мога...

Млъкна, очевидно прекъсната от някаква остра забележка от другия край на телефона. Той потисна желанието си да влезе в стаята и да масажира напрегнатите ѝ рамене.

— Утре ще те заведа където искаш. Никога не съм казвала, че съм прекалено заета. Съжалявам, че не се чувстваш добре. Да, и ще напазувам. Не ми представлява никакъв проблем. Да, преди обяд, обещавам. Трябва да приключвам вече. Сложила съм сладкиш във фурната. Да ти донеса ли от него? Утре, майко, обещавам. — Сбогува се и се обърна. Отчаянието, изписано на лицето ѝ, прерасна в изненада при вида на Грей. Страните ѝ поруменияха. — Тихо се движиш. Не чух кога си влязъл.

— Не исках да преча. — Не показва никакво смущение, че бе подслушал разговора ѝ. — Майка ти наблизо ли живее?

— Не е далеч. — Говореше сдържано, но той долови обхваналия я гняв. Докато подслушваше, почувства мъката ѝ, но очевидно не смяташе за важно да се извини. — Ще отида да донеса чая.

— Не бързай. Ще почакам да се опече сладкишът.

Тя го изгледа втренчено, преди да заяви:

— Излъгах. Държа да ти кажа, че къщата ми е отворена за теб, но не и личният ми живот.

Той кимна.

— А аз държа да ти кажа, че вечно си завирам носа в хорските работи. Разстроена си, Бриана. Може би искаш чаша чай?

— Вече пих, благодаря. — Раменете ѝ останаха сковани, докато пресичаше стаята. Понечи да мине край него, но той я спря с леко докосване. Очите му бяха изпълнени с любопитство — това ѝ беше неприятно; в тях имаше и съчувствие — не го искаше.

— Писателите като добрите кръчмари, очевидно винаги са склонни да изслушват хорските разкази.

Тя мръдна. Движението бе едва забележимо, но достатъчно, за да постави дистанция между тях и да е сигурна, че е разбрал какво му казва.

— Винаги съм се чудила на хора, които изпитват необходимост да споделят личните си проблеми с човека, който им поднася бирата. Ще ти сервирам чая в гостната. Твърде много работа имам в кухнята, за да се нуждая от компания.

Грей прокара език по устните си, докато тя се отдалечаваше. Даде си сметка, че току-що бе поставен на място.

Бриана не се сърдеше за проявеното от американеца любопитство. Самата тя имаше въпроси. Обичаше да слуша за живота и семействата на хората, които минаваха през дома ѝ. Може и да не бе честно, но предпочиташе да не говори за себе си. Много по-уютно се чувстваше в ролята на слушател. Така бе по-безопасно.

Не му се сърдеше. От опит знаеше, че гневът не разрешава проблемите. При повечето сблъсъци търпението, възпитанието и спокойният тон действаха като по-ефективен щит и оръжие. Те ѝ послужиха по време на вечерята и докато приключат, сякаш възстановиха нормалните взаимоотношения между хазайка и гост. На любезната му покана да отидат заедно в селската кръчма бе не по-малко любезно отказано. Бриана прекара приятен час, през който дочете романа му.

Сега, след като закуската бе привършила, а чиниите — измити, тя се готвеше да отиде с колата при майка си и да посвети останалата част от сутринта на Маив. Маги щеше да се ядоса, ако узнае. Но сестра ѝ не разбираше, че не е толкова трудно и съвсем не е досадно да изпълнява изискванията на майка им, да ѝ отдели време и грижи. Като се изключат някои неудобства, все пак ставаше въпрос за няколко часа.

Преди близо година, преди успехът на Маги да направи оттеглянето на Маив в самостоятелна къща с компаньонка възможно, Бриана изпълняваше капризите на майка им по двадесет и четири часа в денонощието. Налагаше ѝ се да се грижи за несъществуващи болести, да търпи вечните ѝ оплаквания и непрекъснато да слуша какви недостатъци има.

Постоянно ѝ се напомняше, че Маив е изпълнила дълга си, като я е дарила с живот.

Маги не бе в състояние да проумее, че Бриана продължава да изпитва вина и е готова да заплати тази цена, само и само да се чувства единствена господарка на пансиона „Блакторн“.

А денят беше чудесен — слънцето грееше, в лекия ветрец се долавяше едва осезаем пролетен полъх. Нямахте да е за дълго, затова слънчевият ден и лекият вятър бяха още по-скъпоценни. За да им се наслади по-пълно, тя отвори прозорците на раздрънкания си фиат. Ще трябва да ги вдигне и да пусне слабото отопление, когато майка ѝ се качи в колата.

Хвърли любопитен и леко завистлив поглед към удобния спортен мерцедес, нает от Грей. Беше лъскав и елегантен. И идеално подходеше на шофьора. Прииска ѝ се да седне зад волана на мерцедеса за една-две минути.

Почти извинително потупа кормилото на раздрънкания фиат, преди да завърти ключа. Двигателят се напъна, промърмори и се задави.

— Не, не. Не исках да те обидя — изрече тя и отново завъртя ключа. — Хайде, скъпи, запали, моля те. Знаеш, че мразя да закъснявам.

Но двигателят само изхриптя и отново изгасна. Отчаяна, Бриана излезе и вдигна капака. Фиатът често се държеше като капризна старица. Обикновено успяваше да го прилъже с няколко намествания или затягания с подръчните си инструменти.

Тъкмо бе измъкнала очуканата кутия за инструменти, когато Грей се появи на входната врата и извика:

— Проблеми с колата ли имаш?

— Проявява характер. — Бриана отметна коси и нави ръкавите на жилетката си. — Иска малко внимание.

С палци, пъхнати в предните джобове на джинсите, той се приближи и погледна под капака. Държеше са леко наперено.

— Искаш ли да погледна?

Тя му хвърли изпитателен поглед. Още не се бе обръснал. Наболата брада трябваше да му придаде небрежен вид. Вместо това комбинацията с просветлелите по краищата златисти кичури, събрани на опашка, отговаряха на представата на Бриана за американска рок звезда. Мисълта я накара да се усмихне.

— Какво? Ти наистина ли разбираш от коли или предлагаш услугите си просто защото е редно, тъй като си мъж?

Веждите му се вдигнаха нагоре, а устните му трепнаха, докато взимаше кутията с инструменти от ръцете ѝ. Трябваше да признае колко се радва, че тя вече не му се сърди.

— Направете ми място, мадам — изрече провлачено и гърлено, както говорят в южните щати. — И не тревожете хубавата си главичка. Оставете мен, като мъж, да се справя.

Погледна го учудено.

— Говориш точно като Бък от романа си.

— Бива си я колата ти. — Той ѝ се ухили, преди да се навре под капака. — А той е надутото селско магаре, не мислиш ли?

— Хм... — Не бе съвсем сигурна, доколко е редно да се съгласи, макар да обсъждаха измислен герой. — Обикновено е карбураторът — побърза да смени темата. — Мърфи обеща да го разглоби, когато има малко свободно време.

С рамене и глава под капака, Грей се обърна и я погледна.

— Да, но Мърфи не е тук сега, нали?

Вярно беше. Бриана прехапа устни, докато го наблюдаваше как се труди. Наистина му бе благодарна за предложената помощ. Но този мъж все пак бе писател, а не автомонтъор. Нямахше да разреши, независимо от добрите му намерения, да повреди нещо.

— Обикновено като позатегна ей този винт... — За да му покаже, тя се наведе до него и посочи: — ... успявам да запаля.

Той се извърна. Очите и устните му бяха съвсем близо до нейните. Младата жена ухаеше възхитително — свежо и чисто като утрото. Взираше се в нея, а тя се изчерви и очите ѝ леко се разшириха. Реакцията ѝ сигурно щеше да го накара да се усмихне, ако цялото му тяло не бе като полудяло.

— Този път не е карбураторът — обясни ѝ, а в същото време се чудеше как ще реагира тя, ако устните му докоснат онова място на шията ѝ, което пулсираше.

— Не е ли? — Бриана имаше чувството, че не може да помръдне, дори животът ѝ да зависи от това. В очите му има златисти отблясъци, също като тези в косите му. С мъка успя да си поеме въздух. — Обикновено причината е в него.

Той се отмести и като изпитание и за двамата докосна рамото ѝ със своето. Прекрасните ѝ очи погледнаха объркано — същинска морска шир под променливи небеса.

— Този път са кабелите на акумулатора. Ръждясали са.

— Зимата беше доста влажна.

Ако се приближи още само сантиметър, устните му ще бъдат върху нейните. Тази мисъл сви стомаха ѝ на топка. Няма да е нежен — беше сигурна. Дали целувката му щеше да е като на героя от романа, който дочете снощи? Дали зъбите му щяха да хапят, а езикът да си пробива път? Дали ръцете му щяха да изискват настойчиво и необуздано...

О, господи! Бе сбъркала. Може да помръдне, след като животът ѝ зависи от това. Не че нещо я заплашва — та той дори не бе помръднал, дори не бе примигнал. Виеше ѝ се свят от собственото ѝ въображение. Отдръпна се назад, но не успя да се въздържа да не простене леко, когато и той стори същото.

Стояха така, почти прегърнати, на слънчевата светлина.

Какво ще направи той, питаше се тя. Какво ще направи *тя*?

Той не бе сигурен защо се въздържа. Може би заради леката уплаха, която долови у нея. Или може би заради шока, когато откри, че и той изпитва страха, който свиваше стомаха ѝ на топка.

Именно той направи крачката назад; важната крачка назад.

— Ще се опитам да ги почистя — изрече. — И тогава отново ще се опиташ да запалиш.

Неволно събра ръце и преплете пръсти.

— Благодаря. Ще отида да позвъня на майка ми, че ще закъснея малко.

— Бриана. — Изчака отново да го погледне в очите. — Лицето ти е много привлекателно.

Не знаеше що за комплимент е това, но кимна:

— Благодаря. И твоето ми е симпатично.

Той посочи с глава:

— Колко внимателно да се захвана с това?

Нужни й бяха няколко мига, за да разбере, че има предвид колата, и още толкова, за да си възвърне гласа.

— Много. Изключително много.

Грей я изчака да влезе в къщата, преди да се хване на работа.

— Точно от това се опасявах — промърмори.

След като тя тръгна — двигателят на фиата определено се нуждаеше от основен ремонт — Грей направи дълга разходка из полята. За съжаление познаваше се добре и бе съвсем наясно, че всъщност го прави, за да забрави влечението, което изпита към Бриана.

Нормална реакция, уверяваше се. В края на краищата бе красива жена. А самият той отдавна не бе имал връзка с жена. Естествено бе либидото му да се обади.

Имаше една жена, сътрудничка на лондонското му издателство, с която се срещаше понякога. Но подозираше, че тя се интересува много повече как връзката им може да подпомогне нейната кариера, отколкото от самия него. С учудваща лекота той успя да предпази отношенията им да не станат по-интимни.

Реши, че започва да се уморява. Успехът понякога води до подобно състояние. Удоволствието и гордостта, които доставя, си имат цена: растящо чувство на недоверие, засилено предубеждение. Това рядко го тормозеше, тъй като никога не бе изпитвал особено доверие към хората. Смяташе, че е по-добре да вижда нещата такива каквито са, а не такива каквито желае да са. Онова, което иска е по-добре да го изрази в романите си.

Точно по този начин може да се възползва от реакцията си към Бриана. Тя щеше да е прототипът на героинята му — прекрасна,

сериозна и спокойна жена, чийто очи загатват за тайни и ледени късове, но и за неподозирани огънове и скрити силни чувства.

Какво я кара да действа? За какво мечтае? От какво се страхува? На тези въпроси ще отговори, докато изгражда образа на жената с думи и въображение.

Дали ревнува сестра си заради невероятните ѝ успехи? Дали презира властната си майка? Има ли мъж, когото да желае и който да я желае?

На тези въпроси трябва да намери отговора, докато опознава Бриана Конканън.

Грей си помисли, че ще трябва да съчетае всичките тези качества, преди да успее да напише романа.

Усмихна се, както вървеше. Да, така трябва да постъпи, защото искаше да узнае отговора на въпросите. Не изпитваше угризения да се рови в личния живот и преживявания на хората. И никаква вина, че крие своите.

Спря и се огледа наоколо. Бе попаднал на място, където не бе трудно човек да се загуби: море от зелени поля, в които пасяха едри крави, и ниви, разделени със сиви каменни огради. Утрото бе кристално ясно — виждаше проблясването на слънчевите лъчи по прозорците на къщурките в далечината, различаваше веещото се на вятъра простряно пране.

Над главата му небето бе яркосиньо — като на картичка. Но на запад започваха да се трупат облаци; лилавите им краищата вещаеха буря.

Долавяше миризмата на трева, крави и на дима от къщурката; усещаше дъха на морето. Вятърът си играеше из тревата, от време на време се виждаше как крава размахва опашка или пък птичка приветстваше деня с чуруликане.

За миг изпита угризения, че пренася измислени убийства и престъпления на такова място.

„Разполагам с шест месеца“, напомни си Грей. Шест месеца преди следващият му роман да се появи по книжарниците и той да се впусне, колкото е възможно по-весело, в забавлението да обикаля за представяне на книгата и да дава интервюта за пресата. Шест месеца, за да пресъздаде историята, оформила се вече в главата му. Шест

месеца, през които да се наслади на това кътче от земята и на хората, които го обитават.

След това щеше да напусне, както бе напускарал десетки места и стотици хора, и да продължи нататък. Местенето от място на място не го затрудняваше.

Стигна до каменна ограда, прескочи я и навлезе в следващата нива.

Струпаните в кръг камъни веднага привлякоха вниманието и въображението му. Бе виждал и по-големи формирания, бе стоял в центъра на Стоунхендж и бе изпитал величието му. Кръгът пред него едва ли бе по-широк от два метра и половина, а основният камък беше с човешки бой. Ала да го открие тук, издигнал се мълчаливо сред безразличните пасящи крави, му се стори прекрасно.

Кой ли го е построил и защо? Очарован, той го заобиколи най-напред от външната страна. Само два от трегерите бяха на място, останалите очевидно бяха повалени преди доста време в тъмнината на нощта. Поне той се надяваше да е било през нощта, по време на буря, защото грохотът от срутването би могъл да се оприличи на мощния рев на древен бог.

Сложи ръка върху основния камък. Нагрялата от слънцето повърхност бе топла, но от сърцевината му лъхаше леден хлад. Дали не бе подходящо да използва видяното по някакъв начин. Да пресъздаде в книгата си това място, навяващо мисли за древна магия?

Дали тук не е било извършено убийство? Пристъпи в центъра на кръга. Идеално място за жертвоприношение, мина му през ума. Ритуал, при който кръв ще облее зелената трева и основата на камъните.

Или може би тук е имало любов. Отчаяно и жадно преплитане на ръце и крака — хладната влажна трева отдолу, пълната луна в небето. А камъните стоят на стража, докато мъжът и жената се потапят в своята потребност.

Представяше си и двете картини еднакво ясно. Но втората му допадна много повече. Виждаше Бриана легнала на тревата, косите ѝ — разпуснати, ръцете — протегнати, кожата ѝ — бяла като мляко и галеща като вода.

Стройните ѝ бедра ще се издигат нагоре, гърбът ѝ ще се извива. И тогава той ще проникне в нея; тя ще извика. Закръглените, добре

поддържани нокти ще оставят кървави дири по гърба му. Тялото ѝ ще се подчини на неговите все по-бързи, по-дълбоки и по-силни тласъци, докато...

— Добро ви утро.

— Господи! — Грей подскочи. Дишаше тежко, устата му бе пресъхнала. По-късно щеше да му се стори забавно, но сега искаше да се изтръгне от еротичната си фантазия и да се съсредоточи върху мъжа, запътил се към каменния кръг.

Беше мургав, невероятно привлекателен, облечен в грубите здрави дрехи на фермер. На около тридесет, прецени, от онези поразяващи ирландци с тъмни къдрици и кобалтови очи, които гледаха дружелюбно и малко иронично.

Кучето на Бриана подскачаше весело наоколо. Като разпозна Грей, то се устреми към него, за да го поздрави.

— Любопитно място, нали? — подхвана мъжът с напевни провлачени нотки.

— Не очаквах да открия подобно нещо тук. — Като потупваше Кон по главата, Грей се измъкна от кръга. — Не се споменава в нито един от туристическите наръчници, с които разполагам.

— Наистина не е отбелязан. Той си е наш, ако мога така да се изразя, но нямаме нищо против да го виждат от време на време и други. Вие трябва да сте янкито на Бри. — Протегна загрубяла от работа ръка. — Аз съм Мърфи Мълдун.

— Собственикът на кравата, която тъпче розите.

Мъжът трепна.

— Господи! Никога няма да го забрави. А аз ѝ ги възстанових до последния храст. Човек може да си помисли, че кравата е стъпкала първородното ѝ дете. — Потърси подкрепа от Кон. Кучето седна, изви глава, но остана смълчано. — Настанихте ли се вече в „Блакторн“?

— Да. Опитвам се да попия атмосферата. — Грей отново се огледа наоколо. — Да не би да съм навлязъл във вашите земи?

— Вече не стреляме по случайно преминаващите през земите ни хора — увери го Мърфи.

— Радвам се да го чуя. — Продължи да изучава мъжа. У него имаше нещо солидно, което предразполагаше. — Снощи се отбих в кръчмата на О'Мейли и изпих една бира с мъж на име Руни.

— Искате да кажете, че сте го черпили една бира — уточни Мърфи ухилен.

— Две — поправи го Грей също ухилен. — Но той си ги заслужи заради селските клюки, които ми разказа.

— Някои от които вероятно са истински. — Извади кутия цигари и му предложи.

Грей поклати глава и втъкна палци в джобовете. Пушеше само докато пише.

— Мисля, че и вашето име се спомена.

— Не се и съмнявам.

— Онова, което липсва на младия Мърфи — изрече, като така добре имитираше говора на Руни, че ирландецът се разсмя гръмогласно, — е добра жена и яки синове, които да му помагат да обработва земята. Но той, Мърфи де, все гони идеалното и затова прекарва нощите си сам, в студеното легло.

— И това го разправя Руни, след като твърди, че прекарва повечето от вечерите в кръчмата, понеже жена му го тласка към пиенето.

— И за това спомена. — Грей зададе въпроса, за който бе подготвял почвата. — И след като някакъв градски измъкнал Маги изпод носа ви, в най-скоро време вие ще започнете да се навъртате около по-малката ѝ сестра, така ли?

— Около Бри? — Той поклати глава и издуха цигарения дим. — Това е все едно да се захласвам по по-малката си сестра. — Продължаваше да се усмихва, но очите му пронизително изучаваха мъжа. — Това ли ви интересуваше, господин Тейн?

— Наричай ме Грей. Да, това исках да разбера.

— Тогава от мен да знаеш — пътят е чист. Но внимавай как стъпваш. Винаги съм готов да браня сестрите си. — Доволен, че е дал да се разбере как стоят нещата, той отново дръпна с наслада от цигарата. — Заповядай при мен на чаша чай.

— Трогнат съм от поканата, но нека го оставим за друг път. Днес трябва да свърша някои неща.

— Е, тогава да те оставям да си гледаш работата. Харесват ми книгите ти — подхвърли така, между другото и Грей се почувства особено поласкан. — Има една книжарница в Голуей, нищо чудно и да ти е интересно да я посетиш, ако пътуваш натам.

— Имам такива намерения.

— Е, няма начин да не я откриеш. Поздрави Бриана от мен. И не е зле да ѝ споменеш, че нямам ни една кифличка в килера. — Зъбите му проблеснаха, когато се ухили. — Това ще я накара да ме съжали.

Подсвирна на кучето, което го последва, и се отдалечи с походката на човек, който върви по своя земя.

Рано следобед Бриана се прибра капнала, изцедена и напрегната. С облекчение откри, че от Грей няма и следа, като се изключи набързо написаната бележка, оставена на кухненската маса:

„Маги позвъни. Мърфи няма кифлички.“

Странно съобщение, помисли си тя. Защо ще звъни сестра ѝ, за да я уведомява, че Мърфи няма кифлички?

Въздъхна, побутна бележката настрана и механично сложи чайника да заври водата, преди да започне да обмисля какво ѝ трябва за приготвянето на доста изгодно купената от пазара кокошка.

Отново въздъхна и се предаде. Седна, облакът се на масата и сведе глава. Не заплака. Сълзите нямаше да ѝ помогнат, нямаше да променят нищо. Маив бе в едно от лошите си настроения и не престана да капризничи, да се оплаква и да сипе обвинения. „Може би вече понасям лошите дни по-трудно, защото през изминалата година имах доста хубави дни“ — разсъждаваше Бриана.

Майка ѝ обичаше новата си къщурка, независимо дали го признаваше или не. Компанията на Лоти Съливан, пенсионираната медицинска сестра, която дъщерите ѝ наеха като компаньонка на Маив, ѝ допаднаше, макар че и самият дявол не би успял да изтръгне подобно признание от майка им. Беше получила толкова удовлетворение, колкото можеше.

Но никога не забрави, че дължи всеки свой залък на Маги. И никога нямаше да престане да ненавижда това положение.

Днешният ден бе един от онези, в които тя си го изкара на по-малката си дъщеря, не престана да намира недостатъци на всичко.

Като се прибави напрежението, което Бриана изпитваше заради наскоро откритите писма, тя направо бе изтощена.

Затвори очи и си позволи за малко да помечтае. Искаше майка ѝ да е щастлива. Искаше Маив да изпита отново, макар и малкото радост и удоволствие, които бе имала на младини. А най-много искаше да може да обича майка си открито и щедро, а не просто от чувство за дълг.

Мечтаеше да има свое семейство, домът ѝ да е пълен с любов и смях; искаше не само преминаващи гости, които пристигат и заминават, искаше нещо постоянно.

Помисли си, че ако получаваше за всяка мечта по едно пени, щеше да е богата като Крез. Стана от масата. Знаеше, че умората и отчаянието ще изчезнат, щом се залови за работа.

За вечеря Грей щеше да получи хубава пълнена, печена кокошка с подправки и обилно залята със сос.

А Мърфи, Бог да го пази, щеше да получи кифлички.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Само след няколко дни Бриана привикна с режима на Грей и нагласи собствената си програма. Обичаше да яде — рядко пропускаше хранене — макар скоро да откри, че не е особено стриктен към обичайните часове. Досещаше се, че е огладнял, когато започваше да се навърта из кухнята. Независимо кое време беше, тя му поднасяше ядене. И трябваше да признае, че ѝ доставя удоволствие да го наблюдава как с апетит изяжда приготвеното.

През повечето дни се впускаше в онова, което тя наум наричаше „неговите блуждаения“. Ако я попиташе, му подсказваше или правеше предложения кое би било интересно да види. Но обикновено поемаше въоръжен с карта, бележник и фотоапарат. Оправяше стаята му в негово отсъствие, щом разтребваш след някого, започваш да откриваш разни неща. Бързо забеляза, че Грейсън Тейн е доста внимателен към нейните вещи. Хубавите ѝ хавлиени кърпи никога не бяха хвърлени на влажна купчина по пода. Върху мебелите ѝ нямаше кръгове от забравена мокра чаша. Но бе твърде небрежен към своите вещи. Вярно, изчистваше калта от обувките си, когато влизаше, но никога не си даваше труда да лъсне скъпите си кожени ботуши.

Затова тя го стори вместо него.

По дрехите му имаше етикети от скъпи магазини от цял свят. Но той не ги гладеше, а често ги премяташе на стола или небрежно закачаше в гардероба.

Прибави неговите дрехи към прането си и трябваше да признае, че ѝ е приятно да простира ризите му на простора през слънчевите дни.

Липсваха каквито и да е спомени от приятели или семейство. Не бе направил никакъв опит да придаде по-личен вид на стаята, която обитаваше в момента. Имаше книги — цели кашони: криминални романи, книги на ужасите, шпионски трилъри, любовни романи, класика, научнопопулярни книги за полицейските методи, различните оръжия, както и по психология, митология, за магии, автомонтърство

— винаги предизвикваха усмивката ѝ — и разнообразни справочници за всичко от архитектурата до зоологията.

Сякаш нямаше нещо, от което да не се интересува.

Знаеше, че предпочита кафе, но и че не възразява, ако чаят е достатъчно силен. Обичаше сладки неща, сякаш бе десетгодишен хлапак и притежаваше присъщата на такова дете несекваща енергия.

Беше любопитен — нямаше въпрос, който да се въздържи да зададе. Но притежаваше и някаква вътрешна доброта, която пречеше да му откажеш. Никога не пропускаше да ѝ предложи да ѝ помогне за нещо. Когато мислеше, че не го наблюдава, тайничко даваше лакомства на Кон.

Като цяло всичко бе идеално — той ѝ осигуряваше компания, доход и работата, която обожаваше. Тя му осигуряваше уютна атмосфера. Но същевременно никога не се чувстваше напълно спокойна, когато беше наблизо. Той повече не повдигна въпроса за онзи миг на привличане помежду им. Но той бе факт — и тя си го припомняше всеки път, щом пулсът ѝ се учестяваше, когато неочаквано го завареше в някоя стая; спомняше си го всеки път, когато той насочваше към нея изпъстрените си със злато очи.

Според Бриана тя беше виновната. Беше минало много време, откакто някой мъж я беше привличал. Никой след Рори Макавери не бе вълнувал сърцето ѝ, а той я бе оставил с наранена и изпразнена душа.

И понеже изпитваше влечение към свой гост, Бриана реши, че е длъжна да изкорени това чувство. Но докато оправяше юргана на леглото му и подреждаше възглавниците, не успяваше да съдържи любопитството си накъде ли е поел днес.

Той не бе отишъл далеч. Грей реши да тръгне пеша сутринта и пое по тесния път под надвисналите облаци. Мина край две стопански постройки, видя навес, където имаше трактор и бяха струпани бали сено. Реши, че са на Мърфи, и се зачуди какво ли е да си фермер.

Да притежаваш земя, да носиш отговорност за нея. Да ореш, да сееш, да се грижиш и да наблюдаваш как дава плодове? Да изучаваш небето, да душиш въздуха дали времето няма да се промени?

Подобен живот не бе за Грейсън Тейн, прецени той, но вероятно е привлекателен за други. Сети се за онази особена гордост на

собственик, която долови в походката на Мърфи Мълдун — човек, който знае, че стъпва по своя земя.

Но да притежаваш земя или каквото и да било, означава да си зависим. Хубаво е да поразпита Мърфи как се чувства.

От мястото, където се намираше, виждаше долината и издигащите се в далечината хълмове. Дочу нетърпеливото, радостно излайване на куче. Най-вероятно беше Кон, който търси някакво приключение, преди да се върне вкъщи и да положи глава в скута на Бриана.

Грей си даде сметка, че завижда на кучето за тази привилегия. Направи гримаса и пъхна ръце в джобовете. Доста усилия беше положил да не сграбчи сексапилната по ненатраплив начин хазяйка. Убеди се, че тя не носи спретнатата си престилка и не вдига косите си на кок, от който постоянно се измъкваха кичури, за да го прелъсти. А точно това се получаваше. Едва ли се въртеше из къщата, ухаеща на диви цветя и градински карамфил, за да го подлуди. А той страдеше.

Като се изключи физическото ѝ присъствие, а то му създаваше достатъчно трудности, около нея витаеше тъга и тайнственост. Предстоеше му да преодолее стената от съпротива, за да разбере какво я тревожи. Какво кара погледът ѝ да помръква.

Не че има намерение да се увлича по нея, повтори си за сетен път Грей. Просто бе любопитен. Лесно се сприятеляваше, защото интересът му към хората бе неподправен и притежаваше състрадателно сърце. Но близки приятели — от онези, с които човек поддържа връзка през годините, за които се тревожи, на които да липсва, ако отсъства — никога не бе допуснал да има.

Грейсън Тейн често пътуваше.

Колибката с дръзко боядисана входна врата го накара да спре. От южната страна на постройката бе прибавено крило, не по-малко от самата къщурка. Пръстта, изкопана от основите, образуваше кален хълм, който можеше да доведе до възторг всяко петгодишно хлапе.

Тук ли живееха сестрата и зетят на Бриана от време на време? Според него тъмнопурпурната врата може да е дело единствено на Маги. Премина през портата, за да разгледа отблизо.

Следващите няколко минути се забавляваше, като надничаше из новата пристройка. Някой добре си бе свършил работата. Стените бяха здрави, а материалите — от най-добрите. Вероятно се приготвят за

бебето, предположи, като си пробиваше път към задната част. Именно тогава забеляза другата постройка. Явно това беше стъкларската ѝ работилница. Доволен от откритието си, стъпи от пътеката върху росната морава. Стигна до бараката, сложи ръце отстрани на очите и погледна през прозореца. Видя пещи, пейки, инструменти, които моментално провокираха любопитството и въображението му. Полиците бяха отрупани с готови и полуготови произведения. Без да се замисля, той се отдалечи от прозореца и отиде до вратата.

— Искаш да ти счупя пръстите ли?

Извърна се. Маги стоеше на задната врата на къщурката с димяща чаша в ръце. Беше облечена в раздърпана жилетка, износени рипсени панталони, а лицето ѝ бе свъсено. Грей ѝ се ухили.

— Не бих казал. Тук ли работиш?

— Да. Какво правиш с хора, ако нахълтат без покана в кабинета ти?

— Нямам кабинет. Ще ме разведеш ли из работилницата?

Тя не си даде труда да му спести ругатнята и въздъхна дълбоко.

— Ама и теб си те бива. Но от мен да мине, така и така нямам какво да правя. Мъжът ми е изчезнал нанякъде — заоплаква се тя, като тръгна към него през моравата. — Дори не си дал труда да ме събуди. Само ми оставил бележка с указание да закуся и да държа краката си на високо.

— И ти послуша ли го?

— Можех и да го сторя, ако не бях чула някой да обикаля наоколо.

— Извинявай. — Той отново се засмя. — Кога очаквате бебето?

— През пролетта. — Нямаше как да не се умиловичи. Споменаването на бебето веднага я трогна. — Има седмици дотогава и ако този мъж не престане да ме глези, ще го убия. Е, хайде, влизай. И без това си дошъл.

— Очевидно цялата ви фамилия е изключително гостоприемна.

— Не е така. — По устните ѝ заигра усмивка. — Цялата доброта се е съсредоточила в Бриана. Да се разберем — заяви тя, докато отваряше вратата, — нищо няма да пипаш, иначе наистина ще ти счупя пръстите.

— Слушам, госпожо. Тук е страхотно — втурна се да разглежда още с влизането. Приблужи се до пейките, надникна в пещите. —

Учила си във Венеция, нали?

— Да.

— Кое те запали? Боже, колко ненавиждам, когато ми зададат този въпрос. Направи се, че не си го чула. — Той се засмя и отиде до пейката при тръбите за духане на стъклото и инструментите. Пръстите го сърбяха да ги докосне. Предпазливо се обърна към нея и я прецени, преди да обяви: — По-едър съм от теб, ако се стигне до схватка.

— Да, но аз съм по-свирепа.

Тя все пак се смили, взе едни клещи и му ги подаде, той ги пое и завъртя.

— Страхотно оръжие за убийство.

— Ще го имам предвид следващия път, когато някой ме обезпокои, докато работя.

— Опиши ми процеса. — Хвърли поглед към скиците, разпръснати по пейката. — Първо нахвърляш идеите си на лист, така ли?

— Често. — Маги отпи от чая и продължи да го наблюдава. В действителност имаше нещо приятно в начина, по който се движеше — леко, грациозно, без суматоха, което я тласкаше да хване скицника. — Какво ще кажеш за един кратък урок?

— С удоволствие. Тук вероятно става доста горещо, когато включиш пещите? Разтопяваш стъклото тук и какво след това?

— Взимам от него — започна тя.

През следващите тридесет минути му описа как се прави фигура от стъкло.

Този мъж непрекъснато задава въпроси, мина ѝ през ума. Вярно, интригуващи въпроси, които те карат да отидеш отвъд техническото описание и да обясняваш творческия подтик. Може би нямаше да го насърчи, но ентузиазмът му бе заразителен. Вместо да му обясни набързо, откри, че е склонна да отговаря детайлно на въпросите му, да демонстрира някои от нещата, да се смее с него.

— Карай в този дух и ще те наема за чирак. — Развеселена, прокара ръка по корема си. — Е, ела да изпиеш чаша чай.

— Сигурно не ти се намират от бисквитите, искам да кажа от курабийките на Бриана?

Маги го стрелна с поглед.

— Имам, имам. Не се безпокой.

След няколко минути Грей седеше до кухненската маса пред чинията с домашни курабии, заявявайки с пълна уста:

— Тя може да направи цяло състояние, ако ги продава на пазара.

— Предпочита да ги раздава на децата от селото.

— Странно е, че самата тя няма деца. — Направи пауза. — Не съм забелязал някой мъж да се навърта около нея.

— А ти си от онези, които забелязват всичко, нали така, Грейсън Тейн?

— Такъв ми е занаятът. А тя е красива.

— Безспорно.

Маги наля вряща вода.

— Защо ме караш да ти тегля думите с ченгел? Е, добре: има ли някой, или не?

— Защо не я попиташ сам? — Тя начумерено постави чайника на масата. О, той определено притежава таланта да те накара да му кажеш каквото иска да узнае. — Не — заяви и рязко сложи чаша пред него. — Няма никой. Тя все ги отхвърля, държи се хладно. Предпочита да прекарва времето си в грижи за гостите или да хукне за Енис всеки път, щом майка ни кихне. Изключително самопожертвувателна е нашата Светица Бриана.

— Ти се тревожиш за нея — отбеляза Грей. — Какво я измъчва, Маги?

— Това са семейни работи. Не разпитвай за тях. — Със закъснение се сети да му налее чай. Допълни и своята чаша. Въздъхна и седна. — Откъде съдиш, че нещо я измъчва?

— Личи си. По очите, както си личи и по твоите в момента.

— Това съвсем скоро ще се уреди — заяви тя решително. — Винаги ли си пъхаш носа в хорските работи?

— Разбира се. — Опита чая. Беше толкова силен, че можеше да съживи и мъртвец. Идеален за него. — Да си писател е най-доброто прикритие да си вреш носа в хорските работи. — После погледът му се промени, стана сериозен. — Харесвам я. Невъзможно е да не я харесва човек. Тревожа се, като я виждам тъжна.

— Един приятел би й дошъл добре. Ти имаш таланта да разприказваш хората. Използвай го спрямо нея. Но внимавай — завърши тя, преди Грей да успее да се обади, — тя е твърде уязвима. Само да я нараниш и ще си имаш работа с мен.

— Разбрах те. — А и време бе, реши той, да сменят темата. — А каква е историята със симпатягата Мърфи? Онзи тип от Дъблин наистина ли те е измъкнал изпод носа му?

За щастие устата ѝ бе празна, защото иначе неминуемо щеше да се задави. Разсмя се от все сърце, а очите ѝ се насълзиха.

— Изпуснах вица — обади се Роуган, застанал на прага. — Поеми си въздух, Маги. Цялата си се зачервила.

— Суини. — Тя потисна смеха си и протегна ръка към неговата. — Да ти представя Грейсън Тейн. Тъкмо ме питаше дали се е наложило да се пребориш с Мърфи, за да ме ухажваш.

— Не с Мърфи — отвърна той усмихнато, — но се наложи да се преборя със самата Маги и да се опитам да влея разум в главата ѝ. Приятно ми е да се запознаем — добави и подаде ръка на Грей. — Доста интересни часове съм прекарал с вашите романи.

— Благодаря.

— Грей ми правеше компания — обади се младата жена. — И сега съм в прекалено добро настроение, за да ти се развикам защо не ме събуди сутринта.

— Имаш нужда от сън. — Отпи от чая и се намръщи. — Господи, Маги, трябва ли винаги да го правиш толкова силен?

— Така се получава. — Тя се наведе напред и подпря брадичката си с ръка. — От коя част на Щатите си, Грей?

— От никоя. Постоянно се местя.

— Но къде е домът ти?

— Нямам. — Той захапа следваща курабийка. — Не ми е нужен дом, при това мое непрекъснато пътуване насам-натам.

Обяснението я озадачи. Маги отметна глава и започна да го изучава.

— Ти какво — просто се придвижваш от място на място единствено с дрехите на гърба си?

— Е, малко повече неща нося, но толкоз. Понякога купувам нещо, на което не мога да устоя. Както онази твоя скулптура. Наел съм едно помещение в Ню Йорк. По-скоро прилича на склад. В Щатите са издателката и агентът ми, затова отскачам дотам веднъж или два пъти през годината. Мога да пиша навсякъде — сви той рамене, — и точно това правя.

— Ами семейството ти?

— Задаваш лични въпроси, Маргарет Мери.

— Той започна — срязай тя съпруга си.

— Нямам семейство. Спряхте ли се вече на име за бебето? — попита Грей, като умело смени темата.

Разгадала тактиката му, Маги се намръщи. Под масата Роуган я стисна за крака, преди тя отново да се обади.

— Все не успяваме да се споразумеем — подхвана той. — Дълбоко се надяваме да уредим спора, докато стане време детето да постъпи в университета.

Еlegantно, по светски Роуган насочи разговора към неутрални теми. След известно време Грей реши, че е време да си върви. Останала насаме със съпруга си, Маги забарабани с пръсти по масата.

— Щях да узная още неща за него, ако ти не ме беше прекъснал.

— Не е твоя работа. — Той се наведе и я целуна.

— Може и да е. Симпатичен ми е. Но в очите му се появява особен блясък, когато заговори за Бриана. Това вече не ми е толкова приятно.

— И то не е твоя работа.

— Тя ми е сестра.

— И напълно способна сама да се грижи за себе си.

— Ти пък много знаеш — продължи да недоволства Маги. — Мъжете все си мислят, че познават жените, а всъщност съвсем не е така.

— Аз те познавам, Маргарет Мери. — Той се наведе и я взе на ръце.

— Какво се готвиш да правиш?

— Да те отнеса до леглото, да те разсъблека и да те любя.

— Значи така се каниш да ме отклониш от темата, която обсъждаме.

— Да. И да видим дали ще успея да го сторя.

Тя се усмихна и обгърна врата му.

— Предполагам, че е редно поне да ти дам възможност.

Когато Грей се върна в пансиона „Блакторн“, завари Бриана да нанася смазка върху пода на гостната с бавни, почти любовни движения. Малкият златен кръст, който понякога носеше, се люлееше

като махало на тънката верижка и проблясваше на светлината. Беше пуснала музика — весела мелодия, на която припяваше на ирландски. Очарован от гледката, той се приближи до нея и приклезна:

— За какво става дума в песента?

Тя се сепна. Той умееше да се прокрадва съвсем безшумно. Издуха разпилените пред очите си кичури и продължи да лъска.

— Как мъжете тръгват на война.

— Звучи прекалено радостно за такова нещо.

— О, ние винаги с радост се бием. Прибра се по-рано от обикновено. Искаш ли чай?

— Не, благодаря. Току-що пих при Маги.

Тя го погледна изненадано.

— Гостувал си на Маги?

— Реших да се поразходя и попаднах на къщурката. Разведе ме из работилницата си.

Бриана се засмя, но като видя, че той продължава да я гледа сериозно, спря и седна на подгънатите си крака.

— И как, за бога, успя да извършиш подобен подвиг?

— Помолих я. — Той се ухили. — Беше малко свадлива в началото, но после се съгласи. — Наведе се към младата жена и вдиша дълбоко. — Ухаеш на лимон и пчелен восък.

— Нищо чудно. С тях мажа пода.

Издаде сепнат гърлен звук, когато той взе ръката ѝ.

— Редно е да слагаш ръкавици, когато вършиш грубата работа.

— Пречат ми. — Опита се да измъкне ръката си, но той не я пусна. Опитваше се да изглежда решителна, но всъщност си пролича, че е смутена. — Ти ми пречиш.

— Ей сега ще се махна. — „Тя изглежда толкова привлекателна, помисли си той, клекнала на пода с парцала в ръка и поруменели страни.“ — Излез с мен тази вечер, Бри. Нека те заведе на вечеря.

— Приготвих... Имам овнешки бут... — Едва говореше. — Изпекох го...

— Може да се яде и утре, нали?

— Да, но... Ако ти е омръзнало моето готвене...

— Бриана — гласът му бе тих, но настойчив, — искам да те изведа.

— Защо?

— Защото имаш хубаво лице. — Докосна с устни кокалчетата на ръката ѝ, с което накара сърцето ѝ да се качи в гърлото. — Защото мисля, че ще ти е приятно някой друг да готви и да мие чиниите поне една вечер.

— Обичам да готвя.

— Аз обичам да пиша, но винаги е приятно да прочетеш нещо, над което друг се е потил.

— Не е същото.

— Напротив. — Отметна глава и насочи острия си поглед към нея. — Да не би да се страхуваш да те видят с мен на публично място?

— Как може да мислиш такива нелепости?

Как може тя да изпитва подобно нелепо чувство, добави тя наум.

— Чудесно. Значи имаме уговорена среща. В седем часа.

Грей знаеше кога да се оттегли, затова се отправи към стаята си.

Повтаряше си, че не е важно коя рокля ще облече, но въпреки всичко се засуети. Накрая се спря на семплата зелена вълнена рокля, която Маги ѝ донесе от Милано. С дългите си ръкави и висока якичка дрехата бе непретенциозна и подходяща. Поне изглеждаше така на закачалката. Добре скроената тънка вълнена материя успяваше не само да прикрива, но и да изтъква и очертава всички извивки на тялото.

Независимо от това, реши Бриана, беше подходяща за вечеря навън и бе грехота, че още не я бе облякла, след като Маги бе вложила време и пари. А и платът така приятно галеше кожата.

Ядосана на себе си, че е толкова нервна, тя взе черното палто и го преметна през ръка. Ставаше дума за покана за вечеря, повтаряше си тя — жест от страна на мъжа, когото храни вече повече от седмица.

Пое дълбоко дъх за пореден път и пристъпи към кухнята, а от там към антрето. Грей слизаше по стълбите и тя се спря.

Той застина на място. За миг двамата останаха загледани един в друг. След това Грей пристъпи напред.

— Гледай ти. — На устните му се появи усмивка. — Представляваш хубава картина, Бриана.

— Ти си с костюм — изрече смаяно тя и мислено отбеляза, че изглежда потресаващо.

— Нося един навсякъде със себе си.

Взе палтото и ѝ помогна да го облече.

— Ти така и не каза къде ще отидем.

— Да вечеряме.

Той я прихвана през кръста и я изведе от къщата. Вътрешността на колата я накара да въздъхне. Носеше се дъх на кожа, която бе мека и гладка на пипане.

— Любезно е от твоя страна, че ме покани, Грей.

— Любезността няма нищо общо. Просто изпитах потребност да изляза и исках ти да си с мен. Никога не идваш в кръчмата вечер.

Тя малко се отпусна. Значи там отиваха.

— Не съм ходила напоследък. Но ми е приятно да се отбивам от време на време и да видя хора. Семейство О'Мейли се сдобиха с ново внуче тази седмица.

— Знам. Почерпиха ме с бира по случай събитието.

— Направих камизолка за бебето. Трябваше да я взема със себе си.

— Но ние не отиваме в кръчмата. Какво е камизолка?

— Нещо като ризка за бебетата. — Минаваха през селото. Тя се усмихна. — Виж. Господин и госпожа Конрой. Женени са повече от петдесет години и продължават да ходят хванати за ръка. А само да ги видиш как танцуват!

— Чух, че и ти добре танцуваш. — Той погледна към нея. — Печелила си конкурси.

— Когато бях момиче. — Сви рамене. Глупаво бе да се съжالياва за минали неща. — Никога не съм го възприемала сериозно. Правех го за забавление.

— А сега какво правиш за забавление?

— Това-онова. Добре шофираш за янки. — Смаяното му изражение я разсмя. — Имам предвид, че мнозина от вас се затрудняват от тукашните пътища и все забравят да карат по нашите правила, имам предвид от лявата страна на пътя.

— Няма да се впускаме в спор коя е правилната страна на пътя. А и аз съм живял доста време в Европа.

— По говора ти не мога да определя точно откъде си. Говориш като американец, вярно, но само толкова мога да различа. Превърнала съм го в нещо като игра: да отгатвам откъде са гостите ми.

— Вероятно е така, защото не съм от никъде.

— Всеки е отнякъде.

— Не, не е така. По света има повече номади, отколкото предполагаш.

— Да не намекваш, че си циганин. — Тя отметна косата си и започна да изучава профила му. — Това не ми хрумна.

— Какво искаш да кажеш?

— Вечерта, когато се появи... Стори ми се, че приличаш на пират... после — на поет и дори боксьор, но не и на циганин. И това ти подхожда.

— А ти бе като видение: развята бяла роба, спуснати коси, смелост и страх се редуваха в очите ти.

— Не се страхувах. — Тя зърна надписа точно преди той да вземе завоя. — Тук? В превърнатия в ресторант замък Дръмланд?

— Да. Чух, че кухнята е отлична.

— Вярно е. И е доста скъпо.

Той се засмя и намали, за да огледа по-добре сивия величествен замък на склона на хълма, осветен от фаровете на колата.

— Бриана, аз съм много добре платен циганин. Великолепен е, нали?

— Да. А и градините... Сега не се виждат, а е и зима. Но са разкошни. — Тя погледна към зазимените розови храсти. — А отзад има друга градина. Толкова е красива, имаш чувството, че не е истинска. Защо не отседна в такова място?

Той паркира колата.

— За малко щях да го направя, но чух за твоя пансион. Наречи го порив, ако щеш. — Той ѝ се ухили. — А аз често се поддавам на поривите си.

Излезе от колата, подаде ѝ ръка и я поведе по каменното стълбище към централната зала.

Замъкът бе просторен и пищен; стените бяха с ламперия от тъмно дърво, а подовете — покрити с дебели червени килими. Усецаше се мирис на горящите в камините огънове, кристали проблясваха, дочуваше се арфа.

— В Шотландия отседнах в замък — започна той, докато се придвижваха към салона. Пръстите му бяха вплетени в нейните. — И в Корнуол също. Фантастични места, изпълнени със сенки и призраци.

— Нима вярваш в духове?

— Разбира се. — Очите му срещнаха нейните, докато ѝ помагаше да съблече палтото. — Ти не вярваш ли?

— Напротив. Ние тук също имаме духове.

— В Каменния кръг ли имаш предвид?

Изненада се, но си даде сметка, че не бива: след като е бил там, трябва да е усетил присъствието им.

— Да, там. А и на други места.

Грей се насочи към салонния управител и само произнесе:

— Тейн.

Настаниха ги на масата. Младият мъж пое менюто с вината и попита Бриана:

— Би ли искала вино?

— С удоволствие.

Той хвърли бърз поглед на менюто и се обърна към сервитьора:

— Ще вземем отлежал Кларет.

— Да, господине.

— Гладна ли си? — Насочи вниманието си към Бриана, която поглъщаше менюто с очи.

— Опитвам се да го запомня наизуст — промърмори тя. — Веднъж вечеряхме тук с Маги и Роуган и вече мога да повтора пилето със сос от мед и вино.

— Само го прегледай. Аз ще ти набавя копие.

Погледна го над разтвореното меню.

— Но те няма да ти го дадат.

— Разбира се, че ще ми го дадат.

Тя леко се засмя и си избра какво ще вечеря. Грей поръча, опита виното, облегна се напред и я подкани.

— Хайде, разкажи ми.

Младата жена примигна.

— Какво да ти разкажа?

— За духовете.

— О! — засмя се тя, като прокара пръст по ръба на чашата. — Ами преди много години имало двама влюбени. Девојката била обещана на друг, така че се налагало двамата да се срещат тайно. Той бил беден човек, фермер, така да се каже, а тя — дъщеря на английски земевладелец. Но се обичали силно и непрекъснато правели планове как ще избягат и винаги ще бъдат заедно. Една нощ се срещнали в

Каменния кръг. Там, на това свято място, на това вълшебно място, решили да поискат от боговете да ги благословят. Тя вече носела дете от него, разбираш ли, и нямало време за губене. Коленичили в центъра и тя му казала за детето. Говорят, че двамата плакали от радост и страх, и само старите камъни ги пазели от студения вятър. Без да знаят, но тогава се любили за последен път. Наговорили се той да вземе впрегнатия в плуга кон, да събере каквито вещи успее и да се върне за нея. Щели да избягат същата нощ.

Бриана въздъхна, а очите ѝ гледаха замечтано.

— Оставил я той в центъра на Каменния кръг, но когато се върнал във фермата, хората на английския земевладелец вече го чакали. Съсекли го и земята започнала да попива кръвта му. Изгорили къщата и нивите му, и единствената му мисъл, докато умираше, била за любимата му.

Направи пауза с уменията на опитен разказвач, който знае кога напрежението е достигнало връхната си точка. Арфистът в дъното на залата свиреше нежна любовна балада.

— А тя чакала, там, в центъра на кръга. След време ѝ станало студено, толкова студено, че се разтреперила. През полята до нея достигнал гласът на любимия. Тя разбрала, че е мъртъв. Легнала, затворила очи и се понесла към него. Когато я намерили на следващото утро, на лицето ѝ имало усмивка. Но сърцето ѝ вече не биело. Има нощи, когато, ако застанеш в центъра на кръга, можеш да доловиш нашепваните им обещания, а тревата става влажна от сълзите им.

Въздъхвайки дълбоко, Грей се облегна назад и отпи от виното.

— Бриана, ти си талантива разказвачка.

— Предавам ти го така, както съм го чувала. Любовта побеждава, разбираш ли? Може да преодолее страх, болка, дори смъртта.

— Ти чувала ли си шепота им?

— Да. И съм ронила сълзи за тях. И съм им завиждала. — Тя се облегна назад, разтърси глава, за да се откъсне от обзелото я настроение. — А ти какви истории за духове знаеш?

— Ами ще ти разкажа една. По хълмовете недалеч от Кълъдън броди еднорък планинец...

Тя неволно се усмихна.

— Истина ли е това, Грейсън, или го измисляш?

Той взе ръката ѝ и я целуна, преди да заяви:

— Ти ще ми кажеш.

ПЕТА ГЛАВА

Никога не бе прекарвала такава вечер. Всичко се сливаше в прекрасен спомен — мъжът, който изглеждаше очарован от всяка нейна дума, романтичната осъвременена обстановка на замъка, без неудобствата, съществували през Средните векове, френската кухня, великолепното вино.

Не знаеше как да му се отблагодари за удоволствието — особено за менюто, което Грей с присъщия си чар успя да измоли от салонния управител.

Започна по единствения ѝ известен начин: пригответи му специална закуска.

При появата на Маги, в кухнята ухаеше, а Бриана си тананикаше.

— Виждам, че утрото те прави щастлива.

— Така е. — Обърна филийката да се препече и от другата страна. — Ще закусиш ли, Маги?

— Вече ядох — призна тя с известно съжаление. — Грей тук ли е?

— Още не е излязъл от стаята. Обикновено по това време на деня е надушил храната и вече е тук.

— Значи сме сами в момента.

— Да. — Ведрото ѝ настроение леко помръкна. Бриана внимателно сложи и последната препечена филийка на подноса и постави храната във фурната, за да я запази топла. — Дошла си да говорим за писмата, нали?

— Доста дълго те оставих да се притесняваш, докато ти отговоря. Съжалявам.

— И на двете ни бе нужно време да помислим. — Бриана сплете ръце и се обърна към сестра си: — Какво ще правим Маги?

— Най-много ми се иска да се престоря, че никога не съм ги чела, че не съществуват.

— Маги...

— Чакай да довърша — прекъсна я тя и започна да се разхожда нервно напред-назад из стаята като дива котка. — Ще ми се да продължим да я караме както досега и да съхраня спомените си за татко каквито са. Не искам да мисля или да гадая каква е жената, с която се е любил толкова отдавна. Не желая да имам пораснал вече брат или сестра някъде. Ти си моята сестра — изрече пламенно. — Ти си моето семейство. Постоянно си повтарям, че тази Аманда е създала някакъв живот за себе си и за детето си някъде и няма да ни благодарят, че се появяваме след толкова време. Искам да забравя цялата история. Искам тя да не съществува. Това е, което ми се ще, Бриана.

Спря, облегна се на плота и въздъхна.

— Това ми се ще — повтори Маги, — но не е онова, което е редно да сторим. Той произнесе името й... Последното нещо, което изрече на този свят, бе нейното име. Както тя има правото да го узнае, така и аз имам правото да я проклинам.

— Седни, Маги. Не е добре за теб да се разстройваш.

— Как няма да се разстройвам? Та ние и двете сме разстроени. Само че го изразяваме по различен начин. — Тръсна глава, за да спре Бриана. — Не, няма да седна. Ако бебето не е привикнало още към настроенията ми, то крайно време е да го направи. — Все пак спря за малко, за да си поеме дъх. — Ще трябва да наемем детектив в Ню Йорк. Нали това искаш?

— Според мен точно това трябва да направим — изрече сестра й предпазливо. — Заради самите нас, заради татко. Как точно ще стане?

— Роуган познава подходящи хора. Ще позвъни тук-там. Много го бива да звъни, както знаеш. — Долови, че Бриана е потисната, и затова й се усмихна: — Лесна работа. Но не знам колко време ще мине, преди да ги открием. И само Бог знае какво ще правим, когато се изправим срещу тях. Та тази Аманда може да се е омъжила, да си е народила още куп деца и да се радва на щастлив живот.

— И аз съм си го мислила, но все пак трябва да разберем, нали?

— Така е. — Маги пристъпи напред и нежно я погали по бузата. — Не се притеснявай така, Бри.

— Няма, ако и ти не се терзаеш.

— Значи се договорихме. — В потвърждение сестра й я целуна. — Хайде, върви да нахраниш мързеливия си янки. Аз запалих пещите,

защото работа ме чака.

— Не се преуморявай.

Вече до вратата, Маги се обърна с усмивка:

— Знам си възможностите.

— Не, не ги знаеш, Маргарет Мери — обади се Бриана, но вратата вече се бе затръшна.

Остана замислена, докато шумът от потупващата опашка на Кон не я върна към действителността.

— Какво? Да излезеш ли искаш? Добре. Иди виж какви ги върши Мърфи.

Щом отвори вратата, Кон се стрелна навън. Излая радостно и се понесе по полето. Затвори вратата и се зачуди как да постъпи. Минаваше десет, а имаше куп домашни задължения. След като Грей не се появява, по-добре да му отнесе закуската горе.

Погледът ѝ отново попадна на менюто и тя се усмихна. Пак затананика, докато приготвяше таблата. Вдигна я и я понесе нагоре. Вратата му бе затворена и това я разколеба за миг. Потропа лекичко, но не последва отговор. Разтревожи се, да не би да е болен. Почука отново — този път по-силно — и извика името му.

Стори ѝ се, че дочу простенване. Прихвана таблата с една ръка и отвори вратата.

Върху леглото сякаш се бе водила битка. Чаршафите и одеялата бяха намотани едно в друго, а юрганът се свличаше до пода. Стаята бе леденостудена.

Влезе, видя го и се вторачи невярващо: с разчорлени коси и боси крака той седеше до бюрото. Наоколо имаше камари книги, а пръстите му бързо се движеха по клавиатурата на портативен компютър. До лакътя му имаше пепелник, препълнен с фасове. Вонеше на цигари.

— Извинявай... — Никаква реакция. Мускулите на ръцете започваха да я болят от тежката табла. — Грейсън...

— Какво? — Въпросът бе изстрелян така свирепо, че тя неволно отстъпи.

Той рязко повдигна глава.

Отново ѝ заприлича на пират: опасен и склонен към насилие. Докато очите му се спрат на нея, без да се забелязват признаци, че я е разпознал, тя се запита дали не е полудял през нощта.

— Почакай — нареди той и отново се нахвърли върху клавиатурата.

Озадачена, Бриана го послуша. Това продължи близо пет минути. Накрая той се облегна назад и прокара ръце по лицето си като човек, който се събужда от дълбок сън или от кошмар. След това се обърна към нея. На устните му играеше познатата ѝ дружелюбна усмивка:

— Това закуската ми ли е?

— Да, аз... Вече е десет и половина и тъй като не се появи...

— Извинявай. — Стана, взе таблата от ръцете ѝ и я постави на леглото. Взе парче бекон с пръсти. — Осени ме по средата на нощта. Онази история с духовете ме накара да се отприщя. Боже, колко е студено тук!

— Нищо чудно. Ще се разболееш, ако стоиш така с боси крака в студената стая.

Той само се усмихна, докато тя приклекна до камината и започна да подрежда торфените брикети. Заприлича му на майка, която гълчи палавото си дете.

— Увлякох се — призна си.

— Това е добре, но не е полезно да стоиш тук на студено и да пушиш цигара след цигара, вместо да хапнеш нещо прилично.

— Ухае ми на нещо много вкусно. — Приклекна до нея и приятелски я погали по гърба. — Бриана, ще ми направиш ли една услуга?

— Стига да мога.

— Махни се.

Потресена, тя извърна глава. Той ѝ се усмихна и взе ръцете ѝ в своите.

— Не се обиждай, мила. Просто съм склонен да убия човек, ако ме прекъсват, докато работя.

— Определено не исках да ти преча.

Той трепна и се опита да скрие раздражението си. Стараеше се все пак да е дипломатичен.

— Нужно ми е да съм сам, докато ме е осенило. Хайде просто да забравим, че съществувам.

— Но стаята ти... Леглото трябва да се оправи, банята да се...

— Не се занимавай с тези неща. — Огънят, подобно на нетърпението му, се разпалваше. Изправи я на крака. — Ще се

погрижиш за тях, когато отлети музата ми. Ще ти бъде благодарен, ако от време на време оставяш храна пред вратата, но това е всичко, от което ще се нуждая.

— Добре, но...

Той вече я отвеждаше към вратата.

Тя рязко изрече:

— Няма нужда да ме избутваш. Изчезвам.

— Благодаря за закуската.

— Моля... — Вратата се затръшна в лицето ѝ. — ... ти се — довърши през стиснати зъби.

До вечерта и през следващите два дни не чу звук от него. Стараеше се да не мисли на какво прилича стаята, дали се сеца да поддържа огъня и дали изобщо спи. Поне знаеше, че се храни. Всеки път, когато качваше нова табла, предишната я чакаше пред вратата.

Би се чувствала съвсем сама в къщата, ако така силно не усещаше присъствието му. Съмняваше се, че той изобщо се сеца за съществуването ѝ.

Тя бе права. Той рядко дремваше и тогава сънищата му бяха пълни с образи и видения. Хранеше се и така зареждаше тялото си, както историята, която описваше, зареждаше мисълта му. Тя направо го разкъсваше. За три дни написа над сто страници. Някои бяха в суров вид, неизгладени, но бе уловил същността.

Описваше убийството — подло, ала изпълваше извършителя с ликуване. Описваше безнадеждността и болката, отчаянието и лъжите. Чувстваше се като в Рая.

Най-после приключи, пропълзя в леглото, зави се през глава и заспа като мъртвец.

Когато се събуди, огледа стаята и реши, че силна жена като Бриана едва ли ще припадне, като види на какво прилича. Докато се оглеждаше на огледалото в банята, установи, че той също изглежда ужасно. Прокара ръка по наболата си брада. Приличаше на човек, изплувал от тресавището.

Свали ризата, сви нос, когато долови миризмата ѝ и влезе под душа. Тридесет минути по-късно обличаше чисти дрехи. Усещаше главата си някак олекнала, а тялото си — сковано, поради липсата на

движение напоследък. Но тръпката все още го държеше. Разтвори широко прозореца и с наслада вдиша влажния въздух на дъждовното утро.

Идеален ден, мина му през ума. В идеално обкръжение.

Таблата със закуската бе пред вратата; храната бе съвсем изстинала. Бе проспал времето за закуска, разбра той и като я вдигна, реши да се опита да очарова Бриана и да я склони да му я претопли.

Тя може и да се съгласи да дойде на разходка с него. Приятно ще му е да не е сам. Може и да я уговори да дойде с него в Голуей, където двамата да се потопят в тълпите от хора. Или можеха...

Спря на вратата на кухнята и широко се засмя. Ето я: ръцете ѝ целите в тесто, косите — вдигнати, а носът — посипан с брашно.

Гледката бе толкова приятна, а настроението му все още приповдигнато. Постави таблата на масата с трясък, което я накара да подскочи и да се обърне към него. Точно се канеше да му се усмихне, когато той се приближи, притисна с ръце лицето ѝ и я целуна решително по устните.

Ръцете ѝ се свиха върху тестото. Главата ѝ се завъртя. Преди да успее да реагира, той се отдръпна.

— Здравей. Великолепен ден, нали? Чувствам се невероятно. Невинаги ме осенява така. А когато стане — все едно локомотив минава през главата ти. Не можеш да се спреш.

Вдигна студена препечена филийка от таблата и се готвеше да я захапе. Почти я поднесе до устните си, когато изведнъж се почувства като ударен с мокър парцал. Очите му се взряха в нейните. Филийката се плъзна от ръката му.

Целувката бе просто отражение на настроението му: ведро, екзалтирано. А сега усещаше как го обзема някаква закъсняла реакция, която стяга мускулите му, пропълзява по гръбнака му.

Тя продължаваше да се вира в него с шокирани огромни очи, а устните ѝ все още бяха леко отворени.

— Стой — промърмори той. — Почакай.

Тя не би могла да мръдне, дори ако в този момент покривът се стоварваше върху главата ѝ. Дъхът ѝ спря, когато ръцете му отново обгърнаха лицето ѝ — този път нежно. Очите му останаха отворени и докато отново се навеждаше към нея, я гледаше по друг начин.

Усети устните му да докосват нейните — гальовно, леко. Докосване, което не би трябвало да възпламени кръвта. И все пак усети, че кръвта ѝ кипва. Той я извърна внимателно и телата им се срещнаха, а после наклони главата ѝ така, че да я целуне по-страстно.

Някакъв звук — на отчаяние или удоволствие — се надигна в гърлото ѝ, преди стегнатата ѝ в юмрук ръка да се отпусне.

Устните ѝ бяха чудесни, даде си сметка той. Плътни, щедри, подканващи. Човек не бива да бърза с опознаването на такива устни. Той ухапа лекичко долната ѝ устна и го обзе приятна наслада, когато я чу да простенва от удоволствие и безпомощност. Бавно, като наблюдаваше как очите ѝ се замъгляват и затварят, той проследи очертаанията на устните ѝ с език.

Толкова различни вкусове.

Великолепно бе да усеща кожата ѝ да се сгорещява, тялото ѝ да се отпуска, а сърцето ѝ да бие по-учестено. Нещо бучеше в главата му и караше кръвта му да кипи. Той се отдръпна едва когато усети, че го обзема ненаситност и грубостта, която неизменно я съпровожда.

Тя трепереше и инстинктът му подсказваше, че ако не се спре, ще нарани и двамата.

— Беше много по-приятно, отколкото си представях — успя да изрече той. — А въображението ми е доста развинтено.

Зашеметена, тя се подпря с ръце на плота. Коленете ѝ трепереха. Само страхът да не се унижи попречи на гласа ѝ да не потрепери.

— Винаги ли така се държиш, когато изскочиш от пещерата си?

— Невинаги имам късмет веднага да видя красива жена. — Наклони глава и започна да я изучава. Вената на шията ѝ продължаваше да пулсира забързано, а лицето ѝ бе поруменяло. Но ако не се лъжеше, тя вече изграждаше онази своя защитна стена. — Не, обикновено не се държа така. Няма какво да се преструвам.

— Гостите ми обикновено не ме целуват, докато меся хляб. Но не бих могла да знам какво е обикновено за теб, нали?

Очите му се промениха: потъмняха леко от гняв. Когато обаче пристъпи напред, тя го спря:

— Моля те, недей.

Тъмните му очи се присвиха.

— Бъди по-конкретна.

— Трябва да свърша. Тестото се надига.

— Избягваш въпроса, Бриана.

— Добре. Не ме целувай по този начин отново. — Едва си поемаше дъх. — Нямам необходимата защита.

— Не е задължително да е борба. Бих искал да те отведе в леглото, Бриана.

За да намери работа за ръцете си, тя взе кърпата и започна нервно да бърше брашното от тях.

— Доста директно поставяш въпроса.

— Така е по-честно. Ако не желаяш, просто го кажи.

— Не приемам нещата така свободно като теб. Не мога да отговоря с „да“ или „не“ и с това да се приключи. — Като се опитваше да остане спокойна, сгъна кърпата и я остави настрана. — А и нямам опит в това отношение.

„По дяволите! — помисли си той. — Как може тя така да се владее, когато кръвта ми кипи?“

— В кое отношение?

— Онова, за което заговори. А сега се премести, за да довърши работата си.

Хвана я за ръката и се загледа в очите ѝ. Значи е девствена, реши, докато чакаше смисълът на току-що разбраното да проникне в съзнанието му. Жена, която изглежда и откликва по този начин?

— Мъжете наоколо да не би да не са с всичкия си? — попита той тихо, като се надяваше по този начин да намали напрежението. Но в резултат видя само болка в очите ѝ и това го накара да се почувства като мерзавец.

— Как живея живота си е мой проблем, не смяташ ли? — Гласът ѝ бе хладен. — През последните няколко дни уважавах твоето желание и работа. Ще направиш ли и ти същото, за да приключи с моята?

— Добре. — Пусна я и отстъпи назад. — Ще отида да се поразходя. Има ли нещо, което трябва да направя за теб?

— Не, благодаря. — Отново се зае да меси тестото. — Навън вали — добави с безизразен глас. — По-добре си вземи яке.

Той отиде до вратата и се извърна.

— Бриана? — Изчака да го погледне. — Ти така и не ми отговори дали го желаяш или не. Ще приема, че обмисляш въпроса.

Излезе. Тя си пое отново дъх, едва когато чу вратата зад него да се затваря.

Грей се опита да се разтовари, като предприе дълга разходка с кола и отиде до скалите при Мор. За да даде и на двамата време да се поуспокоят, обядва в някаква кръчма в Енис. След като изяде голяма порция риба и пържени картофи, тръгна пеша по тесните улички на града. Нещо на една витрина привлече погледа му и следвайки импулса си, влезе вътре и го купи.

Докато се върне в „Блакторн“, почти успя да се убеди, че усетеното в кухнята при досега с Бриана е резултат повече от радостта от написаното, отколкото химия.

Въпреки това, когато влезе в къщата и я завари клекнала на пода — с кофа до нея и парцал в ръка — в банята до стаята му, везните се наклониха на другата страна. Ако не бе заслепен от нея и не я желалаше, защо тогава кръвта му закипя така?

— Даваш ли си сметка колко често те заварвам в тази поза?

Тя го погледна през рамо.

— Това е честен начин да си вадя хляба. — Издуха кичурите, паднали по челото ѝ. — Мога да ти кажа, Грейсън Тейн, че живееш като прасе, докато работиш.

Той вдигна вежди.

— Така ли разговаряш с всичките си гости?

Хвана я натясно. Тя се изчерви и отново се захвана да бърше пода.

— Скоро ще свърша. Между другото — чакам нов гост тази вечер.

— Тази вечер? — Намръщи се. Приятно му бе сам да разполага с къщата. Само той да се наслаждава на Бриана. — Кой?

— Английски джентълмен. Позвъни малко след като ти излезе сутринта.

— Как се казва? Колко време ще остане?

И защо, по дяволите, точно тук, довърши той наум.

— Една-две вечери, доколкото разбрах. Не разпитвам гостите си, ако не си забелязал.

— Струва ми се редно да задаваш все пак някои въпроси. Не можеш така да пускаш хора в дома си.

Развеселена, седна и поклати глава. Грей представляваше странна комбинация от небрежност и елегантност, мина ѝ през ума, с тези изсветлели по краищата, събрани на опашка коси, с хубавите му очи на сърдитото му в момента лице, със скъпите ботуши, износените джинси и чистата риза.

— Теб не те ли пуснах в дома си и то посред нощ, ако не се лъжа?

— Онова е различно. — Безизразният ѝ поглед го накара да повтори: — Различно е. Слушай, защо не престанеш с това лъскане и не станеш? Подът е толкова чист, че можеш да се храниш на него.

— Не си в добро настроение след днешното си бродене.

— Нищо ми няма. — Влезе в стаята и след малко сърдито изрече: — Пипала си по бюрото.

— Само почистих около сантиметър прах и пепел от цигари, ако това имаш предвид. Не съм пипала машинката ти, освен да я вдигна, да избърша отдолу и отново да я поставя на мястото ѝ.

Не му обясни за силното си изкушение да я отвори и да прочете написаното.

— Няма защо непрекъснато да чистиш след мен — заяви той троснато и пъкна ръце в джобовете, когато тя остана така както бе с кофа в ръка, загледана в него. — По дяволите! — Не се въздържа. — Хич не ми помага фактът, че не правиш никакви опити да ме вържеш към себе си. — Затвори очи, въздъхна дълбоко. — Добре. Хайде да опитам отново. Купих ти подарък.

— Нима? Защо?

— А защо, по дяволите, да не го сторя? — Грабна торбата, която бе оставил на леглото, и ѝ я връчи. — Видях го и реших, че ще ти хареса.

— Много мило от твоя страна. — Извади кутията от торбата и започна да разлепя надписа на лепенката, която я придържаше затворена.

Бриана ухаеше на сапун, цветя и препарати за чистене. Грей стисна зъби.

— Ако не искаш да те поваля на леглото, което си оправила, е по-разумно да се отдалечиш от мен. — Тя го погледна изненадано, а ръцете ѝ застинаха върху кутията. — Говоря ти сериозно.

Предпазливо навлажни устни.

— Добре. — Отстъпи крачка, след това втора. — Така по-добре ли е?

Неволно си даде сметка за абсурдността на цялата ситуация. Безпомощен да предприеме каквото и да било, той ѝ се ухили.

— Защо ми въздействаш така, Бриана? — промърмори той.

— Нямам представа.

— Може би именно затова. Отвори си подаръка.

— Това се опитвам да направя. — Махна лепенката, свали опаковъчната хартия и повдигна капака.

— О, прекрасна е. — Усмивка озари лицето ѝ, докато въртеше порцелановата къщичка в ръце. Беше малка, с подканваща да влезеш входна врата и спретнатата градинка, пълна с цветя. — Изглежда готова да се нанесеш в нея.

— Напомни ми с нещо за теб.

— Благодаря ти. — Усмивката ѝ вече не бе толкова напрегната.

— За да ме умилостивиш ли я купи?

— Каж ми първо дали успях.

Това я разсмя.

— Не, няма да ти кажа. Така и така имаш предимство.

— Нима?

Усетила заплахата от тона му, тя се зае да прибере порцелановата фигурка в кутията, като същевременно започна да обяснява:

— Трябва да се погрижа за вечерята. Да ти кача ли табла?

— Тази вечер не. Първото вдъхновение мина.

— Чакам новия гост към пет, така че ще имаш компания за вечеря.

— Прекрасно.

От самото начало Грей се настрои да не хареса английския джентълмен. „Държа се като расово куче, което брани територията си“, мина му през ума. Но се оказа трудно да изпита заплаха или раздразнение от спретнатия, дребен човечец с лъскава плешива глава и претенциозен говор.

Казваше се Хърбърт Смайт-Уайт от Лондон и бе пенсионер, вдовец, току-що започнал запланувана шестмесечна обиколка на Ирландия и Шотландия.

— Чиста глезотия, ако ме разбирате — обясни му той по време на вечерята. — С Нанси не бяхме ощастливени с деца. Нея я няма вече от близо две години, а аз постоянно се въртя вкъщи и се чудя какво да правя. Все се канехме да предприемем такова пътешествие, но работата постоянно ме възпираше. — Усмивката му бе изпълнена със съжаление. — Реших сам да го осъществя; нещо като почит към паметта ѝ. Мисля, че щеше да одобри.

— Това първото ви подобно пътуване ли е?

— Да. Кацнах на летище Шанън, наех кола. — Той се усмихна, свали очилата си и избърса стъклата с кърпичка. — Въръжен съм с всевъзможни туристически принадлежности като карти и пътеводители. Ще поостана тук ден-два и поемам на север. — Постави отново очилата на големия си нос. — Опасявам се обаче, че започвам с най-хубавото. Госпожица Конканън е великолепна домакиня.

— Не мога да оспорвам твърдението ви. — Вечеряха в трапезарията и се наслаждаваха на сочната есетра. — С какво се занимавахте, докато работехте?

— Банкерство. По-голямата част от живота си прекарах в пресмятания. — Сипа си още една лъжица картофи със сос от горчица. — А вие, господин Тейн? Госпожица Конканън спомена, че сте писател. Хора като мен вечно завиждат на творците. Никога не съм имал достатъчно време да чета за удоволствие, но сега, след като вече се запознахме, непременно ще потърся някоя ваша книга. И вие ли пътувате?

— В момента не. Установил съм се тук.

— В пансиона?

— Да.

Той погледна към Бриана, която влизаше в този момент.

— Надявам се, че ще опитате и десерта.

Тя постави голяма купа с пудинг на масата.

— О, колко сте мила. — Зад стъклата на очилата очите на Смайт-Уайт грееха от удоволствие и може би мъничко завист. — Ще тежа най-малкото тон, като стана от масата.

— Слагам в храните и магия, така че калориите намаляват. — Разсипа щедри порции по купичките. — Дано стаята ви хареса. Ако се нуждаете от нещо, поискайте го.

— Всичко е превъзходно — увери я той. — Трябва да ви погостувам отново, когато градината ви е разцъфнала.

— Ще ви очаквам.

Постави на масата каничка с кафе и бутилка бренди, преди да излезе.

— Прекрасна жена — отбеляза Смайт-Уайт.

— Безспорно.

— Толкова млада и сама се справя с всичко. Човек би си помислил, че ще има съпруг, деца.

— Много добре се справя наистина. — Първата лъжица пудинг се разтопи в устата на Грей. *Справя* очевидно не бе точната дума, даде си сметка той. Тази жена бе кулинарна вълшебница. — Сестра ѝ и зет ѝ имат къща в края на пътя. А и тук всички живеят заедно. Някой все почуква на кухненската врата.

— Това е добре. Защото иначе човек сигурно би се чувствал доста самотно тук. И все пак, като идвах насам, забелязах колко нарядко и отдалечени една от друга са къщите. — Усмихна се. — Или може би съм разглезен от града, защото обичам тълпите и забързания ритъм. Може би ще ми е нужно известно време, за да привикна на тукашната тишина нощем.

— Да, много е тихо. — Грей си наля бренди в чашката, а когато сътрапезникът му кимна — напълни и неговата. — Неотдавна бях в Лондон. В коя част по-точно живеете?

— Имам апартаментче до Грийн Парк. Сърце не ми даваше да задържа къщата след смъртта на Нанси. — Той въздъхна и отпи от брендито. — Позволете ми да ви дам един съвет, господин Тейн. Наслаждавайте се на всеки ден. Не оставяйте всичко за бъдещето. Така се изпуска прекалено много от настоящето.

— Съветът ви ми допада.

Часове по-късно мисълта за остатъка от пудинга накараха Грей да зареже топлото легло и хубавата книга. Нахлузи тениска и джинси и с боси крака се спусна долу. В главата му се въртеше мисълта за кулинарното пиршество, което щеше да си устрои.

Това далеч не бе първото му среднощно тършуване из кухнята, откакто се настани в „Блакторн“. Докато се придвижваше по коридора

към тъмната кухня, не го тревожеха нито танцуващите сенки по стените, нито поскърцващите стълби. Запали осветлението на фурната, защото не желаше да събуди Бриана.

В следващия момент съжали, че си е помислил за нея, сети се, че го дели само една стена от стаята, където спи, вероятно бе облечена в дълга памучна нощница с копченца на врата. Бе толкова спретната, че изглеждаше направо екзотична. Няма начин да не предизвиква всеки мъж — пълноценен мъж — да се удивлява какво ли е тялото, скрито под плата.

И ако продължава да се чуди какви са гънките и извивките на тялото ѝ, то всичкият пудинг на този свят няма да успее да засити апетита му.

„Карай с пороците един по един, приятелю“ — каза си той, докато вадеше купата. Шум отвън привлече вниманието му. Тъкмо бе решил, че му се е счуло, когато различи подраскването.

С купата в ръка отиде до вратата, погледна през прозореца и не видя нищо, освен тъмната нощ. В следващия момент стъклото се покри с козина и остри зъби. Грей едва се удържа да не извика и да се задържи да не падне назад. От гърлото му се откъсна нещо средно между ругатня и смях, докато отваряше вратата, за да пусне Кон.

— Съкрати ми живота поне с десет години — заяви той, докато чешеше кучето зад ушите и тъй като Бриана не бе наоколо, за да го види, реши да сподели пудинга с четириногия си приятел.

— Какво правиш?

Грей се изправи и удари главата си във вратичката на кухненския шкаф — беше забравил да я затвори. Лъжицата пудинг, която изсипа в кучешката паничка, бе пометена.

— Нищо. — Разтърка ударената си глава. — Боже милостиви, ти и кучето ти така ме стряскате, че ще съм щастливец, ако изобщо доживея до следващия си рожден ден!

— Той не бива да яде това. — Бриана взе купата от ръцете му. — Не е полезно за него.

— Аз се готвех да го изям. Но май по-добре да изпия няколко аспирина.

— Седни и дай да видя цицината или дупката, или каквото там е на главата ти.

— Много мило. Защо не се върнеш в лег...

Той така и не довърши, защото Кон изведнъж се напрегна, озъби се и се втурна към коридора. Грей извади лош късмет, защото се оказа на пътя му.

Седемдесет и пет килограмовото туловище се стовари върху него и го повали върху плота. Звезди затанцуваха пред очите му, когато лакътят му се удари върху дървото, и само бегло дочу строгото нареждане на Бриана.

— Боли ли те много? — Тонът ѝ бе изпълнен с майчинска загриженост. — Грейсън, пребледнял си. Кон, сядай долу!

Главата му кълтеше, пред очите му се виеха кръгове и Грей едва успя да се отпусне на стола, който Бриана му поднесе.

— И всичко това заради шибана купа пудинг.

— Чакай, чакай. Ей сега ще се съвземеш. Дай да видя ръката ти.

— По дяволите! — Очите му се отвориха рязко, когато тя вдигна ръката му и той усети как болката го пронизва. — Опитваш се да ме убиеш, защото искам да те разсъблека ли?

— Стига! — изрече го тихо, но повелително, докато оглеждаше натъртеното място. — Ще взема мехлема.

— По-добре морфин. — Издиша и се вторачи с присвити очи в кучето. Кон продължаваше да седи и да потреперва, загледан във вратата към коридора. — Какво, по дяволите, го прихвана?

— Представа нямам. Кон, стой мирен! — Тя потопа памуче в мехлема. — Вероятно е заради господин Смайт-Уайт. Кон беше навън, когато той пристигна. Не са се запознали. Сигурно е доловил чуждия мирис.

— Старият човек е извадил късмет, че не му се е дояло пудинг.

Тя само се усмихна и се надигна, за да види по-добре главата на Грей. „Косата му е чудесна, помисли си тя, копринена и златиста.“

— О, Кон нямаше да му направи нищо. Само щеше да го притисне в някой ъгъл. Чудесна цицина ти се оформя.

— Няма защо да го съобщаваш толкова радостно.

— Това ще те научи да не даваш сладко на кучето. Ще сложа лед в една торбичка... — Тя изписка, когато Грей я привлече в скута си. Ушите на кучето щръкнаха, но то само се приближи и подуши ръката на мъжа.

— Харесва ме.

— Лесно е да го спечели човек. Пусни ме или ще му кажа да те ухапе.

— Няма да го направи. Току-що му дадох пудинг. Просто постой тук за малко, Бри. Прекалено съм съсипан, за да ти налетя.

— Не ти вярвам — промърмори тя, но се подчини.

Грей притегли главата ѝ към рамото си и се усмихна, когато Кон положи своята в скута ѝ.

— Трогателна картинка.

— Така е.

Усети сърцето си леко да се стяга, докато той я държеше притисната в затъмнената стая в притихналата къща.

ШЕСТА ГЛАВА

Бриана с удоволствие долови полъха на пролетта. Сезонът едва ли щеше да започне по-рано от обикновено — тя добре го знаеше — но настроението ѝ остана приповдигнато. Събра семенцата, които ревниво заделяше, взе портативното радио и ги понесе към барачката, превърната временно в оранжерия.

Не бе кой знае какво според собствената ѝ преценка: едва седем квадратни метра, а подът представляваше утъпкана пръст; барачката бе по-подходяща за склад за инструменти, отколкото за растения. Но тя все пак помоли Мърфи да остъкли едната част и да направи отоплителна инсталация. Рафтовете бе сковала сама — с малко умение и много гордост.

Не разполагаше нито с мястото, нито с оборудването за опитите, които искаше да направи. И все пак можеше да засее по-рано семената в саксийките, които поръча от градинарския каталог.

Разполагаше с целия следобед. Грей се бе затворил и работеше, а господин Смайт-Уайт тръгна с кола да обикаля графство Клар. Беше привършила с печенето и кърпенето, сега ѝ предстоеше време за развлечение.

Малко неща я радваха така, както заниманията с цветята. Изпуфтя леко и вдигна торбата с тор на плота.

Догодина, обеща си тя, ще си направи истинска оранжерия. Няма да е голяма, но ще бъде хубава. Ще вземе клонки и ще ги засади, така че по всяко време на годината ще разполага с пролет. Може дори да се опита да ашладисва. Но за момента ѝ стигаше да се занимава със семенцата си.

След известно време, мислеше си тя, докато си тананикаше песента, която звучеше по радиото, първите крехки стръкчета ще си пробият път през почвата. Вярно, луксът да им осигурява топлина ѝ струваше безбожно скъпо. Дали не е по-добре да използва парите, за да ремонтира основно колата? Но пък нямаше да ѝ достави толкова огромно удоволствие.

Разкопаваше и внимателно прибавяше торта, мислейки си за Грей. Колко мил бе той предишната вечер, когато я настани в скута си. Не беше нито толкова страшно, нито така вълнуващо, призна си тя, както когато я целуна. Беше по-скоро спокойно и утешително, а и изглеждаше така естествено — за миг дори ѝ се стори, че двамата си принадлежат един на друг.

Някога, доста отдавна, бе мечтала да споделя подобни дребни, но мили моменти с някого. Спомняйки си за Рори, изпита старата, свиваща сърцето ѝ болка. Тогава вярваше, че ще се омъжи, ще има деца, които ще обича, дом, за който да се грижи. Само какви планове бе кроила, помисли си тя с горчивина — все розови и с щастлив край.

Но беше вярно и друго — тогава бе малко момиче, и то влюбено. Девойка в такова състояние вярва на всичко. На абсолютно всичко. Но вече не бе момиче.

Бе престанала да вярва, когато Рори сломи сърцето ѝ. Знаеше, че живее близо до Бостън, че е женен и има деца. И беше убедена, че не се сеца за онази прекрасна пролет, когато я ухажваше, обещаваше ѝ какво ли не и ѝ се вричаше.

Всичко това бе толкова отдавна. Сега вече знаеше, че любовта невинаги остава трайна и обещанията невинаги се спазват. Ако продължава да носи в сърцето си семенце надежда, обхванато от копнеж да разцъфне някога, то можеше да нарани единствено нея.

— Ето те и теб! — С грейнали очи Маги нахълта в бараката. — Чух музиката и така те открих. Какво правиш тук?

— Засаждам цветя. — Изтръгната от мислите си, Бриана несъзнателно потърка брадичката си с opakото на ръката и я изцапа с пръст. — Затвори вратата, Маги. Става студено. Какво има? Изглеждаш, сякаш всеки момент ще се пръснеш.

— Никога няма да познаеш. Дори да гадаеш хиляда години. — Сестра ѝ се засмя, прегърна я и я завъртя из тясното пространство на барачката. — Но все пак опитай.

— Ще родиш три близначета?

— Не, слава богу!

Настроението на Маги се оказа заразително и Бриана откри, че се кикоти и следва стъпките на импровизирания танц.

— Продала си едно от твоите произведения за един милион лири на президента на Щатите.

— Каква мисъл! Може би наистина трябва да му изпратим каталог. Не, на светлинни години си от истината. Ще ти подсказва: обади се бабата на Роуган.

Издуха падналите над очите ѝ кичури.

— Това го смяташ за подсказване?

— Точно такава е, ако се замислиш. Бри, тя ще се омъжва. За вуйчо Нийл, следващата седмица в Дъблин.

— Какво? — Бриана зяпна от учудване. — Вуйчо Нийл ще се жени за госпожа Суини?

— Не е ли прекрасно? Наистина прекрасно! Тя въздишала по него още като момиче в Голуей. И след повече от петдесет години отново се срещат заради Роуган и мен. А сега пред всички светци в небето ще се врекат един на друг. — Маги отметна глава и отново се изкиска. — И ние с Роуган не само ще сме съпруг и съпруга, но и братовчеди.

— Вуйчо Нийл. — Бе всичко, което сестра ѝ успя да произнесе.

— Да беше видяла физиономията на Роуган, докато разговаряха. Приличаше на риба на сухо. Устата му се отваряше и затваряше, но не издаде и звук. — Задъхвайки се от смях тя се облегна на плота. — Той така и не свикна с мисълта, че двамата се ухажват. Дори повече от ухажване — ако трябва да сме точни, но предполагам, че е трудно за мъж да си представи белокосата си баба сгушена до някого, заета с греховни дела.

— Маги! — Бриана обаче не успя да сдържи напушващия я смях, въпреки че сложи ръка на устата си, за да го възпре.

— Е, сега ще му придадат официален вид. Най-малкото архиепископ ще отслужи церемонията. — Пое си дълбоко въздух, огледа се и попита: — Намира ли ти се нещо за ядене тук?

— Не. Кога ще бъде събитието? И къде?

— Следващата събота, в къщата ѝ в Дъблин. За тесен семеен кръг, както тя ми каза и неколцина приятели. Вуйчо Нийл е най-малкото на осемдесет години, Бри. Представяш ли си?

— Мисля, че да. О, и според мен наистина е великолепно. Ще им позвъня, като приключа тук.

— С Роуган заминаваме за Дъблин днес. В момента е захапал телефона както обикновено и урежда подробности. — Тя леко се засмя. — Опитва се да го възприеме.

— Той ще се радва за тях, след като свикне с мисълта, че са семейство — увери я Бриана. Започна да обмисля какъв подарък да направи на булката и младоженеца.

— Венчавката е обявена за следобед, но ти вероятно ще искаш да пристигнеш предишния ден, за да имаш време да се приготвиш?

— Да дойда? — изненада се Бриана. — Но аз не мога да дойда, Маги. Не мога да тръгна, когато имам гост.

— Разбира се, че ще дойдеш. — Тя се отдръпна от плота стиснала упорито устни. — Става въпрос за вуйчо Нийл. Той ще очаква да си там. Става въпрос за един-единствен ден, Бриана.

— Маги, имам задължения тук и няма да успея да стигна до Дъблин и да се върна.

— Роуган ще изпрати самолета.

— Но...

— О, да върви по дяволите Грейсън Тейн! Може сам да си сготви един ден. Ти не си прислужница.

Раменете на Бриана се вдървиха. Погледът в очите ѝ стана хладен.

— Не, не съм. Аз съм делова жена, поела своята отговорност. Не мога да замина за Дъблин и да заявя на госта си да се оправя сам.

— Тогава го доведи и него. След като те е страх, че ще се строполи мъртъв, ако не го наглеждаш, вземи го със себе си.

— Къде да ме вземе?

Грей отвори ненадейно вратата и изгледа двете жени. От прозореца си бе зърнал как Маги се втурва в бараката. Любопитството му го накара да напусне стаята, а разгорещените викове го накараха да влезе, за да разбере какво става.

— Затвори вратата — нареди Бриана несъзнателно. Постара се да преодолее смущението си, че той ги заварва посред семейна разправа. Въздъхна. Тясната барачка бе препълнена с хора. — Имаш ли нужда от нещо, Грейсън?

— Не. — Той вдигна ръка и избърса пръстта от брадичката ѝ. Жестът накара Маги да присвие очи. — Изцапала си си лицето, Бри. Какво правиш?

— Опитвам се да посея едни семенца, но като че ли тук стана прекалено тясно за тях.

— Дръж си ръцете към тялото, момченце — промърмори в същото време сестра ѝ.

Той ѝ се ухили и ги напъха в джобовете.

— Чух да споменавате името ми. Има ли някакъв проблем?

— Няма да има, ако тя не е толкова упорита. — Маги тръсна глава и реши да стовари цялата вина върху него. — Трябва да е в Дъблин следващия уикенд, а не иска да отиде заради теб.

Той се усмихна самодоволно. Отмести очи от Маги и се загледа в Бриана.

— Заради мен, така ли?

— Платил си за стая и храна — защити се тя.

— Защо трябва да ходиш до Дъблин?

— Вуйчо ни се жени — обади се Маги. — Ще иска и Бриана да присъства, а то и така е редно. Убеждавах я, че след като не желае да те остави сам, може да те вземе със себе си.

— Маги, Грей няма какво да прави на сватба на хора, които не познава. Той работи и не може просто...

— Кой казва, че не мога? — прекъсна я Грей. — Кога тръгваме?

— Чудесно. Значи всичко е уговорено. Ще отседнеш у дома. — Маги плесна доволно с ръце. — А сега, кой ще каже на майка?

— Аз...

— Не, аз — решително заяви тя, преди Бриана да довърши. На устните ѝ се появи усмивка. — Никак няма да ѝ е приятно. Ще направим така, че самолетът да я докара в събота, за да не те тормози по време на пътуването. Имаш ли костюм, Грей?

— Един-два — смънка той.

— Значи си готов. — Маги се наведе и целуна сестра си по бузите. — Планирай така нещата, че да пристигнете в петък — нареди. — Ще ти позвъня от Дъблин.

Младият мъж прокара език по устните си, когато Маги затръшна вратата след себе си.

— Изглежда, обича да командва.

— Да. — Тя примигна и поклати глава. — Не го прави нарочно. Просто винаги смята, че е права. А и много обича вуйчо Нийл и бабата на Роуган.

— Бабата на Роуган?

— Вуйчо ще се жени за нея.

Насочи се към саксиите, като се надяваше, че работата ще я разсее.

— Това ми звучи като приказка.

— То си е така. Грей, много мило от твоя страна да се съгласиш, но не е задължително да го правиш. Аз наистина на никого няма да липсвам, а и твоите планове ще се объркат.

— Нищо няма да се обърка с един уикенд в Дъблин. А и на теб всъщност ти се ходи, нали?

— Не е там въпросът. Маги те постави в неловко положение.

Той хвана брадичката ѝ и я повдигна.

— Защо ти е толкова трудно да отговаряш на въпроси? Искаш да отидеш, нали? Да или не?

— Да.

— Добре. Значи отиваме.

Устните ѝ се готвеха да се извият в усмивка, когато той се наведе към тях.

— Не ме целувай — произнесе тя безпомощно.

— Виж, това ще ми е трудно. — Все пак се въздържа и се отдръпна назад. — Кой те е наранил, Бриана?

Тя сведе поглед.

— Може би не отговарям на въпросите ти, защото ти постоянно ги задаваш?

— Ти обичаше ли го?

Бриана извърна глава и се загледа в саксиите.

— Да, много.

Беше му дала отговор, който той осъзна, че не му е приятен.

— Продължаваш ли да го обичаш?

— Би било глупаво от моя страна.

— Това не е отговор.

— Напротив. Аз преча ли ти, когато работиш?

— Не. — Схвана намека ѝ, но не се отдръпна. — Вратът ти е особено привлекателен. — За да го докаже, той се наведе и леко го докосна с устни. Изпълни го задоволство, когато тя потрепери. — Снощи те сънувах, Бриана. А днес писах за теб.

Повечето от семената ѝ се посипаха по плота вместо в саксията. Тя започна да ги събира.

— Писал си за мен?

— Направих някои промени. В книгата ти си млада вдовица, която се бори да изгради отново живота си.

Не успя да се въздържи и се обърна към него.

— Ще ме опишеш в книгата си?

— Някои аспекти. Очите ти. Великолепните ти тъжни очи. Косите ти. — Вдигна ръка към тях. — Гъсти, игриви, с цвят на залез. Гласът ти и нежния му тембър. Тялото ти — стройно, гъвкаво и с естествена грация на танцьорка. Кожата, ръцете ти. Ти си пред очите ми, когато пиша, затова пиша за теб. А като оставим настрана външния ти вид, става въпрос и за твоята честност, преданост. — Неволно се усмихна. — И за сладкишите ти. Героят ми е така очарован от нея, както аз от теб. — Грей постави ръце на плота и тя се оказа в плен. — И той постоянно се сблъсква с онзи щит, който и двете издигате. Чудя се колко ли време ще му отнеме да го преодолее.

Никой никога не бе изричал такива думи за нея, на нея. Една част от съзнанието ѝ се потопи в тях, сякаш бяха коприна. Друга част обаче застана предпазливо отстрани.

— Опитваш се да ме съблазниш.

Той повдигна вежди.

— И успявам ли?

— Не мога да дишам.

— Това е добре като начало. — Наведе се и устните му почти докоснаха нейните. — Разреши ми да те целуна, Бриана.

Той вече го правеше по онзи бавен, потапящ начин, който я оставяше без дъх. Устни върху устни. Толкова обикновено нещо, а преобръщаше целия ѝ свят. Все повече и повече, докато тя се изплаши, че никога няма да успее отново да го подреди.

Притежаваше вещина, но и търпение. Под двете прозираше потисната необходимост към насилие, която тя и преди бе доловила. Комбинацията проникваше в нея като наркотик; отслабваше съпротивителните ѝ сили, замайваше главата ѝ.

Искаше го, както жена иска мъж. Страхуваше се, както само непорочен човек може да се страхува.

Той нежно хвана пръстите ѝ, които се бяха вкопчили в ръба на плота, и разхлаби хватката. С устни все така върху нейните, вдигна ръцете ѝ.

— Прегърни ме, Бриана. — Господи, как я желаше! — Отвърни на целувката ми.

Думите му ѝ подействаха като камшичен удар. Тя изведнъж се вкопчи в него, а устните ѝ бяха жадни и търсеци. Зашеметен, той я прегърна още по-силно. Усещаше силния ѝ копнеж, тялото потреперваше като докосната струна на арфа. Избликът на страстта ѝ бе като лава, която тече по лед — обезумяла, неочаквана и опасна.

Наоколо миришеше на пръст, от радиото звучаха ирландски гайди. Усещаше цялата сочност на жената в прегръдките си и изкушението, което се надига у него.

В следващия миг за него не съществуваше нищо, освен нея. Ръцете ѝ бяха заровени в косите му, устните ѝ не се откъсваха от неговите. За да я усети по-силно, той я притисна към стената на бараката. Чу я да извиква от шок, болка, вълнение — преди да заглуши този вик, като се притисна още по-плътно към нея, готов да я погълне.

Ръцете му обхождаха тялото ѝ; бяха настойчиви, неотстъпчиви. От гърлото ѝ се откъсна стенание. „Моля те...“ сякаш казваше то. Тя искаше нещо от него. Онази дълбока, пронизваща, всепоглъщаща болка. Но тя нямаше представа как започва и как ще свърши. А страхът дебнеше наоколо като вълк. Страх от него, от себе си, от онова, което тепърва щеше да научи.

Той копнееше да я докосва, да усети вкуса ѝ. Искаше да проникне в нея, докато и двамата свършат. Въздухът разкъсваше гърдите му, докато полагаше ръка на блузата ѝ, готов да я разкъса и захвърли.

В този миг очите му срещнаха нейните.

Устните ѝ бяха изпохапани и потреперваха; страните ѝ бяха бледи като лед. Очите ѝ бяха широко отворени от ужас, но в тях се четеше и силно желание. Погледна надолу и забеляза, че кокалчетата на ръцете ѝ са бели от напрежение. Както и белезите, които алчните му ръце бяха оставили по изумителната ѝ кожа.

Той се отдръпна, сякаш тя го бе зашлевила и вдигна отбранително ръце. Не бе сигурен от какво или кого иска да се предпази.

— Съжалявам — успя да пророни той, докато тя все още стоеше облегната на стената и се мъчеше да си поеме въздух. — Наистина съжалявам. Причиних ли ти болка?

— Не знам. — И как можеше да знае, след като единственото, което изпитваше, бе тази несекваща, пулсираща болка. Никога не бе и сънувала, че може да се чувства така. Не бе подозирала, че човек е в състояние да изпита подобно нещо. Заше метена, избърса сълзите от лицето си.

— Недей да плачеш. — Той прокара трепереща ръка през косата си. — И без това се чувствам достатъчно жалко от стореното.

— Не, не е... — Тя преглътна сълзите си. Не знаеше защо плаче. — Не знам какво стана с мен.

Разбира се, че нямаше представа, помисли си той с горчивина. Та нали му бе казала, че е девствена. А той се нахвърли върху нея като животно. Само още минута и щеше да я събори на пръстения под и да приключи.

— Насилих те и нищо не ме извинява. Мога само да ти кажа, че си изгубих ума, за което се извинявам. — Искаше отново да е до нея, да отметне косите от челото ѝ, ала не посмя. — Бях груб и те изплаших. Няма да се повтори.

— Знаех, че ще бъдеш такъв. — Беше се поовладяла вече, може би, защото той изглеждаше така потресен. — През цялото време го подозирах. Не става въпрос за това, Грейсън. Не съм чак толкова крехка.

Той си даде сметка, че все пак може да се усмихва.

— Напротив — уязвима си, Бриана. А аз никога досега не съм бил толкова непохватен. Може моментът да не е напълно подходящ, но все пак ще ти кажа — не се страхувай от мен. Никога няма да те нараня.

— Знам. Ти...

— И ще положа всички усилия да не те насилвам — прекъсна я той. — Но те желая...

Тя си даде сметка, че трябва да положи усилия, за да продължи да диша равномерно.

— Невинаги получаваме, каквото искаме.

— Никога не съм вярвал на това твърдение. Не знам кой е той, Бри, но него го няма. Аз съм тук.

Тя кимна, преди да отбележи:

— В момента.

— Единствено моментът съществува. — Той поклати глава, защото младата жена се готвеше да му възрази. — Тук е необичайно място за философстване, както и за секс. Май и двамата сме твърде напрегнати.

— Предполагам, че може така да се определи.

— Хайде да отидем в къщата. Този път аз ще приготвя чая.

На устните ѝ се появи усмивка.

— Знаеш ли как се прави?

— Наблюдал съм те. Хайде.

Той ѝ подаде ръка. Тя я погледна, но се поколеба. След още един предпазлив поглед към лицето му — сега то бе спокойно, без онзи неистов блясък, който будеше такъв страх, но и бе толкова вълнуващ — сложи ръка в неговата.

— Може би е по-добре, че има и друг човек в къщата тази вечер — отбеляза младият мъж.

Обърна се да го изгледа, докато излизаха навън.

Грей продължи:

— Иначе може да ти хрумне да се промъкнеш в стаята ми и да се възползваш от мен.

— Прекалено умен си, за да допуснеш някой да се възползва от теб — засмя се Бриана.

— Е, ти би могла поне да опиташ. — И двамата бяха престанали да треперят. Той изпита облекчение и затова приятелски обгърна раменете ѝ. — Защо не хапнем и малко сладкиш с чая?

Погледна го. Бяха стигнали до вратата на кухнята.

— От моя ли или от онзи, който готви жената в книгата ти?

— Нейният е само във въображението, скъпа. А твоят... — Вцепени се, когато отвори вратата. Инстинктивно скри Бриана зад гърба си. — Стой тук. Не мърдай.

— Какво има? Да не би... Боже господи!

През рамото му успя да види хаоса, който цареше в кухнята ѝ. Кутии бяха преобърнати, шкафове — изпразнени. Брашно, захар, подправки и чай бяха струпани на пода.

— Казах ти да стоиш тук — повтори той, когато тя се опита да мине покрай него.

— Изключено. Виж каква е бъркотия!

Той опря ръка на касата и я спря.

— Държиш ли пари в кутиите? Или бижута?

— Не говори глупости. Разбира се, че не. — Тя примигна насреща му. — Мислиш, че някой се е опитал да открадне нещо? Нямам нищо за крадене, а и никой няма да го направи.

— Е, някой се е опитал и може дори да е още в къщата. Къде е проклетото куче — зачуди се той.

— Вероятно при Мърфи — глухо отвърна тя. — Повечето следобеди прекарва при него.

— Бягай при Мърфи тогава или при сестра си. Ще погледна наоколо.

— Това е моят дом, държа да ти напомня. Сама ще огледам.

— Стой зад гърба ми — бе всичко, което каза той.

Първо провери нейната стая, но не се впечатли от неочакваното ѝ извикване, когато зърна изтеглените от шкафа чекмеджета и разхвърляните дрехи.

— Нещата ми — прошепна тя.

— По-късно ще проверим дали нещо липсва. Дай да огледаме първо другите стаи.

— Каква беля само! — възкликна, разтреперана от надигация се гняв, докато следваше Грей по петите. — Боже, дяволите да го вземат! — прокле тя при вида на гостната.

Очевидно бе извършено бързо трескаво претърсване, даде си сметка Грей. Никак не изглеждаше професионално, а напротив — глупашки рисковано. Премисляше случилото се, когато му хрумна нещо.

— По дяволите! — Изкачи стъпалата по две наведнъж, нахълта в своята разхвърляна стая и се насочи право към компютъра. — Ще убия някого — мърмореше той, докато го включваше.

— Романът ти пострадал ли е? — попита Бриана, застанала преbledняла до вратата.

— Не — увери я, след като провери страниците. — Поне той не е пострадал.

Тя въздъхна с облекчение, преди да тръгне към стаята на господин Смайт-Уайт. Дрехите му бяха изхвърлени от гардероба, леглото — преобърнато.

— Мила Богородице! Как ще му обясня какво е станало?

— Мисля, че е по-добре да се съсредоточиш върху въпроса, какво може да са търсили. Седни, Бриана. Хайде да помислим заедно.

— Какво има да мислим? — Все пак седна на ръба на преобърнатия дюшек. — Нищо ценно не държа в къщата. Няколко лири, няколко дрънкулки — това е всичко. — Разтърка очи, ядосана на себе си, че се готви да заплаче. — Изключено е да е човек от селото или околността. Случаен скитник или пътуваш на автостоп, който се е надявал да намери малко пари — въздъхна. — Трябва да е останал разочарован. — Изведнъж сепнато го погледна и отново пребледня. — Ами ти? Имаш ли нещо ценно?

— Предимно пътнически чекове. Тук са. — Сви рамене. — Задигнал ми е неколкостотин лири, това е всичко.

— Неколкостотин! — Скочи на крака. — Откраднал ти е парите?

— Не е важно. Бри...

— Важно е! — срязва го тя. — Живееш под покрива ми, гост си в моя дом и ти открадват парите. Колко точно бяха? Ще ти ги възстановя.

— Нищо подобно няма да правиш. Сядай и престани.

— Казах, че ще ги възстановя.

Търпението му се изчерпи. Хвана я за раменете и я принуди отново да седне на леглото.

— Платиха ми пет милиона за последния роман и тепърва имам да получавам за изданията на чужди езици и правата за филмиране. Неколкостотин лири няма да ме разорят. — Очите му се присвиха, когато видя, че устните ѝ отново затреперват. — Хайде сега — поеми дълбоко въздух. Така. А сега още веднъж.

— Не ме интересува, ако ще да се къпеш в пари! — Гласът ѝ изневери и тя млъкна.

— Искаш ли още малко да си поплачеш? — Седна до нея и изрече: — Добре, поплачи си.

— Няма да плача. — Тя подсмръкна и прокара ръце по бузите си. — Чака ме прекалено много работа. Ще са ми нужни часове, преди да оправя всичко.

— Ще се обадиш ли в полицията?

— Защо? — Вдигна ръце в безпомощен жест и отново ги отпусна. — Ако някой е забелязал странник да се навърта наоколо, телефонът вече щеше да звъни. Някой се е нуждаел от пари и си ги е

набавил. — Огледа стаята и се зачуди колко ли е откраднато от другия ѝ гост и каква яма ще отвори това в спестяванията ѝ. — Не споменавай пред Маги за случилото се.

— Но, Бри...

— Бременна е в шестия месец. Не искам да се разстройва. Говоря сериозно. — Погледна го с насълзени очи. — Обещай ми.

— Добре, щом искаш. А ти ще ми обещаеш да ми кажеш точно какво е изчезнало.

— Разбрахме се. Ще позвъня на Мърфи. Той ще поразпита из селото. Ако има нещо, което да си струва да се знае, ще го чуя до довечера. — Възвърнала спокойствието си, тя стана. — Трябва да започна да подреждам. Ще оправя първо твоята стая, за да можеш да работиш.

— Аз ще се погрижа за стаята си.

— Мое задъл...

— Не ме ядосвай, Бриана. — Застана до нея. — Дай да се разберем. Ти не си ми прислужничка, майка или съпруга. Мога сам да си окача дрехите в гардероба.

— Щом предпочиташ.

Изруга под нос и я хвана за ръката. Тя не се съпротиви, но остана загледана над рамото му.

— Виж. Имаш проблем и искам да ти помогна. Можеш ли да проумееш това?

— Да помогнеш, така ли? — Наклони глава и продължи с леден тон: — Вземи малко чай на заем от Мърфи, тъй като в момента нямаме.

— Ще му позвъня — заяви Грей с равен тон. — И ще го помоля да донесе малко чай. Нямам намерение да те оставя сама в къщата.

— Както решиш. Номерът му е в указателя в кухнята до... — Млъкна, когато се сети на какво прилича спретнатата ѝ кухня. Затвори очи. — Грей, ще ме оставиш ли сама за малко. Нужно ми е.

— Бриана... — Нежно я погали по бузата.

— Моля те. — Тя напълно рухна, което я притесни допълнително. Но ако той се държеше така мило с нея, изобщо нямаше да успее да се съвземе. — Ще се оправя, като се хвана за работа. А и с удоволствие бих пила чай. — Отвори очи и намери сили да се усмихне. — Наистина.

— Добре, слизам долу.

Изпълнена с благодарност към него, се захвана за работа.

СЕДМА ГЛАВА

Грей понякога се забавляваше с мисълта да си купи самолет. Нещо подобно на елегантната малка машинка, която Роуган осигури за пристигането им в Дъблин, напълно щеше да го задоволи. Щеше да го обзаведе по поръчка, така че да задоволява потребностите му и от време на време лично да го кара. Нищо не можеше да му попречи да се научи как се управлява.

Определено щеше да е забавна играчка, каза си, докато се настаняваше до Бриана на удобната, тапицирана с кожа седалка. А като разполага със собствен транспорт, щеше да преодолее дребното неудобство да купува билети и да следи разписанията на авиокомпаниите.

Но да притежава нещо — каквото и да било — носеше и отговорността да го поддържа. Именно затова предпочиташе да наема кола — нещо, което никога не бе притежавал. И макар частният самолет да осигурява самостоятелност, все пак му се струваше, че ще му липсват гълпите от хора при редовните полети.

Но не и този път. Той положи ръка върху тази на Бриана, когато самолетът тръгна по пистата.

— Обичаш ли да летиш?

— Не съм летяла много. — От мисълта, че скоро ще се понесат във въздуха, стомахът ѝ се сви. — Но струва ми се, че ми доставя удоволствие. Приятно ми е да мога да гледам от високо. — Усмихна се и се наведе да види как земята изчезва. Всеки път се дивеше как може да полети над дома си, над хълмовете, да се понесе над облаците и да се озове на друго място. — Предполагам, че за теб е като втора природа.

— Забавно е да си мислиш за местата, където ще попаднеш.

— Или където си бил.

— За тях не си мисля често. Нали вече съм ги посетил.

Докато самолетът набираше височина, той хвана брадичката ѝ и извъртя лицето ѝ, за да може да го вижда по-добре.

— Все още си притеснена.

— Струва ми се нередно, че поемам така изведнъж и при това така луксозно.

— Изпитваш вина като истинска католичка. — Присмехулните пламъчета в очите му заиграха още по-живо, щом се усмихна. — Чувал съм за това състояние. Сякаш ако в момента не правиш нещо полезно и едновременно с това да ти е приятно, че не го вършиш, мястото ти в ада е осигурено. Прав ли съм?

— Глупости! — възмути се тя с раздразнение, защото поне отчасти наистина бе така. — Аз имам своята отговорност.

— И в момента не я изпълняваш? — Той докосна с пръсти златното кръстче на врата ѝ. — То е нещо като половин грях, нали? А какво точно е цял грях?

— Ти — отвърна тя и отстрани ръката му.

— Нима? — Идеята очевидно му допадна. — Това ме радва.

— Не се учудвам. — Прибра измъкналите се от фибите кичури. — А ако изпитвам чувство на вина, то е защото не съм свикнала да си взимам шапката и да запрашвам, накъдето ми видят очите, ей така. Предпочитам да планирам предварително нещата.

— Това ги лишава от половината удоволствие.

— А според мен само увеличава удоволствието. Знам, че е важно да присъствам в Дъблин на сватбата, но да оставя къщата точно сега...

— Мърфи е там — напомни ѝ Грей. — И ще я наглежда. — Бдително, не се съмняваше, тъй като бе разговарял с Мърфи насаме. — Старият Смайт-Уайт си тръгна преди дни, така че нямаш клиенти, за които да се безпокоиш.

— Гости — поправи го тя несъзнателно, но веждите ѝ продължаваха да са сключени. — Не мога да си представя, че ще препоръча „Блакторн“ на някого след онова, което преживя. Макар че, трябва да призная, добре го понесе.

— Та той не загуби нищо. „Никога не пътувам с пари в брой.“ — Грей умело изимитира високомерния говор на Смайт-Уайт. — „Те са само покана за главоболия.“

Тя леко се усмихна, както той се бе надявал.

— Може и нищо да не му е изчезнало, но се съмнявам, че е прекарал и една спокойна нощ, след като стаята му бе претърсена, а вещите — разхвърляни.

Ето защо Бриана отказа да му вземе пари за престоя.

— Не знам дали е така. На мен вещите никога не са ми причинявали главоболия. — Той стана, за да отиде до бара. — Зет ти има стил.

— Така е. — Погледна го учудено, когато Грей се върна с бутилка шампанско и две чаши. — Нали не възнамеряваш да я отваряш. Полетът е кратък и...

— Разбира се, че ще я отворя. Не обичаш ли шампанско?

— Напротив — харесвам го, но...

Протестите ѝ бяха заглушени от веселия шум на изстреляната тапа. Въздъхна като майка, чието дете току-що е стъпило в локва.

— Ето тогава. — Той седна отново и напълни чашите. Подаде ѝ едната и след като се чу кристалният звън, се засмя. — Я ми разкажи пак за булката и младоженеца. И двамата ли са по на осемдесет?

— Вуйчо Нийл — да. — Тъй като бутилката не можеше да бъде затворена отново, тя отпи. — Госпожа Суини е няколко години по-млада.

— Представяш ли си? — Не можеше да се начуди. — Да влязат в брачния капан на тяхната възраст.

— Капан?

— Пълно е с ограничения и измъкването не е лесно. — Виното му допадаше, затова го задържа в устата, за да усети по-дълго вкуса му, преди да го глътне. — Харесвали са се още като младежи, така ли?

— Не съвсем — отвърна тя, като продължаваше да не одобрява определението му за брака. — Израснали са заедно в Голуей. Госпожа Суини била приятелка с баба ми, сестрата на вуйчо Нийл. Била влюбена във вуйчо Нийл. След това баба се омъжила и се преместила в графство Клар. Госпожа Суини се омъжила и се преместила в Дъблин. Двете загубили дирите си. После Маги и Роуган започнаха сътрудничеството си, а госпожа Суини направила връзката между семействата. Писах на вуйчо, за да е в течение и той се вдигнал и отишъл в Дъблин. — Тя се усмихна, като се сети за хода на събитията, без да забелязва, че Грей отново ѝ пълни чашата. — Оттогава двамата са неразделни.

— За превратностите на съдбата — вдигна той чашата си за тост. — Удивително е, не намираш ли?

— Те се обичат — отвърна младата жена простичко и въздъхна.
— Само се надявам... — Спря се навреме и се загледа през прозореца.

— Какво?

— Искам денят да е изключителен за тях, прекрасен. А се опасявам, че майка ми ще създаде грижи. — Отново се обърна към него. Колкото и да ѝ бе неловко, прецени, че ще е по-добре да го подготви, ако се стигне до сцена. — Отказа да замине за Дъблин днес. Нямало да преспи в къщата на Маги в града. Заяви, че ще пътува утре, ще изпълни задължението си и незабавно ще се прибере.

Той я погледна учудено.

— Не ѝ харесва живота в града ли? — попита той, макар да долавяше, че става въпрос за нещо друго.

— Майка не е човек, който е доволен при всякакви обстоятелства. Успява да развали настроението на всички. Трябва да призная, че не одобрява предстоящата женитба.

— Какво? Да не би да смята, че двамата са прекалено млади, за да сключат брак?

Бриана се усмихна, но нямаше весело пламъче в очите ѝ.

— Според нея е въпрос на брак между двама заможни хора. Но в същото време... не е склонна да приеме факта, че досега двамата живяха не според каноните на църквата.

— Не според каноните на църквата? — Той не успя да потисне усмивката си.

— Да — продължи тя строго. — И както ще ти обясни майка, ако ѝ се удаде възможност, възрастта не ги извинява за разврата.

Той се задави с виното, разсмя се, закашля се и чак тогава зърна гневното пламъче в присвитите очи на Бриана.

— Извинявай... Знам, че не го казваш като шега.

— Някои хора с лекота се присмиват на убежденията на други.

— Не исках да прозвучи така. — Но все още не успяваше да сподави напълно смеха. — За бога, Бри, та ти току-що ми обясни, че мъжът е на осемдесет, а булката — няколко години по-млада. Нали не смяташ наистина, че ще попаднат в горещия ад само защото... — реши все пак да се изкаже по-деликатно — са се впуснали в зряла, взаимно задоволяваща физическа връзка?

— Не. — Вече не го гледаше толкова студено. — Разбира се, че не. Но майка смята, или поне така казва, защото по този начин ѝ е по-

лесно да мърмори. Семейството е сложно нещо, не намираш ли?

— От онова, което съм видял, мога да се съглася с теб. Аз самият нямам такова, за да се притеснявам.

— Нямах семейство? — Сега в погледа ѝ имаше съчувствие. Сега представляваше самото съчувствие. — Родителите ти починали ли са?

— Може и така да се каже.

По-точно беше, помисли си, че той беше мъртъв за тях.

— Съжалявам. А нямах ли братя, или сестри?

— Не.

Отново се пресегна към бутилката и си напълни чашата.

— Но поне трябва да имаш братовчеди. Всеки си има някого. Баба или дядо, лели, чичовци?

— Никой.

Тя го наблюдаваше и съчувствието, което изпитваше, бе изписано на лицето ѝ. Да няма никого на този свят. Не можеше да повярва. Не можеше да приеме мисълта.

— Гледаш ме, сякаш съм подхвърлено на прага ти бебе в кошница. — Беше развеселен и колкото и да бе невероятно — трогнат от начина, по който го наблюдаваше. — Повярвай ми, скъпа — така повече ми харесва. Никакви връзки, задължения, вини. — Отново отпи, сякаш да придаде официалност на току-що изреченото. — Опростява живота ми.

„По-скоро го изпразва“, помисли си тя, а на глас попита:

— Не те ли тревожи, че нямаш дом, в който да се прибереш?

— Напротив. Облекчава ме.

Като бродещ циганин, сети се тя, но до този момент не бе приемала думите му буквално.

— Но, Грейсън, щом нямаш къде да се прибереш...

— ... нямаш ипотеки за плащане, морави за косене, съседни за понасяне. — Той се наведе през нея, за да надзърне през прозореца. — Виж! Дъблин.

Но тя не откъсваше поглед от него.

— Но когато напуснеш Ирландия, къде ще отидеш?

— Не съм решил. Това е част от прелестта, за която ти говорех.

— Къщата ти е страхотна. — Само три часа след кацането Грей седеше с протегнати към камината крака в гостната на Роуган. — Благодаря за гостоприемството.

— За нас е удоволствие. — Роуган му подаде чашка бренди.

В момента бяха сами, тъй като двете сестри бяха отишли с колата при баба му, за да помогнат на булката за последните приготовления.

Роуган не можеше да си представи баба си като притеснена булка. А още по-малко — човека, който дори в момента лее хвалебствени тиради пред готвача, като своя бъдещ дядо.

— Не изглеждаш особено щастлив.

— Моля? — Погледна към Грей и си наложи да се усмихне. — Извинявай. Няма нищо общо с теб. Май съм притеснен за утрешния ден.

— Вълнуваш се как ще предадеш булката в ръцете на младоженеца ли?

Роуган успя само да изсумти.

Разбирайки добре състоянието, в което се намира домакинът му, Грей продължи неудобния разговор.

— Нийл е интересен чешит.

— Чешит е — промърмори Роуган. — Две мнения няма.

— Очите на баба ти сияеха по време на вечерята.

Той въздъхна, наистина не я бе виждал така щастлива.

— Те са като омагьосани един от друг.

— Ами... — Грей надигна брентито. — Ние сме двама, а той — един. Можем да го надвием, да го завлечем на доковете и да го метнем на някой кораб за Австралия.

— Не си мисли, че не ми е хрумвало. — Но той се усмихна вече не толкова притеснено. — Човек не може да избира роднините си, нали така казват. А и трябва да призная, че той трепери над нея. Маги и Бри са очаровани, така че се оказвам в пълна изолация.

— На мен той ми харесва — призна гостът и извинително се ухили. — Как да не ти харесва човек, който носи сако с цвят на зряла тиква и обувки от кожа на алигатор?

— Като някакво недоразумение е. — Роуган направи изразителен жест. — Както и да е. Така поне ще имаш възможност да присъстваш на ирландска сватба. Добре ли ти е в „Блакторн“?

— Бриана има дар да те кара да се чувстваш удобно.

— Така е.

Грей стана сериозен и се вторачи в чашата.

— Преди няколко дни се случи нещо и мисля, че трябва да ти кажа. Тя не искаше да го споменавам, особено пред Маги. Но искам да чуя ти какво мислиш.

— Стреляй.

— Някой нахълта в къщата.

— В „Блакторн“?

Изумен, Роуган остави чашата си настрана.

— Ние бяхме навън. В бараката, където сади цветя. Бяхме там може би половин час или малко повече. Когато се върнахме, цялата къща бе с главата надолу.

— Моля?

— Претършувана. Било е извършено набързо.

— Не разбирам защо е било направено. — Роуган се наведе напред. — Нещо изчезнало ли е?

— Малко пари в брой от стаята ми. — Сви рамене. — Това като че ли бе всичко. Бриана настоява, че не може да е някой от съседите.

— Права е. — Роуган се отпусна назад и взе чашата. — Доста задружно си живеят там, а и всички обичат Бри. Уведомихте ли полицията?

— Тя не пожела, тъй като не виждаше с какво ще помогнат. Поговорих обаче с Мърфи насаме.

— Хубаво си направил. Най-вероятно да е бил случаен пътник. Но не звучи много правдоподобно. — Незадоволен от обяснението си, той забарабани с пръсти по чашата. — Ти вече поживя известно време там. Трябва да си разбрал що за хора са, атмосферата...

— Логиката сочи — продължи Грей, — че е било случайно. И въпреки това няма да навреди, ако си отваряш очите, когато се върнете.

— Непременно. — Остана смръщен над чашата. — Бъди сигурен, че ще го направя.

— Готвачът ти е чудесен, Роуган — отбеляза Нийл с усмивка. Носеше поднос с порцеланови прибори и огромна шоколадова торта. Беше едър мъж, но носеше излишните си петнадесетина килограма сякаш са медал и изглеждаше като добродушен веселяк с оранжевото си спортно сако и зелена вратовръзка. — Истинска находка. —

Постави таблата на масичката и широко се усмихна. — Даде ми сладкиша, за да успокоя нервите си.

— И аз май съм нервен — обяви Грей и отиде да си отреже от тортата.

Възрастният човек се засмя одобрително и го потупа приятелски по рамото.

— Това се казва момък с добър апетит. Какво ще кажете да хапнем това, а после да изиграем един билиард? — Той смигна на Роуган. — Да не забравяме, че е последната ми вечер като ерген. Срещите ми по мъжки няма да са така чести от тук нататък. Имаш ли малко уиски, да пийнем по едно?

— Уиски ли? — Той се загледа в ухиленото лице на бъдещия си дядо. — Май и аз с удоволствие ще пийна едно.

Изпиха по няколко. А после — още няколко. Когато отвориха и втората бутилка, се наложи Грей да присвива очи, за да различава топките върху масата, но те въпреки това продължаваха да кръжат. Накрая затвори едното си око.

Чу ги как се удариха една в друга, надигна се и обяви:

— Спечелих точка, господа. И играта.

— Роуган, момчето ми, не можем да загубим тази вечер от проклетия янки. — Нийл така силно удари Грей по рамото, че той почти се строполи върху масата. — Подреди топките наново, Роуган. Да изиграем още една игра.

— Не ги виждам — изрече той бавно и вдигна ръка. — А и не усещам пръстите си.

— Нужно ти е още едно уиски, да ти кажа аз. — Като моряк, който се движи по палубата на кораб, плаващ в разбушувало се море, възрастният човек се насочи към барчето. — Не е останала нито капка — установи със съжаление, докато изучаваше празната кристална бутилка пред себе си. — Нито една-единствена проклета капка.

— Значи не е останало никакво уиски в цял Дъблин. — Роуган се наклони да се отдели от стената, на която се опираше, но безсилно се отпусна отново. — Всичко сме изпили. Всичко. Боже господи! Не усещам езика си. Сигурно съм го загубил.

— Дай да видя. — Готов да се притече на помощ, Грей хвана раменете му. — Изплезе се, приятел. — Присви очи и кимна. — Не се тревожи. Там си е. Всъщност имаш два. Там е проблемът.

— Женя се за моята Криси утре... — Нийл застрашително се залюля първо наляво, после надясно. Очите му сияеха, а усмивката бе зашеметяваща. — Хубавата малка Криси, красавицата на Дъблин...

Той се строполи напред като отсечено дърво. Прихванали се за ръце, за да се поддържат един друг, двамата се вторачиха в него.

— К'во ще го правим? — зачуди се Грей.

Роуган прокара един от двата си езика по устните и успя да попита:

— Мислиш ли, че е жив?

— Не ми прилича на такъв.

— Не започвайте бдението отсега. — Нийл вдигна глава. — Само ми помогнете да стъпя на крака, момчета. Ще танцувам до зори.

Главата му отново се стовари с трясък на пода.

— Май не е толкова неприятен — реши бъдещият му племенник. — Поне когато съм пиян.

— Чудесен човек е. Хайде да го вдигнем. Няма да може да танцува с лице забито в пода.

— Прав си. — Кандилкайки се, те се приближиха и успяха да изправят Нийл на колене, като през цялото време се задъхваха и се заливаха от смях. — Ставай, непрокопсанико. Трудно ни е да те вдигнем. Все едно да върнеш във водата изхвърлен на брега кит.

Той отвори воднисти очи, отметна глава и запя — малко несигурно, но с приятен тенор:

— И дайте още грог, дайте грог на мен... — Изсумтя и стъпи на единия си крак, като едва не събори Грей. — Дайте още грог, преди аз пътя да поема към западния бряг.

— Най-добре да поемеш пътя към леглото — отбеляза благоразумно Роуган.

Старецът само смени песента:

— Девойките в Дъблин, тях искам аз да видя и цял ден песни да се леят...

Добре налят с уиски, Роуган също се включи:

— Добре наквасен с джин, не мога повече да поема.

На Грей всичко се стори ужасно забавно и той се присъедини към импровизирания хор.

С присъщата на пияните стоворчивост те поеа по коридора. Свършиха песента точно когато се озоваха пред стълбището с едно гръмко извикване „Дайси Рийли“.

— Май не само Дайси Рийли си е пийнал, какво ще кажеш, Бри?
— Маги стоеше по средата на стълбището заедно със сестра си и наблюдаваше триото.

— Права си. — Скръствайки ръце, Бриана поклати глава. — Като ги гледам, май са пили повече от едно.

— Боже, красавица е, нали? — промърмори Грей.

— Да — отвърна Роуган убедено, загледан в съпругата си. — Дъхът ми секва, като те гледам, Маги, любов моя. Ела ми дай целувка.

— Ще ти дам аз една целувка — започна строго тя, но не издържа и се разсмя. — Само да можехте да се видите. Здравата сте се подредили. Вуйчо Нийл, ти поне си достатъчно възрастен да не правиш подобни щуротии.

— Ще се женя, Маги Мей. Къде е моята Криси?

Опита се да се обърне, за да се огледа и едва не събори двамата, които му помагаха да стои на краката си.

— В леглото си, както и ти би трябвало да бъдеш. Хайде, Бри, да приберем тези юнаци от бойното поле.

— Играхме бiliarд — със сияйна усмивка събщи Грей на Бриана. — Аз спечелих.

— Проклет янки — промърмори ласкаво Нийл, след което го целуна по устата.

— Колко мило — обади се Маги и хвана съпруга си за ръката. — Хайде, ще ви покажем пътя. Единият крак, след това другият.

Успяха някак да ги качат на горната площадка. Най-напред заведоха Нийл до стаята.

— Сложи Роуган да легне, Маги. Аз ще се справя с този и ще отида да сваля на вуйчо Нийл обувките.

— Как само ще ги боли глава утре сутринта. — Маги се ухили злорадо. — Хайде, Суини, ще си лягаш — дръж си ръцете към тялото. — Тъй като реши, че е безобиден в сегашното си състояние, смърянето бе изречено със смях. — И без това нямаш представа какво да правиш с тях сега.

— Хайде на бас, че знам.

— Боже, как миришеш на уиски и цигари. — Бриана въздъхна и праметна ръката на Грей през рамото си. — Вуйчо е на осемдесет, както знаеш. Трябваше да го спрете.

— Нийл Фийни има пагубно влияние. Наложил се да пием за очите на неговата Криси, за устните ѝ, за косите, за ушите... Май пихме и за пръстите на краката ѝ, но не съм сигурен.

— Нищо чудно. Ето я вратата. Само още няколко крачки.

— Така на хубаво ухаеш, Бриана. — С нещо, което смяташе за нежен жест, той завря нос във врата ѝ. — Легни с мен. Ще ти покажа някои неща. Всякакви чудесни неща.

— Хммм... Хайде сега да си легнеш. Точно така.

Помогна му да вдигне крака на леглото и събу обувките му.

— Легни при мен. Ще те отведе в непознати светове. Искам да съм в теб.

При тези думи ръцете ѝ трепнаха. Тя го погледна строго, но очите му бяха затворени, а на лицето му имаше замечтана усмивка.

— Тихо. Спи сега — прошепна тя.

Зави го с одеялото, отметна кичур от челото му и излезе от стаята.

Знаеше, че ще има главоболие. Прекаляването трябваше да бъде заплатено, а Грей винаги бе склонен да даде дължимото. Но му се струваше малко несправедливо да попадне в ада, само заради една глупава вечер.

Главата му сякаш бе разцепена на две. Слава богу, не си личеше, установил той с видимо облекчение, когато на следващата сутрин успя да допълзи до банята.

Вероятно щеше да е мъртъв, преди да свърши денят.

Очите му бяха присвити. Отвътре устата му бе като намазана с нещо прекалено гнусно за въображението. Стомахът му се свиваше и отпускаше като нервен юмрук.

Започнал да се моли да умре още преди денят да е свършил.

Тъй като бе сам, си позволи да простене няколко пъти, преди да влезе под душа. Готов бе да се закълне, че от порите му излиза уиски.

Движейки се предпазливо, сякаш бе възрастен или сакат, той се надигна от ваната и уви пешкира около кръста си. Направи каквото успя, за да премахне неприятния вкус от устата си.

Когато се върна в спалнята, извика и прикри очи с ръка — навреме, както се надяваше, за да не изскочат от орбитите си. Някой садист бе влязъл и бе дръпнал завесите и в стаята бе нахлула ярката слънчева светлина.

Бриана го гледаше с широко отворени очи, зяпнала от изненада. Беше гол, само с увита на кръста хавлиена кърпа. Тялото му бе... съвършено. Стройно, мускулесто, лъскаво. Неволно облиза устни и преглътна.

— Донесох ти закуска — успя да изрече тя. — Реших, че няма да се чувстваш особено добре.

Грей предпазливо разтвори пръсти, колкото да успее да надникне през тях.

— Значи това е гневът на Бога? — Гласът му бе дрезгав, но се опасяваше, че ако се опита да прочисти гърлото си, щетите ще бъдат трайни. — За миг си помислих, че небесата ме наказват за греховете ми.

— Не. Става въпрос за каша, препечени филийки и кафе.

— Кафе. — Той произнесе думата, сякаш изричаше молитва. — Би ли ми наляла?

— Да. Донесох и аспирин.

— Аспирин. — Бе готов да заплаче от умиление. — Моля те, дай ми го.

— Ето, първо изпий него. — Тя му поднесе хапчетата с чаша вода. — Роуган изглежда така окаяно, както и ти — сподели, докато Грей поглъщаше таблетките. Едва се въздържа да не прокара ръка по къдриците на тъмните му мокри коси. — А вуйчо Нийл е свеж като кукуряк.

— Нищо чудно. — Той предпазливо се придвижи към леглото. Бавно приседна, като се молеше главата му да не се откъсне от раменете. — Преди да продължим, има ли нещо, за което да трябва да се извиня?

— На мен?

— На когото и да било. Уискито не е обичайната ми отрова, а не си спомням ясно всичко, което се случи, след като отворихме и втората

бутилка. — Насочи присвитите си очи към нея и видя, че тя се усмихва. — Нещо смешно ли има?

— Не. Всъщност — да, но не е редно да смятам, че е смешно. — Не се сдържа и прокара ръка през косите му, сякаш той бе дете, прекалило с изядените парчета торта. — Помислих си, че е много мило от твоя страна да предложиш да се извиниш. — Усмивката ѝ стана още по-топла. — А иначе няма нищо. Беше си пийнал и се държеше глупаво. Никой не е пострадал от това.

— Лесно ти е да го кажеш. — Подкрепи главата си с ръка. — Обикновено не пия по толкова. — Присви очи и протегна свободната си ръка, за да вземе чашата с кафето. — Всъщност не си спомням друг път да съм изпивал толкова наведнъж и мисля, че няма да се повтори.

— Ще се почувстваш по-добре, ако хапнеш нещо. Има още два часа, преди да тръгнеш за сватбената церемония. Ако все още държиш да присъстваш.

— Няма да я пропусна за нищо на света. — Примирен, Грей се зае с кашата. Изглеждаше безопасна. Пое предпазливо една лъжица и зачака дали организъмът му ще я приеме. — Няма ли да отидем заедно?

— Тръгвам след няколко минути. Трябва да се свършат още някои неща. Ти ще пристигнеш с Роуган и вуйчо Нийл — тримата едва ли ще успеете да се забъркате в някоя каша за толкова кратко пътуване.

Той изсумтя и пое втора лъжица.

— Имаш ли нужда от нещо друго, преди да съм тръгнала?

— Изясни ми повечето от важните неща. — Наклони глава и я изучи с поглед. — Не се ли опитах да те уговоря да легнеш при мен снощи?

— Опита се.

— Помня нещо такова. — Усмивката му бе подкупваща и сърдечна. — Не знам как си ми устояла.

— Успях някак си. Е, аз тръгвам.

— Бриана! — Отправи ѝ опасен поглед. — Следващия път няма да съм пиян.

Кристин Роуган Суини, макар и на път да стане прабаба, се държеше като млада булка. Независимо колко пъти се уверяваше, че е

глупаво да се чувства нервна, стомахът ѝ продължаваше да е стегнат на топка.

Само след няколко минути щеше да се омъжи. Да се врене на мъж, когото обичаше. И да приеме неговото вричане. Отново щеше да е съпруга след толкова години вдовство.

— Много си красива — отбеляза Маги, докато тя се оглеждаше в овалното огледало. Бледорозовият костюм бе украсен с перли по реверите. На блестящите бели коси на Кристин имаше шапка от същия плат с къс воал.

— Чувствам се красива — засмя се и се обърна да прегърне първо Маги, а след това Бриана. — Не ме интересува какво ще си помислят за мен. Чудя се дали и Нийл е така притеснен?

— Пристъпва напред-назад като дива котка — осведоми я Маги. — И пита Роуган колко е часът на всеки десет секунди.

— Радвам се. — Кристин си пое дълбоко въздух. — Е, да вървим. Сигурно вече е време.

— Почти. — Бриана я целуна по двете бузи. — Ще сляза долу, за да видя дали всичко е наред. Желая ти щастие... вуйно Кристин.

— О, скъпа. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Много си мила.

— Престанете! — предупреди ги Маги. — Ей сега и трите ще ревнем. Ще ти дам знак, щом сме готови, Бри.

Тя кимна и бързо излезе. Имаше нает за случая допълнителен персонал и безброй прислужници. Но сватбата бе семейно нещо и тя искаше да се увери, че всичко е наред.

Гостите се събираха в приемната. Представяваха море от цветове, които весело се смееха. Арфист свиреше нежни, сантиментални мелодии. Парапетът бе обвит с гирлянди от рози, други цветя във вази бяха умело подредени из цялата къща. Зачуди се дали да не отскочи до кухнята, за да се увери, че всичко с наред, когато зърна майка си и Лоти. Усмихна се и се приближи към тях.

— Майко, изглеждаш чудесно.

— Глупости. Лоти не престана да ме тормози, докато не похарча пари за нова рокля.

Но тя все пак с удоволствие прокара ръка по гладкия мек ръкав.

— Прекрасна е. А и твоята, Лоти.

Компаньонката на Маив се засмя сърдечно.

— Ужасно много пари пръснахме. Просто е грехота. Но пък не всеки ден присъстваш на такава изискана венчавка. Самият архиепископ — заяви тя шепнешком и намигна. — Представяш ли си?

Маив подсмъркна.

— Пасторът си е пастор, независимо от сана. Според мен би трябвало да се замисли, преди да се съгласи да отслужи церемонията. Когато двама души са живели в грях...

— Майко. — Гласът на Бриана бе тих, но леден. — Хайде поне днес да не се разправяме. Ако...

— Бриана. — Грей се появи, взе ръката ѝ и я целуна. — Изглеждаш зашеметяващо.

— Благодаря. — Постара се да не се изчерви, когато той продължи да държи ръката ѝ. — Майко, Лоти, това е Грейсън Тейн. Той е гост в „Блакторн“. Грей, да ти представя Маив Конканън и Лоти Съливан.

— Госпожо Съливан. — Той взе ръката ѝ и я накара да се разкикоти, когато я целуна. — Госпожо Конканън, позволете да ви поздравя с прекрасните ви и талантиливи дъщери.

Маив само се намръщи. Косите му бяха дълги като на момиче, отбеляза тя. А и усмивката му бе някак дяволита.

— Вие янки ли сте?

— Да, госпожо. Вашата страна много ми допада. Както и гостоприемството на дъщеря ви.

— Гости, които плащат за престоя си, обикновено не присъстват на семейни тържества.

— Майко...

— Така е — съгласи се Грей вежливо. — И това е още нещо, което ме очарова във вашата страна. Със странниците се отнасяте като с приятели. Ще ми разрешите ли да ви придружа до местата ви?

Лоти вече се бе увесила на ръката му.

— Хайде, Маив. Кога друг път ще получим подобно предложение от такъв привлекателен млад мъж? Вие сте писател, нали?

— Да. — Той поведе двете жени, като преди това се усмихна през рамо на Бриана.

Тя бе готова да го разцелува. Въздъхна облекчено. В този момент Маги ѝ направи знак.

Арфистът засвири сватбения марш, а Бриана се оттегли в дъното на помещението. Гърлото ѝ се сви, когато Нийл зае мястото си пред камината и впери поглед към стълбището. Макар косата му да бе оскъдна, а талията обемиста, точно в този момент изглеждаше млад, нетърпелив и притеснен.

Щом Кристин тръгна надолу по стълбите, из стаята се понесе шепот. Очите ѝ под воала грееха, докато пристъпваше към Нийл. Архиепископът ги благослови и церемонията започна.

— Заповядай — предложи Грей на Бриана. Бе се промъкнал до нея и ѝ подаваше носната си кърпичка. — Имах чувството, че ще ти потрябва.

— Много е красиво — каза тя, докато бършеше сълзите си.

Думите още кънтяха в ушите ѝ: „Да се обичате, почитате и подкрепяте“.

От всичко Грей чу единствено „Докато смъртта ви раздели“. Звучеше му като доживотна присъда. Винаги си бе мислил, че хората затова плачат на сватби. Прегърна я през раменете и я окуражи:

— Стегни се. Почти свърши.

— Едва сега започва — увери го тя и си позволи да положи глава на рамото му.

Всички заръкопляскаха, когато Нийл щастливо целуна булката.

ОСМА ГЛАВА

Пътуването с частни самолети, пиенето на шампанско и изисканото общество бяха хубави неща, не отричаше Бриана, но се радваше отново да си е у дома. Макар да знаеше, че не бива да се доверява на небесата или на поутихналия вятър, все си представяше как по-голямата част от зимата е минала. Мечтаеше за хубавата си бъдеща оранжерия, докато разсаждаше семена в барачката. Или обзавеждаше мислено таванската стая, докато простираше прането.

През седмицата, откакто се върна от Дъблин, къщата бе почти изцяло на нейно разположение. Грей се бе затворил в стаята да работи. Само от време на време излизаше да се поразходи или надничаше в кухнята, привлечен от миризмата на яденето.

Не бе сигурна дали изпитва облекчение, или е потисната, че е така отдаден на работата си и рядко се опитва да я очарова, за да я целуне.

И въпреки това самотата ѝ бе по-приятна само от мисълта, че той е на горния етаж. Вечер седеше до камината, четеше, плетеше или дообмисляше заплануваното и знаеше, че той всеки момент може да се присъедини към нея.

Но не Грей, а майка ѝ и Лоти я прекъснаха една хладна вечер.

Дочу шума от спираща кола, но не се изненада особено. Приятели или съседи често се отбиваха, когато виждаха, че свети. Остави плетката настрана и се отправи към вратата, когато дочу майка ѝ и Лоти да спорят отвън.

Бриана въздъхна доволно. По причини, които не можеше да си обясни, тези две жени сякаш безумно се забавляваха от вечните си кавги.

— Добър ви вечер. — Тя целуна и двете за поздрав. — Каква приятна изненада.

— Надявам се, че не те безпокоим, Бри. — Лоти вдигна нагоре развеселено очи. — Майка ти си бе наумила да отскочим, така че пристигнахме.

— Винаги ми е приятно да ви видя.

— Ядохме навън — троснато съобща Маив. — Прекалено много я мързеше да сготви, затова се наложи да ходим в някакъв ресторант, без да се интересува как се чувствам.

— И на Бри понякога сигурно ѝ омръзва да яде сготвеното от нея — спокойно обясни Лоти, докато закачаше палтото на майка ѝ. — Независимо колко добре е приготвено. Затова е хубаво човек да поизлезе и да види хора.

— Никого не желая да виждам.

— Искаше да видиш Бриана. — Достави ѝ удоволствие завоюваната дребна победа. — Затова дойдохме.

— Искам чаша сносен чай, а не онази водица, която предлагат по ресторантите.

— Аз ще го приготвя. — Лоти потупа младата жена по ръката. — Ти остани и се виж с майка си. Знам кое къде е.

— И отведи кучето с теб в кухнята. — Маив го изгледа с неодобрение. — Не желая да ми се катери в скута.

— Хайде да ми правиш компания, момчето ми — весело го погали по главата. — Хайде, ела с Лоти. Браво.

Послушно и с надеждата да получи нещо за ядене, Кон я последва.

— Огънят в гостната хубаво се е разгорял, майко. Ела да седнеш.

— Само пилееш дърва — промърмори Маив. — Топло е за сезона.

Бриана реши да не обръща внимание на главоболието, което започваше да пулсира в слепоочията ѝ.

— Да, но когато има огън, е по-уютно. Хубава ли беше вечерята?

Възрастната жена изсумтя, докато се настаняваше в креслото. Приятно ѝ бе да седи до камината, където огънят така весело и топло гореше, но нямаше да го признае за нищо на света.

— Завлече ме чак в Енис и поръча пици. Представяш ли си? Пици!

— О, сецам се къде сте били. Храната им е чудесна. Роуган твърди, че пиците са същите като в Щатите. — Вдигна отново плетката си. — Знаеш ли, сестрата на Мърфи — Кейт, пак очаква дете?

— Това момиче ражда като заек. Колко ги има вече? Четири? Пет?

— Това ще ѝ е третото. Има две момченца и се надява на момиченце този път. — Усмихна се и погали меката розова прежда. — Приготвям ѝ това одеялце за късмет.

— Господ ще ѝ даде, каквото Той е решил, независимо с какъв цвят прежда го плетеш.

Куките на Бриана потропваха бързо.

— Негова е волята. Получих картичка от вуйчо Нийл и вуйна Кристин. Морето и небето са невероятни. Прекарвали чудесно на кораба, с който обикалят гръцките острови.

— Да се дигнат на сватбено пътешествие на техните години! — Въпреки рязката забележка, сърцето на Маив копнееше да види непознатите морета. — Като имаш достатъчно пари, можеш да ходиш и да правиш каквото си искаш. Не всеки си позволява да замине на юг през зимата. Ако имах възможност, може би гърдите нямаше да ме болят така.

— Не се ли чувстваш добре? — Въпросът бе зададен механично — така както човек отговаря, когато го питат за таблицата за умножение. Засрами се и си наложи да вдигне поглед. — Съжалявам, майко.

— Свикнала съм. Доктор Хоган само цъка с език и твърди, че нищо ми няма. В края на краищата аз най-добре знам как се чувствам.

— Така е. — Куките забавиха хода си, докато Бриана обмисляше току-що хрумналата ѝ идея. — Чудя се дали няма да се почувстваш по-добре, ако заминеш някъде, където има повече слънце?

— Ха! И къде ще намеря това слънце?

— Маги и Роуган имат вила в Южна Франция. Казват, че е красиво и топло. Не си ли спомняш — тя ми нарисува картини оттам и ми ги подари?

— Тръгна с него по чужди земи, преди да се венчаят.

— Е, сега нали са венчани — припомни ѝ Бриана тихо. — Не искаш ли с Лоти да отидете там, майко. За една-две седмици. Добре ще си починете, а и морският въздух е толкова здравословен.

— И как ще стигна там?

— Майко, знаеш, че Роуган ще ти предостави самолета.

Маив си го представяше съвсем ясно: слънцето, прислужниците, голямата къща с изглед към морето. Тя самата можеше да притежава подобна вила, ако... Ако...

— Няма да моля това момиче за никакви услуги.

— Не е нужно. Аз ще го направя.

— Не знам дали съм в състояние да пътувам — продължи да упорства тя. — Отиването и връщането от Дъблин доста ме умори.

— Още една причина да си починеш хубаво — отбеляза дъщерята, добре запозната с правилата на играта. — Утре ще поговоря с Маги и ще се уточним. Ще ти помогна да си приготвиш багажа, не се тревожи.

— Бързаш да се отървеш от мен, така ли?

— Майко!

Главоболието ѝ се бе засилило.

— Добре де, ще замина — махна с ръка възрастната жена. — Заради здравето си, макар Бог знае как ще ми се отразят на нервите всички онези чужденци. — Изведнъж присви очи. — Къде е янкито?

— Грейсън ли? Работи горе.

— Работи? — Тя изсумтя. — Откога измислянето на истории се приема за работа, бих искала да знам? Та всеки човек в нашата страна може да разказва истории.

— Да ги запишеш на хартия е по-трудно. Понякога, като слезе тук след часове усилена работа, прилича на човек, копал цял ден, толкова е изтощен.

— Изглеждаше ми достатъчно бодър в Дъблин, когато не сваляше ръце от теб.

— Какво? — Изпусна една бримка и загледа майка си смаяно.

— Като съм болна, да не мислиш, че съм и сляпа? — По бузите на възрастната жена бяха избили червени петна. — Толкова унижена се чувствах да гледам какво прави той с теб и то пред хора!

— Та ние просто танцувахме — отвърна ѝ през стиснати студени устни. — Показвах му някои стъпки.

— Очите ми не ме лъжат — срязва я Маив. — И затова те питам и искам да ми отговориш веднага, дали му отдаваш и тялото си.

— Дори... — Розовата прежда падна на пода. — Как може да ми задаваш такъв въпрос?

— Аз съм ти майка и ще те питам всичко, което желая. Нищо чудно цялото село да говори, след като си сама с него тук всяка нощ.

— Никой нищо не говори. Това е пансион и аз приемам гости.

— Хубаво прикритие за греха. Казах ти го още когато реши да се захванеш с това. — Тя кимна, сякаш присъствието на Грейсън само потвърждаваше думите ѝ. — Не ми отговори на въпроса, Бриана.

— И не би трябвало да ти отговоря, но ще го направя. Не съм отдавала тялото си нито на него, нито на друг.

Маив изчака малко, после отново кимна.

— Е, никога не си била лъжкиня, така че ще ти повярвам.

— Мен всъщност не ме интересува дали ми вярваш или не. — Когато се изправи, си даде сметка, че коленете ѝ треперят от гняв. — Да не мислиш, че се гордея и съм щастлива, че никога не съм била с мъж? Че не съм намерила някой готов да ме обича? Нямам никакво желание да живея сама или вечно да шия бебешки дрешки за децата на други жени.

— Не повишавай тон, когато говориш с мен, момиче.

— Какво значение има дали го повишавам или не? Нищо няма да се промени. — Тя си пое дълбоко дъх и се опита да се успокои. — Ще отида да помогна на Лоти да приготви чая.

— Никъде няма да ходиш — заяви майка ѝ през стиснати устни. — Би трябвало да коленичиш и да благодариш на Бога за живота, който водиш, моето момиче. Имаш покрив над главата и пари в джоба. На мен може и да не ми харесва как ги припечелваш, но ти все пак постигна успехи в начинанието, което избра и то може да се приеме и като почтен начин на живот. Мислиш ли, че мъж и бебета могат да заменят това? Ако мислиш така, трябва да те уверя, че дълбоко грешиш.

— Маив, за какво тормозиш момичето този път?

Лоти се появи с таблата с чая.

— Не се бъркай, Лоти.

— Моля те. — Спокойно, хладнокръвно, Бриана наклони глава. — Остави я да довърши.

— Точно това възнамерявам да сторя: да довърша това, което започнах. Някога притежавах нещо, което имах право да нарека свое и го загубих. — Гласът на Маив потрепери веднъж, но тя се овладя и продължи грубо: — Нямах възможността да правя онова, което искам. Похот и нищо повече — това бе грехът. С бебе в корема какво ми оставаше, освен да бъда съпруга на някого?

— Съпруга на баща ни — уточни Бриана тихичко.

— Заченах дете в грях и заплатих за това с целия си живот.

— Ти си заченала две деца — напомни дъщеря ѝ.

— Да. Първото — сестра ти — носи белега върху себе си. Дива е и такава ще си остане. А ти бе дете от брак и дълг.

— Дълг?

С ръце върху облегалките на креслото Маив се наведе напред и с горчивина в гласа попита:

— Нима мислиш, че съм искала отново да ме докосне? Нима мислиш, че ми е доставяло удоволствие да ми се напомня защо не мога да имам единственото, което сърцето ми иска? Но църквата повелява от брака да се раждат деца. Затова изпълних дълга си към църквата и го оставих да посее семето за още едно дете в мен.

— Дълг? — не можеше да повярва Бриана, но сълзите не бликаха от очите ѝ, защото бяха замръзнали в сърцето ѝ. — Без любов, без удоволствие? Така ли съм създадена?

— След като ти беше в утробата ми, вече нямаше защо да споделям едно легло с него. Преминах през още една бременност, още едно раждане и благодарих на Бога, че ще ми е последно.

— А след това през дългия ви съпругески живот никога ли не си споделяла леглото му?

— Нямаше да имам повече деца. С теб направих каквото можах, за да се освободя от греха. Ти не си дива като Маги. У теб има овладяност, контрол. Те ще ти помогнат да се съхраниш чиста — освен ако някой мъж не те изкуши. Рори почти го стори.

— Аз обичах Рори. — Ненавиждаше се, че е на път да се разплаче. Заради баща си, помисли си тя. И заради жената, която бе обичал и загубил.

— Ти беше още дете — махна майка ѝ пренебрежително при споменаването на юношеската любов. — Но вече си жена и достатъчно хубава, че да привличаш мъжките погледи. Дължна съм да ти напомня какво може да стане, ако ги оставиш да те убедят да се предадеш. Онзи горе — днес е тук, утре го няма. Ако не запомниш това, ще се окажеш самичка, с бебе на ръце и срам в сърцето.

— Толкова често съм се чудила защо в нашата къща няма любов. — Бриана успя да си поеме дъх и да говори спокойно. — Знаех, че не обичаш татко. Че не можеш да го обичаш. Винаги ме е боляло от това.

Но когато узнах от Маги, че се е наложило да се откажеш от кариерата си на певица, реших, че съм те разбрала и ти съчувствах за болката.

— Въобще не знаеш какво е да загубиш всичко, за което някога си мечтала.

— Не, не знам. Но и не съм в състояние да разбера жена, която няма в сърцето си обич за децата, които е носила в утробата си и е родила. — Вдигна ръце към бузите си, които бяха сухи и студени като мрамор. — Винаги си винила Маги само защото се е появила на този свят. Сега разбирам, че всичко е било само дълг за теб. Нещо като изкупление на предишен грях.

— Отгледах те с внимание — обади се Маив.

— С внимание... Вярно, никога не си ми посягала с ръка както на Маги. Истинско чудо е, че тя не ме намрази. Към нея ти винаги подхождаше разгорещено, а към мен — с дисциплина. И успя да ни превърнеш в това, което сме. — Бавно приседна и отново взе плетката. — Винаги съм искала да те обичам. Все се питах защо единствено изпитвам преданост и дълг. Сега разбирам, че нещо липсва не у мен, а у теб.

— Бриана! — Ужасена и дълбоко потресена, майка ѝ се изправи. — Как можеш да ми говориш такива неща. Опитах се единствено да те пощадя, да те защитя.

— Нямам нужда да ме защитават. Сама съм и девствена, точно както си искала, нали? Плета одеялце за детето на друга, както съм правила и преди и както вероятно пак ще правя. Имам своя бизнес, както ти се изразяваш. Нищо не се е променило, майко, като изключим вината, от която се освободих. Ще продължа да ти давам онова, което винаги съм ти давала, но ще престана да се измъчвам, че не ти давам повече.

Вдигна поглед.

— Ще налееш ли чая, Лоти? Искам да ти разкажа за ваканцията, на която двете с майка скоро ще заминете. Била ли си във Франция?

— Не. — Лоти преглътна буцата в гърлото си. Сърцето ѝ лееше кървави сълзи и за двете жени. Тя хвърли изпълнен с мъка поглед към Маив, тъй като не знаеше как да я утеши. Въздъхна и наля чая. — Не, не съм била. Наистина ли ще отидем?

— Разбира се. — Бриана отново се зае с плетенето си. — Съвсем скоро, ако решите. Утре ще говоря с Маги.

Долови състраданието в очите на Лоти и се насили да се пошегува:

— Ще се наложи да си купите бански.

Възрастната жена се засмя. Постави чашата с чай на масичката до Бриана и я погали по хладната буза.

— Това се казва момиче на място — пророни тихо.

Семейство от Хелзинки прекара почивните дни в „Блакторн“. Бриана бе доста заета с грижи по съпрузите и трите им деца. Съжали се над Кон и го изпрати при Мърфи, защото тригодишното момченце постоянно го дърпаше или за ушите, или за опашката — унижение, от което Кон мълчаливо страдаше.

Неочакваните гости ѝ помогнаха да се освободи от обърканите си чувства, които майка ѝ предизвика. Гостите ѝ бяха шумни, буйни и гладни като мечки след зимен сън. Всяка минута с тях носеше огромна радост на Бриана.

Пожела им довиждане, получи целувки от децата и им връчи приготвения сладкиш за пътешествието им на юг. Щом колата им изчезна от погледа ѝ, Грей изникна зад нея.

— Тръгнаха ли си?

— О! — сепна се тя и постави ръка на сърцето си. — Стресна ме. — Обърна се и заоправя измъкналите се кичури коса. — Мислех, че ще дойдеш да се сбогуваш със семейство Свенсън. Малкият Ян попита за теб.

— Половината от тялото ми и повечето от листата ми продължават да носят белезите от лепкавите ръчици на Ян. — Грей се ухили и пхна ръце в джобовете. — Сладко дете, но Бог е свидетел, че не се спря нито за секунда.

— Тригодишните малчугани обикновено са пълни с енергия.

— Няма какво да ми го обясняваш. Позволи им веднъж да ти се качат на гърба на конче и няма отърваване.

Тя се усмихна при спомена за гледката.

— Двамата бяхте много сладки. Предполагам, че цял живот ще си спомня американеца, който си игра с него в ирландския пансион. — Тя се загледа в него. — А на тръгване здраво стискаше камиончето, което му купи вчера.

— Камиончето ли? — Сви рамене. — Случайно ми попадна пред погледа, докато се разхождах из селото.

— Случайно ти попадна пред погледа — повтори младата жена и кимна. — Сигурно точно така е станало и с двете кукли, които донесе на момиченцата.

— Точно така. Ако искаш да знаеш, имам слабост към ДНД.

— ДНД?

— Децата на другите. А сега вече... — обви талията ѝ с ръце — отново сме сами.

Тя бързо постави ръце на гърдите му, за да му попречи да я притисне по-силно.

— Трябва да вървя. Чакай ме куп задължения.

Той погледна към ръцете ѝ и вдигна вежди:

— Ще ходиш някъде?

— Точно така, а като се върна, ме чака прането.

— Кога ще го простираш? Обожавам да те наблюдавам в такъв момент. Особено когато духа лек вятър. Невероятно сексапилна си.

— Що за глупости?

Той само се засмя още по-силно.

— Същото може да се каже и когато се изчервяваш.

— Не съм се изчервила — възрази тя, но от топлината, разляла се по бузите ѝ знаеше, че не е така. — Пусни ме, Грейсън. Време е да тръгвам.

— Какво ще кажеш да те откарам. — Преди да успее да му отговори, той се наведе и леко докосна устните ѝ със своите. — Липсваше ми, Бриана.

— Как така? През цялото време бях тук.

— Липсваше ми.

Тя сведе поглед.

Плахиият, срамежлив начин, по който откликваше, му даваха странно чувство за мощ. „Повишава самочувствието ми“, помисли си той развеселен.

— Къде ти е списъкът?

— Списъкът?

— С покупките, които ти трябва. Вечно имаш такъв.

Погледът ѝ отново се насочи към нещо. Зеленикавите ѝ очи бяха бдителни и в тях се забелязваше лека уплаха. Грей усети топлината да

тръгва от слабините и да се разлива по тялото му. Пръстите му конвулсивно се стегнаха върху талията ѝ, преди да си наложи да отстъпи.

— Да я караме така, направо ме съсипва — промърмори той.

— Моля?

— Нищо. Взимай си списъка или каквото трябва и да поемаме.

— Нямам списък. Трябва само да отида при майка и да помогна на Лоти да приготви багажа им за пътуването. Няма нужда да ме возиш с колата.

— Разходката ще ми се отрази добре. Колко ще се бавиш?

— Може би два-три часа.

— Ще те оставя, а после ще те прибера. И без това бях решил да изляза — продължи, преди тя да успее да му възрази: — Така ще спестим бензин.

— Добре, ако си сигурен, че не ти се объркват плановете. След минутка ще съм готова.

Докато я чакаше, Грей застана на пътеката наскоро градината. През изминалия месец бе наблюдавал бури, дъждове и ослепителното ирландско слънце. Беше седял в селската кръчма, слушал клюките и националната музика. Беше се разхождал по пътеки, по които фермерите водят кравите от пасбище на пасбище и бе изкачвал порутените виещи се стълби на старинни замъци, където долавяше ехото от войни и смърт. Беше посещавал гробища и бе стоял на ръба на отвесни скали, загледан в океана в краката си.

От всички посетени места нито едно не бе така привлекателно за него, както градината на Бриана. Но не бе съвсем сигурен дали е така заради мястото или заради собственичката. Както и да е, реши той, времето, прекарано тук, ще бъде едно от най-добрите в живота му.

Остави Бриана пред кокетната къщичка в покрайнините на Енис и тръгна да се разхожда. Близко час се движи по лъкатушещия път край скалите и запечатваше в съзнанието си видяното. Просторът го замаяваше, както го замая и Олтара на друида, който привличаше толкова много туристи с жужащите им камери.

Караше без посока и спираше често — на малкия пуст плаж, ако не се брои момченцето и кучето, до нивата, където пасяха кози, а вятърът нашепваше между високите треви, в селцето, където някаква

стара жена му отброи рестото от бонбоните с изкривени от артрит пръсти и го дари с усмивка, сияйна като слънцето.

Порутена манастирска кула привлече вниманието му и го накара да свие от пътя, та да разгледа по-отблизо. Кръглите ирландски кули не преставаха да го впечатляват, но ги бе забелязал предимно по източното крайбрежие. За да бранят земята, заключи той, от нашествия от Ирландско море. Тази пред него бе непокътната и издигната под странен ъгъл. Грей дълго я изучава и умува как може да я вплете в повествованието си.

Наоколо имаше и гробове — някои стари, други пресни. Винаги се чувстваше заинтригуван от начина, по който поколенията така ненатрапливо се смесваха в смъртта — нещо, което рядко успяваха да постигнат приживе. За себе си би предпочел да бъде погребан като викинг — в открито море.

Но като човек, който доста често описваше смъртта, предпочете да не се замисля много-много върху собствената си тленност.

Почти всички гробове, край които мина, бяха отрупани с цветя. Много от растенията бяха похлупени с пластмасови кутии, на чиято вътрешна страна се виждаха капки влага и започващи да разцъфват пъпки. Зачуди се защо гледката не го развеселява, а го трогва — толкова грижа за мъртвите.

Всички те някога са принадлежали на нещо, помисли си той. Може би това бе определението за семейство. Да принадлежиш веднъж, значи да принадлежиш завинаги.

Проблемът никога не бе съществувал за него. Нито привилегията.

Продължи да се разхожда из гробището, като се чудеше кога съпрузите, съпругите, децата идват да полагат венците и цветята. В деня на кончината? На рождения ден? На празника на светеца, чието име носеха? Или може би на Великден? Той бе важен празник за католиците.

Реши да попита Бриана. Това определено бе нещо, което можеше да опише в книгата.

Не можа да определи обаче защо спря точно в този миг, защо погледна към този гроб. Но го стори и се озова с развени от вятъра коси, загледан в гроба на Томас Майкъл Конканън.

Дали не беше бащата на Бриана, зачуди се той и почувства странно стягане около сърцето. Датите съвпаднаха. О'Мейли му бе разказвал истории за Том Конканън, докато Грей пиеше бира в кръчмата му. Истории, изпълнени с привързаност, чувство и хумор.

Грей знаеше, че е починал ненадейно на скалите при Луп Хед и че само Маги е била с него. Но цветята на гроба му бе сигурен, че са оставени от Бриана.

Те бяха засадени отгоре. Макар зимата да не ги бе пощадила, отбеляза, че са плевени наскоро. Не едно и две смели зелени стръкчета се бяха устремили нагоре в търсене на слънцето.

Никога не бе стоял на гроба на някого, когото е познавал. Макар често да отдаваше почит на мъртъвци, те не бяха хора, за които да го е грижа. А сега почувства някакво притегляне и то го накара да коленичи и нежно да погали добре поддържания гроб.

И му се прииска да бе взел цветя.

— Том Конканън — промърмори той, — добре те помнят. Говорят за теб в селото и се усмихват при споменаване на името ти. Според мен по-хубаво от това човек не може да желае.

Изпълнен с някакво необичайно задоволство, той приседна за малко, а сенките играеха върху цветята, засадени в чест на мъртвите.

Даде на Бриана три часа. Очевидно ѝ бяха достатъчни, защото тя излезе от къщичката почти веднага след появата му. Усмихна ѝ се, но изразът на лицето ѝ го накара да се взре по-внимателно в нея.

Лицето ѝ бе бледо, както той знаеше, че става, когато е разстроена или трогната. В очите ѝ, макар и хладни, се забелязваше напрежение. Погледна към къщата и видя завеса да се подръпва. Само за миг зърна Маив, но му бе достатъчно да види, че и нейното лице е така бледо и нещастно като на дъщеря ѝ.

— Готов ли е багажът? — попита той, стараяйки се въпросът му да прозвучи небрежно.

— Да. — Тя влезе в колата; ръцете ѝ здраво стиснаха чантата, сякаш е единственото, което я възпира да не скочи. — Благодаря, че мина да ме вземеш.

— За мнозина приготвянето на багажа е досадна работа.

Грей запали колата и като никога подкара с умерена скорост.

— Може и така да е. — Тя обикновено обичаше да приготвя багаж. Тръпката от предстоящо заминаване и по-важното — завръщането после у дома, я радваха. — Аз приключих и те са напълно готови да тръгнат сутринта.

Господи, как мечтаеше да затвори очи, да се отърве от пулсиращото главоболие и чувството на вина, като потъне в дълбок сън.

— Искаш ли да ми кажеш защо си толкова разстроена?

— Не съм разстроена.

— Напрегната си, нещастна и бледа като сняг.

— Това са лични неща, свързани със семейството.

Остана изненадан от факта, че отказът ѝ го засегна. Сви рамене и замълча.

— Извинявай. — Сега вече тя затвори очи. Копнееше за спокойствие. Защо не я оставят на мира за малко? — Не беше възпитано от моя страна.

— Забрави го. — Няма нужда да се товари и с нейните проблеми, убеждаваше се той. След това обаче я погледна и тихо изруга. Тя изглеждаше останала съвсем без сили. — Искам да се отбием на едно място, преди да се приберем.

Пригответи се да му възрази, но се отказа и продължи да седи със затворени уста и очи. Все пак бе мило от негова страна да я заведе и върне с колата, припомни си тя. Все още може да издържи няколко минути, преди да се заеме с работа, за да прогони напрежението.

Той не проговори повече. Караше напосоки, като се надяваше, че изборът, който ще направи, ще върне цвета на лицето ѝ и топлината в гласа ѝ.

Тя не отвори очи, докато той не спря колата. Чак тогава се загледа в развалините на замъка.

— Имаш нужда да се отбиеш тук ли?

— Искан да се отбия тук — поправи я той. — Открих го в деня, когато пристигнах. Заема важна част в романа ми. Харесва ми чувството, което изпитвам, когато го наблюдавам.

Той слезе, заобиколи и ѝ отвори вратата.

— Хайде!

Тя не помръдна.

Грей се наведе, разкопча предпазния колан и отново я подкани:

— Хайде. Прекрасно е. Чакай само да видиш гледката отгоре.

— Чака ме пране — възрази му и сама долови неприятните нотки в гласа си.

Той обаче я хвана за ръка и я поведе през високата трева.

— Описваш това място в книгата си, така ли?

— Тук е мястото, където се извършва убийството. — Усмихна се, когато забеляза реакцията ѝ — стана неспокойна и в очите ѝ долови уплаха. — Не се страхуваш, нали? Обикновено не разигравам сцените, които пиша.

— Не ставай глупав!

Но тя все пак неволно потрепери, когато застанаха сред каменните стени.

По пода растеше трева — островчета зелени стъбълца, пробили си път през камъните. Над главата си виждаше небето, тъй като времето и войните явно бяха унищожили тавана.

Облаците се носеха бавно, като призраци.

— Какво предполагаш, че са правили тук, точно на това място? — попита Грей.

— Живели са, работили са, борили са се.

— Това е много общо. Използвай въображението си. Не виждаш ли хората, които някога са стъпвали тук? Зима е и е страшно студено. Буретата с вода са покрити с лед; земята е скована от скреж, който пращи като суха клонка, когато стъпиш отгоре; въздухът е задимен от пушека на камината. Някъде плаче бебе, гладно е, но млъква, щом майка му го вземе на ръце да го накърми.

Той я поведе със себе си — физически и емоционално и тя започна да различава картината почти така ясно, както и той.

— Войници се упражняват ей там и се долавя кълтенето, когато меч с меч се ударят. Един мъж, накуцващ от стара рана, бърза насам. От устата му излизат бели облачета. Хайде да се качим горе.

Той я поведе към тесните виеци се стълби. Често в стената покрай стълбището имаше ниши. Тя се чудеше дали хора са спали в тях, или са складирали продукти. Или може би са се крили от врага, който ги е преследвал?

— Тук е минала старица с газена лампа. На ръката ѝ има дълбок белег, а в очите — страх. Друга бърза насам с кофа вода. Но тя е млада и мисли за любовника си.

Грей държеше ръката ѝ в своята и спря, когато стигнаха до междинната площадка.

— Най-вероятно хората на Кромуел са го разрушили, не мислиш ли? Имало е писъци, огън и кръв. Метал е разсичал кости и стените са кънтели от онзи вик, който се надава от мъж, усетил пронизващата болка. Копия се забиват в кореми и приковават тялото към земята, а крайниците известно време продължават да потръпват. В небето кръжат гарвани и очакват пиршеството.

Той се извърна, видя, че очите ѝ са се разширили и блестят, и се засмя:

— Извинявай. Увлякох се.

— Не е само удоволствие да имаш подобно въображение, предполагам. — Отново потрепери и преглътна с усилие. — Май не искам да ми го описваш така, че да го виждам толкова ясно.

— Смъртта е впечатляваща, особено когато е свързана с насилие. Мъжете винаги преследват себеподобните си. А тук е идеално за убийство от съвременен тип.

— Не се и съмнявам, че ти допада.

— Да. Той първо ще си поиграе с жертвата — започна наново Грей, докато тръгваха нагоре. Вярно, беше се поувлъкъл, но забеляза, че Бриана вече не се тревожи за онова, което е станало в къщата на майка ѝ. — Попива атмосферата и страхът започва да прониква като отрова. Той няма да бърза — обича преследването, наслаждава му се. Като вълк надушва страха. Той кара кръвта му да кипи, а това го възбужда като при секс. А жертвата бяга, не се отказва от слабата надежда. Но тя вече диша учестено. Тя пада; стълбите са коварни, когато е тъмно и вали дъжд. Мокри и хлъзгави, самите те са като оръжие. Но тя продължава да се вкопчва в тях и да си пробива път нагоре. Хълца, а от очите ѝ се леят сълзи.

— Грей...

— Тя вече е почти такова животно, каквото и той. Ужасът е премахнал човешкото — както става след хубав секс или при истински глад. Повечето хора смятат, че са изпитали истински и трите, но всъщност дори едно от тези чувства рядко се изживява. Ала тя вече е опознала ужаса, сякаш той е жив и осезаем и може да стегне гърлото ѝ с ръце. Исква да се скрие в дупка, но няма такава. И го чува как се качва след нея бавно, неуморно, безмилостно. И тогава стига върха. — Той

изтегли Бриана от сянката към широката, огряна от слънце площадка.
— Тя е в капан.

Бриана почти изпищя, когато я завъртя. Като се смееше, той я вдигна на ръце.

— Господи, ти си изключителен слушател!

— Не е смешно — възрази тя, като се мъчеше да се освободи от прегръдката му.

— Чудесно е. Възнамерявах убиецът да се погаври с жертвата с древна кама, но... — отнесе Бриана до стената — ... може би ще е по-добре, ако направо я хвърли долу.

— Спри!

Уплашена, тя обви врата му с ръце.

— Защо не се сетих за това по-рано? Ето — сърцето ти бие, прегърнала си ме.

— Грубиян такъв!

— Но те накарах да забравиш проблемите си, нали така?

— Ще си запазя проблемите, благодаря, и ще гледам да стоя настрана от това твоё живо въображение.

— Не можеш. — Той я притисна към себе си. — Художествената измислица винаги има такова въздействие — то е в книгите, филмите... Откъсва те от действителността и за миг те потапя в проблемите на други хора.

— А какво прави с този, който разказва?

— Същото. Абсолютно същото. — Пусна я и я завъртя, за да види гледката. — Като картина е, нали? — Нежно я придърпа, така че гърбът ѝ бе облегнат на гърдите му. — Това място ме впечатли още първия път, когато го видях. Тогава валеше и имах чувството, че цветовете пред мен всеки миг ще се размият.

Тя въздъхна. Ето го най-после спокойствието, за което мечтаеше. По своя необичаен и заобиколен начин, но той ѝ го бе доставил.

— Почти е пролет — промърмори тя.

— Ти винаги ухаеш на пролет. — Наведе се и докосна с устни врата ѝ. — И имаш вкус на пролет.

— Караш коленете ми отново да се подкосяват.

— Тогава по-добре се дръж за мен. — Обърна я към себе си и хвана брадичката ѝ. — Не съм те целувал от дни.

— Знам. — Престраши се и го погледна в очите. — А исках да го направиш.

— Точно това си мислех.

Той докосна с устни нейните.

Тя изстена от удоволствие и това му подейства като милувка. Вятърът подухваше. Той я притегли към себе си и се постара ръцете и устните му да са нежни.

Напрежението, умората и раздразнението ѝ изчезнаха. Единствената ѝ мисъл беше, че си е у дома. У дома, където винаги бе мечтала да бъде.

Въздъхна и склони глава на рамото му, а ръцете си сложи на гърба му.

— Никога не съм се чувствала така.

Нито пък той. Но мисълта му се стори опасна и реши, че ще трябва да я обмисли.

— Хубаво се получава — съгласи се Грей. — Хубаво се получава между нас двамата.

— Така е. — Отърка бузата си в неговата. — Бъди търпелив с мен, Грей.

— Така ще постъпя. Искам те, Бриана, и ще те имам, когато си готова... — Отстъпи назад и плъзна ръце по нейните, докато пръстите им не се преплетоха. — Когато си готова.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Грей се чудеше дали все по-изострящият му се апетит не се дължи на факта, че изобщо не е в състояние да утоли онзи, другия глад. Като най-добра възможност реши да погледне философски на проблема и да се отдаде на среднощна гастрономическа оргия в кухнята на Бриана, където бе остатъкът от пудинга. Вече му бе станало навик да си приготвя и чай. Сложи чайника на печката да кипне водата, докато си напълни купичката с пудинг.

От тринадесетгодишна възраст сексът не бе обсебвал така мислите му. Тогава го направи за пръв път със Сали-Ан Хау, също обитателка на сиропиталището „Саймън Брент“. Добрата стара Сали-Ан, сети се Грей, с напъпилото си тяло и хитрите очи. Беше три години по-голяма от него и склонна да раздава прелестите си на всеки, който тайничко ѝ носеше цигари или шоколадови десерти.

По онова време я смяташе за богиня, отговор на молитвите на дивото съзнание на подрастващите. Сега обаче гледаше на този период със съжаление и яд, защото бе наясно с недостатъците и пропуските в системата, които караха хубаво младо момиче да възприема за стойностно единствено онова, което е между краката ѝ.

Неведнъж и дважд, плувнал в пот, бе бленувал в тъмнината за Сали-Ан. Но имаше страхотен късмет, понеже успя да свие цяла кутия цигари от един от наставниците. Двадесет цигари, припомни си той, означаваха двадесет чукания. А той бе схватлив ученик.

През годините научи доста други неща от своите връстнички, както и от професионалистки, упражняващи занаята в тъмни преддверия с миризма на застояло и пот.

Бе едва на шестнадесет, когато избяга от сиропиталището единствено с дрехите на гърба си и двадесет и три долара на монети и смачкани дребни банкноти в джоба.

Искаше свобода, свобода от правилата, задълженията, указанията в безкрайния цикъл на системата, която го бе държала в плен през по-

голямата част от живота му. Беше намерил свободата. Използва я и си плати за нея.

Преди да си даде име и да си постави цел, дълго обикаля улиците. Талантът му го опази да не го погълнат други страсти.

На двадесет години написа първия си роман — високопарна и тъжна автобиографична книга. Издателите не бяха впечатлени. На двадесет и две беше готов със стегнат, умело заплетен криминален роман. Издателите отново не се втурнаха към него, но интересът, проявен от един помощник-редактор, му помогна да просъществува в дупката, каквато всъщност представляваше стаята в евтиния пансион, където седмици наред пишеше на машината.

Тази книга се разпродаде, макар и за дребни монети. Но оттогава нищо не бе означавало толкова много за него.

Десет години по-късно можеше да живее както избере и имаше чувството, че е направил правилния избор.

Наля вода в чайника и напъха лъжица с пудинг в устата си. Хвърли поглед към вратата на Бриана, забеляза ивицата светлина и се усмихна.

Тя също бе негов избор.

След като си похапна от пудинга, постави две чаши на таблата и потропа на вратата.

— Да, влез.

Седеше до малкото бюро — спретната като монахиня в памучна роба и чехли. Косата ѝ бе сплетена на плитка, прехвърлена през рамото. Грей преглътна слюнката, която се събра в устата му.

— Видях, че свети. Искаш ли чай?

— Да, с удоволствие. Тъкмо приключих с тези документи.

Кучето се надигна от мястото си до краката ѝ и отиде да се отърка о Грей.

— И на мен ми се допи чай. — Той се наведе, за да почеше Кон по главата. — Убийствата разпалват апетита ми.

— Значи днес пак уби някого?

— Най-брутално.

Изрече го с такава наслада, че тя се засмя.

— Може би това те прави толкова сдържан — отбеляза тя. — Какви емоции само влагаш в убийствата, които пресъздаваш върху хартията. Понякога...

Замълча и пое подадената ѝ чаша.

— Хайде, питай. Толкова рядко задаваш въпроси, свързани с работата ми.

— Защото предполагам, че всички го правят.

— Права си. — Настани се удобно. — Нямам нищо против.

— Ами чудех се дали не описваш някого, когото познаваш, а после го убиваш.

— Да. Например един неприятен френски писател от Дижон. С удоволствие му метнах примката на шията.

— Олеле! — Тя неволно постави ръка на врата си. — И какво е усещането?

— За него или за мен?

— За теб.

— Задоволство. Искаш ли да убия някого за теб, Бри? Обичам да доставям радост на хората.

— Не в момента, благодаря.

Тя мръдна и част от листовете се разпиляха по пода.

— Трябва ти пишеща машина — отбеляза той, докато ѝ помагаше да ги вдигне. — Или още по-добре — малък компютър. С него ще спестиш време при писането на служебните писма.

— Няма, защото ще се бавя, докато търся буквите.

Той се зачете в писмата ѝ, а тя вдигна развеселено вежди.

— Не са особено интересни.

— Извинявай. Направих го по навик. Коя е мина „Трикуортър“?

— Компания, в която баща ми май е вложил пари. Намерих сертификат за държавни ценни книжа при нещата му на тавана. Писах им вече веднъж — добави тя с леко раздражение, — но не получих отговор. Затова правя втори опит.

— Десет хиляди акции? — Грей стисна устни. — Сумата не е чак толкова дребна.

— Напротив, не е значителна, ако правилно разбирам какво казваш. Не знаеш какъв беше баща ми — все се захващаше с неща, които да му донесат пари и влагаше повече, отколкото се възвръщаха. Но все пак трябва да приключа с този въпрос. — Протегна ръка. — Това е само копие. Роуган взе оригинала на съхранение и ми остави това.

— Трябва да го накараш да провери компанията.

— Не искам да го безпокоя. И без това е твърде зает с новата галерия... и Маги.

Той ѝ върна документа.

— Дори да е по долар на акция, пак не са малко пари.

— Бих се изненадала, ако е повече от пени на акция. Бог е свидетел, че той едва ли е имал пари, за да заплати по повече. Най-вероятно е компанията да е преустановила дейността си.

— Тогава първото ти писмо щеше да се върне.

Тя се усмихна.

— Тук си вече достатъчно дълго, за да имаш представа каква е ирландската поща. Според мен... — И двамата погледнаха към прозореца, тъй като кучето внезапно заръмжа — Кон?

Вместо да ѝ обърне внимание, кучето продължи да ръмжи, а козината на гърба му настръхна. Грей бързо се озова до прозореца. Навън не се забелязваше нищо, тъй като беше паднала мъгла.

— Не се вижда — промърмори той. — Ще изляза да погледна. Не — спря я той, когато тя се надигна. — Навън е тъмно, студено и влажно. Ще стоиш тук.

— Нищо няма навън.

— С Кон ще проверим. Хайде.

Щракна с пръсти и за изненада на Бриана кучето веднага го последва.

Тя държеше фенерче в първото кухненско чекмедже. Грей го взе, преди да отвори вратата. Кучето потрепери и когато мъжът нареди „търси“, се втурна в мъглата. Само след секунди шумът от бягащите му стъпки заглъхна.

Мъглата беше много гъста. Грей се придвижваше предпазливо, напрегнал очи и уши. Чу кучето да излайва, но не успя да прецени разстоянието или посоката.

Спря пред прозорците на Брианината спалня и насочи светлината към земята. Там, наред лехата с многогодишни растения, се забелязваше отпечатък от човешки крак.

Малък крак, забеляза, като се наведе, за да го огледа отблизо. Може да е и на дете. Най-вероятно това да е обяснението — наоколо да се навъртат деца. Но когато продължи да обикаля около къщата, дочу шума от запалването на автомобилен двигател. Изруга и ускори крачка. Кон изскочи от мъглата като гмурец от повърхността на езеро.

— И ти ли нямаше късмет? — За да изрази съчувствието си, потупа кучето по главата и двамата се отправиха през мъглата към къщата. — Май започвам да се досещам за какво става дума. Хайде.

Бриана гризеше ноктите си, когато двамата нахълтаха през кухненската врата.

— Доста се забавихте.

— Искрахме да обиколим край къщата. — Остави фенера на плота и прокара ръка през влажната си коса. — Не е изключено да има нещо общо с неотдавнашното нахлуване.

— Не вярвам. Нали сега не видяхте никого.

— Защото не се оказахме достатъчно бързи. Има и друго вероятно обяснение. — Пъхна ръце в джобовете. — Аз.

— Ти? Какво искаш да кажеш?

— Случвало се е и друг път. Запален почитател открива къде съм отседнал. Понякога идват да ме видят, сякаш сме стари приятели, понякога ме следват като сенки. От време на време нахлуват в стаята ми, за да си вземат нещо за спомен.

— Но това е ужасно.

— Неприятно е, но сравнително безобидно. Една изобретателна жена отключи с шперц вратата ми в хотел „Риц“ в Париж, разсъблече се и се пъхна в леглото до мен. — Постара се да се ухили. — Беше доста... неловко.

— Неловко? — повтори Бриана, след като се съвзе от първоначалното смайване. — Ти... Не, май не искам да знам какво си направил.

— Извиках охраната. — Очите му грейнаха развеселено. — Готовността ми да направя нещо за читателите има граници. Както и да е. В този случай може да са били деца, но ако е някой от боготворящите ме почитатели, вероятно ще искаш да се изнеса.

— Нищо подобно. — Инстинктът ѝ да брани се бе събудил. — Нямам право така да нарушават личната ти свобода, но това не е причина, за да се местиш. — Въздъхна. — Вероятно не е само заради разказите, които пишеш. Да, те привличат хората, защото са правдоподобни, истински и винаги нещо героично побеждава над алчността, насилието и тъгата. Но и личността ти вероятно ги интересува.

Той остана очарован от начина, по който тя описа творбите му.
Попита:

— Какво аз?

— Ами лицето ти. — Тя се загледа в него. — То е толкова привлекателно.

Не знаеше дали да се мръщи, или засмее.

— Наистина ли?

— Да... — Тя прочисти гърлото си. В очите му забеляза пламъчета, което ѝ подсказваше, че не може да му има пълно доверие. — А и малкото биографични данни на гърба на книгите... Или поточно — липсата на подобни данни. Сякаш си без произход. Тази тайнственост привлича.

— Аз наистина съм без произход. Защо не се върнем на темата за лицето ми?

Тя отстъпи крачка назад.

— Струва ми се, че преживяхме достатъчно вълнения за една нощ.

Той продължи да се движи към нея, докато най-накрая успя да постави ръце на раменете ѝ и да я целуне.

— Ще можеш ли да заспиш? — попита след известно време.

— Да. — Дишаше дълбоко. — Кон ще бъде при мен.

— Щастливо куче. Хайде, иди да се наспиш.

Изчака ги да се настанят и направи нещо, което Бриана не бе правила никога, откакто живееше в къщата: заключи вратите.

Най-доброто място да разпространиш новина или да я научиш, беше селската кръчма. Откакто живееше в графство Клар, Грей бе развил почти сантиментална привързаност към кръчмата на О'Мейли. Естествено, бе посетил редица заведения в околността, но това на О'Мейли му допаднаше най-много и там се чувстваше като в кварталното си заведение.

Още преди да застане до вратата, дочу, че Мърфи свири. Ето че имаше късмет. Щом влезе, Грей бе поздравен по име и с приятелско помахване с ръка. О'Мейли започна да пълни халбата с бира още преди клиентът да се настани на бара и попита:

— Е, как върви разказването напоследък?

— Чудесно. Двама мъртъвци и никой не е заподозрян.

Съдържателят поклати глава и постави халбата пред Грей.

— Не ми е ясно как така човек по цял ден се занимава с убийства и продължава да се усмихва.

— Не е естествено, нали? — ухили се той.

— Искам да ти разкажа една история.

Последното бе изречено от Дейвид Райън, седнал в края на бара с една от вечните си американски цигари в ръка.

Грей се настани удобно и се наслади на музиката и уюта на опушеното помещение. Тук някой все бе готов да разказва, а той бе не само добър разказвач, но и изключителен слушател.

— Имало една девойка, която живеела близо до Трали. Красива като слънцето, такава била, косите ѝ с цвят на ново злато и очи, сини като морето.

Разговорите поутигнаха, а Мърфи засвири по-тихо, така че музиката му послужи за фон на разказа.

— Така станало, че двама мъже я ухаждали — продължи Дейвид. — Единият бил учен човек, а вторият — фермер. По свой начин девойчето обичало и двамата, била с широко сърце, както била хубава по лице. Така, радвайки се на вниманието, както девойките правят, тя оставяла и двамата да се състезават за нея, като давала обещания и на двамата. В сърцето на младия фермер заедно с любовта към девойката започнала да се трупа и черна мъст.

Той замълча, както често правят разказвачите, и започна да изучава червеното връхче на цигарата си. Дръпна дълбоко и изпусна дима.

— Затова една вечер причакал съперника си на пътя и когато ученият се появил, подсвирквайки си — тъй като девойката охотно отвърнала на целувките му — фермерът се нахвърлил отгоре му и повалил в несвяст младия любовник. Повлякъл го по тревата през огрените от лунната светлина ниви и макар нещастникът все още да дишал, го заровил дълбоко. Когато настъпил денят, фермерът засял семена отгоре и така сложил край на съперничеството.

Дейвид отново направи пауза, дръпна от цигарата и посегна за халбата.

— И какво? — запита Грей нетърпеливо. — Оженил се за девойката, така ли?

— Ами! Тя избягала същия ден с калайджията. Но фермерът имал най-хубавата реколта от години наред.

Всички в помещението избухнаха в смях, а Грей само поклати глава. Смяташе се за професионален лъжец, и то добър. Но конкуренцията тук бе жестока. Сред затихващия смях той взе халбата си и отиде при Мърфи.

— Дейви има по една история за всеки ден от седмицата — утеши го той, като нежно продължаваше да свири на акордеона.

— Издателката ми ще го грабне, без да се замисли. Научи ли нещо, Мърфи?

— Нищо съществено. Госпожа Лири май е видяла кола да минава насам в деня на тревогата ви. Може да е била зелена, но не е сигурна.

— Някой се навърташе около пансиона снощи. Не успях да го видя в мъглата. — Грей се сети и се ядоса: — Пристъпил е достатъчно близо, за да остави отпечатък в цветната леха на Бриана. Може и да са били деца. — Отпи от бирата. — Някой да е питал за мен?

— Ти си тема на разговор всеки ден — отвърна Мърфи сдържано.

— Това е то славата! Не, имам предвид — непознат.

— Не съм чувал. По-добре питай в пощата. Защо?

— Чудя се дали не е запален мой почитател. И друг път са ме преследвали. Или може би... — Сви рамене. — Така съм устроен да мисля. Все ми се привиждат неща.

— Всички мъже ще се втурнат на помощ, ако някой тревожи теб или Бри. — Мърфи погледна нагоре, тъй като вратата на кръчмата се отвори. Влезе Бриана, следвана от Роуган и Маги. Той отново се обърна към Грей. — И всички мъже ще те завлекат до олтара, ако не премахнеш този блясък в очите си.

— Какво? — Американецът отново вдигна чашата. — Само гледах.

— Скитник съм аз... — запя Мърфи — ... и рядко съм трезвен. Не се застоявам за дълго... А винаги щом пия, си мисля как да спечеля сърцето на моята любима...

— Халбата ми е още наполовина пълна — промърмори Грей, стана и се приближи към Бриана. — Нали имаше да кърпиш?

— Така беше.

— Принудихме я да тръгне с нас — обясни сестра й. Въздъхна, докато внимателно се настаняваше на стола.

— Убедихме я — поправи я Роуган. — Чаша бира, Бри?

— Да, благодаря.

— Чай за Маги, Тим. — Съпругът й се усмихна, като я чу да въздиша, и продължи: — Чаша бира за Бри, халба за мен. Още една халба за теб, Грей?

— Тази ще ми стигне. — Облегна се на барплота. — Добре си спомням последния път, когато пихме двамата с теб.

— Като стана дума за вуйчо Нийл — обади се Маги, — с булката прекарват няколко дни на остров Крит. Изсвири нещо весело, Мърфи.

Той изпълни желанието й и засвири „Уиски в бутилката“, което я накара да потропва в такт с музиката. Грей се заслуша в думите и поклати глава.

— Вие, ирландците, защо вечно пеете за войни?

— Така ли правим? — попита с усмивка младата жена.

— Понякога става дума за измяна или смърт, но най-много — за война.

— Смяташ го за факт, така ли? — Тя продължаваше да се усмихва. — Не мога да ти кажа. Да не би да е, защото е трябвало да се биеш за всеки сантиметър от земите си през вековете. Или...

— Не я закачай на тази тема, моля те — обади се Роуган. — В нея дреме сърце на бунтовник.

— Сърце на бунтовник има във всеки ирландски мъж или жена — възрази Маги, но смени темата: — Мърфи има чудесен глас. Защо не попееш с него, Бри?

Бри спокойно отпи от бирата си.

— Не. Предпочитам да го слушам.

— Бих искал да те чуя — обади се Грей и я погали по косата.

Очите на сестра й се присвиха при този му жест.

— Бри има глас като камбанка — заяви тя. — Все се чудехме откъде го е взела, докато не разбрахме, че майка ни някога е пяла.

— Защо не изпеете „Момчето Дани“?

Маги вдигна очи.

— Не се съмнявай в предпочитанието на един янки — все тази песен ще поиска. Та тя е писана от англичанин, значи — чужденец! Не, по-добре запей „Джеймс Конъли“, Мърфи. Бри ще ти приглася.

Бриана поклати глава, но отиде и седна до Мърфи.

— Между двамата съществува пълна хармония — заяви Маги, без да откъсва очи от Грей.

— Понякога, когато мисли, че е сама вкъщи, тя често пее — отбеляза той.

— А кога ще бъде сама? — любопитства младата жена, като се направи, че не вижда предупредителното смръщване на Роуган.

— Когато приключа — отвърна Грей разсеяно.

— И заминеш?

— Точно така.

Въпреки ръката на Роуган върху тила ѝ, Маги се наклони да направи язвителна забележка. Нещо в очите на Грей обаче, а не толкова ръката на съпруга ѝ, я спря. Копнежът, който долови в тях, накара инстинктът ѝ да защитава да се задейства. Но в погледа му имаше и нещо ново. Зачуди се дали той го осъзнава.

„Когато мъж наблюдава жена по този начин, не става въпрос само за хормони. Налага се да обмисля видяното — реши Маги — и тогава да видя какво да предприема.“ Взе чашата с чай и продължи да наблюдава Грей, промърморвайки:

— Ще видим...

След първата песен подхванаха втора, след това — трета, четвърта. Имаше песни за войната, за любовта, за измяната... В главата на Грей започна да се оформя сцена.

Задимената кръчма се изпълваше с шум и музика — като убежище от ужасите навън. Гласът на жената водеше мъжа, който не искаше да бъде воден. Тук, помисли си Грей, точно тук неговият герой ще загуби битката. Тя ще е седнала пред камината с огън от торфени брикети, ръцете ѝ прилежно ще са събрани в скута, а прекрасният ѝ глас ще следва мелодията.

И той ще я заобича до такава степен, че ако се наложи, ще пожертва живота си. Или поне ще го промени. С нея ще успее да забрави миналото и да погледне към бъдещето.

— Блед си, Грей. — Маги го теглеше за ръката. — Колко пи?

— Само тази халба. — Разтърка лицето си с ръце, за да се върне към действителността. — Замислих се... за работата си — завърши неубедително.

Точно това беше, разбира се. Обмисляше героите си, сюжетната линия. Нямахте нищо лично.

— Изглеждаше като изпаднал в транс.

— То е същото. — Пое си дъх и се засмя. — Май ще взема още една халба бира.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След като повтори сцената, която се роди в главата му в кръчмата, Грей не изкара спокойна нощ. Нито успя да я заличи, нито да я напише. Просто нямаше сили да го направи.

Презираше дори мисълта за писателско безплодие. Обикновено се преборваше с него, продължаваше да работи, докато опасността премине. Подобно на черен облак, често си мислеше той, който е отишъл над главата на друг нещастен писател.

Но този път нещата се усложниха. Не можеше да пресъздаде сцената, но и не можеше да продължи напред.

Прекара по-голямата част от нощта, като намръщено препрочиташе написаното.

„Студено е — реши той. — Студено е в стаята и затова и от написаното вееше хлад.“

А истината бе, че е напрегнат, призна с горчивина. Бе сексуално раздразнен от жена, която го възпираше дори само с поглед.

— Така ти се пада, щом си се увлякъл по хазяйката, а не по убийствата, за които пишеш. — Като мърмореше под носа си, той се отдалечи от бюрото и отиде до прозореца. Обаче първото нещо, което видя, бе Бриана.

Застанала под прозореца, спретната като монахиня в розовата си рокля и вдигната коса, която фибите отчаяно се опитваха да държат прибрана. Защо вечно носи обувки със средно токче, зачуди се той и се приближи до стъклото. Сигурно обяснението ѝ за семплите обувки ще бъде, че са практични, но те правеха краката и глезените ѝ да изглеждат възхитителни.

Докато я наблюдаваше, тя се настани зад волана, движенията ѝ бяха отмерени и грациозни. Най-вероятно първо ще остави чантата на седалката до себе си, реши той. Точно така постъпи. После внимателно ще закопчае предпазния колан, ще провери дали огледалата са под подходящ ъгъл. Никакво оглеждане в огледалото за обратно виждане

при Бриана, забеляза той. Само го провери дали е добре наклонено. Сега ще завърти ключа, за да запали двигателя.

Дори през стъклото дочу задавените му звуци. Тя повтори, потрети. Грей се спусна по стълбите, като не преставаше да клати глава.

— Защо, по дяволите, не оправиш това чудо? — развика ѝ се, показвайки се на кухненската врата.

— А? — Тя вече бе слязла от колата и се опитваше да вдигне капака. — Само преди два дни работеше чудесно.

— Тази купчина стари ламарини не е работила чудесно най-малкото от десет години. — Избута я с лакът настрана, раздразнен от великолепия ѝ вид и свежото ѝ ухание, докато самият той се чувстваше като купчина мръсни дрехи за пране. — Виж, след като ти е необходимо да отидеш до селото, защо не вземеш моята кола? Междувременно ще видя какво мога да направя с това нещо тук.

Ядосана от резкия му тон, тя отвърна:

— Благодаря ти, но съм тръгнала към Енистимон.

— Енистимон? — Още докато мислено си представяше селото на картата, той измъкна глава изпод капака и попита: — Защо?

— За да разгледам новата галерия. Ще я открият след две седмици и Маги ме помоли да отида да я видя. — Тя се вторачи в гърба му, докато той ровеше сред кабелите и проклинаше. — Оставих ти бележка и храна — ще си я стоплиш, защото ще отсъствам почти целия ден.

— Никъде няма да ходиш с тази кола — отсече Грей. — Перката за охлаждане не работи, тръбата за захранване с бензин тече и съм готов да се обзаложа, че стартерът е на път да сдаде. — Изправи се и забеляза, че Бриана носи обици — тънки златни кръгчета. Те ѝ придаваха празничен вид, което кой знае защо съвсем го раздразни. — Не можеш да караш тази таратайка.

— Е, тя е единствената, с която разполагам. Благодаря ти за вниманието, Грейсън. Ще отида да видя дали Мърфи...

— Не се дръж като Ледената кралица с мен! — Той така силно затвори капака, че тя неволно подскочи. „Добре — възтържествува той. — Това поне означава, че във вените ѝ тече кръв.“ — И не ми говори за Мърфи. Той не може да направи нещо, след като аз не успявам. Влизай в колата ми. Ей сега ще се върна.

— И защo да влизам в колата ти?

— За да те откарам в проклетия Енистимон.

Тя плесна с ръце бедрата си и през стиснати зъби заяви:

— Много мило от твоя страна да предложиш, но...

— Влизай в колата — сръза я той и се насочи към къщата. —
Трябва да си намокря главата.

— Ще ти я намокря аз! — промърмори тя. Отвори вратата на колата си и си взе чантата. Да е искала от него да я закара? Та тя би предпочела да извърви разстоянието пеша, но не и да седи в една кола с такъв мъж. И ако иска да се обади на Мърфи, просто ще го направи.

Но първо трябваше да се успокои.

Пое си дълбоко дъх, после пак, преди да се поразходи сред цветята си. Както винаги те я успокоиха. Нуждаеха се от малко грижа, помисли си тя, като се наведе да изскубе някакъв плевел. Ако времето е хубаво, още утре ще започне. До Великден градината ще е в цялото си великолепиe.

Уханията, цветовете... Тя се усмихна, загледана в смелия млад нарцис.

В следващия миг дочу затръшването на врата. Усмивката ѝ изчезна. Тя се извърна.

Не се бе избръснал, отбеляза. Косата му бе влажна и стегната на тила с кожена връв; дрехите, макар и поизносени, бяха чисти.

Много добре знаеше, че разполага с хубави дрехи. Та нали самата тя ги переше и гладеше?

Хвърли ѝ бегъл поглед, измъкна ключовете от джоба на джинсите си и се разпореди:

— В колата.

Налагаше се да го постави на мястото му. Тя тръгна бавно към него; очите ѝ бяха ледени, а езикът — остър:

— И на какво се дължи прекрасното ти настроение тази сутрин?

Понякога дори писателите разбират, че действията са по-красноречиви от думите. Без да остави време и на двамата да се замислят, той я придърпа към себе си и доволен от изненадата ѝ, впи устни в нейните.

Целувката бе груба, жадна и изпълнена с раздражение. Сърцето ѝ заби ускорено и сякаш пулсираше в главата ѝ. Имаше един миг, в който изпита страх, но и копнеж, а в следващия той я отблъсна.

Очите му гледаха свирепо. Като на вълк, помисли си тя потресено; излъчваха злост и невероятна сила.

— Чу ли какво ти казах? — попита той ядосан и на нея, и на себе си, а тя продължи да стои безмълвна. Приличаше на дете, което токущо са ударили неоснователно.

Едно чувство, което до болка му бе познато.

— Господи! Май полудявам. — Разтърка лицето си с ръце и се опита да убие животинското в себе си. — Извинявай. Качи се в колата, Бриана. Няма да те изям.

Гневът му отново пламна, тъй като тя нито помръдна, нито примигна.

— Няма дори да те докосна!

Гласът ѝ се възвърна, макар и не така овладян, както би искала.

— Защо си ми сърдит?

— Не съм ти сърдит. — Отстъпи назад. „Контролирай се“, увещаваше се той. Обикновено му се удаваше. — Извинявай — повтори. — Престани да ме гледаш така, сякаш съм те ударил.

Но бе сторил точно това. Нима не знаеше, че гневът, остриите думи, сърдитият тон я нараняваха повече от физическата грубост?

— Ще вляза вътре. — Бе се овладяла и издигнала стената, с която се ограждаше срещу несправедливостта. — Трябва да позвъня на Маги и да я предупредя, че няма да отида.

— Бриана. — Понечи да я докосне, но само вдигна безпомощно ръце в жест, който хем показваше раздражението му, хем говореше, че е склонен да се извини. — Колко лошо искаш да се почувствам?

— Представа нямам, но мисля, че ще се почувстваш малко по-добре, ако хапнеш нещо.

— Да не се готвиш да ми приготвиш закуска? — Затвори очи и пое дълбоко въздух. — Сдържан — промърмори и се загледа в нея. — Не ме ли нарече такъв преди време? Но май не си съвсем права, Бри. Писателите са окаяни хора. Хора на настроението, жестоки, егоистични, отдадени на себе си.

— Ти не си такъв. — Не можеше да обясни защо изпитва необходимост да го защити. — Човек на настроението може би, но нищо от останалото.

— Напротив. Зависи как върви книгата, която пиша. В момента нещата са зле и затова и аз се държа зле. Ударих на камък, на костелив

орех. На непревземаема крепост. И си го изкарах на теб. Искаш ли отново да ти се извиня?

— Не. — Поомекна, протегна ръка и я прокара по наболата му брада. — Изглеждаш уморен, Грей.

— Не съм спал. — Остана с ръце в джобовете и загледан в очите й. — Внимавай със съчувствието си към мен, Бриана. Книгата е само една от причините за лошото ми настроение днес. Другата причина си ти.

Тя отдръпна ръка, сякаш бе пипнала жив въглен. Бързият й жест го накара да се усмихне горчиво.

— Искам те. Боли ме да те желая по такъв начин.

— Боли те?

— Не го казах, за да те зарадвам.

Руменина заля бузите й.

— Не исках да...

— Това е част от проблема. Хайде, влизай в колата. Ако обичаш — добави той. — Ще се побъркам, ако остана тук днес и се опитам да пиша.

Бе налучкал абсолютно верния тон. Тя се настани в колата и изчака да се качи и той.

— Може би, ако убиеш още някого...

Откри, че въпреки всичко има сили да се засмее.

— Точно това обмислям.

Клонът на галериите „Уърлдуайд“ в графство Клар бе истинско бижу. Сградата наподобяваше къща в елегантно имение; не липсваха и градини наоколо. Нямахше тържествения катедрален вид на галерията в Дъблин, нито пищността на палата в Рим, но бе сграда с достойнство, построена специално да излага най-доброто от творбите на ирландските художници.

Това бе стара мечта на Роуган, а сега заедно с Маги я бяха превърнали в действителност.

Оформлението на градините бе дело на Бриана. Макар не лично тя да ги бе засадила, озеленителите се бяха ръководили от нейните скици, докато опасваха с рози пътеките от тухли, а големите

полукръгли лехи — с хмел и макове, диви карамфили и попадийно цвете — все нейни любими цветя.

Самата галерия бе изградена от бледорозови тухли с високи, изящни прозорци с боядисани в сиво рамки. Подът на обширното фойе бе на тъмносини и бели плочи, а от тавана висеше огромен полилей; към втория етаж водеше махагоново стълбище.

— Това е от Маги — прошепна Бриана, отново впечатлена от скулптурата, която бе изложена на централно място.

Грей различи две преплетени фигури, а хладното стъкло по странен начин загатваше за страст; формата бе изключително сексуална и едновременно с това — романтична.

— Нарече я „Отдаване“. Роуган я закупи, преди да се оженят. Не я продава на никого.

— Напълно го разбирам. — Наложил се да преглътне. Чувствената форма на стъклото действаше като плесница на и без това изтерзаната му душа. — Страхотна е.

— Тя има необикновен талант, нали? — Нежно, само с върха на пръстите си, Бриана докосна хладното стъкло, което сестра ѝ бе създала от огън и мечти. — Предполагам, че талантът кара хората често да променят настроенията си. — Усмихна се и погледна Грей през рамо. Изглеждаше така неспокоен, забеляза тя. Така нетърпелив към всичко, особено към себе си. — А и трудни, защото винаги изискват толкова много от себе си.

— И правят живота на околните ад, когато не получат желаното. — Протегна ръка и докосна нея, вместо статуетката. — Не ми се сърди, моля те.

— Дори и да ти се сърдя, нищо няма да се промени. — Сви рамене, обърна се и заоглежда фойето. — Роуган искаше галерията да е като дом за изкуството. Затова има приемна, по-малка зала, трапезария и отделни ниши горе. — Хвана ръката му и го поведе към двойните врати. — Всички картини, скулптури, дори мебели са от ирландски художници и занаятчии. И... Ооо...

Млъкна и остана втрещена. Красиво подредено, върху облегалката на нисък диван бе метнато меко, ръчно изработено покривало, чийто цветове преливаха от златисто до бледозелено. Пристъпи напред и го докосна.

— Аз го направих — промърмори тя. — За рождения ден на Маги. А те са го поставили тук. В изложбена галерия.

— Защо не? То е толкова красиво. — Заразглежда го с интерес. — Ти ли си го тъкала?

— Да. Нямам много време да тъка, но... — Спря, защото усещаше, че всеки момент ще се разплаче. — Представи си само: в художествена галерия, сред всички тези красиви картини и предмети.

— Бриана.

— Джоузеф.

Грей видя как мъжът прекоси помещението и стисна Бриана в сърдечна и силна прегръдка. Артистичен тип, помисли си намръщено. Тюркоозна обица на ухото, вързана на опашка коса, италиански костюм. Сети се, че го видя на сватбата в Дъблин.

— Всеки път, когато те видя, си все по-хубава.

— А ти — все по-изпълнен с ласкателства — но се засмя от сърце. — Не знаех, че си тук.

— Пристигнах да помогна на Роуган.

— Ами Патриша?

— Тя е в Дъблин. Разпределила си е времето между бебето и училището и не може да се откъсне.

— А бебето? Как е то?

— Истинска красавица. Метнала се е на майка си. — Джоузеф погледна Грей и подаде ръка: — Вие трябва да сте Грейсън Тейн. Приятно ми е — Джоузеф Донахю.

— О, извинявам се. Грей, това е Джоузеф — управител на галерията на Роуган в Дъблин. Мислех, че сте се запознали на сватбата.

— Не успяхме — обаче подаде миролюбиво ръка, тъй като непознатият имаше съпруга и дете.

— Сигурно ви е омръзнало до болка, но държа да ви кажа, че много харесвам книгите ви.

— Не ми е омръзнало.

— Дори взех ваша книга със себе си, като си представях, че мога да я дам на Бри, а тя — на вас, за да получа автограф, ако нямате нищо против.

— Реши, че Джоузеф Донахю може и да му хареса.

— С удоволствие ще го сторя.

— Много мило от ваша страна. Трябва да съобщя на Маги, че сте пристигнали. Лично иска да ви разведе наоколо.

— Прекрасна работа сте свършили тук, Джоузеф.

— Наистина, безкрайните напрегнати часове, които преживяхме, си струват. — Огледа помещението със задоволство. — Ще отида да доведа Маги. Поразходете се, ако искате. — На вратата спря, обърна се и се ухили: — И да не пропуснете да я разпитате за скулптурата, която продаде на президента.

— На президента? — повтори Бриана недоумяващо.

— На Ирландия, скъпа. Тази сутрин той предложи да купи нейния „Непобедим“.

— Представи си — прошепна младата жена, когато той се отдалечи, — президентът на Ирландия да е чул за Маги.

— Казах ти, навсякъде са чули за нея.

— Знам, но... — Тя се засмя, защото усети, че не е в състояние да изрази чувствата си. — Чудесно е. Татко щеше да е много горд. А Маги вероятно е на седмото небе от щастие. Но на теб това чувство ти е познато. Толкова хора четат книгите ти.

— Да, знам.

— Сигурно е много приятно да си талантлив и да предлагаш на хората нещо, което ги трогва.

— Бри — Грей внимателно повдигна тъканата покривка, — а това как ще го определиш?

— О, всеки може да го направи! Просто изисква време. Аз говоря за изкуството — нещо, което остава. — Приблужи една картина с дръзки тонове, изобразяваща забързания Дъблин. — Винаги съм мечтала. Не че завиждам на Маги... Макар и това чувство да изпитах, когато тя замина да учи във Венеция, а аз останах у дома. Но и двете направихме каквото трябваше. А сега тя върши такива важни неща...

— И ти също. Защо говориш така? — попита той раздражено. — Защо мислиш, че това, което вършиш, е нещо второстепенно? Та ти постигаш повече, отколкото толкова мои познати.

Тя се обърна отново към него усмихната:

— На теб просто ти харесва как готвя.

— Да, харесва ми как готвиш. — Не отвърна на усмивката ѝ. — Както и изтъканото от теб, изплетеното, цветята ти. Начинът, по който караш въздуха да ухае и как оправяш леглата. Да не споменавам как

простираш прането или гладиш ризите ми. Ти правиш всички тези неща и още стотици други, сякаш не изискват никакво усилие.

— Не е кой знае какво да...

— Е! — Усети как отново се разгневява, без да е в състояние да посочи причината. — Знаеш ли колко много хора не успяват да създадат дом, или въобще не ги интересува; нямат представа как да положат грижи за някого. Предпочитат да се откажат от всичко, което притежават — време, вещи, деца — вместо да се погрижат за тях.

Той се спря, сепнат от току-що изреченото, сепнат, че то е в него и е чакало да бъде споделено. Чудеше се откога ли се бе таило у него? И колко щеше да му коства, за да успее отново да го зарови?

— Грей.

Бриана вдигна ръка да го погали, но той се отдръпна. Не се смяташе за уязвим или поне не смяташе така от години насам. Но в момента бе прекалено объркан, за да го докосва някой.

— Искам да кажа, че онова, което правиш, е важно. Не бива да го забравяш. Искам да огледам наоколо — приключи набързо и излезе от помещението.

— Ха! — възкликна Маги, влизайки точно в този момент. — Поривът бе интересен.

— Нужно му е семейство — промълви Бриана.

— Бри, той е мъж, а не дете.

— Възрастта не отнема потребността. Той е прекалено самотен, Маги, и изобщо не го подозира.

— Е, не можеш да гледаш на него като на човек, отклонил се от правия път. — Сестра ѝ се приближи. — Или можеш?

— Изпитвам чувства към него. Никога не съм си представяла, че отново ще изпитам същото. — Погледна към ръцете си, които неволно бе стиснала и ги отпусна. — Не, не е вярно. Не е същото, което изпитвах към Рори.

— Рори, да го вземат мътните!

— Все така казваш. — Бриана се усмихна. — Семейството е голяма работа. — Целуна сестра си по бузата. — Я кажи, как се чувстваш, след като президентът е закупил твоя творба?

— Единствено ме интересува да плати достатъчно. — Отметна глава и се засмя от сърце. — Все едно да отидеш до Луната и да се върнеш. Така се чувствам. Ние от рода Конканън просто не сме

достатъчно изтънчени, за да се преструваме, че тези неща нямат значение. Така ми се иска татко...

— Знам.

— Е... — Маги въздъхна дълбоко и смени темата. — Детективът, който Роуган нае, още не е попаднал на дирите на Аманда Доуърти. Но продължава да я търси, без да ми е ясно какво значи това.

— Боже, Маги! Толкова седмици вече, толкова разходи...

— Стига! Съпругът ми е богат.

— Да, и остава да кажеш, че се омъжи за него заради парите.

— Не. Заради тялото му. — Тя й намигна и я хвана под ръка. — А и забелязах, че твоят приятел Грейсън Тейн също не е за пренебрегване.

— И аз съм го забелязала.

— Слава богу! Значи не си загубила способността си да виждаш. Получих картичка от Лоти.

— И аз. Нали не възразяваш да останат и трета седмица?

— Ако питаш мен, майка може да остане там до края на живота си. — Изражението на Бриана я накара да въздъхне. — Добре де, добре. Радвам се, че се забавлява, макар и никога да не си го признае.

— Тя ти е благодарна, Маги, макар и да не ти го казва.

— Вече не ми е нужно да го чуя. — Положи ръка на корема си. — Имам за какво да съм благодарна и това ме кара да се чувствам различно. Никога не съм подозирала, че съм способна на подобни чувства. Появи се Роуган и си мислех, че никога няма да изпитам емоционална обвързаност с някого или към нещо. А сега това е факт. Ето защо започвам да разбирам как, ако не обичаш и не желаш детето в утробата ти, това може да помрачи живота ти. Точно както ако го искаш и желаш, може да е като светъл лъч.

— Тя и мен не ме е искала.

— Защо говориш така?

— Заяви ми го. — Бриана откри колко й олеква, като го сподели. — Направила го е от чувство за дълг. Дълг, но не към татко, а към църквата. Хладен начин да се появиш на този свят.

В момента сестра й не би могла да понесе гнева й, затова Маги се въздържа. Само обгърна лицето й с ръце.

— Загубата е за нея, Бри, не за теб. Никога не е била за теб. Както и за мен. Защото, ако не бе изпълнила дълга си, щях да съм

съвсем сама.

— Татко ни обичаше.

— Така е. И това ни стига. Хайде, не се притеснявай. Ще те кача горе и ще ти покажа какво сме свършили.

В дъното на коридора Грей въздъхна. Акустиката на сградата бе прекалено добра, за да си споделят тайните тук. Прецени, че вече започва да разбира тъгата, прокрадваща се понякога в очите на Бриана. Странно, и двамата не са усетили майчина ласка.

Не че липсата на ласка му пречеше, повтори си той за сетен път. Отдавна бе надживял усещането. Изплашеното, самотно дете изостави отдавна в сиропиталището „Саймън Брент“.

Но кой, зачуди се, е Рори? И защо Роуган бе наел детективи да търсят жена на име Аманда Доуърти?

Отдавна бе открил, че най-добрият начин да намериш отговорите, е, като задаваш въпроси.

— Кой е Рори?

Въпросът му наруши мечтателното настроение на Бриана, докато Грей караше бавно по лъкатушещия път от Енистимон.

— Какво?

— Не какво, а кой? — Приблужи колата до ръба на пътя; насреща му от завоя се зададе препълнен фолксваген. Вероятно несвикнал с посоките янки, мина му през ума с известно чувство на превъзходство. — Кой е Рори? — повтори той.

— Чул си клюки в кръчмата значи?

Хладината в гласа ѝ не го спря, а, напротив, накара го да продължи:

— Да, но не там чух името. Ти го спомена пред Маги, докато бяхме в галерията.

— Подслушвал си личен разговор?

— Е, чак пък подслушвал... Дочух го.

— Свежда се до същото.

— Не... Е, кой е той?

— Какво те засяга?

— Така само доразпалваш любопитството ми.

— Момче, което познавах. Сбърка пътя, не тук трябваше да завием.

— Всички пътища в Ирландия се преплитат, така че не можеш да се загубиш. Така пише в пътеводителите. Той ли те е наранил? — Погледна я и кимна с разбиране. — Ясно. Какво точно се случи?

— Да не се готвиш да го описваш в някоя от книгите си?

— Може и да го сторя. Но в момента интересът ми е личен. Обичаше ли го?

— Обичах го. Щях да се омъжа за него.

При тези думи той се намръщи и забарабани по волана.

— И защо не се омъжи?

— Защото избяга, преди да застанем пред олтара. Това задоволява ли любопитството ти?

— Не. Само ми говори, че Рори е бил глупак. — Не успя да се спре и зададе следващия въпрос, макар да се изненада, че държи да чуе отговора: — Още ли го обичаш?

— Би било глупаво от моя страна. Стана преди десет години.

— Но още си огорчена?

— Да те пренебрегнат винаги причинява болка — отбеляза тя сухо. — Да те съжаляват също те наранява. „Горката Бри! Бедната Бри! Да я зарежат само две седмици преди сватбата! Остава ѝ сватбената рокля и скромната зестра, а момъкът побягва за Америка, вместо да я заведе под венчилото.“ Това стига ли ти? — извърна се, за да го вижда по-добре. — Искаш ли да знаеш дали плаках? Да. Дали го чаках да се завърне? И това — също.

— Удари ме, ако ще ти помогне да се почувстваш по-добре.

— Съмнявам се, че ще ми помогне.

— Защо е заминал?

От устните ѝ се изтръгна стон, който показваше колко мъчителен е споменът.

— Не знам. Така и не разбрах. Това бе най-лошото. Дойде при мен и заяви, че не ме иска, няма да ме вземе, няма да ми прости онова, което съм направила. А когато се опитах да разбера какво има предвид, той ме блъсна и аз паднах.

Ръцете на Грей стиснаха кормилото.

— Какво направи той?

— Събори ме — повторя тя спокойно. — Гордостта ми попречи да тръгна след него. И той замина за Америка.

— Копеле!

— И аз често съм си мислила същото, но не намирам отговор. Защо ме заряза? След време дадох сватбената си рокля на сестрата на Мърфи, Кейт, когато се омъжи за нейния Патрик.

— Рори не заслужава тъгата, която се появява понякога в очите ти.

— Може и така да е. Но мечтата за онова, което можеше да бъде, я заслужава. Какво правиш?

— Спирам. Хайде да се поразходим до скалите.

— Не съм облечена — запротестира тя, но той вече бе излязъл от колата. — Обувките ми не са подходящи, Грей. Ще те почакам тук, щом искаш да погледнеш океана.

— Искам да го погледна с теб.

Той само дето не я извлече от колата и я прегърна.

— Какво правиш? Полудя ли?

— Почти, а и си помисли какви хубави снимки ще ни направят онези туристи ей там и с каква радост ще си ги отнесат вкъщи. Говориш ли френски?

— Не — озадачена, изгледа лицето му. — Защо?

— Помислих си, че ако говориш френски, могат да ни вземат за французи. Като се върнат в Далас, ще разкажат на братовчеда Фред за романтичната френска двойка на скалите.

Преди да я пусне, я целуна.

Водата бе с цвета на очите й, забеляза той; онова замъглено и замечтано зелено. Денят бе ясен и той виждаше очертанията на Аранските острови, както и ферибота между Енсимор и Ирландия. Въздухът беше свеж, а небето бе синьо, но вещаеше да се промени всеки момент. На няколко метра от тях туристите говореха с характерния провлачен говор на американци от Тексас и той се усмихна.

— Красиво е тук. Всичко е красиво. Само да извърнеш глава и пред погледа ти се разкрива нова, възхитителна, секваща дъха гледка. — Нарочно се обърна към Бриана. — Направо секваща дъха гледка.

— Ласкаеш ме, за да ме умилостивиш, защото се месиш в личните ми работи.

— Нищо подобно. А и не съм приключил с въпросите. И тъй като е известно, че обичам да се меса в хорските работи, би било лицемерно да се извиня. Коя е Аманда Доуърти и защо Роуган я търси?

Въпросът му я изненада, устните ѝ потрепериха и се разтвориха.

— Ти си най-невъзпитаният човек, когото познавам.

— Това го знам. Съобщи ми нещо, което не знам.

— Тръгвам си.

Тя се извърна, но той я задържа.

— Ей сега ще те отнеса на ръце до колата. Ще си счупиш краката с тези обувки. Особено ако се готвиш да се втурнеш.

— Никъде няма да се втурна, както живописно се изразяваш. И не е твоя работа. — Замълча и отметна кичур коса от челото си. — Защо ли си губя времето да ти обяснявам, че не е твоя работа?

— Това се чудя и аз.

Погледът ѝ се спря върху лицето му. Забеляза, че то бе безизразно и упорито.

— Така и така няма да престанеш, докато не ти кажа.

— Започваш да схващаш как стоят нещата. — Но той не се усмихна. Вместо това отметна кичур от челото ѝ. Очите му бяха напрегнати, съсредоточени. — Тя те безпокои.

— Не е нещо, което ще разбереш.

— Ще се учудиш колко неща съм в състояние да разбера. Седни за малко. — Поведе я към една скала, накара я да седне и се настани до нея. — Разкажи ми го като история. Така е по-лесно понякога.

Вероятно е прав. И нищо чудно, след като го разкаже, тази необичайна тежест от сърцето ѝ да изчезне.

— Преди години имало една жена с ангелски глас, или поне така разправят всички. И тя притежавала амбицията да го използва и да стане известна. Животът ѝ като дъщеря на ханджия не я задоволявал и затова тръгнала да пътува, като изкарвала прехраната си с песни. Един ден се върнала, защото майка ѝ заболяла и въпреки че не умеела да обича, тя притежавала чувство за дълг. Пеела в селската кръчма за своя утеха, за радост на собственика и за няколко лири. Именно там срещнала един мъж.

Бриана се загледа към морето и си представи как баща ѝ вижда за пръв път майка ѝ и я чува да пее.

— Нещо като искра преминала между двамата. Може и да е било любов, но не онази, която остава завинаги. И въпреки това те не ѝ се съпротивлявали или поне не успели да го сторят. Не след дълго тя открила, че носи дете в утробата си. Църквата, възпитанието ѝ и личните разбирания ѝ повелявали да се омъжи и да се откаже от лелеяната си мечта. Никога след това не изпитала щастие и нямала никаква потребност да направи съпруга си щастлив. След първото дете скоро забременяла отново. Този път не от страст, а от пресметнато чувство за дълг. Като го изпълнила, отказала да споделя постелята със съпруга си.

Въздишката ѝ накара Грей да положи ръка върху нейната, но без да проговори. Още не.

— Един ден близо до река Шанън той срещнал друга. Там имало любов — дълбока, всепоглъщаща. Грехът може и да е бил голям, но любовта им се оказала по-голяма. Ала той имал съпруга и две малки дъщери. И той, и жената, която го обичала, знаели, че нямат бъдеше. Затова тя го оставила, върнала се в Америка. Писала му три писма; три прекрасни писма, пълни с любов и разбиране. И в последното му съобщила, че носи детето му. Ще се махне, уверявала го тя, и нямало за какво да се тревожи той, защото тя била щастлива, че част от него расте в нея.

Прелитацият над главите им гларус привлече погледа ѝ. Преди да продължи, се загледа как се отправя към хоризонта.

— Тя никога вече не му писала, а той никога не я забравил. Може би споменът за нея го е сгрявал по време на студения му брак през всички тези празни години. Мисля, че е било така, защото умрял с нейното име на уста. Изрекъл името Аманда, преди да затвори очи. Дълго след като писмата били написани, една от дъщерите му ги намерила, така както той ги бил оставил — завързани с червена панделка.

Тя се обърна към Грей.

— Няма какво да се направи, нали разбираш, няма как да се върне времето назад, та животът на тези хора да бъде по-щастлив. Но няма жена, която е била толкова обичана, не заслужава да узнае, че никога не е била забравена? И няма ли право детето на тази жена и на този мъж да знае, че има хора, с които го свързва кръвна връзка?

— Може повече да те заболи, когато ги откриеш. — Той погледна към преплетените им пръсти. — Миналото понякога крие ужасни капани. Връзката, Бриана, между вас и детето на Аманда е доста крехка. Далеч по-силни се прекъсват постоянно.

— Баща ми я е обичал — изрече тя протичко. — Детето, което е родила, е роднина. Трябва да ги потърсим.

— Няма да се справиш сама — промърмори той, докато изучаваше лицето ѝ. Видя изписана сила там, но и тъга. — Позволи ми да ти помогна.

— Как?

— Познавам доста хора. За да откриеш някого, често се налага да се водят многобройни телефонни разговори, да се правят проучвания, трябва връзки.

— Роуган е наел детектив в Ню Йорк.

— Това е добро начало. Ако той скоро не открие нещо, ще ми позволиш ли да опитам аз? — Вдигна вежди. — И не ми обяснявай, че е мило от моя страна.

— Добре, няма. Но е точно така. — Допря преплетените им длани до бузата си. — Бях ти сърдита, че ме принуди да го споделя. Но ми олекна. — Обърна се с лице към него. — Ти си знаел, че ще ми помогне.

— Любопитството ми е вродено.

— Да, такъв си. Но си знаел, че ще ми стане по-добре.

— Обикновено така се получава. — Той се надигна и ѝ помогна да се изправи. — Време е да се прибираме. Готов съм да работя.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Повествованието бе хванало Грей за гушата като примка и го задържа прикован към бюрото дни наред. Любопитството му надделяваше и той отключваше вратата, когато гости пристигаха и си тръгваха от пансиона.

Толкова седмици се чувстваше като единствен господар, че шумът и бърбенето вероятно щяха да му пречат. Вместо това откри, че всичко създава особено чувство на уют, че гостите са колоритни като разцъфващите цветя на Бриана и разтоварващи като първите дни на пролетта.

Ако останеше в стаята, винаги намираще табла с храна пред вратата. А когато излизаше, все заварваше нещо за хапване и нови посетители в гостната. Повечето оставаха за по една нощ, което го устройваше. Грей винаги предпочиташе беглите, неангажиращи познанства.

Но един следобед слезе долу с къркорец корем и откри Бриана в предната градина.

— Сами ли сме?

Тя го погледна изпод широката периферия на шапката си.

— За ден-два. Искаш ли да хапнеш нещо?

— Мога да почакам да свършиш. Какво правиш?

— Засаждам цветя. Искам маргаритки тук. Лицицата им винаги изглеждат така слънчеви и самодоволни. — Тя седна на подвитите си крака. — Чу ли кукувицата, Грейсън?

— От стенния часовник?

— Не. — Тя се засмя и гальовно потупа земята около коренчетата. — Чух гласа ѝ, когато се разхождахме с Кон рано сутринта; означава, че времето ще се задържи хубаво. А две свраки оживено бърбеха, което пък значи, че ще следва благоденствие. — Тя се захвана отново с цветята. — Може би ще се появи нов гост.

— Това са суеверия, Бриана. Изненадваш ме.

— Не виждам защо. А, телефонът звъни. Вероятно някой иска да направи резервация.

— Аз ще го вдигна. — Тъй като бе прав, стигна пръв до апарата. — Пансионът „Блакторн“. Арлийн? Да, аз съм. Как си, прелест?

Леко смръщена, младата жена остана на прага и избърса ръце в парцала, втъкнат в колана ѝ.

— Навсякъде, където мога да си окача шапката — отвърна той на въпроса ѝ, дали се чувства добре в Ирландия. Когато забеляза, че Бриана се готви да се оттегли, Грей ѝ направи знак с ръка. — Как е в Ню Йорк?

Младата жена се поколеба, но все пак пристъпи напред. Той преплете пръсти с нейните.

— Не, не съм забравил, че предстои. Но не съм мислил много по въпроса. Ако ми дойде вдъхновението, скъпа.

Макар Бриана да се мъчеше да освободи ръката си и да продължаваше да се мръщи, той не я пусна.

— Радвам се да го чуя. Каква е уговорката? — Замълча и се усмихна на Бриана. — Да, предложението е добро, Арлийн, но знаеш отношението ми към дълготрайните договори. Предпочитам един по един, както винаги.

Докато слушаше, той ту издаваше звуци, които подсказваха, че се съгласява, ту че проявява интерес, като в същото време обгърна с ръка кръста на Бриана. Усети, че сърцето ѝ затуптя по-силно.

— Това е чудесно. Разбира се — натисни още малко англичаните, щом мислиш, че има възможност. Не, не ми е попадал лондонският „Таймс“. Наистина? Много добре. Не, не се правя на интересен. Чудесно. Благодаря. Какво? Факс? Тук? — Ухили се и целуна Бриана по устните. — За бога, Арлийн, не! Изпрати го по пощата. Мога да почакам. Ще се чуем, прелест.

Сбогуваха се и той затвори телефона, а ръката на Бриана продължаваше да е в неговата.

Когато тя заговори, температурата в стаята се понижи поне с десет градуса:

— Не мислиш ли, че е невъзпитано да флиртуваш с една жена по телефона, докато целуваш друга?

При тези думи той засия:

— Ревнуваш ли, скъпа?

— Разбира се, че не.

— Само мъничко. — Хвана и другата ѝ ръка, преди тя да успее да побегне, и приближи и двете към устните си. — Това се казва напредък. Почти не ми се иска да призная, че това бе издателката ми. Моята много омъжена издателка, която, макар да ми е много скъпа на мен и на банковата ми сметка, е с двадесет години по-възрастна от мен и баба на три внучета.

— О! — Неприятно ѝ бе да се чувства така глупаво, както ѝ бе неприятно, че изпита ревност. — Май е време за яденето, което ти обещах.

— Като по чудо този път храната е последното нещо, което ме вълнува. — Какво точно го вълнува, стана съвсем ясно от погледа му, докато я привличаше към себе си. — Шапката много ти отива.

Тя извърна глава съвсем навреме, за да избегне целувката му. Устните му се залепиха за бузата ѝ.

— Хубави новини ли ти съобщих?

— Много. Издателството е харесало пробните глави, които им изпратих преди две седмици, и имат предложение.

— Радвам се. — По начина, по който гризеше ухото ѝ, реши, че е по-гладен, отколкото си признава. — Мислех, че продаваш книгите си, преди да ги напишеш. Чрез договор.

— Не се ангажирам с няколко наведнъж. Чувствам се притиснат. — Дотолкова, че току-що отказа предварителен договор за три бъдещи романа. — Карам ги един по един. И с агент като Арлийн добре се справям.

Странна топлина се разливаше по тялото ѝ, докато той обсипваше с целувки шията ѝ.

— Спомена пет милиона. Въобще не мога да си представя подобна сума.

— Този път не е толкова. — Грей целуваше брадичката ѝ. — Арлийн настояла за шест точка пет.

Тя се отдръпна смаяна.

— Милиона? Американски долари?

— Звучи като игра на Монополи, нали? — Той се ухили. — Не я задоволява предложението на англичаните и тъй като последният ми роман продължава да е на първо място в класациите на лондонския „Таймс“, тя ги притиска. — Разсеяно я притегли към себе си и зацелува

веждите и челото ѝ. — Премиерата на „Крайна точка“ ще се състои в Ню Йорк следващия месец.

— Премиера?

— Тъхъ... На филма. Арлийн каза, че ще е добре да се появя.

— На твой филм? Задължително е да отидеш.

— Няма нищо задължително. Всичко вече е приключило. Сега на дневен ред е „Ретроспекция“.

Устните му достигнаха ъгълчето на устата ѝ и тя почти остана без дъх.

— „Ретроспекция“?

— Книгата, над която работя в момента. Само тя ме интересува. — Присви очи. — Той трябва да намери книгата. По дяволите, как съм го пропуснал? Там е ключът! — Откъсна се от нея и прокара ръка през косата си. — След като я намери, няма никакви шансове. Това ще го ангажира.

Всяка фибра на тялото ѝ тържествуваше от досега на устните му.

— За какво говориш? Каква книга?

— Дневникът на Делия. Той е връзката между миналото и настоящето. Няма да може да се измъкне, след като го прочете. Ще се наложи... — Грей разтърси глава, сякаш излизаше от транс. — Отивам да работя.

Почти бе изкачил стълбите, а сърцето на Бриана продължаваше да бие лудо.

— Грейсън?

— Какво?

Вече бе потънал в собствения си свят, забеляза тя и се разкъсваше между веселие и раздразнение. Нетърпеливото пламъче в очите му ѝ подсказа, че почти не я вижда.

— Не искаш ли да хапнеш?

— Остави ми храна, ако имаш възможност. Благодаря.

И изчезна.

„Е — помисли си Бриана с ръце на кръста, — толкоз.“ За малко да се разсмее на глас. Този мъж почти я превърна в емоционална развалина, а дори не го подозира. Замина при Делия и дневника ѝ, убийствата и кървавите разправи и я остави напрегната като пренавит часовник.

Опитваше се да се увери, че така е по-добре. Целувките я бяха размекнали, а бе неразумно да се поддаде на чувствата си към мъж, който щеше да напусне нея и страната ѝ така лесно, както току-що напусна гостната ѝ.

Въпреки това си помисли, че ще бъде щастлива, ако тази енергия, внимание и вещина са насочени към нея. Макар и за кратко. После самотата сигурно ще е горчива, но докато трае другото, вероятно ще е изключително приятно.

Вероятно? Прекалено много въпросителни, предупреди се тя и пригответи за Грей табла с агнешко и крокети от сирене. Отнесе я горе и безшумно влезе в стаята му.

Той дори не я забеляза — тя впрочем и не очакваше. Нямахше да я забележи, разбира се, щом очите му са така присвити, докато седи зад компютъра си, а пръстите му бързо се движат по клавиатурата. Все пак изсумтя, когато му наля чай и постави чашата до лакътя му.

Когато се усети, че ѝ се иска да го погали по изсветлелите коси, успя да се въздържи и реши, че е крайно време да отскочи до Мърфи и да го уговори да погледне колата.

Ходенето ѝ помогна да се поразтовари от напрежението. Наближаваше сезонът, който обичаше най-много — пролетта. Птиците щяха да запеят, цветята да цъфнат, а хълмовете да се покрият с такава зеленина, че сърцето ти да примира, докато ги гледаш.

Светлината бе почти ослепителна, а въздухът така чист, че ясно различи пуфтенето на трактора на Мърфи през две ниви. Възхитена от деня, тя прехвърли кошницата в другата си ръка и запя. Докато прескачаше ниската каменна ограда, неволно се усмихна на тънкокракото жребче, жадно засукало от майка си, отдадена на кротка паша. Възхитена от гледката, тя погали майката и рожбата ѝ, преди да продължи.

Може да се отбие до Маги, след като свърши с Мърфи. Само след седмици бебето щеше да се роди. Все някой трябва да се погрижи за градината на сестра ѝ, да изпере...

Засмя се и зачака Кон, хукнал през нивата, да я поздрави.

— Отдал си се на фермерство, така ли? Или гониш зайци? Не, това не е за теб — предупреди тя, когато кучето започна да души кошницата. Вдигна я по-високо. — Но вкъщи те чака чудесен кокал.

Мърфи ѝ извика и тя му махна за поздрав. Той спря трактора и слезе, когато младата жена се приближи по току-що изораната земя.

— Чудесен ден за сеитба.

— От най-добрите — съгласи се той, като гледаше с надежда кошницата. — Какво носиш, Бри?

— Подкуп.

— О, ще успея да му устоя.

— Пандишпанова торта.

Притвори очи и въздъхна с престолено дълбока въздишка:

— Твой съм.

— Знам. — Обаче продължи да държи кошницата така, че той да не успее да я достигне. — Става въпрос отново за колата ми, Мърфи.

Погледът му доби разтревожено изражение.

— Бриана, мила, време е да я погребем. Отдавна си е изпяла песента.

— Не би ли ѝ хвърлил само един поглед?

Загледа се първо в нея, след това в кошницата.

— Цялата ли торта е за мен?

— До последната трошичка.

— Дадено. — Пое кошницата и я постави на капака на трактора. — Но те предупреждавам, че до лятото ще се наложи да си купиш нова.

— Добре, щом се налага. Но сега ми трябва средствата за оранжерията, така че ми е нужно колата да изкара още мъничко. Ти успя ли да разгледаш скиците ми за оранжерията, Мърфи?

— Да. Може да бъде изпълнено. — Възползвайки се от паузата, той извади цигара и запали. — Направих някои промени.

— Ти си истинско съкровище, Мърфи.

Засмя се и го целуна по бузата.

— Така твърдят всички дами. — Отметна кичур от челото ѝ. — Какво ли ще си помисли твоят янки, ако зърне как ме съблазняваш наред нивата ми?

— Той не е моят янки. — Тя неволно трепна, когато младият мъж повдигна нагоре черните си вежди. — Ти нали го харесваш?

— Трудно е да не го харесваш. Притеснява ли те, Бриана?

— Мъничко. — Въздъхна и се предаде. Нямахше нещо, което да не може да сподели с Мърфи. — Всъщност доста. Мисля за него. Не

знам точно какво да правя, но мисля доста за него. Много по-различно е от онова, което изпитвах към Рори.

При споменаването на името мъжът се намръщи и се загледа в цигарата си.

— Рори въобще не заслужава да мислиш за него.

— Не го и правя. Но след пристигането на Грей неволно се сещам за него. Разбираш ли, Мърфи... Той ще си тръгне, както направи Рори. — Погледна встрани. Можеше да го изрече, но нямаше да успее да понесе съчувствието в очите му. — Опитвам се да го разбера, да приема нещата. Все си повтарям, че ще е по-лесно да го преживея, защото ще знам причината. А както стана с Рори... Въобще да не знам защо и какво ми липсва...

— Нищо не ти липсва — отсече Мърфи. — Забрави го.

— Забравила съм го. Или почти. Но... — Разстроена, тя се извърна и се загледа към хълмовете. — Но какво има или пък липсва у мене, което отблъсква мъжете? Дали прекалено много изисквам от тях, или, напротив — прекалено малко? А може би у мен има някаква студенина, която ги отблъсква?

— Никаква студенина няма в теб. Престани да се самообвиняваш заради жестокостта на друг.

— Но аз мога да задам тези въпроси единствено на себе си. Минаха вече десет години. И за пръв път усетих нещо в сърцето си. Изплашена съм, защото не знам дали ще преживея да ме изоставят отново. Той не е Рори, знам това, и все пак.

— Не, не е Рори. — Вбесен, че изглежда така безпомощна, така нещастна, хвърли цигарата на земята и я стъпка. — Рори беше глупак, който не виждаше какво има и бе склонен да повярва на всички лъжи, които чуе. Трябва да си благодарна на Бога, че го няма.

— Какви лъжи?

За миг очите му светнаха гневно.

— Всякакви. Денят минава, Бри. Утре ще дойда да видя колата ти.

— Какви лъжи? — Постави ръка върху неговата. Нещо в главата ѝ закънтя, юмрук стегна стомаха ѝ. — Какво знаеш, Мърфи, което не си ми казал?

— Какво да знам? С Рори никога не сме били приятели.

— Така е — съгласи се тя. — Той не те харесваше. Постоянно те ревнуваше, защото бяхме така близки. Не можеше да повярва, че си ни като брат. Не го разбираше — продължи, без да престава да изучава Мърфи внимателно. — Един-два пъти дори се карахме и той ме обвини, че прекалено щедро раздавам целувките си, когато става въпрос за теб.

Нещо трепна в Мърфи, но той успя да се овладее.

— Нали ти казвам, че е глупак.

— Ти казвал ли си му нещо? Или пък той на теб? — Изчака, а хладината, обгърнала сърцето ѝ, обхвана цялото ѝ тяло. — Каж ми, за бога! Имам право да знам. Изплаках си очите, понасях съчувствените погледи на всички познати. Гледах как сестра ти се жени с роклята, която уших сама, за да съм истинска булка. От десет години у мен съществува една празнина.

— Бриана.

— Каж ми! — Скована, разстроена, тя се обърна към него. — Защото виждам, че знаеш отговора. Ако си приятел, ще ми кажеш.

— Не е честно.

— А да се съмнявам в себе си през всичкото това време по-честно ли е?

— Не искам да те наранявам, Бриана. — Нежно погали бузата ѝ. — Бих предпочел да ми отрежат ръката.

— По-малко ще ме боли, ако знам истината.

— Може и така да е. — Не беше сигурен. Никога не бе узнал. — С Маги мислехме...

— Маги? — прекъсна го тя удивена. — И Маги е знаела?

„Сега вече всичко оплетох“ — помисли си той. И нямаше как да се измъкне, без да нарани и тримата.

— Обичта ѝ към теб е безкрайна, Бриана. Готова е на всичко, за да те защити.

— Ще кажа и на теб, което съм ѝ повтаряла стотици пъти: нямам нужда някой да ме защитава. Каж ми какво знаеш!

Помисли си, че десет години е дълъг период за честен мъж да пази тайна. Десет години е още по-дълъг период, за да се вине невинна.

— Той се нахвърли един ден върху мен, докато бях тук, на нивата, и работех. Врълхлетя изневиделица, така ми се стори. И тъй

като не го обичах особено и аз се нахвърлих върху него. Но не мога да кажа, че го правих съвсем сърцато, докато не го чух какви ги приказва. Заяви, че си била интимна с мен.

Продължаваше да се чувства смутен, а и откри, че времето не е потушило гнева му.

— Каза, че си го направила за посмешище зад гърба му и че не възнамерява да се жени за курва. Размазах му физиономията заради тези думи — увери я Мърфи, а юмрукът му се сви при спомена. — Никак не съжалявам, че го сторих. Можех да изпочупя всичките му кости, но той ми заяви, че го е чул от устата на майка ти. Тя му каза, че тайно се срещаш с мен и може дори да си бременна.

Сега тя бе смъртнобледа, а сърцето ѝ бе замряло.

— Майка ми му е наговорила подобни неща?

— Каза, че съвестта не ѝ дава да допусне, той да се ожени за теб в църква, когато си съгрешила с мен.

— Но тя знаеше, че това не е вярно — прошепна Бриана. — Че това е лъжа.

— Причините да го вярва или да го каже са известни само на нея. Маги се появи, когато се миех от боя и преди да се замисля, споделих с нея какво е станало. Отначало помислих, че ще отиде да се разправя с Маив и трябваше да я задържа, докато се поуспокои. Заговорихме се и тя реши, че майка ти го е сторила, за да те задържи у дома.

Да, помисли си Бриана. У дома, където никога не се бе чувствала като в дом.

— Където ще се грижа за нея, татко и къщата.

— Не знаехме какво да правим, Бриана. Кълна ти се, че със собствените си ръце щях да те отвлека от олтара, преди да се омъжиш за това подло страхливо копеле. Но той замина на следващия ден, а ти бе толкова нещастна. Сърце не ми даде, нито на Маги, да ти кажем какви ги приказва.

— Сърце не ви е дало? — Стисна устни. — Нямали сте право — нито ти, нито Маги — да не ми кажете. Така сте нямали право, както и майка ми не е имала право да наговори подобни неща.

— Бриана!

Тя се дръпна назад, преди той да успее да я докосне.

— Не, недей. Не мога да говоря с теб в момента. Не мога.

Обърна се и побягна.

Не заплака. Сълзите бяха застинали в гърлото ѝ, а тя отказваше да им позволи да рукнат. Тичаше през полето, без да забелязва нищо наоколо, само си припомняше какво се бе случило. Или почти се бе случило. Цялата невинност беше унищожена. Всички илюзии разбити. Целият ѝ живот е бил пълен с лъжи. Зачената е в тях, възпитана с тях, закърмена с тях.

Докато стигне къщата, сълзите бяха на път да бликнат. Спря ги, като стисна ръце в юмруци и заби силно нокти в дланите.

Птиците продължаваха да пеят, а крехките стъбълца на засетите от нея цветя продължаваха да танцуват на лекия вятър. Но те вече не я радваха. Видя се както тогава — смазана и отвратена — когато Рори я удари и тя се строполи на земята. Дори след всичките тези години много добре си спомняше как недоумяващо наблюдаваше яростта и отвращението, изписани по лицето му, преди да се обърне и да я изостави.

Била е набедена за курва, така ли? И то от собствената ѝ майка. От мъжа, когото обичаше. Каква ирония! Та тя никога не бе усетила тежестта на мъжко тяло върху своето.

Бързо отвори вратата и я затвори зад себе си. Значи съдбата ѝ е била предрешена в онова далечно утро. Е, днес, в този момент, тя ще вземе съдбата си в свои ръце.

Решително се изкачи по стълбите и отвори вратата на стаята на Грей. Затвори я плътно зад гърба си.

— Грейсън?

— Ъ?

— Желаш ли ме?

— Разбира се. По-късно... — Вдигна глава, а светналите му очи едва я виждаха. — Какво? Какво каза?

— Желаш ли ме? — повтори тя. Стоеше вдървено. — Казваш, че ме желаш. А и с действията си даваш да се разбере, че е така...

— Аз... — Направи мъжествен опит да излезе от света на фантазиите и да се върне към действителността. Забеляза, че е бледа, а очите ѝ — невероятно студени. — Бриана, какво става?

— Зададох ти въпрос. Ще съм ти благодарна, ако ми отговориш.

— Разбира се, че те желая. Чакай... Какво, по дяволите, правиш? — Скочи пъргаво от стола и я зяпна, а тя започна да разкопчава блузата си. — Престани! Божичко! Спри веднага!

— Каза, че ме желаш. Готова съм да ти се отдам.

— Казах да престанеш. — Бързо се озова до нея и притвори блузата. — Какво ти е? Какво се е случило?

— Твоето на нищо не прилича. — Усети, че започва да трепери, и се постара да се овладее. — От известно време се мъчиш да ме вкараш в леглото си, а сега, когато съм готова... Ако нямаш време — кажи ми. — Очите ѝ блестяха. — Свикнала съм да ме отблъскват.

— Не е въпрос на време...

— Е, тогава какво ти пречи? — Тя се обърна към леглото. — Как предпочиташ: завесите да са спуснати или не? За мен няма значение.

— Остави глупавите завеси. — Жестовете, с които пригответи постелята, оказаха обичайното въздействие върху него: накараха коремът му да се свие от обзелото го желание. — Няма да направя това, което си намислила.

— Значи, не ме желаш. — Когато се изправи, разкопчаната ѝ блуза се разтвори и той зърна бледата ѝ кожа и спретнатото ѝ памучно бельо.

— Ще ме довършиш — промърмори.

— Добре. Ще те оставя да умреш на спокойствие. — Вдигна гордо брадичка и се отправи към вратата.

Той ѝ препречи пътя и не ѝ позволи да излезе.

— Никъде няма да ходиш, докато не ми обясниш какво се е случило.

— Нищо, както изглежда, поне с теб. — Тя се облегна на вратата; сякаш бе забравила, че трябва да диша равномерно, за да не се долови болката в гласа ѝ. — Вероятно все някъде съществува мъж, който да ми отдели време, за да ме тръшне в леглото.

Той ѝ се озъби:

— Не ти прилича да говориш така.

— Съжалявам. Приеми искрените ми извинения. Жалко, че те обезпокоих. Но повярвах на думите ти. Е, това е мой проблем — завърши тя, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Винаги вярвам...

Ще трябва да се справи със сълзите, даде си сметка той, и цялата ѝ емоционална обърканост, без да я докосне.

— Какво се е случило?

— Открих истината. — Очите ѝ вече не бяха студени, а отчаяни и отразяваха вътрешното ѝ опустошение. — Открих, че никога не е

имало мъж, който ме е обичал. Истински да ме е обичал. И че родната ми майка е лъгала най-долно, за да унищожи и малкото надежда за щастие. Казала му, че съм се любила с Мърфи. Това и още — че може да съм бременна от него. Та как ще се ожени за мен, като е повярвал на приказките й? Как да ме обича?

— Чакай. — Той помълча малко, за да осъзнае току-що чуто. — Искаш да кажеш, че майка ти е заявила на онзи тип, за когото си щяла да се омъжиш, онзи Рори, че си правила секс с Мърфи и може дори да си бременна?

— Наговорила му го е, за да ми попречи да напусна тази къща. — Облегна глава назад и затвори очи. — Тази къща, каквато бе тогава. А той й повярвал. Повярвал, че съм го сторила и то така, че дори не си даде труда да ме попита дали е вярно. Само ми заяви, че няма да ме вземе и ме заряза. А през цялото време Маги и Мърфи са знаели, но са го крили от мен.

„Стъпвай внимателно! — предупреди се Грей. — Тя е в емоционален срив.“

— Виж, знам, че съм чужд тук, но като професионалист, свикнал да наблюдава хората, ще ти кажа, че сестра ти и Мърфи са си мълчали, за да не те наранят допълнително.

— Но става въпрос за моя живот, нали? Знаеш ли какво е да не можеш да проумееш защо не те желаят. Животът ти да мине в такова терзание, и въпреки всичко никога да не разбереш защо?

Да, знаеше и то отлично. Но реши, че не това е отговорът, който тя иска да чуе.

— Той не те е заслужавал. Това трябва да ти достави някакво удовлетворение.

— Но не се получава. Не и сега. Мислех, че ти ще ми покажеш.

Той отстъпи предпазливо назад и изпусна въздуха, изпълнил дробовете му. Тя бе красива жена. От първия миг, когато я зърна, раздвижи кръвта му. Невинна. Отзивчива.

— Разстроена си — успя да изрече с хриптящ глас. — И колкото и да ме боли, налага се да ти кажа, че съществуват правила.

— Не са ми нужни извиненията ти.

— Ти търсиш заместител. — Яростта му изненада и двамата. Не си бе давал сметка, че това го измъчва. И продължи не по-малко гневно, тъй като усещането не го напускаше. — Няма да съм

заместник на някакъв малоумник, страхлив при това, който те е зарязал преди десет години. Вчерашният ден винаги носи болка. Е, ела тогава в действителността. Когато лягам с жена, тя ще мисли за мен. Единствено за мен.

Малкото руменина, която се бе появила на бузите ѝ изчезна.

— Извинявай. Наистина не исках да прозвучи така.

— Но звучи, защото е точно така. Съвземи се — нареди ѝ той, смъртно уплашен, че тя отново ще се разплаче. — Когато си наясно какво искаш, ела и ми кажи.

— Аз само... Имах нужда някой... ти... да ме искаш. Надявах се, че ще е нещо... което няма да забравя. Щеше ми се да узная какво е да те докосва мъж, на когото държиш. — Лицето ѝ пламна от унижение, докато Грей продължаваше да се взира в нея. — Няма значение. Съжалявам. Наистина съжалявам.

Рязко отвори вратата и избяга.

Съжалява, помисли си Грей, загледан в мястото, където тя бе само преди миг.

„Браво, приятелю! — каза си той и започна нервно да се разхожда напред-назад из стаята. — Чудесно е да сриташ някого, когато и без това е повален на земята, няма що!“

Но, по дяволите, тя го накара да се чувства точно така, както той сподели с нея. Удобен заместител за загубен любим. Съжаляваше за предателството и отблъскването, което е преживяла. Тези неща ги бе изпитал на собствения си гръб. Но въпреки това се бе съвзел, нали така? Е, и тя ще съумее да стори същото.

Имала потребност да я докоснат, да я утешат. С натезжала глава продължи да кръстосва от прозореца до вратата и обратно. Искаше него... Малко съчувствие, малко разбиране, малко секс. А той ѝ бе отказал.

Точно като Рори.

Е, какво трябваше да направи? Как можеше да я отведе в леглото, когато тя бе така огорчена, изплашена и объркана? Не, нямаше нужда да се обременява с усложненията в живота на другите.

Нямаше нужда от тях.

Имаше нужда от нея.

Изруга и притисна чело към стъклото. Може да си отиде. Никога не му е било трудно да си отиде. Или да седне и отново да се захване с

романа, като се потопи в работа.

Или... Или да опита нещо, което ще премахне раздразнението и за двама им.

Второто изглеждаше далеч по-привлекателно, макар да бе доста по-опасно. Безопасният път е за страхливците, напомни си той. Грабна ключовете, слезе долу и напусна къщата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако имаше нещо, което Грей умееше да прави стилно, то бе да създава атмосфера. Два часа след като напусна пансиона „Блакторн“ той бе отново в стаята си и добавяше последните щрихи. Не мислеше какво ще последва след първата стъпка. Понякога е по-добре и определено по-сигурно да не предрешаваш как ще приключи сцената или главата.

Хвърли последен поглед наоколо, кимна одобрително и слезе да я намери.

— Бриана.

Не се обърна — старателно нанасяше глазура на върху шоколадовата торта. Вече бе по-спокойна, но не по-малко засрамена от поведението си. През последните два часа на няколко пъти потреперва, като си припомняше как се бе хвърлила към него.

Как се бе хвърлила, спомни си за пореден път, и никой не я бе хванал.

— Вечерята ти е готова — посрещна го тя спокойно. — Тук ли ще се нахраниш?

— Искам да се качиш горе.

— Добре. — Облекчението ѝ, че не бе пожелал да остане в кухнята, бе огромно. — Ще ти приготвя табла.

— Не. — Сложи ръка на рамото ѝ и изпита безпокойство, когато усети, че тя се напруга. — Искам да се качиш горе.

Е, рано или късно ще се наложи да застане лице в лице с него. Внимателно избърса ръце в престилката и се обърна. По лицето му не зърна дори следа от гнева и осъждането, които не ѝ спести преди време. Това обаче не ѝ помогна особено.

— Някакъв проблем ли има?

— Качи се и ще ти кажа.

— Добре.

Последва го. Дали не е редно отново да му се извини? Не беше сигурна. Май ще е най-добре да се прави, че нищо не се е случило.

Когато приближи вратата на стаята му, въздъхна леко. Помоли се да не е нещо с канализацията. Точно в момента пари за...

Забрави за канализацията, щом прекрачи прага. Забрави за всичко.

Навсякъде бяха поставени свещи; в здрача меката им светлина бе като разтопено злато. Цветя преливаха от половин дузина вази: лалета, рози, фрезии и люляк. В сребърна кофа се изстудяваше бутилка все още неотворено шампанско. Отнякъде долиташе музика. Звуци на арфа. Тя се загледа озадачено в портативната уредба на бюрото му.

— Предпочитам завесите да са дръпнати — изрече той.

Стисна ръце под престилката — само тя знаеше, че треперят.

— Защо?

— Защото човек никога не знае кога ще улови лунен лъч.

Устните ѝ плахо се извиха в усмивка.

— Не, искам да кажа: защо си направил всичко това?

— За да те накарам да се усмихнеш. Да ти дам време да разбереш дали наистина го искаш. Да те убедя, че го искаш.

— Толкова много труд си положил. — Погледът ѝ се отмести към леглото, след това бързо и нервно — към ваза с рози. — Не е трябвало. Накарала съм те да се почувстваш задължен.

— Моля те. Не се дръж като глупачка. Изборът е твой. — Пристъпи до нея, измъкна една фиба и я хвърли настрана. — Искаш ли да ти покажа колко силно те желая?

— Аз...

— Мисля, че трябва да ти покажа. — Измъкна още една фиба от косите ѝ, после — трета, а накрая прокара ръка през разпуснатите ѝ коси. — Тогава ще решиш колко си готова да ми дадеш.

Устните му — леки като повеи на вятъра и еротични като греха — докоснаха нейните.

— Това трябва да ти даде бегла представа — прошепна той. Обходи с устни брадичката ѝ, челото, върна се към устата ѝ. — Кажи, че ме желаяш, Бриана. Искам да го чуя от теб.

— Желая те — едва успя да изрече тя. — Желая те. Грей, не съм в състояние да мисля. Имам нужда...

— От мен. Не само за тази вечер. И аз те желая, Бриана. — Внимателно прокара ръце по гърба ѝ. — Легни до мен, Бриана. —

Притисна я в прегръдките си. — Има толкова много места, където искам да те отведа.

Положи я на леглото, където завивките и чаршафите ги очакваха. Улавяйки отблясъците от светлината на свещите, косите ѝ се разпиляха като злато по колосаното бельо. Очите ѝ бяха замъглени от лумналите у нея съмнения и желания.

Докато я гледаше, стомахът му се сви от страст, но и от страх.

Щеше да ѝ е първият. Независимо какво щеше да ѝ се случи по-нататък в живота, щеше да си спомня за него и за тази нощ.

— Не знам какво да правя — призна тя и затвори очи възбудена, засрамена и очарована.

— Аз знам. — Легна до нея и отново я целуна по устните. Тя трепереше под него и това накара слабините му да пламнат в огнена болка. Дали не бърза много? Или се бави? За да успокои и двамата, разтваряше стиснатите ѝ пръсти, като ги целуваше един по един. — Не се страхувай, Бриана. Не се страхувай от мен. Няма да те нараня.

Но тя се страхуваше и то не само от болката — знаеше, че върви ръка за ръка със загубването на невинността. Страхуваше се, да не би да не успее да му достави удоволствие, а и дали и тя ще изпита цялостното усещане.

— Мисли за мен — прошепна ѝ. Постепенно целувката му ставаше все по-дълбока и по-дълбока. — Мисли за мен.

Повтори думите и нещо скрито у него му подсказа колко много всъщност се нуждае от нея в този момент.

Толкова сладостни, мина ѝ през ума; откъде да знае, че мъжките устни могат да са толкова сладостни — твърди и нежни едновременно. Опиянена от досега му, тя проследи контурите на устните му с език и дочу нежното му изстенване в отговор.

С усещането, че вкусът му се излива в нея, мускулите ѝ се отпуснаха. И колко прекрасно бе да те целуват, сякаш ще продължи вечно. Колко приятна бе тежестта му отгоре ѝ, колко силен гърбът, когато ръцете ѝ се престашиха да го докоснат.

Той се стегна и потисна стенанието, когато предпазливите ѝ пръсти докоснаха бедрата му. Вече бе възбуден и леко се отмести, притеснен, че може да я изплаши.

„Бавно — заповяда си той. — Деликатно.“

Измъкна презрамката на престилката през главата ѝ, развърза я на кръста и я захвърли. Очите ѝ се отвориха, устните ѝ се извиха.

— Ще ме целунеш ли пак? — Гласът ѝ вече бе гъст като мед и топъл. — Под клепачите ми става златно, когато го правиш.

Опря чело в нейното и изчака за миг, за да ѝ поднесе нежността, която тя искаше. След това впи устни в нейните и пое сладката ѝ въздишка. Бриана сякаш се разтапяше в прегръдките му, а потреперванията ѝ говореха за отстъпчивост.

Не усещаше друго, освен устата му — прекрасната му уста, която се наслаждаваше на нейната. След това ръката му докосна шията ѝ и продължи надолу.

Не усети кога е разкопчал блузата ѝ. Ръката му нежно погали горната част на гърдата ѝ над сутиена и тя рязко отвори очи. Не откъсваше очи от нейните, а погледът му бе така съсредоточен, че отново я побиха тръпки. Готвеше се да се отдръпне, да издаде звук в знак на несъгласие. Ала докосването му бе така примамливо — нежен допир до кожата ѝ.

Не е страшно, мина ѝ през ума. Успокоително и не по-малко сладко от целувката. Готвеше се отново да се отпусне, но вещите пръсти се мушнаха под памучния плат и откриха чувствената точка.

Първото ѝ рязко поемане на въздух го прониза — звукът бе съчетан с възбуждащото усещане от тялото ѝ, което се изви от изненада и удоволствие. Той едва я докосваше, а кръвта му кипеше. Тя нямаше и представа колко още неща ще последват.

Боже, така отчаяно искаше да ѝ ги покаже.

— Отпусни се. — Целуна я. Повтори, докато пръстите му се захванаха да премахнат бариерата. — Отдай се на усещанията си.

Тя нямаше избор. Раздираха я емоции, вълни от удоволствие и шок. Устата му не се откъсваше от нейната, докато събличаше дрехите ѝ и тя остана гола до кръста.

— Господи, толкова си красива! — Първият му поглед върху млечнобялата кожа, малките гърди, които така добре прилягаха в дланта му, почти го довършиха. Не устоя на изкушението, наведе се и усети вкуса им.

Тя простена — дълбоко, дълго, гърлено. Движеше тялото си под неговото, водена единствено от инстинкт, даваше си сметка той, а не за

да го възбуди. Затова се подчини на желанията ѝ и нежно ѝ доставяше удоволствия — откри, че неговата наслада е не по-малка.

Устните му бяха така горещи, въздухът — така гъст. При всяко докосване, целуване, галене, долавяше ответното ѝ потръпване. То ставаше все по-силно и почти му причиняваше болка, но бе прекалено сладостно, за да ги раздели.

Шепнеше ѝ прекрасни, нежни думи. Нямаше значение какво говори — ако можеше, щеше да му го каже. Нищо нямаше значение, освен никога, никога да не престане да я докосва.

Изхлузи ризата си през главата — копнееше да усети голото ѝ тяло до своето. Отново се наведе към нея, а тя го обгърна с ръце.

Въздъхна, когато устните му се спуснаха надолу и докоснаха корема ѝ. Кожата ѝ бе нажежена и гладка като коприна, мускулите ѝ потръпваха при досега му. Той знаеше, че вече се е загубила в тъмния тунел на усещанията.

Внимателно разкопча панталона ѝ и бавно разголи още от тялото — започна внимателно и нежно да го изследва. Бедрата ѝ неволно се надигнаха, сякаш да потвърдят невинното ѝ съгласие. Наложил му се да стисне зъби, за да възпре потребността да се нахвърли върху нея и да вземе, да получи удовлетворението за напрегнатото си тяло.

Ноктите ѝ се забиха в гърба му и изтръгнаха стон от гърлото му, а ръката му се плъзна по голия ѝ крак. Усети как тя отново се стяга и се помоли да има сили да издържи.

— Няма да направя нищо, докато не си готова — увери я търпеливо и пак я целуна. — Обещавам. Но искам да те видя. Цялата.

Дръпна се. Приклепна назад. В очите ѝ отново се долови страх, макар тялото ѝ да потреперваше от желания. Едва удържаше ръцете и гласа си, но успя да ги запази нежни.

— Искам да те докосвам цялата. — Очите му останаха приковани към нейните, докато сваляше джинсите. — Цялата.

Когато се съблече, погледът ѝ неволно се плъзна надолу. И страхът ѝ нарасна. Досещаше се какво ще стане. Все пак бе фермерска дъщеря, колкото и неудачен стопанин да бе баща ѝ. Щеше да има болка, кръв...

— Грей...

— Кожата ти е толкова гладка. — Наблюдаваше я, докато прокарваше пръст по бедрото ѝ. — Чудех се как ли изглеждаш, но си

много по-прекрасна, отколкото си представях.

Смутена, сложи ръка върху гърдите си. Той не я отмести, а се върна там, откъдето бе започнал: зацелува я бавно, изпиващо, нежно. И я галеше с вещите си ръце, които знаеха къде копнее да бъде докосвана една жена. Дори когато самата жена не го знае. При досега му тя отново се отпусна безпомощно и задиша учестено — ръката му си проправяше път през плоския ѝ корем към онази изпепеляваща, възхитителна топлина.

„Да — копнееше той, като се бореше да не изпадне в делириум — отвори се за мен. Пусни ме вътре.“

Когато я докосна, тя бе влажна и гореща. Размърда се, готова да се съпротивлява, и той простена.

— Отпусни се, Бриана. Остави ме да те отведа там. Само се отпусни.

Тя висеше от ръба на скалата — държеше се само с върховете на пръстите. Беше ужасена. Изплъзваше се. Не можеше да се контролира. В тялото ѝ ставаха едновременно прекалено много неща, за да успее горящата ѝ кожа да ги задържи. Не ѝ оставаше друго, освен да се пусне и да потъне в неизвестното.

— Моля те! — почти изплака тя. — Боже милостиви, моля те...

После удоволствието я заля, дъхът ѝ секна, престана да разсъждава. За един възхитителен момент бе сляпа и глуха за всичко, освен за конвулсиите, които пробягваха по тялото ѝ.

Трепереше в ръцете му и го накара да простене. Потрепери заедно с нея и отново зацелува пламналото ѝ тяло. Сдържа желанието си и изчака тя отново да достигне върха.

— Дръж се за мен — прошепна той, докато нежно проникваше в нея. — Дръж се.

Беше така тясна, стегната, възбуждащо гореща. Със сетни сили успя да се овладее, за да не проникне грубо в нея и усети как тя го обгръща.

— Само за секунда — обеща ѝ той. — След това отново ще бъде прекрасно.

Но не се оказа прав. Нито за миг не престана да е прекрасно. Усети как той разкъсва бариерата на нейната невинност, изпълва я със себе си и изпитваше единствено наслада и радост.

— Обичам те — промълви, докато се извиваше нагоре, за да го посрещне.

Едва чу думите ѝ, поклати глава, за да не ги приеме.

Но тя го обгърна и го притегли в себе си. Той усети, че потъва, ала бе безпомощен да се съпротивлява.

Завръщането към действителността за Бриана бе като плъзгане по малък бял облак. Въздъхна, остави обзелата я безтегловност да изчезне и накрая се озова в голямото старо легло; пламъчетата на свещите развихряха под клепачите ѝ жълти и червени кръгове, усещаше невероятно сладостното усещане от тежестта на Грей.

Помисли си, че никакви прочетени книги или женски брътвежи не я бяха подготвили за прекрасното усещане голо мъжко тяло да е до твоето.

Самото тяло бе невероятно творение — по-красиво, отколкото си го представяше. Дългите мускулести ръце бяха достатъчно силни да я повдигнат, а в същото време — нежни, сякаш тя бе крехка черупка.

Дланите с дългите пръсти знаеха точно къде да докоснат и да погалят. А и широките рамене, гърбът, стройните твърди бедра, които преминаваха в стегнати прасци и завършваха с красиви ходила.

И не бе ли удивително как нещо толкова твърдо, здраво и силно може да е покрито с такава нежна гладка кожа?

Да, мъжкото тяло определено е нещо прекрасно, помисли си тя.

Грей си даваше сметка, че ако тя продължава да го докосва така, сигурно ще полудее, а ако спре, ще захленчи.

Изящните ѝ ръце и пръсти обхождаха тялото му, изследваха, проследяваха, проверяваха, опознаваха, сякаш тя искаше да запомни всеки мускул и всяка извивка.

Продължаваше да е вътре в нея; не можеше да си представи, че ще се откъсне. Знаеше, че трябва да го направи, да излезе нежно от нея, за да ѝ даде време да се съвземе. Колкото и да се бе старал да не я нарани, тя вероятно изпитваше някакво неразположение.

А същевременно бе така доволен — Бриана изглеждаше така удовлетворена. Всички тревоги и нерви, свързани с мисълта как ще я обладаете за пръв път, а това щеше да е пръв път за нея изобщо, се стопиха и бяха заменени с мързеливо блаженство.

Неспиращите ѝ пръсти започнаха да го възбуждат отново и той се размърда. Вдигна се на лакти и се взря в лицето ѝ.

Тя се усмихваше. Не можеше да определи защо това му се стори толкова очарователно. Устните ѝ бяха извити в усмивка, очите — топли, а кожата — поруменяла. Сега, след първото задоволяване и отпускане на обтегнатите нерви, можеше да се наслади на светлините наоколо, на сенките, на удоволствието от отново зараждащата се възбуда.

Докосна с устни челото, слепоочията, скулите, устата ѝ.

— Красивата Бриана.

— За мен бе красиво. — Гласът ѝ бе гърлен, все още пропит със страст. — Ти го направи красиво за мен.

— Как се чувстваш?

Пита, реши тя и от внимание, и от любопитство.

— Отмаляла — засмя се и добави: — И непобедима. Защо мислиш, че такова естествено действие като това така променя живота?

Грей свъси вежди. Отговорен, мина му през ума, той бе отговорен. Наложил си да си припомни, че тя е достатъчно възрастна, за да направи сама своя избор.

— Доволна ли си от тази промяна?

Усмихна му се щастливо и го погали по бузата.

— Толкова дълго те чаках, Грей.

Вътрешният предупредителен сигнал задейства. Независимо, че беше потопен в нейната влажност и топлина, полувъзбуден, сигналът пробяга през ума му. „Стъпвай внимателно, запази хладнокръвие, контролирай се. *Опасност. Може да се стигне до обвързване.*“

Тя забеляза промяната в погледа му; едва доловима, но пробяга в очите му, дори когато внимателно отстрани ръката ѝ от бузата си и я поднесе към устните си.

— Май те смазвам.

Искаше да му каже да остане, но той вече се измъкваше.

— Не сме пили още от шампанското. — Без да се смущава от голотата си, стана от леглото. — Защо не си вземеш душ, докато отворя бутилката?

Тя изведнъж се почувства неловко, а всичко ѝ се струваше така естествено, докато той бе отгоре ѝ и вътре в нея. Започна да опипва

чаршафа.

— Бельото... — Усети, че се изчервява. „Сигурно е изцапано“, помисли си тя със своята невинност.

— Аз ще се погрижа. — Видя как руменината по бузите ѝ се сгъстява и разбра какво ѝ е. Приблужи се до леглото и хвана брадичката ѝ: — Мога да сменям чаршафи, Бри. А и дори да не знаех как става, вече щях да съм се научил. — Устните му докоснаха нейните. — Знаеш ли колко пъти си ме докарвала до прага на лудостта само като те гледам как оправяш чаршафите ми?

— Не. — Усети, че се изпълва с удоволствие. — Наистина ли?

Той само се засмя и опря чело в нейното.

— Какво ли добро нещо съм сторил, за да те заслужа? — Отдръпна се, но в очите му отново имаше копнеж, който накара сърцето ѝ да забие по-бързо. — Иди се изкъпи. Искам да те любя пак — изрече преднамерено провлечено и я накара да се усмихне. — Стига ти да искаш.

— Да, искам. — Пое дълбоко дъх — предстоеше ѝ да стане гола от леглото. — Много бих искала даже. Няма да се бавя.

И изчезна в банята. Грей също си пое дълбоко дъх.

Никога не бе имал жена като нея. Не беше в това, че дотогава не бе любил девственица — само по себе си бе забележително, но тя бе единствена за него. Как отвърщаше на ласките му, колебанието ѝ, жаждата ѝ да са заедно. Докато му се отдаваше, цялата бе изтъкана от пълно доверие към него.

„Обичам те“ — бе казала Бриана.

По-добре да не се замисля за това. Жените са склонни към романтика, особено по време на секс. Та жена, която за пръв път прави секс, не може да различи похотта от любовта. Жените боравят с думи и искат да ги чуват. Той го знаеше добре. Затова така внимаваше, когато ги изричаше.

Но нещо в него трепна, когато тя отрони тези така често повтаряни думи. Заля го странна топлина и — макар и мимолетна — необходимост, отчаяната потребност да им повярва. И да ги повтори.

Знаеше какво трябва да прави и макар да бе готов да стори всичко възможно, за да не я нарани, и всичко, което може, за да я направи щастлива, докато са заедно, имаше граници на онова, което щеше да ѝ даде. Или на когото и да било друг.

„Наслаждавай се на момента“, повтори си той. За това ставаше въпрос. Надяваше се да успее да научи и нея на същото.

Чувстваше се странно, докато загръщаше току-що измитото си тяло с хавлиената кърпа. Някак по-различна. Нещо, което един мъж никога няма да разбере. Те не губеха нищо, когато се отдаваха за пръв път. Нищо в тях не се противопоставяше да приемат и друга. Не болката си спомняше тя; дори натъртеността между бедрата ѝ — не. А завладяването на съзнанието. Мислеше за изградения съюз. Бе създадена сладка и естествена връзка между двама души.

Огледа се в замъгленото огледало. Изглеждаше някак по-топла, реши тя. Същото лице — зървала го бе безброй пъти в други огледала, но сега сякаш имаше някаква мекота, която не бе забелязвала преди. В очите, около устата. Любовта я бе преобразила така. Онази любов, която носеше в сърцето си и сега за пръв път бе изпитала с тялото си.

Може би само първия път жената се чувства така освободена от всичко, освен от плътта и душата си, които преливаха от емоции. И може би, защото бе по-възрастна от останалите, когато са изпитали това чувство, моментът ѝ се струваше по-пленителен и скъпоценен.

Той я желаше. Затвори очи, за да се наслади по-пълно на удоволствието, обзело тялото ѝ. Привлекателен мъж, с изключителен ум и добро сърце, я желаше.

Цял живот бе мечтала да го намери. Сега го бе открила.

Влезе в спалнята и го видя. Бе застлал леглото с нови чаршафи, а отгоре бе метнал една от белите ѝ нощници. Беше облякъл джинсите си и изглеждаше спокоен. Шампанското бълбукаше в чашите, а светлините на свещите се отразяваха в очите му.

— Ще ми се да я облечеш — загледа се той в семплата старомодна нощница. — От първата нощ, когато те зърнах, си представям как я свалям от теб. Наблюдавах те как слизаш по стълбите със свещ в ръка и кучето до теб и главата ми се завъртя.

Тя взе нощницата. Искаше ѝ се да е копринена, дантелена или от каквато и да е там материя, която кара кръвта на един мъж да кипне.

— Мисля, че не е особено привлекателна — изрече неуверено.

— Грешеш.

И без това не разполагаше с друга, а и очевидно щеше да му достави удоволствие — нахлузи нощницата през главата и махна хавлиената кърпа, когато дрехата скри тялото ѝ. Дочу тихото му простенване и го погледна с несигурна усмивка.

— Бриана, да знаеш само как изглеждаш. Остави кърпата — възпря я той, когато тя се накани да я вдигне — и ела при мен. Моля те.

Тя пристъпи напред и усмихната, макар и притеснена, пое поднесената чаша. Отпи, но пенливото вино не премахна сухотата в гърлото ѝ. Той я гледаше, както тигър гледа агне, преди да се нахвърли върху него.

— Не си вечерял — напомни му тя.

— Не. — „Не я плаши, идиот такъв, предупреди се той, и не се дръж, сякаш всеки момент ще я погълнеш.“ Отпи и продължи да я наблюдава и да я желае. — Тъкмо си мислех дали не е време да хапнем. Тук горе, двамата. Но сега... — Протегна ръка, хвана влажен кичур от косата ѝ и започна да го навива около пръста си. — Можеш ли да почакаш?

Значи пак щеше да се случи. И изборът отново бе неин.

— Разбира се, че мога да почакам за вечерята — едва говореше от вълнение. — Нямам търпение отново да съм с теб.

Тя пристъпи съвсем непринудено в обятията му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сръгването с лакът в ребрата изтръгна Бриана от съня. Първото, което видя след нощта, в която се бяха любили, бе подът. Ако Грей завземеше само още един сантиметър от леглото, тя щеше да се озове долу.

Нужни й бяха само секунди и потреперване в студената утрин, за да разбере, че не е завита.

От своя страна Грей лежеше до нея увит като какавида. Разпрострял се върху цялото легло, той спеше дълбоко. Искаше й се да може да определи позата му и забития в бъбрека й лакът като израз на любов, но те загатваха единствено за егоизъм. Нежните й, плахи побутвания не го размърдаха.

Значи това е истината, помисли си тя. Този мъж просто не бе свикнал да споделя онова, което смята за свое.

Можеше да остане и да се опита да се пребори за своя дял — ей така, заради принципа — но слънцето вече грееше през прозореца, а я чакаше работа.

Усилията й да се измъкне тихичко от леглото, за да не го обезпокои, се оказаха безсмислени. Щом краката й стъпиха на пода, той изсумтя и се разположи и върху оскъдната територия, която тя току-що освободи.

Из стаята обаче все още се забелязваха следи от романтика. По някое време през нощта свещите бяха загаснали. Бутилката от шампанско лежеше празна в сребърната кофичка, а въздухът бе напоен с аромата на цветята. Между дръпнатите завеси вече проникваха слънчеви, а не лунни лъчи.

Беше го направил идеално за нея, сети се тя. Беше опитен.

Ала сега, на сутринта, нещата не бяха съвсем както си ги бе представяла. В съня си той не приличаше на невинно момче, а на самодоволен мъж. Нямахше нежни прегръдки и прошепнати утринни поздравии, с които да се отбележи първият им ден като любовници. Само изсумтяването и побутването с лакът.

Различните настроения на Грейсън Тейн, помисли си тя. Защо да не напише книга на тази тема?

Развеселена, навлече захвърлената нощница и се отправи надолу.

Чаша чай щеше да ѝ дойде добре и отново да раздвижи кръвта ѝ. И тъй като небето изглеждаше обещаващо, ще поизпере малко от прането, за да го окачи на простора, та да хване слънце.

Реши, че на къщата ще ѝ се отрази добре едно цялостно проветряване и започна да разтваря прозорците, докато минаваше край тях. През прозореца на гостната зърна Мърфи, наведен над капака на колата ѝ.

Остана загледана в него, обзета от противоречиви чувства. Гневът ѝ към него се бореше с предаността и привързаността. Гневът ѝ се предаде — тя вече излизаше навън и тръгна по градинската пътека.

— Не очаквах да дойдеш — изрече.

— Нали казах, че ще намина. — Вдигна очи към нея — тя седеше по нощница, с разрошени коси, босонога. При вида ѝ кръвта му не закипя, както ставаше с Грей. За него тя бе просто Бриана и той се взря в лицето ѝ, за да разбере дали още му е сърдита, или му е простила. Не различи нито едното, нито другото, затова продължи работата си.

— Стартерът никак не е наред — измърмори.

— Така ми казаха.

— Двигателят ти е като стара кранта. Бих могъл да намеря някои части, да го позакърпя. Но е все едно да се хвърлят пари на вятъра.

— Ако ме изкара през лятото, то наесен...

Тя млъкна, когато той изруга тихо. Не можеше да му се сърди. Беше ѝ приятел, откакто се помнеше. И именно защото се чувстваше неин приятел, той ѝ бе спестил истината за Рори.

— Мърфи, съжалявам.

При тези думи той се изправи и се обърна към нея. Всичко, което изпитваше, бе изписано на лицето му.

— Аз също. Никога не съм искал да те нараня, Бри. Бог ми е свидетел.

— Знам. — Пристъпи крачка напред, застана до него и го прегърна. — Не биваше да те съдя така строго, Мърфи. Не биваше да се държа така точно с теб.

— Изплаши ме, трябва да ти призная. — Той я прегърна. — Цяла нощ се притеснявах за случилото се. Мислех, че никога няма да ми простиш и няма вече да ми печеш кифлички.

Тя се разсмя, както той се надяваше, че ще стори. Поклати глава и го целуна по бузата.

— Бях повече ядосана от мисълта за случилото се, отколкото на теб. Знам, ръководил си се от най-добри намерения. И Маги също. — Чувствайки се добре в прегръдката му, Бриана склони глава на рамото му. — Но майка ми, Мърфи — тя от какво е била движена?

— Не мога да кажа, Бриана.

— Не искаш да кажеш — изрече и се отдръпна, за да вижда лицето му; в него имаше толкова добрина. Не беше права да иска той да осъди или да защити майка ѝ. И искаше отново да ѝ се усмихне. — Я кажи, тогава Рори много ли те нарани?

Мърфи издаде презрителен звук — съвсем по мъжки.

— Меки са му мускулите, няма никакъв стил. Дори и първия път нямаше да ме повали, ако знаех, че ще се нахвърли.

Тя се усмихна.

— Сигурна съм, че си прав. И наистина ли заради мен разби носа му, Мърфи, скъпи?

— Не само това. Когато свърших с него, му липсваха два зъба.

— Истински герой си. — Разцелува го по двете бузи. — Съжалявам, че тя така се е възползвала от теб.

Той сви рамене.

— Аз пък съм доволен, защото размазах физиономията му. Копелето никога не ми е харесвало.

— Така е — отрони Бриана тихо. — Двамата с Маги не го харесвахте. Като че ли виждахте нещо, което аз не забелязвах. Или пък съм си въобразявала, че виждам нещо, което никога не е съществувало.

— Не мисли повече за това, Бри. Оттогава минаха години. — Накани се да я потупа по ръката, но се сети, че целият е в машинно масло. — Хайде, прибирай се. Ще се изцапаш. Какво правиш навън боса?

— Сдобрявам се с теб. — Усмихна му се и погледна към пътя, където се чу шум от кола. При вида на Маги скръсти ръце и вдигна вежди: — Предупредил си я значи? — процеди през зъби към Мърфи.

— Ами реших, че така ще е най-добре.

Както за момента реши, че ще е най-добре да се изтегли от битката, която неминуемо щеше да последва.

— Е? — Сестра ѝ заобиколи храстите с кандилката, без да откъсва очи от лицето на Бриана. — Вероятно ще искаш да поговориш с мен.

— Да, определено. Мислиш ли, че нямах правото да го зная, Маги?

— Не ставаше въпрос за права. Тревожех се за теб.

— Обичах го. — Последвалата дълбока въздишка изразяваше облекчението, че вече го казва в минало време. — Обичах го по-дълго, отколкото ако знаех всичко.

— Може и така да е, и съжалявам. Но все не събирах сили да ти го кажа. — И тримата изпитаха неловкост, когато очите на Маги се изпълниха със сълзи. — Нямах сили. Ти и без това изглеждаше така наранена, тъжна, объркана. — Стисна устни, за да сдържи сълзите. — Не знаех как е най-добре да постъпя.

— И двамата взехме това решение — застъпи се Мърфи. — А и нямаше начин да го върнем при теб.

— Да не би да мислите, че исках да се върне? — Гордо отметна глава. — Толкова ли малко ме познавате? Той бе повярвал на думите ѝ. Не, нямаше да го приема обратно. — Вдиша и издиша бавно и дълбоко. — И си мисля, че ако бях на твое място, Маргарет Мери, вероятно щях да постъпя по същия начин щях да направя същото, защото много те обичам.

Разтърка ръцете си една в друга и ги протегна напред в знак на помирение.

— Хайде, влизай вътре. Ще направя чай. Закусил ли си, Мърфи?

— Едва ли може да се нарече закуска.

— Ще те извикам, щом е готово. — Хвана Маги за ръка и когато се обърна към къщата, видя Грей застанал на прага. Изчерви се: израз на удоволствие и смущение, което накара сърцето ѝ да забие по-бързо. Но успя да овладее гласа си и непринудено да го поздрави. — Добро утро и на теб, Грейсън. Отивам да приготвя закуската.

Значи не иска да разкриват случилото се между тях, забеляза Грей и също приветливо кимна.

— О, ще си имам компания за закуска. Добро утро, Маги.

Тя му хвърли изпитателен поглед и преди да последва Бриана в къщата, отбеляза:

— И на теб, Грей. Изглеждаш... отпочинал.

— Ирландският въздух ми действа добре. — Отмести се, за да й направи път. — Ще отида да видя какво прави Мърфи.

Мина по алеята и спря до вдигнатия капак на колата.

— Е, каква е присъдата?

Мърфи се облегна на колата и го изгледа.

— Може да се каже, че още важи.

И двамата бяха наясно, че не говорят за двигателя. Грей пъхна палци в джобовете на джинсите.

— Все още ли си готов да я браниш? Не те виня, но аз не съм Рори.

— Никога не съм си мислил, че си. — Мърфи се почеса по брадичката. — Тя е силно момиче, нашата Бри. Но и по-силни от нея могат да пострадат, ако не се отнасяш както трябва с тях.

— Не възнамерявам да се отнасям небрежно. — Вдигна вежди. — Готов си да ме набиеш, така ли?

— Още не. — Той се усмихна. — Харесваш ми, Грейсън. Надявам се да не се наложи да счупя кокалите ти.

— Това важи и за двама ни. — Удовлетворен, Грей погледна към двигателя. — Ще направим ли подобаващо погребение за тази бричка?

Въздишката на Мърфи бе дълбока и искрена.

— Само да можем.

Двамата едновременно се завряха под капака.

В кухнята Маги изчака въздухът да зауца на кафе и Кон радостно да се посвети на закуската си. Бриана се бе облякла набързо и сега, вече с престилка, режеше бекон.

— Късно започвам — оправда се тя, — така че няма време за пресни кифли или питки. Но хляб имам достатъчно.

Маги остана седнала до масата — знаеше, че сестра й не обича да й се пречат.

— Добре ли си, Бриана?

— Защо да не съм. Ще хапнеш ли наденичка?

— Все ми е едно. Бри... — Прокара ръка през косите си. — Той ти е първият, нали? — Бриана остави ножа настрана, но не проговори и Маги се изправи. — Да не си въобразяваше, че няма да се досетя веднага, след като ви видях заедно. Начинът, по който те гледа. — Погали корема си, докато крачеше напред-назад. — Начинът, по който ти изглеждаш.

— Да не би на врата ми да има надпис „Паднала жена“? — осведоми се сестра й ледено.

— По дяволите! Много добре знаеш, че нямам това предвид. — Маги спря пред нея и я погледна. — Всеки с малко ум в главата ще разбере какво сте направили. — А майка им има ум, каза си Маги. Маив щеше да се върне след броени дни. — Не ти се бъркам и няма да давам съвети, ако не желаеш да ги слушаш. Просто искам да знам... да съм сигурна, че си добре.

Бриана се усмихна и отпусна скованите си рамене.

— Чувствам се отлично, Маги. Той бе изключително внимателен с мен. Внимателен и нежен. Той изобщо е внимателен и нежен мъж.

Маги докосна с ръка бузата й и отметна кичур коса.

— Ти си влюбена в него.

— Да.

— А той?

— Свикнал е да е свободен. Да идва и да си отива, когато пожелае. Да не се обвързва.

Сестра й наклони глава.

— И се готвиш да го промениш?

Леко тананикайки си, Бриана отново се захвана с готвенето.

— Мислиш, че няма да успея.

— Мисля, че е глупак, ако не е влюбен в теб. Но да промениш един мъж е като да газиш през гъст сироп — много усилия за нищожен резултат.

— Не е толкова важно да го променя, а да му дам да разбере какъв избор има. Мога да създам дом за него, Маги, ако ми позволи. — Изведнъж поклати глава. — Още е толкова рано да се мисли за това. Той ме направи щастлива. Засега това е достатъчно.

Маги се надяваше това да е вярно.

— Какво ще правиш с майка?

— Що се отнася до Грей и мен — няма да й позволя да развали създаденото между нас. — Погледът на Бриана бе станал хладен, докато се обръщаше да пусне нарязаните кубчета картофи в тигана. — Що се отнася до другото, не мога да реша. Но сама ще се справя, Маги. Разбираш ли ме?

— Напълно. — Бременността в осмия месец й натежаваше и тя отново седна. — Вчера ни се обади детектива от Ню Йорк.

— Така ли? Открил ли я е?

— Май ще се окаже по-сложно, отколкото си го представяхме. Открил е неин брат — пенсиониран полицаи, който продължава да живее в Ню Йорк.

— Е, това може да послужи за начало.

Бриана погледна сестра си в очакване да чуе още нещо, без да спира да бие сместа за палачинки.

— По-скоро ще се окаже пречка. Отначало мъжът дори отказвал да признае, че има такава сестра. Когато детективът настоявал — разполагал с акта за раждане на Аманда и други документи — този Денис Доуърти заявил, че нито чувал, нито е виждал Аманда от двадесет и пет години. Не я смятал за никаква сестра, защото се забъркала в някаква каша и избягала. Представа нямал къде е и не го интересувало.

— Струва ми се толкова тъжно за него — изрече Бриана. — Ами родителите й? Родителите на Аманда?

— И двамата са починали. Майката се споминала миналата година. Има и друга сестра; омъжена е и живее по Западния бряг на Щатите. Детективът е разговарял и с нея, и макар да се оказала с по-добро сърце, и тя не успяла да му каже кой знае колко.

— Но тя сигурно знае нещо — възрази Бриана. — Как така няма да знае нищо за собствената си сестра?

— Да, но изглежда е така. Имало е голям семеен скандал, когато Аманда обявила, че е бременна и отказала да съобщи името на бащата. — Маги спря за малко и стисна устни. — Не ми е ясно дали е защитавала себе си, или татко, или дори детето в утробата си. Но според сестрата били разменени гневни и горчиви думи. Те били порядъчни ирландци и според тях неомъжена бременна дъщеря била петно за фамилията. Настоявали да се махне, да роди детето и да го даде за осиновяване. Тя очевидно категорично отказала и напуснала

завинаги. Ако е правила опит по-късно да се свърже с родителите си, то брат ѝ отказал да съобщи, а сестрата нямала представа.

— Значи ударихме на камък?

— Почти. Детективът открил, че навремето е посетила Ирландия с приятелка. Работи по тази следа и се мъчи да намери жената.

— Ще проявим търпение. — Постави чайника на масата и се загледа в сестра си. — Бледа си.

— Просто съм уморена. Не мога да спя.

— Кога отново ще ходиш на лекар?

— Днес следобед.

Маги събра сили да се усмихне и си наля чай.

— Тогава ще те закарам. Не си в състояние да шофираш.

Маги въздъхна.

— Приказваш точно като Роуган. Ще се върне от галерията, за да ме откара лично.

— Чудесно. А ти оставаш тук, при мен, докато той не се появи да те вземе.

По-скоро угрижена, а не доволна, че не срещна съпротива, Бриана излезе да извика мъжете за закуска.

Денят ѝ мина доста приятно в суетене около Маги и в посрещане на американското семейство, което бе отседнало в пансиона преди две години. Грей бе тръгнал с Мърфи да търсят части за колата. Небето беше чисто, въздухът — топъл. Щом Маги и Роуган си тръгнаха, Бриана се настрои да поработи в градината.

Прането се вееше на простора, музика долиташе от отворените прозорци, гостите ѝ си похапваха сладкиши в гостната, а кучето ѝ дремеше на припек до нея.

Не можеше да е по-щастлива.

Ушите на кучето щръкнаха, а и самата тя вдигна глава, когато дочу шума от коли.

— Това е от камиона на Мърфи — успокои тя Кон и наистина — кучето вече радостно махаше с опашка. — Но другата не знам на кого е. Да не би да идва нов гост?

Зарадвана, Бриана се надигна, изтръска пръстта от престилката и заобиколи къщата. Кон я изпревари и вече щастливо лаеше за поздрав

зад ъгъла.

Зърна Грей и Мърфи — и двамата бяха ухилени някак сконфузено, а Кон така им се радваше, сякаш бяха отсъствали дни, а не часове. Погледът ѝ се насочи към модерната синя кола, паркирана пред камиона.

— Стори ми се, че чух шума на две коли. — Тя се огледа. — Какво, те влязоха ли вече?

— Кои? — попита Грей.

— Хората, които са пристигнали с тази кола. Имат ли много багаж? Трябва да отида да запаря чай.

— Аз я карах — обясни той. — И не бих възразил срещу чаша чай.

— Смелчага си, момчето ми — промърмори Мърфи. — Аз няма да мога да остана за чая — продължи, готвейки се да дезертира. — Кравите ми сигурно се чудят къде съм се запилял.

Погледна Грей и се качи в камиона.

— Какво става? — попита Бриана. — Каква сте я свършили двамата и защо караш тази кола, когато вече си имаш?

— Ами все някой трябваше да я кара, а Мърфи не обича да преотстъпва кормилото на камиона си на друг. Харесва ли ти?

По онзи особен, мъжки начин той прокара ръка по капака на колата с почти любовно изражение, сякаш усещаше плътта ѝ под пръстите си.

— Вероятно е хубава.

— Върви като по масло. Искаш ли да провериш двигателя?

— Май не. — Тя се намръщи леко. — Другата омръзна ли ти?

— Другата?

— Другата кола. — Поклати глава и се засмя. — Какво има, Грейсън?

— Защо не седнеш в нея? Да я усетиш. — Окуражен от смеха ѝ, той я хвана за ръката и я поведе към шофьорското място. — Навъртяла е само тридесетина хиляди километра.

Мърфи го бе предупредил, че ако се върне с чисто нова кола, ще си навлече голяма беля.

Бриана реши да изпълни каприза му и се настани зад кормилото.

— Много е приятно. Наистина ти създава чувството, че седиш в кола.

— Но харесва ли ти?

Грей опря лакти на отворения прозорец и ѝ се ухили.

— Чудесна е, Грей, и не се съмнявам, че ще ти е приятно да я караш.

— Тя е твоя.

— Моля? Какво значи това?

— Старата ти таратайка потъна в гробището за коли. Двамата с Мърфи сме единомушни, че за нищо не става и затова ти купих тази.

Той извика, защото при рязкото отваряне на вратата тя го удари по глезена.

— Е, веднага я върни там, откъдето си я взел — студено изрече, докато той разтъркваше глезена си. — Не съм в състояние да си купя нова кола в момента, а когато мога да си го позволя, сама ще взема решение.

— Но не ти я купуваш, а аз. Вече я купих. — Беше готов да се пребори с хладината ѝ, която според него бе напълно неуместна. — Ти се нуждаеш от средство за придвижване и аз ти го осигурих. Хайде, стига си се държала така вдървено.

— Вдървено, така ли? А ти се държиш невъзпитано, Грейсън Тейн. Да отидеш и да ми купиш кола, без дори да се допиташ до мен. Няма да позволя друг да взема решения вместо мен и не желая да се отнасят с мен като с дете.

Идваше ѝ да се разкреци. Той забеляза, че с цялото си същество се опитва да се сдържи и прикрива обзелия я гняв с ледено достойнство, от което му идеше да се усмихне. Обаче запази сериозно изражение.

— Това е подарък, Бриана.

— Кутия бонбони са чудесен подарък.

— Кутия бонбони е банално — възрази той и продължи: — Нека приемем, че това е моят вариант на кутия бонбони. — Размърда се и я улови като в капан между тялото си и колата. — Нима искаш да се тревожа за теб всеки път, когато потегляш към селото?

— Няма нужда да се тревожиш за мен.

— Разбира се, че има. — Преди тя да успее да се измъкне, той постави ръце около раменете ѝ. — Все си представям как се придвижваш нагоре по пътя и единственото здраво нещо е кормилото в ръцете ти.

— Причината е само във въображението ти. — Извърна глава, но устните му успяха да докоснат шията ѝ. — Престани. Няма да ме убедиш по този начин.

Но на него му се стори, че ще успее.

— Нима наистина разполагаш със стотина лири, които да хвърлиш на вятъра, скъпа ми Бриана? И нима наистина искаш горкият Мърфи да се занимава с онази таратайка през ден, само за да запазиш гордостта си?

Готвеше се да му възрази, но той решително доближи устни към нейните.

— Знаеш, че ги нямаш — промърмори. — А и става въпрос само за някаква си кола. Предмет.

Главата ѝ се завъртя.

— Не мога да приема подобно нещо от теб. Ще престанеш ли да ме притискаш? Имам гости в къщата.

— Цял ден чакам да те притисна. Всъщност цял ден чакам, за да те отведа отново в леглото. Ухаеш великолепно.

— Това е розмаринът от лехата. Престани. Не мога да мисля.

— Недей. Вместо това ме целуни. Поне веднъж.

Ако главата ѝ не се въртеше така, никога нямаше да го стори. Ала устните му вече бяха върху нейните, а те омекваха и се разтваряха. Приемаха го.

Той бавно се наслади на целувката, като я задълбочаваше все повече и повече, за да усети напълно вкуса ѝ, топлината ѝ, лекия аромат от цветята, задържал се по ръцете ѝ, когато тя ги вдигна към лицето му. Тялото ѝ се притисна към неговото.

За миг забрави, че го прави, за да я убеди да приеме подаръка му и се отдаде на удоволствието, което изпитваше.

— Имаш чудесни устни, Бриана. — Леко ги ухапа, за да им се наслади. — Чудя се как се откъснах за толкова дълго от тях.

— Опитваш се да ме разсееш.

— И успях. Както и себе си. — Нежно я отдалечи от себе си, удивен защо една целувка, замислена като игра, развълнува така сърцето му. — Хайде да забравим практическите и всички интелектуални причини, които се бях подготвил да ти изброя, за да те убедя да приемеш проклетата кола. Искам да направя това за теб. Важно е за мен. Ще бъда щастлив, ако я приемеш.

Тя щеше да устои на практическите доводи, щеше да пренебрегне интелектуалните причини. Но как да устои на тихата молба, която се долавяше в думите му? Или да не забележи как настойчиво чака тя да приеме?

— Не е честно да използваш сърцето ми — прошепна тя.

— Знам. — Тихичко изруга. — Знам, че трябва да се махна от теб още сега, Бриана. Да си събера багажа и да изчезна. — Продължи да се взира в нея. — Вероятно ще дойде момент, когато ти самата ще съжаляваш, че не съм го сторил.

— Няма да настане такъв момент. — Стисна ръце, за да не го докосне, защото се опасяваше, че ако го пипне, ще залепне за него. — Защо ми купи колата, Грейсън?

— Защото имаш нужда от нея — подхвърли той и продължи: — Защото имах нужда да направя нещо за теб. Не е кой знае какво, Бри. Парите не означават нищо за мен.

Тя свъси вежди.

— Знам. Имаш много пари, така ли? И да не мислиш, че парите ти ме впечатляват, Грейсън? Че изпитвам чувства към теб, защото можеш да ми купуваш нови коли?

Грей отвори уста да заговори, но странно смирен, я затвори.

— Не, не смятам така. Това за теб няма никакво значение.

— Е, хубаво, че поне за това се разбрахме. — Той изглежда така нуждаещ се от грижа, помисли си тя, а дори не го подозира. Подаръкът бе колкото заради нея, толкова и заради него. А така вече тя можеше да го приеме. Обърна се, за да погледне отново колата. — Какво само си направил за мен, а аз не ти благодаря както трябва — нито че си се сетил, нито че си го сторил.

Той се чувстваше странно — като момченце, на което предстои да му простят извършена пакост.

— Значи ще я задържиш?

— Разбира се. — Целуна го. — Благодаря ти.

Грей се ухили.

— Мърфи ми дължи пет лири.

— Обзаложили сте се, така ли? — усмихна се тя. — Защо ли се чудя?

— Идеята беше негова.

— Хммм... Я да вляза да видя дали гостите не се нуждаят от нещо и да отидем на разходка с колата.

Той дойде в стаята ѝ същата нощ, както се бе надявала, че ще направи, и следващата също — докато гостите си спяха спокойно. Пансионът ѝ бе пълен. Когато седна пред счетоводните книги, сърцето ѝ бе весело. Почти бе на път да си позволи да плати за оранжерията.

Завари я седнала пред бюрото — загърната с роба, потупваше леко писалката по устните си и гледаше замечтано.

— За мен ли мислиш? — осведоми се той и се наведе да я целуне по врата.

— Ако трябва да съм честна, мислех за южно изложение и заскрежени стъкла.

— Значи съм втори след оранжерията. — Беше си прокарал път до брадичката ѝ, когато погледът му се плъзна по писмото пред нея. — Какво е това? Отговор от минната компания ли?

— Да, най-последно. Прегледали са счетоводните си книги. Ще получим хиляда лири, щом представим сертификата.

Той се отдръпна и се намръщи.

— Хиляда? За десет хиляди акции? Не ми звучи правдоподобно.

Бриана само се усмихна, изправи се и започна да разпуска косите си. Обикновено този ритуал го радваше, но сега остана загледан в книжата върху бюрото.

— Не познаваш баща ми — обади се тя. — Това е доста над очакванията ми. Цяло състояние всъщност, защото парите, които влагаше в безбройните си сделки, винаги бяха повече от дивидентите.

— По една десета на акция... — Вдигна писмото. — Колко казваш, че е заплатил?

— Половината, ако се съди по писмото. Не си спомням нещо, с което да се е захванал, да е имало такава възвръщаемост. Трябва да кажа на Роуган да им изпрати сертификата.

— Недей.

— Да не го правя? — Спря да разресва косите си. — Защо?

— Роуган проучил ли е компанията?

— Не. Достатъчно е зает с Маги и предстоящото откриване на галерията следващата седмица. Само го помолих да съхранява

сертификата.

— Позволи ми да се обадя на моя брокер. Виж, не може да навреди да посъберем малко информация за компанията, нали? Още няколко дни няма да са от голямо значение.

— Не. Но защо да си правиш целия този труд?

— Става въпрос само за едно телефонно позвъняване. Брокерът ми обожава да си пъха носа навсякъде. — Остави писмото на бюрото и пристъпи към нея, взе четката от ръката ѝ. — Позволи ми аз да го направя. — Обърна лицето ѝ към огледалото и започна да разресва косите ѝ. — Приличаш на портрет на Тициан — прошепна той. — Толкова много нюанси преливат в косите ти.

Тя седеше съвършено неподвижна и го наблюдаваше в огледалото. Шокира се, като си даде сметка колко интимни са движенията му и колко възбуждащо ѝ действа, че той разчесва косите ѝ, начинът, по който пръстите му докосваха главата ѝ след четката. Усети, че потреперва.

Той вдигна очи и срещна погледа ѝ в огледалото. Обзе я възбуда, като забеляза копнежа и желанието в очите му.

— Не, не още. — Спря я, когато тя се наклони да се обърне към него. Остави четката и отметна косите от лицето ѝ. — Гледай — прошепна и насочи ръце към колана на робата ѝ. — Питала ли си се някога как изглеждате заедно?

Идеята бе така шокираща, така възбуждаща, че не успя да му отговори. Очите му останаха приковани към нейните, докато развързваше колана.

— Виждам го в главата си — обясни ѝ. — Понякога става така и когато работя.

Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ, което я накара да потрепери още преди той да започне да разкопчава нощницата ѝ.

Безмълвна, безпомощна, продължи да наблюдава как ръцете му се плъзгат по тялото ѝ. Усети как я заливат горещи вълни. Краката ѝ като че ли омекваха — нямаше друг избор, освен да се облегне назад върху тялото му. Сякаш насън го видя да съблича нощницата и да целува голото ѝ рамо.

През тялото ѝ премина тръпка на удоволствие и топла вълна.

С тих гърлен звук му даде съгласието си, докато езикът му се плъзгаше по шията ѝ.

Беше потресаващо да може да вижда, а не само да усеща. Макар очите ѝ да бяха широко отворени, докато изхлузваше нощницата през главата ѝ, тя не протестираше. Не бе в състояние да го стори.

Загледа се с изненада в жената в огледалото. Всъщност в себе си, мина ѝ през ума. Тя наблюдаваше себе си и усещаше ръцете му върху гърдите си.

— Толкова бяла — промърмори той с дрезгав глас. — Като слонова кост, украсена с розови листа.

Очите му станаха напрегнати, докато разтъркваше зърната между пръстите си. Тя потрепери и изстена.

Беше извънредно еротично да наблюдава как тялото ѝ се извива назад, да усеща как се отпуска върху него, обзета от сладостно усещане. Той спусна ръка по тялото ѝ и усети как то потреперва при допира му. С копнеж вдъхваше аромата на косите ѝ и се наслаждаваше на дългите ѝ бледи крайници, които виждаше как потреперват в огледалото.

Искаше да ѝ даде това, което никога не бе давал на някоя жена. Да я успокоява и възбужда; да я защитава и възпламенява. А тя, помисли си за кой ли път, докосвайки с устни шията ѝ, бе така съвършена, така умопомрачително щедра.

Един допир само, негов допир, и цялата ѝ хладна сдържаност изчезваше.

— Бриана — прошепна и изчака погледът ѝ да срещне неговия в огледалото, — гледай какво става с теб, когато те обладавам.

Тя се готвеше да каже нещо, но замлъкна, щом ръката му се плъзна надолу и откри нейната влага и топлина. Дори когато започна да изрича името му, той продължи да я милва — отначало нежно, но постепенно все по-настойчиво.

Беше невероятно и шокиращо да наблюдава как ръката му я обладава и да усеща онези бавни движения, които я възпламеняваха. С очите си той наблюдаваше как тя следва ритъма му с желание и копнеж, сякаш почти го умоляваше. Забрави всякаква свенливост и вдигна ръце, за да обвие врата му, а бедрата ѝ все по-охотно се поддаваха на ритъма.

Имаше чувството, че е като пеперуда, прикована с карфица и това ѝ доставяше невероятно блаженство. Тялото ѝ все още

потреперваше, когато той я взе на ръце и я отнесе в леглото, за да ѝ покаже и други неща.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Откриването е утре, а той ми забрани да стъпвам в галерията.
— Подпряла брадичката си с ръце, Маги гледаше сърдито гърба на Бриана. — И отгоре на всичко ме доведе тук, за да ме наглеждаш!

Сестра ѝ търпеливо приключи с нанасянето на глазурата върху петифурите за чая. Имаше осем гости, заедно с Грей и три изпълнени с енергия деца.

— Маргарет Мери, нали лекарят ти обясни да не стоиш права, защото бебето вече се е смъкнало и може да родиш всеки момент!

— Той пък откъде знае. — Навъсена, тя се държеше като капризно дете. — Имам чувството, че ще съм бременна до края на живота си. И ако Суини си въобразява, че няма да присъствам на откриването утре, има да взема.

— Роуган никога не е споменавал подобно нещо. Просто не иска... — Щеше да изтърси „да му се пречкаш“, но реши да намери по-меки думи: — ... да се преуморяваш днес.

— Това е и моя галерия — продължи да мърмори сестра ѝ.

Усещаше остри болки в гърба, а и стомахът я присвиваше. Вероятно от овнешкото, което яде на обед.

— Разбира се — успокои я Бриана. — И всички отиваме утре на откриването. Обявите във вестника бяха чудесни. Предчувствам голям успех.

Маги изсумтя.

— Къде е твоят янки?

— Работи. Заклучи се, защото малката германка непрекъснато го безпокои. — Тя се усмихна. — Много е мил с децата. Снощи игра с нея на „Дай, бабо, огънче“ и тя се влюби в него. Направо не го оставя на мира.

— А ти си мислиш: „Какъв прекрасен баща ще излезе от него“.

Бриана се изправи.

— Не съм казала подобно нещо. Но е вярно. Само да видиш как... — Спря, тъй като чу предната врата да се отваря. — Ако това са

нови гости, ще се наложи да им отстъпя моя апартамент и да спя в гостната.

— Може да престанете да се криете и да спиш при Грей — отбеляза Маги, но в следващия миг трепна, защото разпозна гласовете от вестибюла. — Приятна изненада, няма що! Все се надявах, че ще поостане във Франция.

— Престани — предупреди я сестра ѝ и извади още чаши за чай.

— Пътешественичките се завърнаха — обяви Лоти, като влезе в кухнята след Маив. — Боже, колко е хубава вилата ви, Маги! Истински палат. Прекарахме чудесно.

— Говори от свое име — сръза я Маив и постави чантата си на плота. — Пълно е с полуголи чужденци, които тичат нагоре-надолу по плажа.

— Някои от мъжете имаха великолепни фигури — изкикоти се Лоти. — А един американец, вдовец, не престана да флиртува с майка ви.

— Глупости. — Тя направи пренебрежителен жест, но се изчерви. — Не му обръщах никакво внимание. — Седна и се загледа в Маги. Прикри загрижеността си зад сурови думи: — Май ти е време. Ще разбереш страданията на майката, когато раждането започне.

— Много ти благодаря.

— Момичето е здраво — отбеляза Лоти успокоително и потупа Маги по ръката. — И достатъчно младо да роди половин дузина деца.

Младата жена се засмя.

— Не знам коя от вас двете ме потиска повече.

— Върнахте се навреме за откриването на галерията утре — тактично смени темата Бриана, докато поднасяше чая.

— Ха! Не смятам да си губя времето в някаква си галерия.

— Непременно ще дойдем — заяви Лоти, като отправи строг поглед към Маив. — Нали сама каза, Маив, че искаш да видиш творбите на Маги и на другите художници?

Тя леко се смути.

— Казах, че не разбирам защо е цялото това суетене около някакво си стъкло. — Погледна навъсено Бриана, преди Лоти да успее да я среже още веднъж. — Не видях колата ти отпред. Да не би най-сетне да се разпадна?

— Вече за нищо не ставаше. Имам нова — онази, синята.

— Нова? — Майка ѝ рязко остави чашата. — Хвърляш пари за нова кола?

— Парите са си нейни — обади се Маги разпалено, но Бриана ѝ направи знак с очи да мълчи.

— Нова е само за мен. Втора ръка е и не съм я купила аз. — Напрегна се. — Грейсън ми я купи.

Последва тишина. Лоти се загледа в чашата си и стисна устни. Маги се приготви да скочи в защита на сестра си въпреки болките в корема.

— Купил ти я? — Гласът на Маив бе метален. — Приела си такова нещо от мъж? Не те ли е грижа какво ще си помислят или приказват хората?

— Предполагам, че ще си помислят, че е щедър жест, а и това ще кажат.

Тя остави настрана ножа за глазурата и взе чашата си с чая. Ръцете ѝ щяха да затреперят всеки момент. Знаеше го и се ненавиждаше.

— Ще си помислят, че си се продала заради колата. А ти направи ли го? Това ли стори?

— Не — произнесе ледено. — Колата е подарък и го приех като такъв. Няма нищо общо с факта, че сме любовници.

„Ето — помисли си тя. — Изрекох го.“ Стомахът ѝ бе свит, ръцете — готови да затреперят, но все пак събра сили да го изрече.

С побелели устни и пламтящи сини очи майка ѝ се надигна от масата.

— Отдала си се като лека жена?

— Не. Отдадох се на мъж, когото харесвам и от когото се възхищавам. Отдадох се за пръв път — продължи тя и се изненада, че ръцете ѝ не треперят. — Макар че ти си твърдяла друго.

Маив се вторачи в другата си дъщеря с огорчени и гневни очи.

— Не, не съм ѝ казала аз — изрече тя спокойно. — Трябваше да го сторя, но не го направих.

— Не е важно как съм разбрала. — Бриана скръсти ръце. Усещаше странна студенина в себе си, но трябваше да доведе до край този разговор. — Ти самата се погрижи да не изпитам малкото щастие, което ми се полагаше с Рори.

— Той бе едно нищожество — оправда се Маив. — Син на фермер, който никога нямаше да стане мъж. Нищо нямаше да получиш от него, освен къща, пълна с деца.

— Исках деца — изрече с болка. — Копнеех за семейство и дом, и никога няма да узнаем дали той щеше да ми ги осигури. Ти се погрижи за това и въвлече един почтен прекрасен мъж в лъжите си. За да ме запазиш ли, майко? Мисля, че не. Ще ми се да го повярвам, но не мога. Кой щеше да се грижи за теб и къщата, ако се бях омъжила за Рори? И това никога няма да узнаем.

— Направих го за твое добро.

— По-скоро за свое.

Маив усети, че краката ѝ се подкосиха, затова отново седна.

— Значи така ми се отблагодаряваш? Като извършваш грях с първия мъж, който ти хареса?

— Като се отдавам с любов на първия и единствен мъж, който някога ме е докосвал.

— И какво ще правиш, като ти направи бебе и си замине?

— Моя грижа е.

— Сега говориш така. — Вбесена, тя се нахвърли върху другата си дъщеря: — Ти си я настроила срещу мен.

— Ти сама го стори.

— Не намесвай Маги, майко. — Бриана сложи ръка на рамото на сестра си, сякаш искаше да я защити. — Спорът е между теб и мен.

— Има ли шанс да получа... — Изпълнен със задоволство от написаното, Грей нахлу в кухнята, но млъкна при вида на компанията. Макар да усети напрежението във въздуха, той се усмихна дружелюбно. — Госпожо Конканън, госпожо Съливан, добре дошли.

Ръцете на Маив се свиха в юмруци.

— Проклет негодник! Ще гориш в ада заедно с дъщеря ми!

— Мери си приказките! — Острият тон на Бриана ги шокира много повече от проклятията на Маив. — Извинявам се, Грей, за невъзпитаното държание на майка ми.

— Няма да се извиняваш от мое име.

— Не, наистина — съгласи се Грей, кимайки към Маив. — Няма нужда. Можете да ми говорите направо, госпожо Конканън.

— Да не би да сте ѝ обещали любов, брак и вярност за цял живот, за да я вкарате в леглото си? Много добре знам какви ги

приказват мъжете, за да получат своето!

— Нищо не ми е обещавал — започна Бриана, но той я спря с остър поглед.

— Не, не съм давал никакви обещания. Бриана не е човек, когото искам да лъжа. И не е човек, от когото ще се откажа, ако чуя за нея нещо, което не ми харесва.

— Споделяла си семейни работи с него? — нахвърли се върху нея майка ѝ. — Сякаш не ти е стигало да обречеш душата си на ада?

— Ще престанеш ли вечно да кълнеш децата си, че ще попаднат в ада? — ядосано възкликна Маги, преди сестра ѝ да успее да проговори. — След като ти не си била щастлива, трябва ли да ни пречиш ние да опитаме? Тя го обича. Ако забравиш собственото си огорчение за малко, сама ще се убедиш. Но през целия си живот тя е угаждала на вечните ти капризи и сега ти е неприятна мисълта, че може да открие нещо и за себе си.

— Достатъчно, Маги — обади се Бриана.

— Не е достатъчно. Ти никога няма да го изречеш. Но тя най-после ще го чуе от мен. Мрази ме от момента, в който съм се появила на този свят, а теб те е експлоатирила цял живот. Тя не гледа на нас като на дъщери, а като на проклетие и напаст. Дори един-единствен път не ми е пожелала щастие с Роуган и бебето.

— Че защо да го правя? — не се стърпя Маив. — Само щеше да захвърлиш пожеланията обратно в лицето ми. Никога не си ме обичала, което е задължение за дъщерята и привилегия за майката.

— Щях да те обичам. — Гласът ѝ изневери, тя се надигна от масата. — Бог ми е свидетел, че исках. И Бриана опита. Била ли си някога благодарна за всичко, което тя пожертва за твоето удобство? Не. Вместо това провали и единствената ѝ възможност да създаде мечтаните дом и семейство. Е, повече няма да го правиш. Този път — не. Не можеш да идваш в къщата ѝ и да говориш на нея или на мъжа, когото обича, подобни неща.

— Ще говоря както намеря за добре на хора от моята кръв и плът.

— Престанете и двете! — Гласът на Бриана бе като камшик. Беше бледа, студена, цялото ѝ тяло започна да трепери. — Нужно ли е вечно така да се разправяте? Отказвам да съм машата в ръцете ви, с която постоянно се наранявате. Имам гости в другата стая — завърши

тя, като едва си поемаше дъх — и предпочитам те да не стават свидетели на скандалите в семейството ни. Маги, седни и се успокой.

— Сама си води битките тогава — отсече тя. — Тръгвам си.

Още докато го изричаше, болката я проряза и я накара да се хване с две ръце за облегалката на стола.

— Маги! Какво ти е? — Уплашена, Бриана се опита да ѝ помогне. — Бебето ли?

— Най-вероятно някакъв спазъм.

Но той не отминаваше, напротив — засилваше се.

— Бледа си като платно. Сядай! Сядай и не ми се противопоставяй.

Лоти, бивша медицинска сестра, стана бързо.

— Колко такива спазъма имаше вече, мила?

— Не знам. Започнах в ранния следобед. — Тя облекчено въздъхна, когато болката премина. — Нищо ми няма, наистина. Имам още две седмици, или почти толкова.

— Докторът ти каза, че може да родиш всеки момент — напомни ѝ Бриана.

— Той пък откъде ще знае?

— Така е, така — усмихна се Лоти, заобиколи масата и започна да масажира раменете на Маги. — Боли ли те другаде, мила?

— Усецам и болки в гърба — призна тя. — Цял ден ме мъчат.

— Хммм... Дишай дълбоко и се отпусни. Не, не ѝ давай чай точно сега, Бриана. Може би след малко.

— Не съм започнала да раждам — не се предаваше Маги. Идеята я изпълваше с ужас. — Всичко е от овнешкото.

— Може и така да е. Бри, не си предложила чай на Грей.

— Няма нужда. — Очите му шареха от жена на жена, докато се чудеше какво да предприеме. Вероятно за всички щеше да е най-добре да се оттегли. — Ще отида да поработя още малко.

— О, вашите книги много ми допадат — подметна Лоти весело. — Прочетох две, докато бяхме във Франция. Чудя се как измисляте такива неща и така хубаво ги пресъздавате с думи.

Тя продължи да бърби безгрижно, докато Маги най-после започна да диша спокойно.

— Ето. През четири минути са горе-долу. Дишай, моето момиче. А така. Бри, време е да се обадиш на Роуган. Сигурно ще иска да ни

посрещне в болницата.

— О! — За миг се обърка. — Изглежда е време да съобщя и на лекаря.

— Добре ще сториш. — Лоти хвана ръката на Маги и здраво я стисна, а Бриана хукна да изпълнява задачата. — Не се притеснявай. Помогнала съм доста бебета да се появят на този свят. Приготвила ли си необходимите неща, Маги?

— Да. — Тя потрепери, когато контракцията премина. Странно, но вече се чувстваше по-спокойна. — Чантата е в дрешника на спалнята.

— Младият човек ей сега ще отскочи да я вземе, нали, скъпи?

— Разбира се. — С удоволствие щеше да го стори. Това щеше да го отдалечи от къщата и от ужасяващата перспектива да стане свидетел на раждането на бебето. — Отивам да я донеса.

— Не се притеснявай, Грей. — Обхваната от новото си спокойствие, Маги успя дори да се пошегува: — Нямам намерение да родя на кухненската маса.

— Слава богу!

Той ѝ се усмихна плахо и изчезна.

— Ще отида да взема жакета си — каза Лоти на Маги и погледна Маив многозначително. — Не забравяй да дишаш дълбоко.

— Няма. Благодаря ти, Лоти. Всичко ще е наред.

— Изплашена си. — Лоти нежно я погали по бузата. — Естествено е. Колкото е естествено и всичко, което усещаш в момента. Това само жена може да го свърши. Само жена може да го разбере. Господ знае, че ако мъжете я вършеха тази работа, хората по земята щяха да са доста по-малко на брой.

Мисълта накара Маги да се усмихне.

— Само малко съм изплашена. И не само от болката. Дали ще знам какво да правя след това?

— Ще знаеш. Скоро ще си майка, Маргарет Мери. Бог да те благослови!

Тя затвори очи, когато възрастната жена излезе от стаята. Усещаше промените вътре в тялото си и тяхната сила. Опита се да си представи промените, които ще настъпят в живота ѝ, значимостта им. Да, скоро щеше да стане майка. Детето, което бяха създали заедно с Роуган, щеше да бъде в ръцете ѝ, а не в утробата.

„Обичам те! — помисли си тя. — Кълна ти се, че ще те обсия с любов.“

Дълбок стон се изтръгна от гърлото ѝ — болките бяха започнали отново. Сви по-силно очи, опита да се концентрира върху дишането. През мъглата, в която я потопа болката, усети нечия ръка върху своята. Отвори очи и видя лицето на майка си, както и пълните ѝ със сълзи очи; може би за пръв път в живота ѝ в тях имаше и истинско разбиране.

— Искам да си щастлива, Маги — произнесе Маив бавно. — Ти и детето ти.

Поне за миг пропастта помежду им бе запълнена. Маги хвана ръката на майка си.

Когато Грей дотича с чантата, Лоти помагаше на Маги да стигне до колата на Бриана. Всички гости бяха навън да ги изпратят.

— О, благодаря ти, че така бързо се върна. — Бриана сграбчи чантата и се огледа притеснено. — Роуган е на път за болницата. Затвори, преди да успея да му кажа „довиждане“. Лекарят каза веднага да я откараме. Трябва да отида с нея.

— Разбира се. Всичко ще е наред.

— Да, ще е наред. — Тя започна несъзнателно да гризе нокътя на палеца си. — Трябва да тръгвам. Гостите...

— Не се тревожи. Аз ще се погрижа за нещата тук.

— Не можеш да готвиш.

— Ще ги заведе всички на вечеря. Престани да се тревожиш, Бри.

— Да, глупаво е от моя страна. Толкова съм притеснена. Извинявай, Грей.

— Няма за какво. — Самият той, вече малко по-окопитен, обгърна лицето ѝ с ръце. — Не мисли за случилото се. Иди и помогни на сестра си да роди бебето.

— Добре. Позвъни на госпожа О'Мейли, ако обичаш. Номерът ѝ е в указателя. Тя ще дойде да се погрижи за пансиона, докато се прибера. А също и на Мърфи. Той ще иска да е в течение. А ако...

— Бри, тръгвай. Ще се обадя на цялата околия. — Независимо че не бяха сами, той я целуна. — Да кажеш на Роуган да ми изпрати пура

по случай раждането.

— Да. Добре. Тръгвам.

Тя забърза към колата.

Грей я проследи как потегля. След нея тръгнаха Лоти и Маив.

Семейства, мина му през ума, като поклати глава и потрепери. Слава богу, нямаше такова, че да се тревожи.

Но той се тревожеше за нея през останалата част от следобед, вечерта и нощта, която последва. Госпожа О'Мейли бе откликнала и само половин час след спешното позвъняване шеташе из кухнята. Докато потропваха тенджери и тигани, тя весело бърбеше за раждания, което го притесни и той се оттегли в стаята си.

Почувства се по-добре, когато Мърфи се отби и двамата изпиха по чаша уиски в чест на Маги и бебето.

Но с утихването на пансиона и напредването на нощта Грей откри, че не е в състояние нито да спи, нито да работи — две дейности, които винаги използваше за бягство от действителността.

Безсънието му осигуряваше прекалено много време за мислене. Колкото и да не искаше, сцената в кухнята не излизаше от ума му. Каква беда бе причинил на Бриана от това, че я желаше и бе задоволил това си желание? Не се бе съобразил със семейството ѝ, с религиозното ѝ възпитание. Дали бе вярваща като майка си?

Не желаше да мисли за души и вечно проклятие. Всичко това го караше да се чувства неудобно.

Или Маги бе изрекла онова, което Бриана си мислеше? Ако е така, то бе по-малко тревожно. Всички тези приказки за любов. Според него любовта можеше да е така опасна, както и проклятието, и той предпочиташе да няма нищо общо нито с едното, нито с другото.

Защо взаимоотношенията между хората не са по-прости, чудеше се той, докато се вмъкваше в стаята на Бриана. Усложненията бяха за романите, а в действителност животът бе толкова по-лесен, като се приема ден за ден.

Но беше глупаво и твърде наивно да се преструва, че Бриана Конканън не е усложнение. Не беше ли заявил вече, че тя е изключителна? Все така неспокоен, взе шишенце от тоалетката ѝ и го отвори.

Искаше просто да е с нея — засега, напомни си той. Наслаждаваха се един на друг, харесваха се. В този момент и тук, те напълно си подхождаха.

Разбира се, той можеше да се оттегли всеки момент. Как да не може! Изсумтя и постави капачето обратно на шишето.

Но уханието остана.

Тя не бе влюбена в него. Вероятно си мислеше, че е, защото той ѝ бе първият. Съвсем естествено. И може би, може би той бе малко по-силно увлечен, отколкото с всяка друга досега. Защото тя не приличаше на другите. Значи и това бе естествено.

Но все пак, когато приключи с романа и тази история ще свърши. Той ще замине. Вдигна глава и се загледа в огледалото. Никаква изненада: посрещна го познатото лице. Ако пробягваше нещо като паника в очите му, то той се направи, че не я забелязва.

Пред себе си виждаше Грейсън Тейн — мъжа, когото бе създал от нищото, мъжа, в чиято кожа се чувстваше удобно. Мъж, каза си той за сетен път, който се движи през живота, както иска: свободен, без обвързвания и без съжаления.

Имаше, разбира се, спомени. Умееше да забравя неприятните. Правеше го от години. Един ден ще се върне назад в спомените си и ще се сети за Бриана и това щеше да му е достатъчно.

Защо, по дяволите, не се обажда тя?

Овладея се и се извърна от огледалото, преди да зърне онова, което предпочиташе да избегне. Няма за какво да му звъни, повтори си той и започна да разглежда книгите в библиотечката. Това бе тяхно, семейно събитие и за него нямаше място. Не желаше да има място.

Просто му бе любопитно все пак за Маги, за бебето... Ако не си лягаше, то бе само за да задоволи това свое любопитство.

Олекна му, избра една книга и като се изтегна на леглото ѝ, се зачете.

В три часа сутринта Бриана се върна. Прибра се уморена, но щастлива, и го завари заспал на леглото ѝ, направо върху одеялото, с книга на гърдите. Усмихна се някак глуповато, но нощта предразполагаше към глуповати неща.

Тихичко се съблече, сгъна дрехите и си сложи нощницата. В банята се опита да изтрие умората от лицето си. Зърна щастливото си лице в огледалото и се засмя на глас.

Върна се в спалнята и се наведе да погали Кон, който се бе излегнал на килимчето пред леглото. Въздъхна, изгаси лампата и легна. Грей моментално се обърна към нея, прегърна я, а носът му се зарови в косите ѝ.

— Бри... — Гласът му бе натежал от съня. — Липсваше ми.

— Върнах се. — Тя се сгуши в него. — Спи сега.

— Трудно се спи без теб. Прекалено много кошмари ме обземат.

— Шшшт. — Погали го и усети, че е на път да се унесе. — Вече съм тук.

Той изведнъж се събуди и запримига объркано.

— Бри... Ти си тук?

— Да. Заспал си с книга в ръка.

— Така ли? — Прокара ръце през лицето си и се обърна да я види по-добре на оскъдната светлина. Изведнъж се сети. — Маги?

— Добре е. Всичко е наред. О, беше толкова красиво да се види, Грей. — Обзета наново от възбудата, тя седна и обви колене с ръце. — Ругаеше Роуган, не спираше да изрежда всякакви отвратителни възмездия. А той непрекъснато целуваше ръцете ѝ и я съветваше да диша дълбоко. След това тя се засмиваше, повтаряше му, че го обича, и пак започваше да ругае. Никога не съм виждала мъж, който да е така нервен, изплашен и внимателен едновременно.

Тя отново въздъхна и дори не си даде сметка, че бузите ѝ пак са мокри.

— Такова объркване, бърбрене, спорове, точно както можеш да очакваш. Когато се опитаха да ни отпратят от стаята, Маги заплаши, че и тя ще тръгне заедно с нас. „Искам семейството ми да е до мен — заяви. — Ако те си тръгнат, тръгвам и аз.“ Така че останахме. И беше толкова... невероятно.

Грей избърса сълзите ѝ.

— Ще ми кажеш ли какво роди?

— Момченце. — Бриана подсмръкна. — Най-красивото момченце. Има черните коси на Роуган. Къдри се около главицата му като ореол. И е взел очите на Маги. Цветът им още не се знае, разбира се, но по форма са като нейните. И само как пицеше! Сякаш ни

проклинаше всички, че сме го домъкнали в тази бъркотия. Ръчичките му бяха стиснати в юмручета. Нареккоха го Лиам Матю Суини. Дадоха ми да го поддържа. — Облегна глава на рамото на Грей. — Той ме погледна.

— Остава да ми кажеш, че ти се е и усмихнал.

— Не. — Но тя се усмихна. — Но ме погледна някак много сериозно, сякаш се чуди какво ще прави. Никога не съм държала новородено в ръцете си. То не прилича на нищо друго на света. — Зарови глава във врата му. — Как ми се иска да беше го видял.

За своя огромна изненада откри, че и на него му се иска същото.

— Е, някой трябваше да се грижи за пансиона. Твоята госпожа О'Мейли долетя.

— Господ да я благослови. Ще ѝ се обадя сутринта да ѝ съобща новината и да ѝ благодаря.

— Не готви толкова хубаво колкото теб.

— Мислиш ли? — Тя се усмихна доволно. — Надявам се, че не си ѝ го казал.

— Държах се като истински дипломат. — Целуна Бриана по челото. — Значи е родила момченце. Колко тежи?

— Три и четиристотин.

— А часа. В колко роди?

— О, към един и половина през нощта.

— По дяволите, май немецът ще прибере парите.

— Моля?

— Парите. Организирахме нещо като облог за бебето. Какъв пол ще е, колко ще тежи, кога ще се роди. Почти съм сигурен, че немецът — Краус — е отговорил най-точно.

— Обзалагали сте се на пари, така ли? И чия беше идеята?

Грей облиза пресъхналите си устни.

— На Мърфи. Готов е на всичко да залага.

— А твоето предположение какво беше?

— Момиче, три и сто, в полунощ. — Той отново я целуна. — Къде ми е пурата?

— Роуган ти изпрати много хубава пура. В чантата ми е.

— Ще я изпуша в кръчмата утре. Няма начин някой да не почерпи по едно по случай събитието.

— За това със сигурност можеш да се обзаложиш. — Въздъхна леко, преплете пръстите на ръцете си. — Грейсън, за днес следобед... Майка ми...

— Нека не говорим за това. Просто влязох в неподходящ момент, толкоз.

— Но това не е всичко и е глупаво да се преструваме, че е така.

— Добре. — Знаеше, че ще иска да се обяснят, но не желаше да става в такъв момент. — Няма да се преструваме. Но нека в момента да не мислим за това. Ще поговорим по-късно. Колкото искаш ще го обсъждаме. Но сега е време да празнуваме, не мислиш ли?

Облекчението, което изпита, я сгря. И без това се чувстваше емоционално изтощена в момента.

— Съгласна съм.

— Бас държа, че не си яла.

— Така е.

— Защо не вземем билето, останало от вечеря, и да го изядем в леглото?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващата седмица се оказа лесно да избягват обсъждането на сериозни теми. Грей се зарови в работата си, а времето на Бриана бе разпределено между гостите и новородения ѝ племенник. Всеки път, щом разполагаше със свободна минута, си измисляше причина, за да отскочи до къщичката на сестра си и да нагледа родилката и бебето. Маги бе така отдадена на сина си, че измърмори само няколко пъти, че е пропуснала откриването на галерията.

Грей признаваше, че детето е чудесно. Няколко пъти отскочи до къщичката, когато имаше потребност да се поразходи и да избистри главата си.

Привечер бе най-подходящото време — тогава светлината сякаш сияеше, така типично за Ирландия, а въздухът бе така чист, че се виждаше на километри; последните слънчеви лъчи огряваха зелените хълмове, а в далечината реката проблясваше като сабя.

Завари Роуган, облечен в тениска и стари джинси, да плеви старателно в градината. „Интересно е да видиш така човек, който може да си наеме цяла бригада градинари“ — помисли си Грей.

— Здравсти, татенце — поздрави го и се облегна на портата.

Роуган се изправи.

— А, най-после мъж. Ела да ми правиш компания. Жените ме изгониха. — Посочи с глава към къщата. — Маги, Бри, сестрата на Мърфи — Кейт, и няколко други дами от селото дойдоха на гости. Говорят си за кърмене и раждане.

— Ясно. — Грей погледна тъжно към къщурката и влезе в градината. — Мисля, че по-скоро си се отървал, отколкото да са те изритали.

— Прав си. Тъй като числено ме превъзхождат, не успях дори да се приближа до Лиам. Бриана пък обяви, че Маги не е в състояние да се занимава с градината, която трябва да се оплеви. След това ме изгледа с онзи свой особен поглед. Досетих се какво намеква. —

Погледна с копнеж към къщичката. — Бих могъл да се опитам да се промъкна до кухнята, за да взема по бира.

— Тук е по-безопасно. — Грей седна на земята и скръсти крака. Изпълнен с добри намерения, той се пресегна и изскубна един плевел. Поне се надяваше, че е плевел. — И без това исках да поговоря с теб. Става въпрос за сертификата за държавните ценни книжа.

— Кой сертификат по-точно?

— Онзи на компанията „Трикуортър“.

— А, да. Съвсем бях забравил около събитията напоследък. Бриана е получила отговор от тях, така ли?

— Някой ѝ е писал. — Грей почеса брадичката си. — Накарах брокера си да поразпита тук-там. Попаднал е на интересни неща.

— Решил си да вложиш пари, така ли?

— Не, но и да исках, нямаше да мога. Такава минна компания не съществува. Нито в Уелс, нито другаде.

Роуган свъси вежди.

— Приключили са дейността си, така ли?

— По-скоро никога не е съществувала такава компания, което би трябвало да означава, че сертификатът, който е на съхранение при теб, е без всякаква стойност.

— Странно. Защо тогава някой е готов да заплати хиляда лири за него? Твоят човек може да е пропуснал нещо. Компанията може да е малка, да не фигурира в стандартните списъци.

— И аз се сетих за това, той също. Станало му любопитно да се порови още малко, дори позвънил на номера, който фигурира на бланката.

— И?

— Той е фалшив. Хрумна ми, че всеки може да си напечата бланки. Както и всеки може да си наеме кутия в пощата, като онази, до която Бриана адресира писмата си в Уелс.

— Вярно, но не обяснява факта, защо някой ще е склонен да заплати за нещо, което не съществува. — Роуган остана намръщен. — Имам малко работа в Дъблин. Макар да не съм сигурен, че Бри ще ми прости, но ще взема Маги и Лиам със себе си — ще тръгнем в края на седмицата. Ще отсъстваме няколко дни и ще поразпитам лично, докато съм в града.

— Струва ми се, че е по-добре да се отскочи до Уелс — подхвърли Грей. — Ти си отрупан с работа в момента, но аз не съм.

— Възнамеряваш да отидеш до Уелс?

— Винаги съм мечтал да се правя на детектив. Странно съвпадение, не мислиш ли, че малко след като Бриана откри сертификата и изпрати писмото, някой претърси пансиона? — Отново сви рамене. — Изкарвам си хляба, като превръщам съвпаденията в сюжет.

— А ще кажеш ли на Бриана какви ги вършиш?

— Не всичко. Мисля да отскоча до Ню Йорк. На Бриана може да ѝ хареса един уикенд в Манхатън.

Роуган вдигна вежди.

— Не се съмнявам, че ще ѝ хареса, но ще трябва да я убедиш да зарече пансиона в разгара на сезона.

— Намислил съм как да го постигна.

— А и Ню Йорк е доста далеч от Уелс.

— Няма да е трудно да се отбием там на връщане към Клар. Пътуването ще се удължи с ден-два. Мислех сам да отида, но ми хрумна, че ако се наложи да разговарям с официални представители, ще ми трябва тя или Маги, или майка им. — Той отново се ухили. — Естественият избор е Бриана.

— Кога ще тръгнете?

— След два дни.

— Бързо действаш — отбеляза Роуган. — Ще успееш ли да склониш Бриана?

— Ще ми е нужен доста чар. Напоследък го събирам, за да ми стигне.

— Е, ако успееш, дръж ме в течение. Ще видя какво мога да направя оттук. А ако са ти нужни допълнително муниции, можеш да споменеш, че няколко от произведенията на Маги са изложени в „Уърлдуайд“ в Ню Йорк.

Дочу се женски смях. Гостенките излязоха навън, наобиколили Маги, която държеше Лиам на ръце. Последваха представяния, поздравя, последни гукания към бебето, преди посетителките да потеглят с велосипедите си.

— Дай да го подържа. — Грей протегна ръце и взе Лиам. Приятно му беше, когато бебето се взираше в него със сериозните си

сини очи. — Ей, още ли не си проговорил? Роуган, мисля, че е време да откъснем хлапето от жените и да го заведем в кръчмата, да се почерпим с халба бира.

— Той вече си получи халбата за вечерта — обади се Маги. — С майчино мляко.

Грей погъделичка бебето по вратлето.

— Защо е облечен в рокличка? Тези жени ще те превърнат във фльорца, мой човек.

— Не е рокля. — Бриана се наведе, за да целуне Лиам по главичката. — Камизолка е. Скоро ще сложи панталони. Роуган трябва само да стоплиш яденето, което донесох, когато стане време за вечеря. — Тя погледна какво е направил в градината. — Плевелите не се късат, а се изкореняват.

Той се усмихна и я целуна.

— Тъй вярно!

Тя го отблъсна шеговито и се засмя.

— Тръгвам. Грей, върни бебето. На семейство Суини им се събраха доста гости за един ден. Да не забравиш да си сложиш краката на високо.

Последната реплика бе отправена към Маги.

— Няма. Да се погрижиш и тя да стори същото — посъветва тя Грей. — От дни върти две къщи.

Той хвана Бриана за ръка.

— Мога да те отнеса.

— Не говори глупости. Грижете се. — Тя не издърпа ръката си от тази на Грей, когато тръгнаха да си вървят. — Толкова е пораснал вече — отбеляза тихо. — И вече се усмихва. Чудил ли си се какво минава през главата на бебето, когато се вира в теб?

— Предполагам, че се чуди дали този живот ще е по-различен от предишния.

Тя изненадано извърна глава.

— Вярваш ли в това? Наистина?

— Разбира се. Едно-единствено съществуване никога не ми се е струвало правдоподобно. Не е възможно човек да направи всичко както трябва само от един опит. А когато си на място като това, непрекъснато долавяш ехото на стари духове.

— Понякога имам чувството, че и друг път съм вървяла по тези места. — Тя вдигна ръка и гальовно докосна червените цветове на обичките край пътя. — Точно тук, но в друго време и в друга кожа.

— Разкажи ми история.

— Въздухът е спокоен, тих. Пътят е само пътечка, но добре отъпкана. Надушвам торфа, който гори в огнищата. Уморена съм, но се чувствам добре, защото се прибирам вкъщи, а там някой ме чака. Някой ме чака. Понякога имам чувството, че ще го видя застанал пред мен да ми маха за поздрав.

Спря и поклати глава.

— Това са глупости. Въображение.

— Не е задължително. — Той се наведе, откъсна едно диво цвете от страни на пътя и ѝ го подаде. — Първия ден, когато минах оттук, не можех да се нагледам на всичко. И не само защото мястото бе ново за мен. Имах чувството, че си спомням нещо.

Импулсивно се обърна, взе я в обятията си и я целуна.

Както и сега, даде си сметка той. От време на време, когато я държеше в прегръдките си, когато устните му бяха върху нейните, като че ли някъде между съзнанието и подсъзнанието съществуваше някакъв образ.

Сякаш бе спомен.

Той пропъди усещането. Време бе, реши, да започне да я очарова, за да замине с него.

— Роуган каза, че ще отскочи до Дъблин за няколко дни. Ще вземе Маги и Лиам.

— О! — Разочарованието се изписа на лицето ѝ, преди да успее да се овладее. — Е, те си имат свой живот и там. Все забравям, когато са тук.

— Ще ти липсват.

— Определено.

— Аз самият трябва да замина за кратко.

— Да заминеш? — Този път се наложи да се пребори с обзелата я паника. — Къде ще ходиш?

— В Ню Йорк. Премиерата, нали помниш?

— Да, на филма ти. — Тя успя да се усмихне. — Сигурно ще е вълнуващо за теб.

— Би могло да бъде, ако дойдеш с мен.

— Да дойда с теб? — Спря по средата на пътя и го загледа учудено. — В Ню Йорк?

— За два дни. Или за три-четири. — Взе я в прегръдките си и я завъртя в импровизиран валс. — Може да отседнем в хотел „Плаза“ като Елоиз.

— Елоиз? Коя е...

— Няма значение. По-късно ще ти обясня. Ще летим с „Конкорд“. Ще пристигнем, преди да се усетиш. Ще посетим клона на „Уърлдуайд“ — добави като допълнителна примамка. — Ще се държим като истински туристи, ще се храним в ресторанти със смешно надути цени. Ще обогатиш колекцията си с още няколко менюта.

— Няма да мога. — Главата ѝ се въртеше и това нямаше нищо общо с бързия танц. — Пансионът...

— Госпожа О'Мейли ме увери, че няма нищо против да го върти.

— Да го върти?

— Да помогне — уточни той. — Искам да дойдеш с мен, Бриана. Филмът е важен за мен, но няма да се радвам истински, ако теб те няма. Събитието е значимо за мен и не искам да бъде изпълнено само като задължение.

— Но Ню Йорк...

— Ей го къде е. Мърфи с радост ще гледа Кон, госпожа О'Мейли ще се справи с пансиона.

— Ти вече си разговарял с тях!

Тя се опита да спре танца, но Грей не ѝ позволи.

— Разбира се. Знаех, че няма да тръгнеш преди всичко да е уредено.

— Не бих могла. А и няма...

— Направи го заради мен, Бриана. — Решително извади най-доброто си оръжие — доверието. — Имам нужда от теб.

Тя въздъхна бавно.

— Грейсън.

— Това за „да“ ли да го приема?

— Трябва да съм полудяла. — Тя се разсмя. — Ще дойда.

Два дни по-късно Бриана се озова на борда на „Конкорд“ и прелиташе над Атлантическия океан. Сърцето ѝ бе в гърлото. Беше се

качило там в момента, когато затвори куфара. Отиваше в Ню Йорк. Остави работата си в ръцете на други. Няма две мнения — способни ръце, но все пак чужди.

Бе се съгласила да отпътува за чужда страна, да прекоси океана с мъж, който дори не ѝ е роднина, със самолет далеч по-малък, отколкото си представяше.

Наистина трябва да е полудяла.

— Притеснена ли си?

Взе ръката ѝ и я приближи до устните си.

— Грей, изобщо не биваше да тръгвам. Не знам кой дявол ме накара.

Разбира се, знаеше: той. Този мъж я бе завладял изцяло.

— Реакцията на майка ти ли те притеснява?

Раздялата бе отвратителна: тежки думи, обвинения и мрачни предсказания. Бриана разтърси глава. Бе решила да не обръща внимание на Маив по въпроса за Грей и тяхната връзка.

— Просто си опаковах багажа и тръгнах — промърмори тя.

— Не бе чак толкова просто — засмя се той. — Състави поне половин дузина списъци, сготви достатъчно ядене за месец напред и го сложи във фризера, изчисти пансиона от тавана до мазето... — Спря, защото тя не изглеждаше само притеснена, изглеждаше направо ужасена. — Скъпа, отпусни се. Няма от какво да се боиш. Ню Йорк не е и наполовина толкова лош, колкото го описват.

Не Ню Йорк я ужасяваше. Бриана извърна глава и зарови лице в рамото му. Ужасена бе от Грей. За нея бе ясно, че няма друг на света, заради когото би направила подобно нещо, като изключим семейството ѝ. Тя си даваше сметка, че е станал важна част от живота ѝ, сякаш ѝ е кръвен роднина.

— Я ми разкажи отново за Елоиз.

Задържа ръката ѝ в своята, за да я успокои.

— Тя е малко момиченце, което живее в хотел „Плаза“ с гувърнантката си, кучето Уени и костенурката Скипърди...

Бриана се усмихна, затвори очи и се заслуша в приказката.

На летището ги чакаше лимузина. Благодарение на Роуган и Маги, Бриана и преди се бе возила в лимузина. На плюшената задна

седалка завари прекрасен букет от три дюзини бели рози и изстудена бутилка шампанско „Дом Периньон“.

— Грейсън — едва пророни тя и зарови лице в розите.

— От теб единствено се иска да се забавляваш. — Той отвори шампанското и почака пенливата течност да стигне ръба. — А аз, твоят мил домакин, ще ти покажа всичко, което има да се види в Голямата ябълка.

— Защо наричат града така?

— Нямам представа. — Подаде ѝ чаша шампанско и я чукна със своята. — Ти си най-красивата жена, която познавам.

Тя се изчерви, засуети и прокара ръка по поразрошената си от пътуването коса.

— Надявам се, че изглеждам добре.

— Не. Най-добре изглеждаш с престилката си. — Когато тя се засмя, той се наведе и леко я ухапа по ухото. — Дори се чудех дали някога ще я облечеш за мен.

— Че нали всеки ден я нося?

— Тъхъ. Имах предвид единствено престилката.

Руменината заля страните ѝ и тя бързо погледна към гърба на шофьора зад разделителното стъкло.

— Грей...

— Добре, по-късно ще се занимаем с похотливите ми фантазии. Какво искаш да направим като начало?

— Аз... — Все още бе зашеметена от идеята да е в кухнята си единствено по престилката.

— Ще отидем да пазаруваме — реши той. — След това се връщаме, ще проведе два телефонни разговора и се хвърляме в леглото.

— Трябва да купя подаръци. Непременно искам да отидем в най-големия магазин за играчки.

— „Ф. А. О. Шварц“.

— Да. Там ще намеря нещо чудесно за Лиам, нали?

— Определено. Но си мисля за магазина на ъгъла на Пето авеню и Четиридесет и седма улица.

— Какво има там?

— Ще ти покажа.

Не я остави да разгледа тържествената фасада на хотела, огромното фоайе с червения килим и ослепителни полилеи, елегантните униформи на служителите, великолепно подредените цветя и чудесните малки витрини със скъпи бижута.

С асансьора се изкачиха най-горе и тя пристъпи в апартамента, разположен толкова високо, че се виждаше целият Сентръл Парк. Докато се освежаваше от пътуването, той нетърпеливо чакаше да ѝ покаже града.

— Хайде да повървим. Пеша най-добре се вижда Ню Йорк. — Взе чантата, праметна каишката през главата ѝ, така че тя увисна пред гърдите ѝ. — Носи я така и постави ръката си на нея. Удобни ли са ти обувките?

— Да.

— Значи сме готови.

Все още се опитваше да си поеме дъх, когато той я повлече навън.

— Градът е великолепен през пролетта — обясни той, поемайки по Пето авеню.

— Толкова много хора.

Видя как някаква жена бърза пред тях. Краката ѝ се мяркаха под копринената дреха. Друга — с размъкнати дрехи от червена кожа идваше насреща. На лявото си ухо носеше три обици.

— Ти обичаш хора.

Загледа се в човека, който вървеше до тях и нещо нареждаше по мобифона.

— Така е.

Грей я дръпна от пътя на забързан велосипедист.

— И аз — от време на време.

Показваше ѝ отделни неща, обеща да ѝ остави колкото време иска за магазина за играчки, наслаждаваше се как онемява пред витрини или хора, които срещаха.

— Веднъж ходих в Париж — сподели тя, усмихвайки се, като видя уличен продавач бързо да приготвя хотдог, — за да присъствам на изложбата на Маги там. Тогава си мислех, че не може да има по-оживено място. — Засмя се и стисна ръката му. — А сега виж къде попаднах.

Много ѝ харесваше. Постоянният и почти оглушителен шум на уличното движение, луксозните стоки по витрините, хората — погълнати от мислите си и забързани, и небостъргачите, които превръщаха улиците в нещо като дъно на каньон.

— Стигнахме.

Бриана погледна към сградата на ъгъла; по всички витрини се виждаха бижута и скъпоценни камъни.

— Какво е това?

— Базар, скъпа. — Щастлив, че са заедно, той отвори със замах вратата. — Истински карнавал.

В помещението се чуваха стотици гласове. Купувачи се блъскаха край щандовете, надничаха към изложената стока. Тя зърна множество диамантени пръстени, които проблясваха под стъклото; имаше и камъчета с цветовете на дъгата и навсякъде съблазнителният блясък на злато.

— Боже, какво място!

Беше ѝ приятно да се разхожда с Грей. Пазаренето между продавачи и купувачи за цената на една или друга огърлица с рубини или пръстен със сапфир бе нещо невероятно. Ще има да разказва, когато се върне в Клар!

Спряха се до един щанд; тя се засмя.

— Съмнявам се, че ще купя подаръците оттук.

— Аз ще ги купя. Според мен перлите са най-подходящи. — Направи знак на продавачката да не започва с хвалби за стоката и сам я разгледа. — Да, най-подходящи са перлите.

— Подарък ли ще купуваш?

— Да. Този. — Сега вече извика продавачката. Имаше представа какво търси и трите реда млечни перли напълно отговаряха.

Изслуша с половин ухо излиянията на продавачката за красотата и стойността на огърлицата. Класическа, определи я тя: семпла и елегантна. Истинска находка и, разбира се, на извънредно изгодна цена.

Грей взе огърлицата, прецени тежестта ѝ, вгледа се в перлите.

— Как ти се струва, Бриана?

— Невероятна е.

— Наистина — потвърди продавачката, която предусещаше продажба без пазарлък. — Няма да намерите втора като нея и то на

такава цена. Толкова е класическа, че може да се носи почти на всичко; на вечерна рокля, през деня, с кашмирен жакет, копринена блуза, семпла черна рокля.

— Черно няма да й отива — определи той, като погледна Бриана. — По-скоро тъмносиньо, пастелни тонове и тревистозелено.

Стомахът на младата жена се стегна, когато и продавачката подхвана темата.

— Така е. При нейния тен най-добре е бижутото да е дискретно. Не всяка жена може да си позволи това. Опитайте. Ще видите как хубаво лягат.

— Грей, моля те. — Тя отстъпи назад и се сблъска с друг купувач. — Не бива да правиш това. Безразсъдно е.

— Скъпа — прекъсна я продавачката, — когато мъж е решил да ви подари такава огърлица, е безразсъдно да се противите. При четиридесет процента отстъпка при това.

— О, мисля, че можете да ми предложите по-изгодна цена — подметна Грей непринудено. Не ставаше въпрос за парите. Дори не бе погледнал към миниатюрния етикет, залепен за закопчалката. Правеше го заради спора. — Дай да видим как ти стоят.

Бриана стоеше с пълни с отчаяние очи, докато той закопчаваше бижутото. Стоеше великолепно дори върху обикновената й памучна блузка.

— Не можеш да ми купиш подобно нещо.

Независимо от огромното си желание, тя се въздържа да докосне перлите.

— Разбира се, че мога. — Наведе се и непринудено я целуна. — Остави ме да се забавлявам. — Изправи се и я заоглежда с присвити очи. — Май е точно това, което търсех. — Отново погледна към продавачката: — Каква допълнителна отстъпка можете да направите?

— О, аз и така почти без пари ви я давам. Перлите са подбрани еднакви по размер, нали виждате.

— Ъхъ. — Той обърна огледалото към Бриана. — Виж и ти. Поживей с тях една минута. Бих искал да видя онази диамантена игла — помоли той продавачката.

— Хубава е. Имате вярно око. — Тя внимателно я положи на щанда върху парче черно кадифе. — Двадесет и четири шлайфани камъка. Превъзходно качество.

— Хубава е. Бри, мислиш ли, че Маги ще я хареса? Като подарък за току-що станала майка.

— О! — Трудно ѝ бе да задържи устата си затворена. Първо — гледката на самата нея с перли около врата в огледалото, след това фактът, че Грей се готвеше да купи диаманти за сестра ѝ. — Много ще ѝ хареса. Толкова е хубава. Но ти не...

— Каква отстъпка ще ми направите, ако взема и двете?

— Ами... — Продавачката се замисли за миг. След това, сякаш изпитваше огромна болка, извади калкулатор и започна да пресмята. На лист хартия написа сума, която накара сърцето на Бриана да замре.

— Грей, моля те...

Той ѝ направи знак да замълчи.

— Очаквам по-добро предложение.

— Ще ме довършите.

— Все пак вижте дали не може.

Тя замърмори за размера на печалбата, за качеството на стоката, но продължи да изчислява. Накрая драматично постави ръка на сърцето си.

— Повече от това не мога да смъкна.

Младият мъж ѝ намигна и извади портфейла си.

— Опакувайте ги и ги изпратете в хотел „Плаза“.

— Грей, недей...

— Извинявай. — Разкопча перлената огърлица от врата ѝ и небрежно я подаде на щастливата продавачка. — До довечера ще ги имаш.

— Знаеш много добре, че не това имах предвид.

— Имате прекрасен акцент, скъпа — обади се продавачката. — От Ирландия ли сте?

— Да. Разбирате ли...

— Това е първото ѝ пътуване до Щатите. Искам да има нещо специално, с което да го запомни. — Той взе ръката на Бриана и целуна пръстите ѝ по такъв начин, че накара дори циничното сърце на продавачката да въздъхне. — Много го искам.

— Не е нужно да ми купуваш разни неща.

— Това е част от прелестта. А ти никога не би поискала нещо.

— И от коя точно част на Ирландия сте, скъпа?

— Графство Клар — пророни Бриана, добре съзнавайки, че и този път бе загубила битката. — Това е на запад.

— Сигурна съм, че е прекрасно. А къде ще ходите... — Продавачката бе взела кредитната карта на Грей и като прочете името, възкликна: — Грейсън Тейн! Господи! Чела съм всичките ви книги. Аз съм ви най-запалената почитателка. Само като разкажа на мъжа си! И той е голям ваш почитател. Следващата седмица ще гледаме филма ви. Едва ще дочакаме. Ще ми дадете ли автограф? Съпругът ми, Милт, няма да ми повярва.

— Разбира се. — Той взе тефтерчето, което тя му подаде. — Марша ли се казвате? — попита, като посочи картичката, изложена на витрината.

— Да. В Ню Йорк ли живеете? Не пише на гърба на книгите ви.

— Не. — Усмихна ѝ се, за да я обезоръжи и да престане да му задава още въпроси.

— „На Марша — зачете тя, — бижу сред бижутата. С благодарност, Грейсън Тейн.“ — Погледна го с лъчезарна усмивка, но не забрави да му поднесе разписката за подпис. — Заповядайте винаги когато търсите нещо по-специално. И не се безпокойте, господин Тейн. Ще наредя веднага да отнесат покупките в хотела. Радвайте се на огърлицата си, скъпа, и на Ню Йорк.

— Благодаря ви, Марша. Поздравете Милт. — Доволен от себе си, той се обърна към Бриана: — Искаш ли да поразгледаш още?

Онемяла, тя само поклати глава.

— Защо го направи? — успя да попита, когато отново бяха на улицата. — Защо го правиш невъзможно да кажа „не“, когато искам да кажа точно „не“?

— Направих го с радост — отвърна ѝ небрежно. — Гладна ли си? Хайде да изядем по един хотдог.

— Грей — прекъсна го тя и го погледна сериозно, — това е най-хубавото нещо, което съм притежавала. След теб, разбира се.

— Радвам се. — Хвана я за ръка и я поведе към следващия ъгъл, като изчисли, че я е умилостивил достатъчно, за да му позволи да ѝ купи роклята, която бе избрал за премиерата.

Опита се да спори. Загуби. За да поизглади нещата, Грей отстъпи, когато тя настоя да заплати за дреболиите, които щеше да отнесе в Ирландия. Забавляваше се, докато ѝ помагаше да превърне лирите в долари. Смая се, като видя, че тя се интересуваше повече от магазина за играчки, отколкото от всички бижутерии и магазини за дрехи, които разгледаха. Най-много го впечатли обаче как тя се захласна в магазина за кухненско обзавеждане.

Прехласнат по нея той отнесе кутиите и торбите в хотела и успя да я съблазни да остане при него в леглото, където прекараха известно време в сладостно любене.

Вечеряха и пиха вино в скъп ресторант, а после, обзет от романтично настроение, я заведе на танци, където не по-малко от нея се наслади на забавлението.

По-късно отново я люби, а когато тя заспа изтощена до него, той остана буден.

Дълго не можеше да заспи — усещаше аромата на розите, които ѝ подари, галеше копринените ѝ коси и слушаше равното ѝ дишане.

Едва на зазоряване започна да се унася, но продължи да си припомня в колко много хотели бе спал сам. Колко сутрини се бе събуждал сам и само хората, които създаваше в главата си като герои на романите му, му правеха компания.

Мина му през ума, че предпочита да е така. Винаги го бе предпочитал. Но сега, когато тя лежеше сгушена до него, не успяваше напълно да възстанови усещането за наслада, което му носеше самотата.

Сигурно отново щеше да го изпита, щом връзката им приключи. Заспивайки, си напомни да не мисли за утрешния ден и още по-малко — за вчерашния.

Той живееше в днешния ден. А днешният ден бе почти идеален.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

До следващия следобед Бриана продължаваше да е достатъчно зашеметена от Ню Йорк, за да се опитва да гледа едва ли не навсякъде едновременно. Не я интересуваше, че се държи като турист; правеше снимки с фотоапарата си, вдигаше глава нагоре, докато вратът ѝ се извиваше под невероятен ъгъл, опитваше се да зърне върха на високите сгради. Ако възкликваше от време на време — какво от това. Ню Йорк бе шумен и сякаш нарочно изграден да потресе сетивата.

В апартамента в хотела изучаваше внимателно туристическите справочници, правеше списъци какво трябва да види и старателно ги отмяташе, след като ги посетеше.

Сега ѝ предстоеше да присъства на делови обяд с издателката, която бе и литературната агентка на Грей.

— Арлийн е страхотна — уверяваше я, докато ѝ помагаше да пресекат. — Ще ти допадне.

— Но този обяд... — Тя забави крачка, но той не ѝ позволи да изостане, както би предпочела. — Все пак срещата е делова. По-добре да те изчакам някъде или да се присъединя към вас, след като приключите. Бих могла да отида до „Сейнт Патрик“ и...

— Обещах да те заведа до „Сейнт Патрик“ следобед.

И щеше да го направи, бе сигурна. С готовност я водеше къде ли не. Навсякъде. Сутринта вече се бе изкачила на върха на Емпайър Стейт Билдинг. Беше се возила с метрото, закусиха в кулинарен магазин. Всичко, което бе видяла, се въртеше пред очите ѝ като разноцветните стъклъца от калейдоскоп.

А той ѝ обещаваше още.

Но перспективата да обядва с литературна агентка от Ню Йорк — очевидно всяваща страх жена, я плашеше. Щеше да намери начин твърдо да откаже или дори да измисли, че има главоболие и е преуморена, ако Грей очевидно не държеше толкова на срещата.

Видя как небрежно натика банкнота в калаената чашка на заспал до стената на сградата просяк. Никога не ги подминаваше, без да им

остави нещо. Каквото и да пишеше с ръкописни букви на табелката — че е бездомен, безработен, ветеран от Виетнам — всеки удостояваше с вниманието си и с част от съдържанието на портфейла си.

На всичко обръщаше внимание. Нищо не пропускаше и всичко забелязваше. И тези дребни жестове на внимание към непознати окаяници, които други хора се правеха, че не забелязват, бяха неразделна част от характера му.

— Ей, друже. Трябва ли ти часовник? Имам няколко хубави. Само двайсет долара. — Слаб негър отвори куфарчето, за да покаже стоката си с етикети на „Гучи“ и „Картие“. — Имам един страхотен за дамата.

За изненада на Бриана Грей се спря.

— Тъй ли? Да не е фалшив?

— Хей — мъжът се ухили, — не ми ли вярваш? Показват времето, друже, точно като онези, за които заплащаш хиляда долара на Пето авеню.

— Дай да видя. — Избра един, а Бриана не спря да си хапе устната. Мъжът ѝ изглеждаше опасен — не спираше да върти очи наляво-надясно. — Преследват ли те много на този ъгъл?

— Не особено. Имам си уговорка. Този доста го бива, качествен е, хубав и струва само двайсет долара.

Грей разтърси часовника и го поднесе към ухото си.

— Добре.

Подаде двайсетачка на мъжа.

— Двама полицаи се отправят насам — предупреди той и взе ръката на Бриана.

Когато тя се извърна, от мъжа нямаше и следа.

— Часовниците откраднати ли са? — попита ужасена.

— Вероятно не. Ето. — Той закопча часовника на китката ѝ. — Може да работи един ден... или цяла година. Никога не знаеш.

— Тогава защо го купи?

— Че нали и този нещастник трябва да си изкарва хляба. Ресторантът е ей там.

Това я накара да престане с въпросите си и нервно да започне да оправя сакото на костюма. Чувстваше се неловко и глупаво с торбичката си с надпис „Обичам Ню Йорк“, в която бяха сувенирите ѝ от Емпайър Стейт Билдинг.

„Глупости — окуражаваше се тя, — непрекъснато се срещаш с нови хора, обичаш да се срещаш с хора.“ Проблемът е, реши тя, докато Грей я насочваше към „Четири сезона“, че този път това бяха негови хора.

Опита да не се оглежда, докато се изкачваха по стълбите.

— О, господин Тейн — посрещна ги салонният управител сърдечно, — отдавна не сте идвали. Госпожа Уинстън вече пристигна.

Прекошиха салона с дългия лъскав бар, зад постланите с ленени покривки маси вече се бяха настанили хора. Някаква жена стана, щом зърна Грей.

Първоначално Бриана забеляза прекрасния червен костюм, проблясването на злато на ревера и на ушите. След това късата руса коса и широката усмивка, преди жената да попадне в сърдечната прегръдка на Грей.

— Радвам се да те видя, красавице.

— Любимият ми околосветски пътешественик — изрече тя с дрезгав глас.

Арлийн Уинстън бе дребна, едва ли по-висока от метър и петдесет, със спортна фигура благодарение на трите пъти седмично прекарани в гимнастическия салон. Грей бе споменал, че е баба, но по лицето ѝ почти не се забелязваха бръчки, а светлокафявите очи бяха пронизателни и контрастираха с мекия овал и изящните черти. Едната ѝ ръка бе все още около кръста на Грей. Другата подаде на Бриана.

— Значи вие сте Бриана? Добре дошли в Ню Йорк. Забавлява ли ви нашето момче?

— Да. Градът е чудесен. Приятно ми е да се запознаем, госпожо Уинстън.

— Арлийн. — Тя задържа ръката ѝ за миг и я потупа.

Колкото и приятелски да бе жестът, Бриана не пропусна, че макар и набързо, тя е основно преценена.

Грей наблюдаваше сцената усмихнат.

— Не е ли прекрасна?

— Определено. Хайде да сядаме. Надявам се да не възразите, поръчах шампанско. Нещо като малко празненство.

— С англичаните ли се договори? — осведоми се Грей, докато се настаняваха.

— Точно така. — Тя се усмихна, докато пълнеха чашите им с минералната вода, поставена вече на масата. — Сега ли искаш да приключим деловата част или след като обядваме?

— Хайде сега.

Арлийн направи знак на сервитьора, че ще им е нужен по-късно, взе куфарчето с документите и извади папка с факсове.

— Ето английският договор.

— Каква жена! — възхити се Грей и ѝ намигна.

— И другите предложения от чужбина са тук. Започнах преговори и с хората от киното. — Тя го остави да се запознае със съдържанието на документите и се обърна към Бриана: — Грей казва, че си изключителна готвачка.

— По-скоро той обича да яде.

— Така си е. Отлично се справяш с пансиона си, както чувам „Блакторн“ се казва, нали?

— Да, „Блакторн“. Не е кой знае колко голям.

— Уютен, предполагам. — Арлийн я изучаваше. — И тих.

— Много тих. Хората идват в западната част на страната заради природата.

— За която съм чувала, че е прекрасна. Не съм посещавала още Ирландия, но Грей запали любопитството ми. Колко хора наведнъж можеш да приемеш?

— Разполагам с четири стаи за гости, така че зависи колко са големи семействата. Осем души се чувстват съвсем удобно, но понякога се събират и по дванадесет с децата.

— И ти готвиш за всичките и сама поддържаш пансиона?

— То е нещо като да се грижиш за голямо семейство — обясни младата жена. — Повечето хора преспиват една-две нощи и си заминават.

Арлийн непринудено поведе разговор с Бриана, преценяваше всяка нейна дума, оценка. Явно за нея Грей бе много повече от наемодател, много повече. Жената бе интересна: сдържана, малко притеснена, очевидно умееше да се справя с работата си, определи тя, докато потропваше с идеално поддържаната си ръка по масата и продължаваше да разпитва Бриана.

Спретнатата, добре възпитана и... Забеляза как погледът на Бриана се отклонява и за миг спира върху Грей. Да, видя онова, което я

интересуваше.

Младата жена отново насочи очи към нея, забеляза леко вдигнатите ѝ вежди и се постара да не се изчерви.

— Грейсън ми каза, че имате внуци.

— Имам. И след чаша шампанско най-вероятно ще извадя всичките им снимки.

— С удоволствие ще ги разгледам. Наистина. Сестра ми току-що роди. — В гласа и в очите ѝ се появи нежност. — И аз нося снимки.

— Арлийн — обади се Грей, вдигнал поглед от листата, — ти си царица.

— Не го забравяй. — Тя му подаде писалка и направи знак да донесат менютата и листа с вината. — Подпиши договорите, Грей и да празнуваме.

Бриана си помисли, че откакто се запозна с Грей, е пила повече шампанско, отколкото през целия си живот. Докато отпиваше от виното, изучаваше менюто и се стараше да не трепне от цените.

— Днес късно следобед ще се срещнем с Розали — обясняваше той, като говореше за насрочената с редакторката си среща, — след това е премиерата. Ще дойдеш, нали?

— За нищо на света няма да я пропусна — увери го Арлийн. — Аз ще взема пиле — добави тя и подаде менюто на сервитъора. — Е — продължи тя, след като и останалите поръчаха, — кажи как напредваш с книгата?

— Добре върви. Никога не ми се е случвало така да се подреждат нещата. Почти съм готов с първата чернова.

— Вече?

— То просто се лее само. — Погледът му се спря на Бриана. — Като магия. Може да е от мястото. Ирландия е вълшебна.

— Доста усилено работи — вметна Бриана. — Понякога с дни не напуска стаята. И не бива да го безпокоиш в такъв момент. Ще се нахвърли като териер.

— А ти отвръщаш ли му със същото? — полюбопитства Арлийн.

— Обикновено не — усмихна се тя, а Грей покри ръката ѝ със своята. — Свикнала съм на подобно поведение от сестра си.

— О, художничката! Значи имаш опит с творческите темпераменти.

— Може и така да се каже — засмя се младата жена. — Хората на изкуството са по-различни. Грей например държи измисления си свят настрана от истинския живот.

— Не е ли прелестна?

— Прав си — съгласи се добродушно Арлийн.

Беше търпелива жена и затова изчака да приключат с обяда, преди да предприеме следващата стъпка.

— Ще вземеш ли десерт, Бриана?

— Нищо повече не бих могла да сложа в уста, благодаря.

— Грей вероятно ще вземе. Нищо не му се лепи — отбеляза тя и поклати глава. — Поръчай си нещо греховно, Грей. Ние с Бриана ей сега ще се върнем. Ще отидем до дамската стая, да си поговорим за теб насаме.

Тя стана и младата жена нямаше друг избор, освен да я последва. Хвърли объркан поглед към Грей, докато се отдалечаваха.

Помещението бе не по-малко лъскаво от салона. По полицата бяха наредени шишенца с парфюми, лосиони, дори гримове. Арлийн се настани пред огледалото, кръстоса крака и направи знак на Бриана да седне до нея.

— Развълнувана ли си за премиерата довечера?

— Да. Това е важен момент за него, нали? Знам, че и друг път са правили филми по негови романи. Дори гледах един, но книгата ми хареса повече.

— Почти винаги е така — засмя се Арлийн. — Искам да ти кажа, че досега той никога не е водил жена със себе си, когато е идвал на среща с мен.

— Аз... — Не знаеше какво да й отговори.

— Намирам го за много показателно. Нашите отношения не са само делови, Бриана.

— Знам. Той много те цени. Говори сякаш сте семейство.

— Аз наистина съм семейство за него или поне толкова, колкото той ми разрешава да бъда. Когато ми съобщи, че ще те доведе в Ню Йорк, доста се изненадах. — Отвори пудриерата си и започна да нанася пудра под очите. — Казах си, че някаква ирландска фуста е спипала моето момче.

Бриана зяпна, а очите ѝ станаха ледени. Арлийн обаче ѝ направи знак да мълчи.

— Реакцията на майка, вечно готова да защитава. Но това моментално се промени, след като те видях. Прости ми.

— Разбира се — едва изрече Бриана.

— Ето че ми се ядоса, а и така е редно. Обожавам Грей от десет години, тревожа се за него, тормозя го, утешавам го. Все се надявах да намери някоя жена, на която да държи, жена, която ще го направи щастлив. Защото той не е щастлив. — Затвори пудриерата и по навик извади червилото. — О, вероятно е най-приспособимият човек, когото познавам, но сърцето му не познава истинското щастие.

— Знам. Толкова е самотен.

— Беше. Не виждаш ли как те гледа? Сякаш не е на себе си. Това щеше да ме тревожи, ако не бях видяла и ти как го гледаш.

— Обичам го — чу се да произнася.

— О, скъпа, това се вижда. — Тя я хвана за ръката. — Той разказвал ли ти е за себе си?

— Много малко. Държи се така, сякаш няма минало.

Арлийн сви устни и добави:

— Той не споделя. Аз съм с него доста отдавна и толкова близка, колкото той допуска, и почти нищо не знам за него. Веднъж, след като за пръв път продаде книга в милионен тираж, се понапи и ми разказа повече, отколкото възнамеряваше. — Поклати глава. — Не е редно да ти го казвам. То е нещо като изповед пред свещеник... Нали ме разбираш?

— Да.

— Но мога да ти кажа, че детството му е било ужасно, а животът — труден. Независимо от това или точно заради това той е добър и щедър мъж.

— Знам. Понякога е прекалено щедър. Как да го възпра да не ми купува разни неща?

— Не го възпирай. Защото му е нужно да го прави. Парите нямат значение за Грей. За него е важно какво олицетворяват, той гледа на тях като на нещо, което да му служи. И съм на път да ти дам съвет, който не ми искаш, а именно — не се предавай и продължавай да си все така търпелива. Единственият дом за Грей, е работата му. Той се старая да го направи да е така. Чудя се дали вече си е дал сметка, че ти му изграждаш дом в Ирландия?

— Не. — Бриана малко се поуспокои и се усмихна. — Не му е ясно. То и на мен не ми бе ясно допреди малко. И все пак романът му е почти към края.

— Но ти не си. А от сега нататък имаш и мен на твоя страна, ако се нуждаеш от това.

Часове по-късно, когато Грей ѝ помагаше да вдигне ципа на роклята, Бриана се замисли върху думите на Арлийн. Това бе жест на любовник, мина ѝ през ума, когато той се наведе и я целуна по врата, жест на съпруг.

Тя му се усмихна в огледалото.

— Изглеждаш чудесно, Грейсън.

Наистина беше така; облечен в черен костюм, с папионка, с онази небрежна елегантност, която вечно свързваше с филмовите и музикалните звезди.

— Кой ще ме погледне мен, когато ти си наоколо?

— Всичките жени.

— Това поне е утешително. — Закопча перлената ѝ огърлица. — Почти идеално — прецени той, като я обърна с лице към себе си.

Тъмносинята рокля отиваше на бледия ѝ тен. Деколтетото бе дълбоко изрязано, като оголваше раменете. Беше си вдигнала косите, така че той можеше да си играе с кичурите, които се измъкваха от фибите и я гъделичкаха около ушите и по врата.

Засмя се, когато той бавно я завъртя.

— Преди казваше, че съм идеална.

— Така беше.

Измъкна кутийка от джоба си и вдигна капачето. Вътре имаше още перли и два сияйни капковидни диаманта.

— Грей...

— Шшшт... — Сложи обиците на ушите ѝ. — Сега вече си идеална.

— Откъде ги взе?

— Харесах ги, докато купувахме огърлицата. Марша бе очарована, когато ѝ се обадох и поисках да прати и тях.

— Не се и съмнявам. — Безпомощна да стори каквото и да било, тя вдигна ръка и докосна едната обича. Истина беше, знаеше, и въпреки всичко не можеше да повярва: Бриана Конканън, отседнала в луксозен хотел в Ню Йорк, с перли и диаманти, а мъжът, когото обича,

й се усмихва. — Явно е безсмислено да ти казвам, че не биваше да го правиш?

— Абсолютно безсмислено. По-добре кажи „благодаря“.

— Благодаря. — Прие подаръка и допря буза до неговата. — Това е твоята вечер, Грейсън, а ме караш да се чувствам като принцеса.

— Представи си колко издокарани ще изглеждаме, ако някой от фотографите си даде труда да ни обърне внимание.

— Да си даде труда? — Тя едва успя да си вземе чантата, преди той да я повлече към вратата. — Но това е твоят филм. Ти си го написал.

— Аз съм написал романа.

— Това казвам и аз.

— Не. — Прегърна я през раменете, докато тръгваха към асансьора. Може и да приличаше на изключително елегантна непозната, помисли си той, но все още ухаеше на Бриана. Нежно, меко и сладко. — Ти казваш, че филмът е мой. Не е така. Той е дело на режисьора, на продуцента, на актьорите. Дори на сценариста. — Вратите се отвориха, въведе я вътре и натисна копчето за фойето. — Авторът на романа е някъде към края на списъка, скъпа.

— Не е редно. Историята е твоя. Ти си създал героите.

— Всичко е в минало време. — Той й се усмихна. Тя се възмущаваше заради него и това го трогваше. — Аз съм продал правата, така че каквото и да са направили — хубаво или лошо — няма да ме чуеш да се оплаквам. А и надписът „Филмът е по романа на...“ определено няма да се задържи дълго на екрана.

— А трябва. Те нищо нямаше да имат, ако не беше ти.

— Напълно си права.

Погледна го изпитателно, когато стъпиха във фойето.

— Подиграваш ми се.

— Не. Възхищавам ти се. — Целуна я, за да й докаже чистосърдечността си и я поведе навън, където ги чакаше лимузината. — Номерът да оцелееш, след като си продал нещо на Холивуд, е да не го приемаш прекалено навътре.

— Не можеше ли ти да напишеш сценария?

— Приличам ли ти на мазохист? — Почти потрепери при тази мисъл. — Благодаря, но да работя с редактор е най-много, което съм готов да приема при писането. — Той се настани удобно на седалката и

колата потегли. — Плащат ми добре, името ми се появява на екрана за няколко секунди и ако филмът стане хит — а предварителните мнения са, че е — увеличавам тиража на романите си.

— Не си ли готов да се бориш?

— Не и за това.

Снимаха ги в момента, в който слязоха пред кинотеатъра. Бриана примигна от светкавиците изненадана и доста смутена. Беше я подготвил, че едва ли някой ще му обърне внимание, а му поднесоха микрофон само след като направиха две крачки. Грей с лекота отговаряше на зададените му въпроси и със същата лекота избягваше отговора, когато не искаше. През цялото време здраво държеше Бриана, докато вървяха към кинотеатъра.

Заслепена, тя се огледа. Имаше хора, които бе виждала на снимки по илюстрираните списания, на екрана или по телевизията. Някои все още се разхождаха из фойето като обикновени посетители и допушваха цигара, бърбеха с чаша в ръка, говореха делово или разменяха клюки.

Грей я представяше на някои от тях. Тя отвърщаше както смяташе, че е редно и гледаше да запомни имена, и лица, за да разказва в Клар.

Едни бяха облечени официално, други — всекидневно. Мъже, нахлузили бейзболни тениски, разговаряха с други в костюми за по хиляда долара. Миришеше на пуканки, така както можеше да се усети във всяко кино в Европа. Ароматът на дъвки се примесваше с този на парфюми. И над всичко това — тънък, но лъскав слой блясък.

Когато заеха местата си в салона, Грей обгърна раменете ѝ с ръка и зашепна в ухото ѝ:

— Впечатлена ли си?

— Ужасно. Имам чувството, че съм изпълнителка във филм, а не зрителка.

— Това е така, защото подобни събития нямат нищо общо с действителността. Чакай да видиш какво ще е след приема по случай премиерата.

Бриана предпазливо въздъхна. Всичко бе толкова различно, толкова ужасно различно, от онова, на което бе свикнала в Клар.

Нямаше време да го обмисля дълго. Салонът притъмня, екранът светна. Само след миг изпита вълнение, когато името на Грей се появи на екрана, задържа се и избледня.

— Чудесно — прошепна тя.

— Ще видим дали и останалото е толкова хубаво.

Според нея беше. Действието течеше бързо, напрегнато и от време на време усещаше, че е седнала на ръба на стола от напрежение. Нямаше значение, че е чела романа и знае какво ще стане. От време на време разпознаваше отделни диалози, взети наготово от книгата на Грей. Стомахът ѝ се бе свил, устните ѝ бяха стиснати, а очите ѝ — широко отворени. Веднъж Грей ѝ подаде кърпичка, за да си изтрие сълзите.

— Ти си мечтаната зрителка, Бри. Просто се чудя как съм гледал филми досега.

— Шшшт...

Тя въздъхна, хвана ръката му и я задържа през секващата дъха развръзка, по време на финалните надписи и когато из салона гръмнаха аплодисменти.

— Може да се каже, че е хит.

— Никой няма да ми повярва — обяви Бриана, докато влизаха в хотел „Плаза“ часове по-късно. — Аз самата не мога да го повярвам — танцувах с Том Круз. — Главата ѝ беше леко замаяна от изпитото вино и преживяното. Изкикоти се, направи пирует и се обърна към него: — Ти вярваш ли?

— Налага се. — Грей отвори вратата. — Видях го с очите си. Той бе доста захласнат по теб.

— О, просто искаше да говорим за Ирландия. Има слабост към нея. Чаровен е и лудо влюбен в съпругата си. И като си помисля, че могат да посетят пансиона!

— Не бих се учудил, ако мястото бъде нападнато от знаменитости занапред. — Той се прозя и свали обувките си. — Ти плени всеки, с когото разговаря тази вечер.

— Вие, янките, вечно си падате по ирландските гласове. — Разкопча огърлицата и нежно прокара ръка по перлите, преди да ги постави и кутията. — Гордея се с теб, Грей. Всички разправяха колко е

хубав филмът и говореха за Оскари. — Тя се обърна към него с лъчезарна усмивка, докато свалеше обичите. — Можеш да спечелиш „Оскар“!

— Няма. — Свали сакото си и небрежно го метна настрана. — Аз не съм автор на филма.

— Но... — Тя изсумтя недоволно, събу обувките, свали ципа на роклята. — Не е честно.

Младият мъж се засмя, свали ризата си и я погледна през рамо. Отговорът застина на устните му.

Тя бе съблякла роклята и стоеше по късото комбинезонче без презрамки, което ѝ купи заедно с роклята. И то бе тъмносиньо — от коприна, с дантели...

Напълно неподготвен, веднага се възбуди, когато тя се наведе да разкопчае от жартиера чорапа с цвят на опушено стъкло. Красивите ѝ ръце се спуснаха надолу по дългото гладко бедро, после по пресеца и накрая по ходилото.

Говореше му нещо, но той не го чуваше от бученето в главата. Част от съзнанието му казваше да се овладее. Друга го тласкаше да я вземе така както му се искаше — непоколебимо, бързо и до забрава.

Беше свалила и другия чорап и сега вдигаше ръце нагоре, за да освободи косите си. Сви ръцете си в юмруци, когато златисто огнените кичури се разпиляха по голите ѝ рамене. Чуваше затрудненото си дишане. И почти усещаше как коприната се разкъсва от ръцете му, как плътта отдолу ще се разгорещи от досега му и ще усети тази топлина, когато устата му жадно се впие в нейната.

Наложи се да се извърне. Нужен му бе миг, уверяваше се той, за да се овладее, да възвърне контрола над себе си. Няма да е честно да я изплаши.

— Ще е толкова забавно, когато го разкажа на всички. — Бриана остави четката, отново щастливо се засмя и направи още един пирует. — Не мога да повярвам, че е среднощ, а аз съм още будна. Като малко дете, изяло прекалено много бонбони. Имам чувството, че никога вече няма да ми се спи. — Тя се завъртя около него, обви ръце около кръста му, притисна се към гърба му. — Прекарах чудесно, Грей. Не знам как да ти се отблагодаря.

— Не е нужно — отвърна ѝ той грубо, а всяка клетка в тялото му сякаш бе нащрек.

— Но ти си свикнал на подобни неща. — Неподозираща и невинна, тя зацелува гърба му. Той стисна зъби, за да потисне стона. — Не можеш да си представиш колко ме развълнува всичко. Но ти си така напрегнат! — Инстинктивно започна да масажира гърба и раменете му. — Вероятно си преуморен, а аз стоя тук и бърбря като сврака. Легни. Ей сега ще се опитам да премахна тези възли.

— Спри!

Гласът му прозвуча грубо. Той бързо се извърна, хвана я здраво за китките и тя можеше само да стои и да го гледа безпомощно. Изглеждаше вбесен. Даде си сметка, че по-скоро изглеждаше опасен.

— Грейсън, какво има?

— Не знаеш ли какво ми причиняваш?

Когато тя поклати глава, той я притисна към себе си. Пръстите му се забиха в плътта ѝ. Видя как озадачеността в погледа ѝ се превърна в разбиране и след това в паника. И нещо в него се пречупи.

— Дяволите да те вземат!

Устата му — жадна, ненаситна, се впи в нейната. Ако го бе отблъснала, вероятно щеше да успее да се овладее. Но тя вдигна трепереща ръка и го погали по бузата и той усети как губи битката.

— Само веднъж — промърмори. — Само веднъж ще си го позволя.

Вече не бе търпеливият, нежен любовник, когото тя знаеше. Беше див и готов да я нарани, докато ръцете му я дърпаха, стискаха, готови да я притежават. Всичко у него бе твърдо: устните, ръцете, тялото. За миг, когато използваше всичко, за да събуди сетивата ѝ, тя си помисли, че най-вероятно ще се счупи, сякаш е от стъкло.

След това тъмната му страст я повлече, шокира, възбуди и ужаси едновременно.

Тя извика, залитна, а безжалостните му пръсти не престанаха, докато не я докараха до върха. На лампите, които бяха останали запалени, виждаше свирепостта в погледа му.

Изрече името му, простена, когато той я изправи на колене. Сега бяха тяло до тяло върху разхвърляното легло, ръцете му я раздираха, тласкаха я към лудост.

Безпомощна да стори каквото и да било, тя се изви назад, потрепери, когато зъбите му тръгнаха по врата ѝ и надолу към гърдите

й. Засмука ги жадно, сякаш зажаднял за вкуса им, а неумолимите му пръсти продължаваха да я отвеждат към върха.

Той не бе в състояние да мисли. Всеки път, когато я бе любил, се бе борил част от съзнанието му да остане хладнокръвно, за да бъдат ръцете му нежни, темпото — бавно. Сега имаше единствено горещина и някаква похот, която му приличаше на прекрасен ад, обсебил и съзнанието, и тялото му, и унищожаваше всичко цивилизовано у него. Обзет от страст и тласкан от нейното желание, вече не можеше да се контролира.

Искаше тя да се гърчи, да се вие, да крещи.

И я облада.

Дори разкъсаната коприна се оказа прекалено голяма пречка. Той раздра комбинезона и бутна Бриана назад, за да може да вкуси от разкрилата се плът. Усещаше ръцете й да минават през косата му, ноктите й да се забиват в гърба му, докато той си прокарваше път надолу и не преставаше да я поглъща.

Усети как дъхът й секна, потреперването й, приглушения стон, когато езикът му проникна в нея.

Тя умираше. Няма човек, който да може да преживее подобна горещина, подобно напрежение, което все се натрупваше и се освобождаваше, натрупваше се и се освобождаваше, а тялото й се превръщаше в трепереца пихтия, където всеки нерв бе възбуден, а потребностите — неописуеми.

Чувствеността я бе завладяла напълно. Съзнаваше, че той върши разни неща с нея — невероятни, немислими, жестоки, сладостни неща. Следващият й оргазъм я зашлеви като плесница.

Изправи се и го сграбчи, претърколиха се на леглото. Устните й се впиха в неговите — сега и те бяха като неговите жадни, безпощадни. Търсеците й пръсти го намериха, задържаха, така че тялото й наново потрепери и изпита свирепа наслада, когато го чу да стене.

— Сега... Сега...

Трябваше да е сега. Той повече не можеше да се възпира. Ръцете му се плъзнаха по влажната й кожа, хванаха бедрата й и ги повдигнаха. Проникна дълбоко в нея, задъхано я намести така, че да поеме още повече от него.

Проникваше силно, всеки път по-надълбоко, а тя се надигаше, за да го посрещне. Наблюдаваше лицето ѝ, докато тя достигаше до онзи финален порочен връх. Видя как погледът ѝ се замъглява, а мускулите ѝ се стягат около него.

С нещо доста близко до болка той се изпразни в нея.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той се обърна по гръб и се загледа в тавана. За съжаление не можеше да промени стореното.

Въпреки старанието и предпазливостта си само за миг разруши всичко.

Сега тя лежеше до него, потреперваше, а той се страхуваше да я докосне.

— Извинявай — произнесе, като съзнаваше цялата безполезност на изреченото. — Не исках да се отнеса с теб по този начин. Загубих контрол.

— Загуби контрол? — пророни тя, учудена как тялото може да е безчувствено и същевременно наелектризирано. — И защо ти бе нужно да се контролираш?

Забеляза, че гласът ѝ е неуверен, а може би и малко груб заради случилото се.

— Знам, че да кажа „извинявай“ не означава почти нищо. Да ти донеса ли нещо? Вода? — Затвори очи и отново се наруга. — Като говорим за безполезност, може би да ти донеса нощница. Сигурно искаш нощница?

— Не. — Успя да се надигне, за да види лицето му. Той не я гледаше, отбеляза тя, а се взираше в тавана. — Грейсън, ти не ме нарани.

— Разбира се, че го сторих. Синините ще го докажат.

— Не съм толкова крехка — отвърна му с известно раздражение.

— Отнесох се към теб като с... — Усети, че не може да произнесе думата пред нея. — Трябваше да съм нежен.

— Такъв си. Знаех, че досега ти костваше усилия да си нежен. И ми е приятно, че нещо в мен те е накарало да престанеш да се въздържаш. — Стисна устни, докато отмяташе кичура от челото си. — Да не мислиш, че си ме уплашил?

— Знам, че те уплаших. — Той се измести, надигна се. — И не ми пукаше.

— Да, по някакъв начин ме изплаши, но ми допадна... Направо ме потресе. Обичам те.

Грейсън трепна и стисна ръката, която тя положи в неговата.

— Бриана... — започна, без да знае как да продължи.

— Не се безпокой. Няма защо да ми отвърнеш със същите думи.

— Слушай, много често хората объркват секса с любовта.

— Сигурно си прав. Грейсън, мислиш ли, че щях да бъда тук с теб и да правя всичко това по този начин, ако не те обичах?

Той умееше да борави с думите. Десетина разумни възражения и причини минаха през главата му.

— Не — отвърна накрая, предпочел да приеме истината. — Не смятам. Което прави всичко само още по-ужасно — промърмори, надигна се и взе панталона си. — Не бива да допускам нещата да стигат дотам. Наясно съм. Вината е моя.

— Никой няма вина. — Хвана ръката му, за да го накара да седне на леглото. — Не бива да се натъжаваш, че те обичат, Грейсън.

Но точно това ставаше. Той бе тъжен, уплашен и макар и само за миг, обнаден.

— Бри, не мога да ти отвърна с онова, което искаш или заслужаваш. С мен няма да имаш бъдеще, дом или деца. Не съм за това.

— Жалко, че смяташ така. Но и аз не го искам от теб.

— Напротив, точно това искаш.

— Вярно, че го искам, но не очаквам да го получа. — Тя му се усмихна хладно, което го изненада. — И преди са ме отхвърляли. И много добре знам какво е да обичаш и никой да не отвърща на любовта ти или поне не толкова, колкото ти се ще или ти е нужно. — Поклати глава, преди той да успее да заговори. — Колкото и да искам да съм с теб, Грейсън, ще оцелея и без теб.

— Не искам да те наранявам, Бриана. Безпокоя се за теб.

Тя вдигна вежди.

— Знам. Както знам, че си разтревожен, защото се безпокоиш за мен повече, отколкото за когото и да било досега.

Отвори уста, за да заговори, затвори я и поклати глава.

— Да, права си. Това е непозната територия за мен. И за двамата ни. — Не знаеше какво да предприеме. Взе ръката ѝ и я целуна. — Щях да ти дам повече, ако можех. И съжалявам, че не те подготвих по-

добре за тази вечер. Ти си първата неопитна жена, която съм обладал, така че се стараех да съм по-бавен.

Тя вдигна глава.

— Вероятно първия път си бил притеснен колкото и аз.

— Дори повече. — Отново целуна ръката ѝ. — Много повече, повярвай ми. Свикнал съм с жени, които не само знаят какво се прави, но и правилата. Или натрупали житейски опит, или професионалистки, а ти...

— Професионалистки? — Очите ѝ се разшириха. — Плащал си на жени, за да спиш с тях?

Той отвърна на погледа ѝ. Вероятно е по-объркан отколкото предполагаше, за да изгърси подобно нещо.

— Е, поне не наскоро. Но...

— Защо е трябвало да постъпваш така? Мъж като теб, с твоята чувствителност и благоразумие?

— Виж, става въпрос за много отдавна. За съвършено различен начин на живот. Не ме зяпай така — скастри я той. — Когато си на шестнадесет и бродиш по улиците, нищо не е без пари. Дори сексът.

— Защо си бил сам и по улиците на шестнадесетгодишна възраст?

Той се изправи и някак се отдръпна. А в очите му имаше не само гняв, но и срам.

— Не желая да говоря за това.

— Защо?

— Божичко! — Потресен, прокара ръце през косата си. — Късно е. Трябва да поспим.

— Грейсън, толкова ли ти е трудно да разговаряш с мен? Почти всичко знаеш за мен — и хубавите, и лошите неща. Да не мислиш, че по-малко ще те ценя, ако знам повече за теб?

Не бе сигурен и се опита да се убеди, че не го е грижа.

— Не е важно, Бриана. Няма нищо общо с нас двамата тук и сега.

Погледът ѝ охладня и тя стана да вземе нощницата, за която бе заявила, че не ѝ е нужна.

— Твое право е, разбира се, да не споделиш с мен.

— Не правя такова нещо.

Тя провря глава през дрехата, оправя ръкавите.

— Щом така смяташ.

— Дяволите да те вземат! Ти си все добра, нали така?

Беше вбесен.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Много добре разбираш — възрази той. — Посочи виновника, облей го с хладина и получаваш онова, което искаш!

— Съгласихме се, че не е моя работа. — Тя пристъпи към леглото и започна да оправя чаршафите. — Ако се чувстваш виновен, то аз нямам нищо общо с това.

— Знаеш точно как да стигнеш до мен — промърмори. Въздъхна дълбоко, защото се почувства победен. — Щом това искаш, добре. Седни. Ще ти разкажа една история.

Обърна й гръб, затърси из чекмеджето за цигарите — винаги имаше под ръка, но пушеше само докато работеше.

— Първият ми спомен е от миризми. Миризмата на боклук и на цигари — изрече, като погледна дима, извил се към тавана. — На трева, но не онази, дето се коси, а дето се пуши. Вероятно никога не си пушила трева през живота си, нали?

— Не, не съм.

Седеше с ръце в скута и приковани в него очи.

— Е, такъв е първият ми истински спомен. Усещането за миризма е най-силното, помниш го винаги — независимо дали е била приятна или не. Помня и звуците: гласове, шумна музика, някой прави секс в съседната стая. Помня също, че изпитвах глад, но не можех да напусна стаята, защото отново ме бе заключила. През по-голямата част от времето бе дрогирана и невинаги се сецаше, че има хлапе, което трябва да яде.

Огледа се за пепелник и се облегна на тоалетката. Откри, че не е чак толкова трудно да говори за това. Беше все едно сякаш пише роман. Почти.

— Веднъж ми каза, че напуснала дома си на шестнадесет. Искала да скъса с родителите си, вечните правила. Били задръстени, по нейните думи. Полудели, като разбрали, че пуши трева и вкарва момчета в стаята си. Искала сама да си живее живота, да прави каквото й се ще. Затова един ден избягала, пътувала на автостоп и се озовала в Сан Франциско. Можела да се прави на хипи там, но всъщност се

превърнала в наркоманка, дрогирала се с боклуци, за които заплащала, като просела или се продавала.

Току-що ѝ бе споделил, че майка му е била проститутка, наркоманка и очакваше някакво шокирано възклицание. Когато тя само продължи да го наблюдава със студения си, спокоен поглед, той сви рамене и продължи:

— Вероятно е била на осемнадесет, когато е забременяла с мен. По нейните думи била правила вече два аборта и се страхувала от трети. Не бе съвсем сигурна кой е баща ми, но смяташе, че най-вероятно е един от трима. Преместила се да живее при единия и решила да ме остави. Когато бях на около годинка, ѝ омръзнало и решила да се настани при друг. Той ѝ станал сводник, набавял ѝ и наркотици, но много я биел, затова решила да го зареже.

Грей изгърси пепелта от цигарата и направи достатъчно дълга пауза, за да чуе някакъв коментар от Бриана. Тя продължи да мълчи все така седнала на леглото с ръце в скута.

— Следващите две години мога да ги разкажа доста бързо. Доколкото си спомням, нещата почти не се промениха: тя се преселваше от мъж на мъж, пристрасти се към по-силните опиати. Приспособим човек, така да се каже. Понатупваше ме от време на време, но истински никога не ме е била — това щеше да отнеме прекалено много енергия и да означава, че проявява интерес. Заклучваше ме, когато обикаляше улиците или беше със сводника си. Живеехме в мръсотия и помня — често ми беше студено. В Сан Франциско става шибано студено понякога. Така започна и пожарът. Някой в сградата преобърнал електрическа печка. Бях на пет, сам и заключен.

— Боже, Грейсън! — Тя вдигна ръце към устата си. — Божичко!

— Събудих се полузадушен — продължи той безстрастно. — Стаята бе изпълнена с дим, чувах сирените и писъците. И аз пицях и удрях по вратата. Не можех да дишам и бях изплашен. Помня, че легнах на пода и плаках. Тогава някакъв пожарникар разби вратата и ме взе на ръце. Не си спомням как ме е изнесъл. Не си спомням и самия пожар. Помня само пушека в стаята. Събудих се в болница, а до мен стоеше социална работничка — хубаво младо момиче с големи сини очи и меки ръце. Имаше и полицай. Той ме притесняваше, тъй като бях възпитан да нямам доверие на властите. Попитаха ме дали

знам къде е майка ми. Не знаех. Докато се оправих достатъчно, за да мога да напусна болницата бях попаднал в системата. Докато я издирвах, ме настаниха в сиропиталище. Не я откриха. Никога повече не я видях.

— Тя никога ли не те потърси?

— Никога. Не беше кой знае колко лошо: сиропиталището беше чисто, хранеха ни редовно. Големият ми проблем беше, че системата беше структурирана, а аз не бях свикнал със структури. Имаше и домовете за осиновяване, разбира се, но се постарях да не попадна в тях. Не исках да съм ничие осиновено дете, независимо колко добри или лоши щяха да бъдат хората. А някои наистина бяха добри. Попаднах в графа „Неизвестно минало“. Харесваше ми така. Като правех пакости, доказвах, че имам индивидуалност и затова вечно се забърквах в каша. Бях истински гамен, вечно готов да отговаря троснато и да демонстрира лошо поведение. Често предизвиквах сбивания, защото бях силен и бърз и в повечето случаи побеждавах. Бях обаче предсказуем — съобщи той с кисела усмивка. — Това бе най-лошото. Бях продукт на ранното си детство и доста се гордеех с това. Никой шибан наставник, психиатър или социален работник не можеше да пробие защитната ми обвивка. Бях научен да мразя властите и това бе единственото, което тя бе свършила както трябва.

— Но училището, сиропиталището... Добре ли се отнасяха с теб?

Очите му я погледнаха иронично:

— Прекрасно, няма що! Манджа три пъти на ден и легло. — Той въздъхна нетърпеливо, като забеляза угриженото ѝ лице. — Там си просто статистическа бройка, Бриана. Проблем. И има още доста бройки и проблеми, с които да се занимават. Да, но като се връщам назад, трябва да призная, че на някои от тях наистина им пукаше, стараеха се да променят нещата. Но те, с вечните си въпроси, тестове, правила и ограничения бяха врагът. Така че, следвайки примера на майка си, избягах на шестнадесетгодишна възраст. Живеех на улицата, но бях предпазлив. Никога не посегнах към наркотиците, не се продадох, но опитах почти всичко друго.

Той се отдръпна от тоалетката и започна да крачи из стаята.

— Крадях, лъжех, уреждах залагания. Един ден, когато някакъв тип, когото мамех, се усети и само дете не ме преби до смърт, се

осъзнах. Именно тогава — когато дойдох в съзнание в затътената алея с кръв в устата и няколко спукани ребра ми хрумна, че вероятно мога да намеря и по-добър начин да си изкарвам прехраната. Отправих се за Ню Йорк. Продадох доста часовници по Пето авеню — осведоми я той с лека усмивка. — Организирах хазартни игри с карти и започнах да пиша. Доста прилично образование бях получил в сиропиталището. А и обичах да пиша. Не че какъвто гамен бях на шестнадесет, си го признавах. Но на осемнадесет и в Ню Йорк идеята не изглеждаше толкова лоша. Онова, което беше лошо, което наистина бе лошо, бе, че всъщност бях като нея. Реших да стана друг. Смених името си, начина си на живот. Хванах се на постоянна работа в едно заведение. Започнах да унищожавам онзи дребен гамен малко по малко и постепенно се превърнах в Грейсън Тейн. И не се връщах назад, защото беше безсмислено.

— Защото те боли — обади се Бриана тихичко. — И те разгневява.

— Може би. Но преди всичко, защото то няма нищо общо с човека, който съм сега.

Искаше да му каже, че има всичко общо с човека, който е, който бе създал. Вместо това обаче тя се изправи и застана с лице към него.

— Обичам този, който си сега. — Стана ѝ неприятно, защото той се сви, за да не приеме каквото му предлагаше. — Толкова ли ти е неприятно да знаеш, че ми е жал за онова дете, за юношата, но се възхищавам на онова, което се е родило от тях?

— Бриана, миналото няма значение. Поне за мен — натъртено каза той. — При теб е различно. Миналото ти може да се проследи векове назад. Ти си свързана с традиции, история. Те са те оформили и затова бъдещето е не по-малко важно. Ти обичаш да правиш планове и то дългосрочни. Аз — не. Не мога да го сторя. По дяволите, не искам да го сторя! Съществува само настоящето, сегашното състояние на нещата.

Наистина ли мислеше, че след всичко, които ѝ разказа, тя не е наясно? Представяше си го съвсем ясно: изоставеното дете, ужасено от миналото, ужасено, че не го чака никакво бъдеще, отчаяно сграбчвайки всичко, до което може да се добере в настоящето.

— Е, в момента сме заедно тук, нали? — Тя нежно обхвана лицето му с ръце. — Грейсън, не мога да престана да те обичам, за да

ти е по-удобно. Не мога да престана, за да ми е по-удобно и на мен. Това е факт. Сърцето ми ти принадлежи и не мога да го върна. Съмнявам се дали бих го сторила, дори ако можех. Това не означава, че ти трябва да го вземеш, но ще е глупаво да не го направиш. Нищо не ти коства...

— Не искам да те нараня, Бриана. — Той хвана ръцете ѝ. — Не искам да те нараня.

— Знам. — А щеше, това ѝ бе съвършено ясно. Чудеше се как не разбира, че и себе си ще нарани. — Ще приемем настоящето и ще сме му благодарни. Но кажи ми — нежно го целуна, — какво бе името ти тогава?

— Божичко, не се предаваш!

— Не. — Усмивката ѝ бе сърдечна, изненадващо доверлива. — И не го смятам за недостатък.

— Логан — промърмори. — Майкъл Логан.

Тя се засмя и той се почувства като глупак.

— Ирландско име. Трябваше да се досетя. Така те бива да приказваш и си толкова чаровен.

— Майкъл Логан — разпали се той, — бе ограничен и опасен крадец на дребно, който не заслужава дори да го заплюеш.

Тя въздъхна.

— Майкъл Логан е бил пренебрегнато, тъжно дете, което се е нуждаело от любов и грижи. И не си прав да го мразиш. Но да забравим за него засега.

В следващия момент тя го обезоръжи, като се притисна към него и сложи глава на рамото му. Ръцете ѝ галеха гърба му успокоително. Тя трябваше да е отвратена от онова, което ѝ разказа. Трябваше да е отблъсната от начина, по който се държа с нея в леглото. А стоеше притисната към него и му предлагаше своята дълбока любов.

— Не знам какво да правя с теб.

— Няма защо да правиш нещо. — Докосна с устни рамото му. — Подари ми най-чудесните месеци през живота ми. И ще си спомняш за мен, Грейсън, докато си жив.

Той дълбоко въздъхна. Не можеше да го отрече. За пръв път през живота си щеше да остави частица от себе си, когато си замине.

На сутринта той се чувстваше неловко. Закусиха в хола на апартамента, с изглед към парка. Очакваше тя да му спомене нещо от онова, което ѝ бе разказал: как е нарушавал закона, как е спал с проститутки, как се е въргалиял из измета на живота.

А тя седеше пред него свежа като утро в Клар и бърбеше весело за предстоящото им посещение в галерията „Уърлдуайд“ откъдето щяха да се отправят за летището.

— Не се храниш, Грейсън. Добре ли си?

— Нищо ми няма. — Той разряза палачинките, които смяташе, че му се ядат. — Вероятно ми липсва твоето готвене.

Беше намерил най-подходящите думи. Тя се усмихна щастливо.

— Още утре ще го получиш. Ще ти приготвя нещо специално.

В отговор той само изсумтя. Отлагаше да ѝ съобщи за пътуването до Уелс. Не искаше да разваля удоволствието ѝ от пребиваването в Ню Йорк. Сега се учуди, че въобще му е хрумвало, че може с нещо да я разстрои. Та нали нищо от разказаното през нощта не бе я разтърсило?

— Бри, ние всъщност ще направим едно отклонение на връщане към Ирландия.

— О? — Свъси вежди и остави чашата чай. — Работа на друго място ли имаш?

— Не точно. Ще спрем в Уелс.

— В Уелс?

— Заради сертификата за държавни ценни книжа. Нали помниш, казах ти, че моят брокер ще поразпита тук-там?

— Да. Нещо нередно ли е открил?

— Бри, минната компания „Трикуортър“ не съществува.

— Разбира се, че съществува. Нали имам сертификат? Отговориха на писмото ми.

— На никоя борса не е регистрирана такава компания. Това име не фигурира никъде. Телефонният номер на бланката е фалшив.

— Как е възможно? Нали ми предложиха хиляда лири?

— Именно затова отиваме в Уелс. Струва си лично да поразпитаме.

Бриана поклати глава.

— Убедена съм, че брокерът ти е талантлив, Грей, но вероятно е оставил нещо недогледано. Ако дадена компания не съществува, тя не

издава сертификати и не предлага да ги изкупи обратно.

— Издава сертификати, ако е фасада — обясни той, а тя продължи да го гледа. — Ако е лъжлива, Бри. Самият аз имам известен опит със сертификати. Нужно ти е да наемеш пощенска кутия, телефонен номер и печат. Търсиш хора, готови да вложат пари — започна да ѝ обяснява. — Хора, които искат да спечелят бързо. Обличаш се в костюм, може да си наемеш търговски представител и канцелария, отпечатваш проспект и фалшиви сертификати. Прибираш им парите и изчезваш.

Тя остана смълчана известно време, докато го проумее. Да, знаеше, че баща ѝ лесно би се хванал на такава въдица. Вечно се хвърляше във всевъзможни начинания. Истината бе, че още когато се захвана, не очакваше нищо да излезе от цялата история.

— Мисля, че дотук разбирам. И напълно съответства на късмета на баща ми в деловите му опити. Но как ще ми обясниш, че отговориха на писмото и ми предложиха пари?

— Не мога. — Макар в действителност да имаше няколко идеи. — Затова ще отидем до Уелс. Роуган уреди самолетът му да ни чака в Лондон, за да ни отведе. Ще ни върне на летище Шанън, щом приключим.

— Ясно. — Тя внимателно постави ножа и вилицата настрана. — Обсъдил си го с Роуган, понеже той е мъж и двамата сте решили какво да се прави.

Грей се прокашля и прокара език по пресъхналите си устни.

— Искях да се забавляваш в Ню Йорк, а не да се притесняваш. — Продължи да го наблюдава с хладните си зелени очи и той сви рамене. — Е, очакваш да ти се извиня, но няма да го сторя. — Тя стисна ръце и ги положи на масата, но продължи да мълчи. — Много те бива да смразяваш хората, но номерът няма да мине. Нищо не разбираш от мошеници. Сам щях да предприема пътуването, но вероятно ще имам нужда от теб, тъй като сертификатът е на името на баща ти.

— И това, че е на името на баща ми, го прави моя работа. Много мило от твоя страна да искаш да помогнеш, но няма нужда.

— Шибана работа!

Тя подскочи и усети как стомахът ѝ се свива от неминуемата разправия, която щеше да последва.

— Не ми говори с такъв език, Грейсън.

— А ти не се дръж като строга учителка с мен. — Тя се изправи, а очите ѝ бяха застрашително присвити. — И да не си посмяла да си тръгнеш, по дяволите! Не съм свършил.

— Няма да приема да ме ругаят или да ме карат да се чувствам неспособна само защото съм дъщеря на фермер от западните графства на Ирландия.

— Това пък какво общо има? — Тя се отправи към спалнята. Той стана от масата, настигна я, хвана я за ръката и я обърна към себе си. За миг по лицето ѝ пробягна паника, после изчезна. — Казах, че не съм свършил.

— Мога да идвам и да си отивам, когато пожелаея. Като теб. Възнамерявам да се облека и да се приготвя за пътуването, което така внимателно си обмислил.

— Ако искаш да ми откъснеш главата — давай! Но ще уредим този въпрос.

— Останах с впечатлението, че вече си го уредил. Причиняваш ми болка, Грейсън.

— Извинявай. — Пусна я и напъха ръце в джобовете. — Виж, представях си, че ще ти е малко неприятно, но не очаквах разумен човек като теб да му придаде такова значение.

— Уредил си всичко зад гърба ми, взел си решение вместо мен, преценил си, че не мога да се справя и аз му придавам такова значение? Чудесно, няма що! Вероятно трябва и да се засрамя.

— Опитвам се да ти помогна. — Гласът му отново се бе повишил и той едва го овладя, заедно с гнева, който го задушаваше. — Изобщо не става въпрос, че не си способна, а че нямаш опит. Някой нахълта в къщата ти. Не ги ли свързваш тези неща?

Тя пребледня.

— Не. Защо не се изразиш по-ясно?

— Писа писмо заради сертификата, след това някой претърси къщата ти. Набързо, небрежно. Може би — отчаяно. Скоро след това някой започна да се навърта около дома ти. Откога живееш в тази къща, Бриана?

— Откакто съм се родила.

— Някога случвало ли се е подобно нещо?

— Не, но... Не.

— Значи логично е да свържем нещата. Искам да получа представа за цялата картина.

— Трябваше да ми разкажеш всичко това по-рано. — Потресена, тя се отпусна на облегалката на креслото. — Не биваше да го криеш от мен.

— Това е само предположение. Божичко, Бри, та ти имаше толкова много неща на главата си: майка ти, Маги, бебето, мен. А и издирването на жената, с която баща ти е имал връзка. Не исках да прибавям и това към грижите ти.

— Опитвал си се да ме защитиш. Старая се да го разбера.

— Точно така — опитвах се да те защита. Не обичам да те виждам притеснена. Аз... — Млъкна потресен. Какво бе на път да изрече? Той замълча и се отдръпна от нея. — Безпокоя се за теб — довърши предпазливо.

— Добре. — Изведнъж се почувства изморена. Прокара ръка през косите си. — Съжалявам, че направих сцена. Но недей да криеш нищо от мен, Грей.

— Няма. — Погали я по бузата. — Бриана?

— Нищо. — Отдръпна ръка. — Нищо. Хайде да се приготвим, ако искаме да посетим и „Уърлдуайд“.

В Уелс валеше и бе прекалено късно, затова само успяха да се регистрират в стария хотел, където Грей бе запазил стая. Бриана доби бегла представа от град Ронда с подредените в редица къщи и сивото небе, от което не преставаше да вали. Почти не вечеря. Изтощени от пътуванията се пъкнаха в леглото.

Очакваше тя да се оплаква. Стаята не бе от най-хубавите, а пътуването се оказа изморително дори за него. Но на следващата сутрин тя нищо не каза, просто се облече и го попита какво ще предприемат.

— Смятам, че е най-добре първо да проверим в пощата и да видим какво ще открием. — Загледа се в нея, докато вдигаше косите си. Движенията ѝ бяха отмерени, точни, но под очите ѝ се забелязваха сенки. — Уморена ли си?

— Малко. Предполагам, че е от часовата разлика. — Хвърли поглед през прозореца. Слънцето светеше, но продължаваше да вали.

— Винаги съм си представяла Уелс като диво и красиво място.

— Голяма част от графството е точно такава. Планините са величествени, бреговата ивица е много интересна. Полуостров Лейн е пълен с англичани през лятото, но е разкошен. Или по високите части на планините има много пасбища, типично за Уелс. А ако видиш голите хълмове на следобедното слънце, ще разбереш защо го наричат див.

— Бил си на толкова много места. Чудя се как ги различаваш.

— Винаги има нещо различно. — Той огледа мрачната стая. — Съжалявам за този хотел, Бри. Нямах по-добър. Ако останем ден-два мога да те разведа из графството.

Тя се усмихна пред перспективата да изостави задълженията си и да пътува с Грей по непознати хълмове и брегове.

— Трябва да се прибера у дома, след като приключим онова, заради което сме тук. Не мога да злоупотребявам с отзивчивостта на госпожа О'Мейли още дълго. — Тя се извърна от огледалото. — А на теб ти личи, че нямаш търпение да се заемеш с писането.

— Сипа ме. — Хвана я за ръцете. — Когато свърша книгата, ще разполагам с малко време преди рекламното турне. Нека да заминем някъде. Където пожелаеш. В Гърция или в южната част на Тихия океан. Искате ли ти се подобно нещо? Някъде, където има палми, плажове, синьо море и бяло слънце.

— Струва ми се прекрасно. — Помисли си, че той за пръв път правеше планове за бъдещето. Сметна, че е по-разумно да не го кара да се замисля върху този факт. — Може и да ми е трудно отново да се измъкна толкова скоро. — Стисна ръцете му, преди да ги пусне. — Готова съм, ако и ти си готов.

Лесно откриха пощата, но жената на гишето се оказа имунизирана срещу чара на Грей. Не ѝ е позволено да разгласява имената на хора, които са наели пощенски кутии, обясни му тя съдържано. Той самият може да си наеме една, ако желае, но и за него няма да дава сведения, ако непознати разпитват.

При споменаването на мина „Трикуортър“ тя повдигна рамене и смръщи лице. Името нищо не ѝ говорело.

Грей се запита дали да ѝ предложи подкуп, погледна още веднъж стиснатите устни на жената и се отказа.

— Едно място отметнахме — отбеляза той вече на улицата.

— Не вярвам да си си мислил, че ще е лесно.

— Не, но понякога имаш късмет там, където най-малко си очаквал. Ще опитаме в някои от минните компании.

— Защо не съобщим всичко, което знаем, на местните власти?

— И дотам ще стигнем.

Проверяваше неуморно канцелария след канцелария, задаваше едни и същи въпроси, получаваше едни и същи отговори. Никой в Ронда не бе чувал за „Трикуортър“. Бриана го остави той да командва парада, за да изпита цялата наслада от действията си. Струваше й се, че успява да се превърне — като хамелеон — на всякаква личност, която му бе необходима.

Успяваше да е чаровен, пряк, делови, хитър. Вероятно така подхожда и при изучаването на обектите, за които пише. Задаваше безкрайно много въпроси и къде с шега, къде със заплахи успяваше да изкопчи отговори.

След четири часа тя знаеше повече за каменодобива и икономиката на Уелс, отколкото я интересуваше. И нищо за „Трикуортър“.

— Време е да изядеш един сандвич — отсече Грей.

— Не бих се отказала.

— Добре ще се подкрепим и ще обмислим нещата.

— Не искам да се разочароваш, че не сме открили нищо.

— Напротив. Сигурен съм, че няма минна компания „Трикуортър“ и никога не е имало. Пощенската кутия е пълна измама и най-вероятно още се ползва от онзи, който е започнал всичко.

— Защо смяташ така?

— Нужна им е, докато приключат с теб и други такива закъснели вложители. Сигурно вече са приключили с доста от клиентите си. Хайде да опитаме тук — поведе я към малка кръчма.

Миризмите бяха така познати, че изпита носталгия, а и гласовете наоколо — така непознати, че звучаха екзотично. Настаниха се на маса, където Грей веднага се зачете в покритото с найлон меню.

— Хммм... Овчарски гювеч. Не вярвам да е по-хубав от твоя, но все пак да рискуваме.

— Чудесно. И чай за мен.

Грей поръча и се наведе напред.

— Все си мисля, Бри, сигурно има значение, че баща ти е починал толкова скоро след като е получил сертификата за държавните ценни книжа. Открила си документа на тавана, нали?

— Да. Не разгледахме какво има в кутиите веднага след смъртта му. Майка не би искала. Маги нямаше сърце да се захване. А аз оставих нещата така, защото...

— ... защото на Маги ѝ е било тежко, а майка ви е щяла да ви изтормози.

— Не обичам разправиите. — Стисна устни и се загледа в покривката. — По-лесно ми е да отстъпя, да се отдалеча. — Погледна го и отново отмести поглед. — Маги бе слънчевият лъч в живота на татко. Обичаше и мен, знам, че ме обичаше, но между тях имаше близост. Съществувахе единствено между тях. Тя така скърбеше, а и тъкмо се бяха разсеяли облаците заради завещанието на къщата. Беше оставена единствено на мен, а не на майка... Тя бе огорчена, по-скоро бясна и затова не се заех да подреждам нещата. Искях да започна свой бизнес, разбираш ли ме? Затова предпочитах да отлагам подреждането на кутиите, от време на време премигах наоколо и си повтарях, че някога ще се оправя и с тях.

— И най-накрая си го сторила.

— Не знам защо избрах точно този ден. Предполагам, защото нещата се бяха поуталожили. Майка си имаше свой дом, Маги бе с Роуган, а аз...

— Мъката ти вече не е била толкова силна. Минало е достатъчно време, за да не бъде подреждането на нещата му толкова мъчително.

— Май си прав. Мислех, че вече имам сили да подредя нещата му, без да изпитвам ужасната болка, без да искам нещата да са се развили по-иначе. А отчасти и от амбиция. — Въздъхна. — Въобразявах си, че ще успея да превърна таванското помещение в още една стая за гости.

— Това е моята Бри! — Взе ръката ѝ. — Значи той е оставил сертификата там и са минали години, без никой да го открие или да предприеме стъпки. Според мен те са решили, че всичко е приключило. Защо да рискуват да се свързват? Ако са направили някакви проверки, са установили, че Том Конканън е мъртъв и наследниците му не са предявили иск. Сертификатът може да се е

загубил, да е изхвърлен по погрешка или унищожен. В този момент ти им пишеш писмо.

— И ето ни отново пред въпроса, защо ми предложиха пари.

— Добре, да започнем с предположенията. Много добре го умея. Та да предположим, че при сключването сделката е изглеждала доста прилична, както ти обясних в Ню Йорк. Но да предположим, че някой се е амбицирал или просто е извадил късмет. Припечелил е. Компанията „Трикуортър“ не е съществувала, но суровините, приходите, организацията са продължавали да съществуват. Нищо чудно да са започнали дори друго предприятие. Нещо законно този път. Спазвали са законите, а са използвали компанията за прикритие. Няма нищо изненадващо законният бизнес да се е оказал доходен. Дори може да е започнал да дава повече печалба от фалшивия. При такива обстоятелства трябва да се отървеш от съмнителното предприятие или поне да го прикриеш.

Бриана разтърка слепоочията си, докато им поднасяха храната.

— Много объркано ми звучи.

— Имало е нещо недовършено около сертификатите за държавни ценни книжа. — Той напъха в устата си голяма хапка. — Не, дори не напомня за твоя. — Преглътна. — Но те все пак са документи и искат да си ги приберат; готови са дори да заплатят, за да ги съберат. О, не много пари, не толкова, че да те накарат да се заинтересуваш или да пожелаеш да продължиш с вложенията. Само толкова, колкото да те накарат да искаш да си осребриш сертификата.

— Ама ти наистина знаеш как се върти този бизнес!

— Да. Ако не се бях хванал с писане... — Млъкна, сви рамене. — Е, да го наречем късмет, но просто имам опит при подобни неща. Ще се отбием на още едно-две места и ще отидем в полицията.

Тя кимна, облекчена, че бремето ще бъде предадено в ръцете на властите. Храната помогна настроението ѝ да се оправи. Утре ще са си в къщи. Пиеше чая и мечтаеше за градината си, за Кон, който щеше да я посрещне, за кухнята си.

— Свърши ли?

— Ъ?

Грей ѝ се усмихна.

— Отпътува ли нанякъде?

— Мислех си за вкъщи. Розите може да са цъфнали вече.

— Утре по това време ще си в градината си — обеща той, плати и стана.

Навън я прегърна през раменете.

— Искаш ли да опитаме с градския транспорт? Изглежда ще стане доста по-бързо. Но ако предпочиташ, ще наема кола.

— Не говори глупости. Автобусът ни върши чудесна работа.

— Тогава да тръг... Стой! — Придърпа я обратно в преддверието на кръчмичката. — Ако пък това не е смайващо!

— Какво имаш предвид? Ще ми строшиш костите!

— Извинявай. Искам да се прикриваш колкото можеш и да погледнеш ей там, отсреща на улицата. — Очите му заблестяха. — Към мъжа с черния чадър, който се е забързал към пощата.

Тя подаде глава навън и се огледа.

— Да — изрече след миг, — има мъж с черен чадър.

— Не ти ли изглежда познат? Върни се два месеца назад. Поднесе ни есетра, доколкото си спомням.

— Просто не ми е ясно как можеш да помниш разните гозби. — Тя се наведе още по-напред и се вгледа внимателно. — Изглежда ми съвсем обикновен. Като адвокат или banker.

— Бинго! Или поне за такъв се представи. Нашият пенсионирал се banker от Лондон.

— Господин Смайт-Уайт — сети се тя и бе готова да се разсмее. — Странно, не намираш ли? Защо се крием от него?

— Именно защото е странно, Бри. Защото е изключително странно, че нашият гост за една вечер, онзи, който уж бе навън, за да разглежда наоколо, когато нахлуха в къщата, се разхожда по улица в графство Уелс и се готви да влезе в пощата. Искаш ли да се обзаложим, че е наел пощенска кутия?

— О! — Тя се облегна на вратата. — Боже милостиви. Какво ще правим?

— Ще изчакаме и ще го проследим.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не им се наложи да чакат дълго. Не бяха минали и пет минути и Смайт-Уайт излезе от пощата. Погледна бързо надясно, после наляво и енергично тръгна по улицата, а чадърът му се поклащаше като махало.

— Дяволите да я вземат! Изплюла е камъчето.

— Какво?

— Хайде, бързо. — Грей сграбчи Бриана за ръката и я помъкна след Смайт-Уайт. — Пощаджийката или каквато е. Казала му е, че сме разпитвали.

— Откъде знаеш?

— Изведнъж се разбърза. — Грей погледна уличното движение, мислено изруга и провря Бриана между един камион и автомобил.

Сърцето ѝ заби в гърлото, когато и двамата шофьори изразиха недоволството си с рязко натискане на клаксоните.

Смайт-Уайт хвърли поглед назад, съзря ги и затича.

— Стой тук — нареди ѝ младият мъж.

— Нищо подобно.

Хукна след него, а дългите ѝ крака ѝ помагаха да го следва. Смайт-Уайт криволичеше, разбутваше пешеходците с лакти, но не можеше да се състезава с двамата млади, здрави преследвачи по петите му.

Сякаш и той стигна до същото заключение, защото спря задъхан пред някаква аптека. Измъкна снежнобяла кърпа, избърса челото си, обърна се и привидно изненадано ги загледа зад стъклата на очилата.

— Боже, госпожице Конканън, господин Грей, каква неочаквана среща. — Имаше достатъчно ум да се усмихне приветливо, независимо от положената ръка на разтуптяното му сърце. — Светът наистина е малък. На почивка ли сте в Уелс?

— Толкова, колкото и ти — сряза го Грей. — Имаме делови неща за обсъждане с теб, приятел. Тук ли ще говорим, или да отидем в участъка?

Смайт-Уайт невинно примигна насреща му. С добре познатия им жест свали очилата и зачисти стъклата.

— Делови? Опасявам се, но не ви разбирам. Да не е във връзка с онзи неприятен инцидент в пансиона, госпожице Конканън? Нали ви казах — нищо не ми е взето и нямам оплаквания.

— Нищо чудно, че нищо не ви липсва. Нали вие сте извършителят. Защо трябваше да изсипете всичките ми продукти на пода?

— Моля?

— Значи ще отиваме при ченгетата — отсече Грей и го хвана за ръката.

— За съжаление нямам свободно време в момента, макар да е приятно, че ви срещнах. — Безуспешно опита да се освободи от Грей. — Както вероятно сте забелязали, бързам. Една среща, за която напълно бях забравил. Ужасно съм закъснял.

— Искаш ли си обратно сертификата, или не?

Грей се наслади на реакцията на мъжа — спря и обмисли. Очите зад стъклата на очилата изведнъж станаха лукави.

— Опасявам се, че не разбирам.

— Прекрасно ме разбираш, ние също. Измамата си е измама във всяка държава и на всякакъв език. Вярно, не съм съвсем наясно каква е присъдата за подправяне на сертификати за държавни ценни книжа в Обединеното кралство, но там, откъдето идвам, е доста строга. А и си използвал услугите на пощите, Смайт-Уайт, което е грешка. След като сложиш марката и го пуснеш по пощата, измамата става пощенска измама. Още по-неприятен случай. — Остави го да се поизпоти, преди да продължи: — А и идеята ти да посочиш седалището на кантората в Уелс, а да действаш в Ирландия, намирисва на международна афера. Май дълго можеш да си прекараш в затвора.

— Е, чак пък такива страшни заплахи... — Смайт-Уайт се усмихна отново, но по челото му бяха избили капки пот. — Все пак разумни хора сме. А това е доста дребен проблем, в състояние сме веднага да го разрешим и то задоволително за всички.

— Добре, да поговорим.

— Да, да. — Той засия. — Докато изпием по едно питие. С удоволствие ще ви почерпя. Има една кръчмичка зад ъгъла. Тиха е. Защо приятелски не изпием по халба бира и да се разберем?

— Защо не? Бри?

— Според мен трябва да...

— ... поговорим — довърши Грей вместо нея и като продължаваше здраво да държи Смайт-Уайт за ръката, хвана и Бриана. — Откога си в играта? — попита уж благоразположен.

— Ами вероятно преди и двамата да се родите. Сега вече не се занимавам, скъсах напълно и окончателно. Преди две години със съпругата ми си купихме малък антикварен магазин в Съри.

— Нали каза, че си вдовец — припомни му Бриана, докато той ги водеше към кръчмата.

— Айрис си е жива и здрава. Грижи се за магазина, докато аз приключа с тази история. Доста добре припечелваме — добави, докато влизаха. — Доста добре. Освен антикварния магазин въртим и други неща. Всичките са законни, уверявам ви. — Джентълмен до мозъка на костите си, той дръпна стола, за да може Бриана да седне. — Например туристическата компания „Фърст Флайт“. Може да сте чували името.

Впечатлен, Грей вдигна вежди:

— Та това е един от най-големите концерни в Европа.

Смайт-Уайт се изпъчи.

— Все ми се ще да мисля, че моите способности допринесоха за това. Първоначално го замисляхме като канал за контрабанда. — Усмихна се извинително към Бриана. — Скъпа, дано не си ужасно шокирана.

Тя поклати глава.

— Нищо, свързано с теб, вече не може да ме шокира.

— Да изпием по една бира? — покани той, като се правеше на щедър домакин. — Случаят го изисква. — Прие мълчанието им за съгласие и поръча. — Та както казах, занимавахме се с малко контрабанда. Предимно цигари и алкохол. Но не ни допадаше особено, а и туристическият бизнес носеше повече печалба, без никакъв риск, така да се каже. И тъй като годините ни напредваха, с Айрис решихме да се оттеглим. Онази афера с държавните ценни книжа бе една от последните. Тя, моята Айрис, вечно си е падала по антики, та използвахме приходите от сертификатите, за да купим и заредим магазинчето. — Той трепна и се усмихна плахо: — Но май не е възпитано да го споменавам.

— Не се притеснявай — иронизира го Грей, като се облегна назад, докато поднасяха бирата.

— Е, представете си нашата изненада, нашето смайване, когато получихме писмото ти, скъпа. Бях задържал пощенската кутия, защото имаме делови неща в Уелс, но онази история с компанията „Трикуортър“ беше приключила отдавна. Почти я бяхме забравили. Срам ме е да призная, че баща ти, лека му пръст, някак се е промъкнал при реорганизацията ни. Искам да ми повярвате, той ми бе изключително симпатичен.

Бриана въздъхна.

— Благодаря.

— Да ви кажа, двамата с Айрис само дете не изпаднахме в паника, когато ни писа. Ако ни свържеха с предишния начин на живот, репутацията ни, бизнесът, с който се занимаваме сега, щяха да пропаднат. Да не говорим за... — избърса уста със салфетката — ... законните последствия.

— Можехте да не отговорите на писмото — отбеляза Грей.

— Обмисляхме и такъв вариант. Отначало дори решихме да пренебрегнем писмото. Но когато Бриана писа втори път, разбрахме, че нещо трябва да се предприеме. На сертификата — той видимо се изчерви — колкото и да ми е неприятно да призная, се бях подписал с истинското си име. От арогантност, предполагам, а и по онова време не го използвах. Ако това обаче изплуваше на повърхността и привлечеше вниманието на властите, и то сега, нещата щяха да станат доста неудобни.

— Точно както предположи — промърмори Бриана на Грей. — Почти както го описа.

— Много ме бива — потупа я той по ръката и продължи: — И дойде в „Блакторн“, за да видиш лично какво е положението?

— Да. Айрис не ме придружи, тъй като очакваше една доста хубава пратка мебели от XVIII век. Трябва да призная, че ми бе приятно отново да се потопя в тъмните води. Имаше нещо носталгично, бях нащрек. Останах напълно очарован от дома ти и доста се притесних, като разбрах, че сте роднини с Роуган Суини. Той е влиятелен човек и изключително съобразителен. Все се безпокоях да не се захване със случая. Затова като ми се удаде възможност, се поразтърсих наоколо за сертификата.

Постави ръка върху ръцете на Бриана и бащински ги стисна.

— Извинявам се за неразборията и неудобството, което ти причиних. Но не знаех с колко време разполагам. Надявах се, че ако го открия, може да сложим точка на цялата злополучна история. Но...

— Дадох го на Роуган да го съхранява — осведоми го Бриана.

— Ох! Опасявах се от нещо подобно. Странно, че той не се захвана с разследването.

— Съпругата му щеше да ражда всеки момент, а и предстоеше откриването на новата галерия. — Тя млъкна, тъй като си даде сметка, че едва ли не се извинява заради зет си. — А и сама мога да се справя.

— Убедих се в това само след няколко часа прекарани в дома ти. Организираният човек е много опасен за такъв като мен в онзи ми период. Дори още един път се върнах, като си въобразявах, че отново ще се опитам да го открия, но заради кучето ти и героя, отседнал в пансиона, трябваше да си плюя на петите.

— Ти ли надничаше през прозорците ми?

— Без никакви неприлични мисли, уверявам те. Скъпа, достатъчно съм стар, за да ти бъда баща, а и съм щастливо оженен. — Той леко изсумтя, сякаш го бяха засегнали. — Е, предложих да откупя сертификата и офертата е отворена.

— По половин лира за акция — напомни му Грей сухо.

— Това е два пъти повече, отколкото Том Конканън ми плати. Разполагам с копие от разписката, ако се нуждаете от доказателство.

— О, убеден съм, че с твоя талант можеш да представиш всякакъв документ.

Смайт-Уайт въздъхна дълбоко и многострадално.

— Вероятно сте прави да ме обвинявате в подобни деяния.

— Предполагам, че полицията ще е във възторг от деянията ти.

Без да откъсва очи от Грей, той отпи от бирата.

— Защо да ги занимаваме? За да попаднат в затвора двама души в златните си години, като при това си плащат редовно данъците и са предани съпрузи? И то заради минали... недискретности?

— Мамили сте хората — срязва го Бриана. — Измамили сте баща ми.

— Дадох на баща ти точно онова, за което ми бе платил, Бриана — сбъдването на мечта. След сделката с мен той си тръгна щастлив и изпълнен с надежда да изкара нещо, за което е заплатил нищожна

сума. — Усмихна ѝ се мило: — Той наистина искаше единствено надеждата, че ще успее да го постигне.

Отговаряше на истината и тя не знаеше какво да му отговори. Но накрая определи:

— И все пак е нечестно.

— Но ние се поправихме. Да промениш начина си на живот иска усилие, скъпа, както и търпение, и решителност.

Тя вдигна очи към него, докато обмисляше чутото. Ако казваше истината за себе си, то тогава на масата седяха двама души, които са положили това усилие. Щеше ли да осъди Грей за нещата, които е вършил в миналото? Щеше ли да понесе някоя стара грешка да го повлече обратно на дъното?

— Не искам ти или съпругата ти да попаднете в затвора, господин Смайт-Уайт.

— Той знае какви са правилата — прекъсна я Грей и силно стисна ръката ѝ. — Играеш — плащаш. Може и да не се обърнем към властите, но подобна любезност струва повече от хиляда лири.

— Както обясних... — започна възрастният мъж.

— ... ценните книжа не струват пукната пара — продължи вместо него Грей, — но сертификатът? Според мен можем да го оценим на десет хиляди.

— Десет хиляди лири? — извика Смайт-Уайт, а Бриана седеше зяпнала. — Та това е изнудване, пладнешки грабеж!

— По лира на акция — уточни Грей. — Струва ми се разумно, като имам предвид как може да бъде използван. А и като се вземе под внимание печалбата, измъкната от другите вложители, намирам за редно мечтата на Том Конканън да се сбъдне. Според мен това не е изнудване, а справедливост. А справедливостта не се оспорва.

Пребледнял, Смайт-Уайт се облегна назад. Отново извади кърпичката и избърса потта.

— Млади човече, разкъсваш сърцето ми.

— Не, само банковата ти сметка. Която е достатъчно тлъста, за да можеш да платиш сумата. Причини на Бри доста грижи и тревоги. Преобърна къщата ѝ. Дори да предположим, че ти съчувствам заради затрудненото ти положение, не знам дали си даваш сметка колко много значи за нея домът ѝ. Накара я да плаче.

— Извинявам се най-искрено. — Мъжът отново размаха кърпичката, избърса лицето си. — Ужасна работа... Ужасна. Нямам представа какво ще каже Айрис.

— Ако е интелигентна, вероятно ще те посъветва да платиш и да се радвате, колко леко сте се отървали.

Смайт-Уайт въздъхна и пъхна кърпичката в джоба си.

— Десет хиляди лири. Неумолим човек сте, господин Тейн.

— Хърб, мисля, че мога да те наричам с малкото ти име, защото в момента, както и двамата сме наясно, аз действам сякаш съм ти най-добрият приятел.

Той кимна тъжно.

— За нещастие си прав. — Смени тактиката и с надежда погледна към Бриана. — Наистина ти създадох неприятности и съжалявам. Ще оправим тази работа. Чудя се дали вместо пари не мога да предложа нещо друго — например едно хубаво пътешествие? Или ново обзавеждане за пансиона ти? Разполагаме с някои прелестни неща в магазинчето.

— Парите — отсече Грей, преди тя да успее да отговори.

— Неумолим човек — повтори Смайт-Уайт. — Предполагам, че нямам друг избор. Ще напиша чек.

— Ще платиш в брой.

Последва нова въздишка.

— Добре. Ще направя необходимото. Естествено, не нося такава сума със себе си.

— Разбира се — съгласи се Грей, — но може да я набавиш. До утре.

— Два-три дни ми звучи по-разумно — започна той, но като забеляза погледа на младия мъж, се предаде. — Ще пиша на Айрис да ми прати парите. Утре ще пристигнат.

— И аз така мисля.

Смайт-Уайт се усмихна срамежливо.

— Извинете. Трябва да отида до тоалетната.

Стана и като поклащаше глава, се отправи към задната част на кръчмата.

— Не разбирам — прошепна Бриана, веднага след като той се отдалечи достатъчно, за да не я чуе. — Не разбирам. Нищо не казах, защото ти ме риташе под масата, но...

— Побутвах те — поправи я Грей. — Само те побутвах.

— Да, и то така, че ще куцам цяла седмица. Но друго искам да кажа: пускаш го да се отърве без никакви последствия, след като заплати огромната сума. Струва ми се нередно.

— Съвсем редно си е. Баща ти е искал мечтата му да се сбъдне и тя ще се сбъдне. Старият Хърб е наясно, че понякога човек може да се издъни и се налага да плати. И аз като теб не желая да го пращам в затвора.

— Не, не искам. Но да му взема парите...

— Той как е прибрал парите на баща ти? И предполагам, въпросните петстотин лири не са били излишни за семейството ви.

— Не, но...

— Бриана, какво щеше да каже баща ти, ако беше тук?

Победена, тя сведе глава.

— Щеше да реши, че е страшно забавно.

— Ето, виждаш ли? — Той хвърли поглед към мъжката тоалетна и присви очи. — Прекалено дълго се забави. Почакай ме тук.

Бриана се загледа намръщено в чашата. След това устните ѝ се извиха в лека усмивка. Това наистина беше много забавно. Баща ѝ щеше да е щастлив.

Не очакваше да види парите, или поне не толкова. Важното бе, че стигнаха до дъното на историята и никой не бе пострадал.

Вдигна глава и видя Грей да излиза от тоалетната и да се насочва към нея. Очите му блестяха. Размени няколко думи с бармана, преди да се върне на масата.

Лицето му бе спокойно, когато се настани в стола и отпи от бирата.

— Е? — попита Бриана, когато паузата стана прекалено дълга.

— Ами измъкна се. През прозореца. Пъргаво старче.

— Измъкна се? — Потресена от обрата в събитията, тя затвори очи. — А аз дори бях почнала да го харесвам. Как само ме подведе!

— Такива мошеници като него владеят това изкуство до съвършенство. Но в случая мисля, че понаучихме някои неща.

— Какво ще правим сега? Не искам да съобщаваме в полицията. Няма да мога да живея, като си представям този дребен човечец и съпругата му в затвора. — Изведнъж ѝ хрумна нещо, от което очите ѝ се разшириха. — Господи! Дали въобще има съпруга?

— Вероятно. — Грей обмисляше нещо, докато отпиваше от бирата. — Колкото до това, какво ще предприемем — връщаме се в Клар и го оставяме да се терзае. Ще го изчакаме да премисли. Лесно ще го открием, когато и ако ни потрябва.

— Как?

— Чрез туристическата компания „Фърст Флайт“. А и разполагаме с това. — Пред смаяния поглед на Бриана той измъкна портфейл. — Свих му го, докато бяхме на улицата. Като застраховка — обясни, а тя продължаваше да го гледа удивено. — Толкова години минаха, а не съм забравил занаята. — Поклати учудено глава. — Редно е да се засрамя. — Ухили се и потупа с портфейла дланта си. — Не ме гледай така. Има малко пари и документи за самоличност.

Грей спокойно измъкна банкнотите от портфейла и ги напъха в своя.

— Все още ми дължи сто лири — пресметна Грей и продължи, като прибираше задигнатия портфейл: — Има адрес в Лондон. Прегледах съдържанието, докато бях в тоалетната. Намерих и снимка на доста привлекателна, прилична на матрона жена. Вероятно е Айрис. А, да, и името му е Карстеърс. Джон Б. Карстеърс, а не Смайт-Уайт.

Бриана разтърка чело.

— Главата ми се върти.

— Не се безпокой, Бри. Гарантирам ти, че в най-скоро време ще ни се обади. Тръгваме ли?

— Да. — Заше метена от случилото се, тя се надигна. — Ама и него си го бива. Измъкна се и дори не плати за питиетата.

— А, не. Това си обещание изпълни. — Грей я хвана за ръка и поздрави бармана на излизане. — Той е собственик на кръчмата.

— Какво...

Тя се спря и започна да се смее.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Приятно ѝ бе отново да си е у дома. Пътуването до Ню Йорк беше чудесно, но Бриана предпочиташе простите удоволствия да спи в собственото си легло под своя покрив и да се наслаждава на познатия изглед от прозореца. Не би имала нищо против пак да отиде някъде, стига да има дом, където да се връща.

Бриана с удоволствие разсаждаше цветята в градината; във въздуха се долавяше ароматът на цъфнала лавандула. Пчелите жужаха и флиртуваха с кандилките и попадийното цвете.

От задната част на къщата долиташе смехът на деца и възбуденият лай на Кон, подгонил топката, която малките ѝ американски гости му подхвърляха.

Ню Йорк ѝ се струваше невероятно далечен и екзотичен, като перлите, които прибра на дъното на чекмеджето на скрина. А за прекарания ден в Уелс мислеше като за странна, забавна пиеса.

Вдигна глава и повдигна периферията на шапката, за да види прозореца на Грей. Работеше — не бе спирал от мига, в който внесоха куфарите. Питаше се къде ли е сега, в кое време, какви хора са го завладели. И в какво настроение ще бъде, когато се върне при нея.

Раздразнен, настръхнал като куче, ако писането не му върви. Ако му спори, ще е гладен; ще мисли за храна, за нея. Усмихна се и нежно привърза крехките стъбълца към пръчиците.

Колко хубаво бе да те желаят, така както той я желаше! Беше неочаквано и за двама им. Също като нея и той беше неподготвен за подобни чувства и това го тревожеше. Нежно погали цветето.

Разказваше ѝ за себе си неща, които тя знаеше, че не е споделял с друг. Това също го тревожеше. Колко глупаво от негова страна да смята, че ще го обича по-малко само защото е преживял всичко това, за да оцелее.

Тя си представяше страха и гордостта на юношата, лишен от любовта, грижата, съчувствието и утехата на семейството. Колко самотен е бил, колко самотен живот води заради този страх и тази

гордост. И въпреки всичко беше успял някак да се изгради като грижовен и толкова възхитителен мъж.

Не, тя не го обичаше по-малко. Колкото повече го опознава, толкова по-силно го обиква.

Неговото минало я накара да се замисли за своето. Родителите ѝ не се бяха обичали и от това я болеше. Но Бриана знаеше, че баща ѝ я бе обичал. Винаги го бе знаела и това я утешаваше. Тя имаше дом и корени.

По някакъв свой начин и Маив я бе обичала. Майка им най-малкото е изпитвала дълг към родените от нея деца и не бе ги изоставила. Могла е да ги зарече. Тази мисъл не ѝ беше хрумвала досега.

Майка ѝ е могла да зарече създаденото семейство — та тя го ненавиждаше. Можела е отново да се посвети на кариерата си, на която толкова е държала. Дори да е останала от чувство за дълг, пак беше повече, отколкото Грей бе получил през живота си.

Маив бе груба, огорчена; твърде често извърташе думите в Светото писание, което така набожно четеше, за да ги нагоди към своите цели, за да използва каноните на църквата като оръжие. Но бе останала.

Бриана въздъхна и се премести при следващото цвете. Все някога щеше да настъпи времето за прошка; надяваше се у нея да се намерят достатъчно сили, за да прости.

— Предполага се, че заниманията в градината ти създават удоволствие, а не грижи.

Задържа с ръка шапката и погледна нагоре към Грей. Работата му е споряла, определи тя веднага. Писането му е вървяло, определи тя, щом видя удоволствието, изписано на лицето му.

— Замислих се за нещо.

— И аз. Станах, надникнах през прозореца и те видях. А после вече не бях в състояние да мисля за друго.

— Денят е чудесен, просто те тегли навън, а и ти започна да работиш в зори. — Бързо завърза следващото стъбълце. — Доволен ли си от работата си?

— Невероятно. Много гладко тече. — Седна до нея и вдъхна аромата, който се носеше от нея. — Едва успявам да догоня действието. Днес убих прекрасна млада жена.

— Изглеждаш ужасно доволен! — засмя се тя.

— Бях се привързал към нея, но трябваше да се махне. Нейното убийство ще разбуди гнева, който ще доведе до провала на убиеца.

— В развалините, където ходихме ли я уби?

— Не, онази беше друга. Тази срещна смъртта си при Олтара на друида.

— Аха. — Бриана неволно потрепери. — Винаги ми е харесвало това място.

— И на мен. Просто я остави върху основния камък, сякаш я поднася в жертва на кръвожаден бог. Гола е, разбира се.

— Как иначе. И предполагам, че някой нищо неподозиращ турист ще се натъкне на трупа.

— Вече стана. Американски студент, тръгнал да обикаля пеша из Европа. — Грей цъкна замислено. — Мисля, че младежът никога няма да е същият. — Наведе се напред и я целуна по рамото. — Е, а твоят ден как мина?

— С далеч по-малко приключения. Изпратих щастливите младоженци от Лимерик сутринта и се занимавах с американчетата, докато родителите им поспят. — Със зоркия си поглед съзря един плевел наред лехата и безжалостно го изкорени. — Помагаха ми да направя топли питки. След това семейството излезе да прекара деня в Бънрати, във фолклорния парк, нали го знаеш? Върнаха се преди малко. Очаквам друго семейство тази вечер — от Единбург, отседнали са тук преди две години. Имат двама сина — юноши; и двамата се влюбиха в мен миналия път.

— Нима? — Несъзнателно погали рамото ѝ. — Налага се да ги посплаша.

— О, предполагам, че отдавна са забравили. — Тя го погледна и се усмихна, когато той изсумтя. — Какво?

— Помислих си, че вероятно си ги пленила за цял живот. Никога няма да открият друга, която да може да се сравни с теб.

— Глупости. — Премести се към следващото цвете. — В ранния следобед говорих с Маги. Може да поостанат в Дъблин още седмица-две. А кръщенето ще е, когато се върнат. Двамата с Мърфи ще сме кръстници.

Грей се размърда и седна по турски.

— Какво означава точно това за католиците?

— О, не е по-различно отколкото в другите църкви, предполагам. Ще говорим за бебето по време на службата. Ще обещаем да се погрижим за религиозното му възпитание, ако нещо се случи с Маги и Роуган.

— Каква тежка отговорност.

— Чест е — усмихна се тя. — Не си ли кръщаван, Грейсън?

— Представа нямам. Вероятно не съм. — Сви рамене, но като забеляза замисленото ѝ изражение, вдигна вежди. — Сега пък какво има? Тревожиш се, че ще горя в ада, защото никой не е поръсил главицата ми със светена вода?

— Не. — Неловко погледна настрана. — А и водата е само символ; все едно се измива първоначалният грях.

— Колко е първоначален?

Отново извърна лице към него и поклати глава.

— Няма да ти говоря за катехизис и други такива неща, а и не се опитвам да ти сменя вярата. Но знам, че Маги и Роуган биха искали да присъстваш на кръщенето.

— Разбира се, че ще дойда. Ще е интересно. Как е хлапетото?

— Според нея Лиам расте като бурен. — Бриана се съсредоточи в работата си и се постара тъгата да не я завладее. — Казах ѝ за господин Смайт-Уайт... господин Карстеърс.

— И?

— Започна да се смее така, че се стреснах да не ѝ се пръсне сърцето. Е, спомена, че Роуган едва ли ще го приеме от смешната му страна, но и двете сме еднородни колко точно отговаря на характера на баща ни да се забърка в подобна каша. Сякаш отново се бе върнал при нас за малко. „Бри — би казал той, — ако не рискуваш, не печелиш.“ Трябва да добавя колко е възхитена от начина, по който откри господин Карстеърс, пита не искаш ли службата на детектива, когото наехме в Щатите.

— Никакъв напредък, така ли?

— Всъщност има нещо. — Седна на подгънатите си колене и постави ръце на бедрата. — Една братовчедка на Аманда Доуърти допуска, че се е заселила в северната част на щата Ню Йорк, в планините. Някога била посетила местността и много ѝ харесало. Детективът е тръгнал натам, към онова място, където е заспал Рип Ван Уинкъл.

— Катскил?

— Да. Ако има късмет, ще попадне на следа.

Грей взе лопатката и я огледа — чудеше се разсеяно дали може да бъде използвана като оръжие за убийство.

— Какво ще правите, ако откриете някой полубрат или полусестра?

— Първо бих писала на госпожица Доуърти. — Вече внимателно бе обмислила варианта. — Не искам някой да се почувства огорчен. Но от тона на писмата ѝ до баща ми съдя, че тази жена ще бъде доволна да узнае, че тя и детето ѝ ще бъдат посрещнати с радост.

— Точно това ги очаква — призна той, като остави лопатката. — Тя и този двадесет и шест или двадесет и седем годишен, напълно непознат роднина, наистина ще бъдат посрещнати от вас с радост.

— Ами да — отвърна тя изненадана, как може да се усъмни дори за миг. — Той или тя ще е дете на татко, нали? Също като мен и Маги. Той не би искал от нас да обърнем гръб на човек от семейството.

— Но той... — Грей млъкна и сви рамене.

— Ти си мислиш така — увери го Бриана тихо. — Не знам какво точно е станало. Предполагам, че никога няма да узнаем какво е направил, когато е разбрал. Но да им обърне гръб — никога. Не бе такъв човек. Запазил е писмата ѝ, а доколкото го познавам, трябва силно да е тъгувал за детето, което никога не е видял.

Погледът ѝ се зарея и проследи полета на пъстра пеперуда.

— Той бе мечтател, Грейсън, но много държеше на семейството. Отказал се е от доста неща, за да го запази. След като прочетох писмата, разбрах, че е направил много по-големи жертви, отколкото съм предполагала.

— Не го упреквам. — Сети се за гроба и за цветята, засадени от Бриана там. — Просто не обичам да те гледам угрижена.

— Ще съм много по-спокойна, когато успеем да научим нещо.

— А майка ти, Бриана? Как ще реагира, ако всичко се разкрие?

Погледът ѝ стана хладен, а брадичката ѝ се вдигна упорито.

— Ще се справя с това, когато и ако се наложи. Тя ще трябва да приеме действителността. Веднъж в живота си ще трябва да я приеме.

— Още си ѝ сърдита — отбеляза той. — Заради Рори.

— С Рори е свършено.

Той хвана ръцете ѝ, преди тя да вземе отново лопатката. И зачака търпеливо.

— Добре, сърдита съм. Заради постъпката ѝ тогава, заради начина, по който говори с теб, и може би най-много, защото ме накара да мисля, че чувствата ми към теб са нещо лошо и порочно. Не ме бива да тая гняв. Стомахът ме заболява.

— Тогава се надявам да не ми се сърдиш — бързо добави той.

Дочу се шум на пристигаща кола.

— Защо да ти се сърдя?

Без да каже дума, той се надигна и ѝ помогна да стане. Дватамата изчакаха котата да се приближи и да спре. Лоти се наведе и сърдечно им махна, преди двете с Маив да слязат.

— Аз позвъних на Лоти — прошепна Грей, стискайки ръката на Бриана. — Поканих ги да наминат.

— Не желая още една разправия, докато има гости в къщата. — Гласът ѝ придоби ледени нотки. — Не биваше да го правиш, Грейсън. Канех се да намина към тях утре и разправията щеше да е в тяхната къща, а не тук.

— Бри, градината ти е прекрасна — провикна се Лоти, докато се приближаваше. — А и какъв хубав ден. — По своя майчински начин тя прегърна Бриана и я целуна по бузата. — Добре ли прекара в Ню Йорк?

— Да.

— Ударила си го на живот и хич не те е еня за почтеността — изсумтя Маив.

— О, Маив, престани. — Лоти нетърпеливо махна с ръка. — Искам да ни разкажете за Ню Йорк.

— Влезте да прием чай тогава — покани ги Бриана. — Донесох ви подаръци.

— Колко си мила. Чуваш ли Маив — подаръци от Америка. — Тя се усмихна сърдечно на Грей. — А филмът ти, Грей? Беше ли величествен?

— Как иначе. — Той я хвана под ръка. — А после трябваше да се съревновавам с Том Круз за вниманието на Бриана.

— Наистина! — възкликна възрастната жена и очите ѝ само дете не изхвъркнаха от изумление. — Чу ли, Маив? Бриана се е запознала с Том Круз.

— Не обръщам внимание на филмовите звезди — измърмори тя, макар да бе страшно впечатлена. — Живеят разгулно и вечно се развеждат.

— Ха! Не пропуска филм с Ерол Флин по телевизията. — Победила в словесния двубой, Лоти влезе в кухнята с танцова стъпка и се отправи към печката. — Аз ще приготвя чая, Бриана, а ти ни донеси подаръците.

— Има сладкиш с боровинки за чая. — Преди да влезе в спалнята си, младата жена хвърли сърдит поглед на Грей. — Сутринта го правих.

— Чудесно. Знаеш ли, Грейсън, големият ми син, Питър се казва, ходи в Америка. Отиде в Бостън, там имаме братовчеди. Посетил пристанището, където вие, янките сте изхвърлили от кораба чая на англичаните. После ходи още два пъти и заведе и децата си. Неговият син Шон смята да се засели там и да си намери работа.

Продължи да бърби за Бостън и роднините си, докато Маив седеше нацупена и мълчалива. След малко Бриана се върна с две кутийки.

— Там има толкова магазини — сподели тя, твърдо решила да не си разваля настроението. — Накъдето и да се обърнеш, все нещо се продава. Едва избрах какво да ви донеса.

— Каквото и да е, ще е прекрасно. — Любопитна да види, Лоти остави чинията със сладкиша на масата и посегна за своята кутийка. — Божичко, погледнете!

Тя вдигна декоративното стъклено шишенце срещу светлината и то заблестя в дълбоки сини тонове.

— За парфюм е или просто за украса.

— Прекрасно е! — обяви Лоти. — Виж, има цветенца по него, лилии. Много си мила, Бриана. А твоето, Маив, е червено като рубин. С макове. Великолепно ще стоят на тоалетката, нали?

— Хубавички са. — Тя обаче не успя да се въздържи да не прокара ръка по цветенцата. Ако имаше някаква слабост, то това бяха хубавите вещи. Все изпитваше чувството, че е била оцетена. — Благодаря ти, че си се сетила за мен, докато си живяла в луксозен хотел сред знаменитости.

— Том Круз... — обади се Лоти, като се направи, че не долавя сарказма, — на живо толкова ли е хубав, колкото във филмите?

— Да, и е невероятно чаровен. Той и съпругата му могат да дойдат тук.

— Тук? — смаяна от новината, възрастната жена постави ръка на гърдите си. — Тук, в пансиона „Блакторн“?

Бриана ѝ се усмихна.

— Така ми каза.

— Има да чакате този ден — промърмори майка ѝ. — Защо смятате, че такива богати и известни хора ще отседнат тук?

— Заради спокойствието — хладно отбеляза младата жена, — и за някое и друго домашно сготвено ястие. Общо взето, заради онова, за което всички идват тук.

— В „Блакторн“ получаваш и от двете — обади се Грей. — Доста съм пътувал, госпожо Конканън, но никога не съм бил на по-прекрасно или по-удобно място. Вероятно много се гордеете с успехите на Бриана?

— Ха! Защо да не ви е приятно тук, в леглото на дъщеря ми!

— Само глупак не би се възползвал — отвърна той дружелюбно, преди Бриана да успее да се намеси. — Заслужавате похвала, че сте отгледали такава добросърдечна и мила жена, която освен това е достатъчно умна и посветена, за да върти успешно бизнес. Възхищавам ѝ се.

Маив остана безмълвна. Не бе очаквала комплимент. Още премисляше дали в него не се съдържа някаква обида, когато Грей се отправи към плота.

— И аз ви купих по нещо.

Бе оставил торбичката в кухнята, преди да отиде при Бриана в градината. Бе подготвил всичко за срещата и възнамеряваше да я ръководи лично.

— Много мило от твоя страна.

Изненада и удоволствие се изписаха на лицето на Лоти, докато поемаше кутията от Грей.

— За спомен — поясни той и се усмихна на смаяната Бриана.

Радостното възклицание на възрастната жена му достави огромно удоволствие.

— Птичка! Виж, Маив, от кристал е. И как пречупва слънчевите лъчи!

— Можеш да го окачиш на прозореца — подсказа Грей. — Ще ти свети с всички цветове на дъгата. Ти вечно ме караш да мисля за теб като за дъга, Лоти.

— О, я престани! Каква весела дъга съм аз? — Тя примигна, за да прикрие появилите се в очите ѝ сълзи, и се надигна, за да го прегърне. — Ще я закача на прозореца в хола. Благодаря ти, Грей, ти си много мил мъж. Не е ли мил, Маив?

Тя изсумтя нещо неразбираемо, като все още се колебаеше дали да отвори капака на своя подарък. Редно бе да запрати кутията в лицето му, а не да приема подаръци от такъв като него. Но кристалната птичка на Лоти бе толкова хубава. Не се сдържа и повдигна капака.

Остана безмълвна, докато изваждаше кутийката във форма на сърце, бе изработена от злато и стъкло, а когато я отвори, се разнесе музика.

— Божичко, музикална кутия! — Лоти плесна с ръце. — Колко е красива! Коя е мелодията?

— „Звезден прах“ — отвърна Маив и се спря в мига, когато се улови, че се готви да затананика. — Песента е много стара.

— Класика — обади се Грей. — Нямаха нищо ирландско, но реших, че това може да се окаже подходящо.

Устните на Маив се извиха в усмивка — мелодията страшно ѝ харесваше. Прочисти гърлото си и погледна младия мъж.

— Благодаря, господин Тейн.

— Грей — отвърна той непринудено.

Тридесет минути по-късно Бриана постави ръце на хълбоците. В кухнята бяха само двамата с Грей, а чинията от сладкиша бе празна.

— Това бе като подкуп!

— Не, не като подкуп — отвърна той, имитирайки тона ѝ. — То е подкуп. И доста сполучлив бих казал. Тя ми се усмихна, преди да тръгнат.

Младата жена изсумтя.

— Не знам заради кого повече да се срамувам — заради теб или заради нея!

— Възприеми го просто като предложение за мир. Не искам да съм причина майка ти да те огорчава, Бриана.

— Много си изобретателен. Музикална кутия.

— И аз така смятам. Всеки път, когато я отваря, ще се сеца за мен. Не след дълго ще реши, че не съм чак толкова лош.

Тя не искаше да се усмихне. Цялата история бе възмутителна.

— Преценил си я, така ли?

— Добрият писател умее да наблюдава. Тя е свикнала вечно да се оплаква. — Отвори хладилника и извади една бира. — Лошото е, че почти няма за какво да се оплаква напоследък. Това трябва доста да я разстройва. — Отвори шишето, отпи. — Освен това се страхува, защото ти се отдръпна. Не знае как да направи крачката към теб.

— Намекваш, че аз трябва да я направя, така ли?

— Ще го сториш. Така си устроена. Тя го знае, но се притеснява да не би този път да се окаже изключение. — Повдигна нежно брадичката ѝ. — Няма да е изключение. Семейството е прекалено важно за теб и ти вече си започнала да ѝ прощаваш.

Бриана се обърна и започна да разтребва.

— Невинаги е удобно край теб да има някой, който да те наблюдава, сякаш си от стъкло. — Тя въздъхна. — Може и да съм започнала да ѝ прощавам, но не знам колко дълго ще трае процесът. — Внимателно изми чашите от чая. — Сценката, която организира, несъмнено ще го ускори.

— Точно такава бе идеята ми. — Застанал зад нея, той обви кръста ѝ с ръце. — Да разбирам ли, че не ми се сърдиш?

— Не, не ти се сърдя. — Обърна се и облегна глава на рамото му. — Обичам те, Грейсън.

Той я погали по косата, погледна през прозореца, но не каза нищо.

През следващите няколко дни времето се задържа меко. Увлечен в работа, той загуби представа за деня и нощта, само бегло отчиташе, че наоколо има и друг живот.

Скоро щеше да притисне убиеца, при онази финална, бурна среща. Беше започнал да уважава подхода на престъпника, който идеално разчиташе емоциите на жертвата си. Героят му бе толкова интелигентен, колкото и зъл. Но не бе луд, определи Грей, а друга част от съзнанието му продължи да обмисля сцената, която описваше.

Някои могат да приемат злодея за луд, обаче жестокостта и безскрупулността на убийците невинаги са плод на ум, който е изкривен до лудост.

Грей бе наясно с това; героят му — също. Убиецът не бе луд, просто бе извънредно зъл.

Той вече беше решил как ще премине решителното преследване и знаеше всяка крачка и всяка дума. В дъжда, в тъмнината, по стълбището в развалините, където вятърът непрестанно вие и където вече се бе ляла кръв. Той знаеше, че героят му ще съзре, макар и за миг, своите най-лоши черти в човека, когото преследва.

И последната битка ще е нещо повече от двубой между доброто и злото, правдата срещу неправдата. В ужасната пропаст щеше да се поведе отчаяна битка за изкупление на греха.

Но не така щеше да свърши всичко. И Грей бързаше да открие най-естествен и логичен завършек на тази история. Беше си представял, че героят му ще напусне селото, жената. И двамата щяха да бъдат променени от насилието, извършеното в закътаното местенце и от случилото се между тях.

И двамата щяха да продължат своя живот, или поне щяха да се опитат да го сторят. Но поотделно, защото той ги бе създал като две диаметрално противоположни сили; наистина бяха се привлекли, но не завинаги.

Сега вече не му се струваше толкова ясно. Чудеше се къде ли ще отиде героят му и защо. Защо жената се обърна бавно на прага на къщата си, както той го бе замислил и не погледна назад?

Трябваше да се получи лесно и да е убедително, тъй като отговаряше на характеристиките им. А колкото повече приближаваше този момент, толкова по-неспокоен ставаше.

Отмести стола и впери невиждащ поглед в стената. Представа нямаше кой час на деня е, или колко време бе работил. Но едно беше сигурно — за момента се бе изчерпал.

Въпреки дъжда реши да се поразходи. Трябваше да престане да се прищпорва. Развръзката щеше да си дойде съвсем естествено.

Слезе долу, изненадан от тишината, но се сети, че семейството от Шотландия бе заминало. Беше му забавно да види, когато за малко изпълзя от бърлогата си, как двамата младежи се навъртат около Бриана и се състезават за вниманието ѝ.

Не можеше да ги вини.

Гласът ѝ го накара да се насочи към кухнята.

— Здравей, Кени Фини. На гости на баба си ли си дошъл?

— Да, госпожице Конканън. Ще останем тук две седмици.

— Чудесно. О, толкова си пораснал! Ще влезеш ли да пиеш чай и да хапнеш сладкиш?

— Не бих се отказал.

Грей видя как дванадесетгодишното момче се ухили с разкривените си зъби и влезе в кухнята. Носеше нещо голямо и очевидно тежко, завито във вестник.

— Баба ви изпраца агнешки бут, госпожице Конканън. Заколихме агнето тази сутрин.

— О, много мило от нейна страна. — Бриана поема мазния пакет, а Грей — авторът на трилъри, пълни с кървища и ужас — усети как стомахът му се свива. — Приготвила съм боровинков сладкиш. Ще си хапнеш, а останалото ще ѝ го занесеш, нали?

— Да. — Момчето внимателно свали дъждобрана и такето. В този миг зърна Грей. — Добър ден — поздрави то възпитано.

— О, Грей, не те чух да слизаш. Това е младият Кени Фини, внук на Алис и Питър Фини, живеят във фермата надолу по пътя. Кени, това е Грейсън Тейн, мой гост.

— А, янкито — отбеляза момчето, докато му подаваше ръка със сериозно изражение. — Пишете книги с убийства, така каза баба.

— Така е. Обичаш ли да четеш?

— Обичам книги за автомобили и спорт. Може би някой път ще напишете книга за футбола?

— Ще го имам предвид.

— Искаш ли сладкиш, Грей? — попита тя. — Или предпочиташ сандвич?

Хвърли поглед към увития във вестник бут. Представи си блеенето на животното.

— Не, нищо не искам. Поне не в момента.

— В Канзас Сити ли живеете? — поиска да узнае Кени. — Брат ми живее там. През зимата станаха три години, откакто замина. Свири в оркестър.

— Не, не живея там. Но съм ходил в Канзас Сити. Хубав град.

— Според Пат е най-хубавият. Събирам пари, за да отида там, когато порасна.

— Значи ще ни напуснеш, така ли, Кени?

Бриана прокара ръка през червеникавите къдрици на момчето.

— Щом стана на осемнадесет. — Отхапа от сладкиша и отпи от чая. — Там може да се намери хубава и добре платена работа. И кой знае дали няма да ме приемат да играя и в американски футболен отбор? Имат такъв и в Канзас Сити.

— Така съм чувал — увери го Грей и се усмихна.

— Сладкишът е страхотен, госпожице Конканън — заяви момчето накрая.

След малко Бриана вече го гледаше от прага как тича по нивите със сладкиша под мишница, сякаш бе футболна топка.

— Толкова жители на Ирландия заминават — промърмори тя. — Губим ги ден след ден, година след година. — Поклати глава и затвори вратата. — Е, време е да разтребя стаята ти, щом най-после излезе от там.

— Реших да се поразходя. Защо не дойдеш с мен?

— За малко бих могла. Само да... — Усмихна се извинително, тъй като телефонът иззвъня. — Добър ден. Пансионът „Блакторн“. О, Арлийн, как си? — Пресегна се и хвана Грей за ръката. — Радвам се да го чуя. Да, добре съм. Грей е до мен, ей сега ще... О! — Веждите ѝ се свъсиха, след това отново се усмихна. — Би било чудесно. Разбира се, че ти и съпругът ти сте добре дошли. През септември времето е прекрасно. Ще се радвам да ви посрещна. Да, имам го. Значи от петнадесети септември за пет дни. Да, може да се правят едnodневни излети до доста места. Да ти изпратя ли информация предварително? Не, никак не ме затруднява. С удоволствие ще ви приема. Да, Грей е тук, както ти казах. Ей сега ще ти го дам.

Той пое слушалката, но остана загледан в Бриана и попита:

— Мисли да дойде в Ирландия през септември?

— През ваканцията. Заедно със съпруга си. Твърди, че съм възбудила любопитството ѝ. Имала новина за теб.

— Хммм... ей, прелест, какво — ще се правите на туристи в западните графства, така ли? — Той се усмихна в отговор на поднесения от Бриана чай. — Напротив, много ще ви хареса. Времето ли? — Хвърли поглед през прозореца към несекващия дъжд. —

Фантастично е. — Намигна на Бриана, отпи от чая. — Не, не съм получил никакъв колет. Какво има вътре? — Кимна и прошепна на младата жена: — Отзиви. За филма. — Направи пауза, преди да се обади: — Как го определят? Хммм... Брилянтен, значи. Харесва ми. „Изпод перото на Грейсън Тейн“ — повтори той, за да чуе и Бриана, — достойно за „Оскар“. — Засмя се на нещо. — „Най-впечатляващият филм за годината.“ Никак не е лошо, нищо че сме още месец май. Не, не ми се е вързал езикът. Страшно съм доволен да го чуя. Да, добре звучи... Предварителни отзиви за книгата — обясни той на Бриана.

— Но ти още не си свършил романа?

— Не този роман. Онзи, дето ще излезе през юли. Това се разбира под „новия роман“. Това, което пиша в момента, е „ръкописът“. Не, не, просто обяснявам азбуката на издаването на хазайката си. — Сви устни и се заслуша. — Нима? Чудесно.

Бриана отиде до печката и погледна във фурната. Той продължи да слуша, като казваше по нещо от време на време. Понякога се усмихваше или клатеше глава.

— Слава богу, че не нося шапка. Главата ми се уголеми. Да, получих писмото за предварителната обиколка във връзка с рекламната кампания. Приех да участвам за три седмици. Не, ти определяш тези неща. Да, и на теб. Ще ѝ предам. Дочуване.

— Очевидно филмът се радва на успех — подхвърли Бриана.

— Да. Дванадесет милиона само за първата седмица, което не е за пренебрегване. А и критиците се отнасят благосклонно. Очевидно одобряват и предстоящата книга. На върха съм — добави той, като се пресегна да вземе бисквита. — Създал съм история, изпълнена с „атмосфера, и то в проза, остра като кама“. А да — „с невероятни обрати и зловещ хумор“. Не звучи лошо.

— Вероятно те изпълва с гордост?

— Писах го преди близо година. — Сви рамене, продължи да дъвче. — Да, романът не е лош. Почти съм привързан към него — нещо, което ще се заличи значително след обиколката на тридесет и един града за три седмици.

— Рекламната обиколка, за която говорихте ли?

— Да. Среща с читатели, посещения на книжарници, летища и безлични хотелски стаи. — Засмя се. — Какъв живот!

— Мисля, че ти допада.

— Напълно.

Кимна, тъй като не искаше да проличи тъгата ѝ и извади тавичката.

— През юли, така ли?

— Да. Някак ненадейно дойде. Бях загубил представа за времето. Застоях се тук четири месеца.

— Понякога ми се струва, че винаги си бил тук.

— Започваш да свикваш с мен. — Прокара разсеяно ръка по брадичката си и тя ясно виждаше, че мисълта му е другаде. — Та какво ще кажеш за разходката, за която говорихме?

— Трябва да приготвя вечерята.

— Ще те изчакам. — Той дружелюбно се облегна на плота. — А какво ще вечеряме?

— Агнешко бутче.

Грей въздъхна.

— Така и предполагам.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

В един ясен ден по средата на май Бриана се загледа как работниците копаят основите за оранжерията. Нейната мечта, мина ѝ през ума, докато отмяташе сплетената си на плитка коса, се сбъдва.

Усмихна се на бебето, което гукаше в преносимата люлка до нея. „Научих се да се радвам на дребните неща“ — помисли си тя, като се наведе да целуне племенника си по къдравите тъмни косици.

— Толкова е пораснал, Маги, и то само за седмици.

— Знам. А и аз. — Тя се потупа по корема и направи гримаса. — Вече не се чувствам като угоена свиня, но се чудя дали някога ще се освободя от излишните килограми.

— Изглеждаш прекрасно.

— И аз ѝ повтарям същото — обади се Роуган, прегръщайки Маги през раменете.

— Не ти вярвам. Ти си заслепен от мен.

— Така си е.

Бриана извърна глава, докато двамата се гледаха влюбено. „Колко са щастливи — помисли си тя, — защото се обичат и имат това прекрасно бебе.“ Обзе я малко завист и копнеж да изпита същото.

— Е, и къде е нашият янки днес?

Тя се извърна леко смутена и се зачуди дали Маги не чете мислите ѝ.

— Стана в ранни зори и излезе, без дори да закуси. Представа нямам. Каза ми нещо несвързано. Или поне си въобразявам, че е говорил на мен. Напоследък настроенията му непрекъснато се менят. Книгата му създава проблеми, макар да твърди, че вече е редактирана, което означава, както ми бе обяснено, пооправяне тук-там и доизкусуряване.

— Значи скоро ще приключи, така ли? — попита Роуган.

— Скоро. И тогава... — Бриана предпочиташе да не мисли за *тогава*. — Издателката му доста често се обажда напоследък и непрекъснато изпраща пакети с препоръчана бърза поща. Все

материали за книгата, която ще излезе през лятото. Той сякаш се дразни, че трябва да мисли за едната книга, докато приключва другата. — Отново погледна към работниците. — Мястото е добро за оранжерия, не намирате ли? Ще ми е приятно да мога да я виждам от прозореца.

— От месеци си избрала това място — напомни ѝ Маги, нямаше намерение да ѝ позволи да смени темата. — Нещата между теб и Грей добре ли вървят?

— Да, много добре. Сега е малко навъсен, както споделих, но лошите му настроения никога не траят дълго. Нали ви разказах как постигна помирение с майка?

— Умно го е измислил: дрънкулка от Ню Йорк. Тя се държеше така ласкаво с него по време на кръщенето на Лиам. Чак след като родих, получих едва половината от подобно ласкаво отношение.

— Полудяла е по Лиам — напомни Бриана.

— Той е като буфер помежду ни. Какво има, мило? — изрече тя, когато детето закапризничи. — А, подмокрил си се, ето какво.

Маги го взе на ръце и го потупа по гръбчето, за да го успокои.

— Ще го преоблека — предложи сестра ѝ.

— Ти си предлагаш услугите дори по-бързо от баща му. — Младата жена тръсна глава и се засмя. — Не, аз ще го сторя. Ти стой и наблюдавай работата по оранжерията си. След минутка ще се върна.

Роуган поведе Бриана към дървените столове близо до храстите встрани от къщата и обясни:

— Знае, че искам да поговоря с теб.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не. — Беше напрегната — нещо нехарактерно за нея. С това, реши той, като свъси вежди, трябва да се занимае Маги. — Искан да поговорим за историята около минната компания „Трикуортър“. Или по-скоро за липсата на всякакъв отговор. — Седна и постави ръце на коленете. — Нямахме възможност да поговорим, откакто се върнахме от Дъблин, пък и кръщаването на детето ни улиса. Маги е доволна как са се развили нещата, а и е изцяло погълната от Лиам и работата си в стъкларската работилница, за да настоява да доведем нещата докрай.

— Редно е да бъде така.

— За нея може би. — Той не добави очевидното: нито той, нито Маги се интересуваха от евентуалното парично възмездие след

съдебен иск и процес. — Трябва да ти призная, Бриана, че не съм доволен от развоя на събитията. Става въпрос за принципа.

— Мога да те разбера. Нали си бизнесмен. — Тя леко се усмихна. — Но ти никога не си виждал господин Карстеърс. Не можеш да му се сърдиш, ако го познаваш.

— Хайде за малко да разделим емоциите от законодателството.

Усмивката ѝ стана още по-широка, предположи, че точно с този тон говори, ако не е съгласен с нещо.

— Добре, Роуган.

— Карстеърс е извършил престъпление. И макар да не желаяш да отиде в затвора, логично е да получи някакво наказание. Доколкото разбрах, през последните години му е провървяло. Направих няколко дискретни проучвания и излезе, че сегашните му занимания са не само законни, но и доходни. В състояние е да си плати за подлостта спрямо баща ви. За мен не представлява трудност лично да отида до Лондон и да уредя въпроса.

— Много мило от твоя страна. — Бриана стисна ръце и въздъхна дълбоко. — Ще те разочаровам, Роуган, за което съжалявам. Разбирам, че чувството ти за справедливост се бунтува и искаш правдата да възтържествува.

— Да, така е. — Той поклати глава смаяно. — Бри, мога да си обясня реакцията на Маги. Обсебена е от бебето и работата си, а и винаги пренебрегва всичко, което пречи на съсредоточаването ѝ. Но ти си практична жена.

— Такава съм — съгласи се тя. — Да. Но и у мен има нещо от баща ни — хвана ръката му, — нали знаеш, някои хора независимо по каква причина се подхлъзват. Едни се оправдават, че е по-лесно или така са свикнали, или дори, че го предпочитат. Други лесно успяват с времето да стъпят здраво на краката си. Въпрос на късмет, на подходящ момент. А трети — много малко на брой — продължи тя, като мислеше за Грей, — трябва да се борят, за да си пробият път. И накрая се превръщат в хора, достойни за възхищение.

Млъкна и се загледа към хълмовете. Размечта се.

— Не те разбирам, Бри.

— О! — Махна с ръка и се върна към действителността. — Искам да кажа, че не знам какви обстоятелства са принудили господин Карстеърс да премине от единия начин на живот към другия. Но сега

той не вреди на никого. Маги има вече каквото иска, а аз — каквото ме задоволява. Защо да си създаваме тревоги?

— Уверяваше ме, че ще ми отговориш по този начин. — Той вдигна ръце съкрушено. — Но бях длъжен да опитам.

— Роуган — извика Маги от кухнята с бебето на рамо, — на телефона. От Дъблин.

— Вкъщи не вдига слушалката на „проклетата вещ“, както я нарича, а тук го направи.

— Заплаших я, че няма да ѝ пека кифли и питки, ако си го позволи.

— Моите заплахи не ѝ действат. — Той се надигна. — Очаквах да ме потърсят, затова оставих твоя номер, в случай, че не сме у дома.

— Няма никакъв проблем. Говори колкото искаш. — Усмихна се на приближаващата се с бебето Маги. — Е, Маргарет Мери, ще ми дадеш ли да го поддържа малко, или само ти ще му се радваш?

— Тъкмо питаше за теб, лельо Бри. — Изкикоти се, подаде ѝ детето и се настани в освободения от Роуган стол. — Боже, колко е хубаво да поседиш! Лиам беше кисел снощи и не искаше да заспи. Кълна се, толкова дълго го разхождахме из стаята с Роуган, все едно извървахме разстоянието до Голуей и обратно.

— Да не би да му никнат зъбки? — Говорейки нежно, Бриана прокара пръст по венците на Лиам, за да види дали няма подутини.

— Може, непрекъснато му текат лиги. — Затвори очи и се отпусна. — Боже, Бри, като си помисля колко много обич има! Прекарах по-голямата част от живота си, без да подозирам за съществуването на Роуган Суини, а сега не мога да си представя живота без него. — Отвори едно око, за да се увери, че съпругът ѝ е все още в къщата и няма да я чуе. — А бебето! Как само ме кара да се чувствам! Когато бях бременна, мислех, че разбирам какво значи да го обичаш. Но когато за пръв път го взех на ръце, осъзнах, че става въпрос за нещо много по-дълбоко. — Тръсна глава и се засмя. — Ах, тези хормони! Превръщат ме в пихтия.

— Не са хормоните, Маги. — Сестра ѝ докосна с буза главичката на Лиам и се наслади на аромата му. — Щастлива си.

— Искам и ти да си щастлива, Бри, а виждам, че не си.

— Не е вярно. Разбира се, че съм щастлива.

— Вече си представяш как си тръгва. И си налагаш да го приемеш, преди дори да е станало.

— Ако той предпочита да си тръгне, не мога да го спра. Знаех го от самото начало.

— Защо не? — сръза я Маги. — Защо? Не го ли обичаш достатъчно, за да се опиташ да го задържиш?

— Обичам го твърде много, за да го направя. А може да ми липсва и смелост. Не съм толкова храбра като теб, Маги.

— Търсиш си оправдание. Ти винаги си била много смела, Светица Бриана.

— Може и така да е. — Говореше спокойно. Нямаше да позволи да я въвлекат в спор. — Сигурно има причини да си тръгне. Дори да не ги приемам, ги разбирам. Не ми се сърди, Маги — помоли тя тихо, — защото ме боли. Когато излезе тази сутрин, си дадох сметка, че скоро ще си отиде.

— Спри го. Той те обича, Бри. Проличава всеки път, щом те погледне.

— И аз мисля така. И от това болката ми става само по-силна. Затова той така се разбърза да си върви. Но същевременно изпитва страх; страх го е, че ще се върне.

— На това ли разчиташ?

— Не. — Но ѝ се искаше да може да разчита. Желаше го от все сърце. — Любовта невинаги е достатъчна, Маги. Нали видяхме какво е станало с баща ни?

— Това е различно.

— Всеки път е различно. Но е прекарал живота си без Аманда и го е изживял както може. Аз съм негова дъщеря и съм в състояние да сторя същото. Не се безпокой за мен — изрече и погали бебето. — Разбирам какво е имала предвид Аманда, когато му е писала, че е благодарна за времето, което са прекарвали заедно. За нищо на света не бих заменила последните няколко месеца.

Замълча и хвърли поглед към Роуган, който идваше към тях със сериозно изражение.

— Изглежда, попаднахме на следа за Аманда Доуърти — съобщи той.

Грей не се прибра навреме за чая и Бриана се учуди, но не се разтревожи; погрижи се останалите гости да получат сандвичи и пандишпанова торта. Думите на зет ѝ за Аманда Доуърти не излизаха от ума ѝ през цялото време.

При първоначалната проверка на градчетата и селата в Катскил, детективът не бе открил нищо обещаващо. Бриана не се изненада — кой ли по онези места би си спомнил за бременна ирландка отпреди четвърт век? Но Роуган, като делови човек, наемаше хора, които да проверят всичко. Детективът изчел регистрите за раждане, женитби и смърт за пет години след датата на последното писмо на Аманда до Том Конканън. И в едно затънтено селце, високо в планините, бе открил търсеното.

Аманда Доуърти, тридесет и две годишна, е била омъжена от мирови съдия за тридесет и осем годишен мъж на име Колин Бодайн. Адресната им регистрация бе просто Рочестър, Ню Йорк. Детективът вече бе отишъл там, за да потърси следите на Аманда Доуърти Бодайн.

Датата на брачното свидетелство бе пет месеца след последното писмо до баща ѝ. Скоро е щяла да ражда, вероятно мъжът, за когото се е венчала, е знаел, че е бременна от друг.

Дали я е обичал, постоянно се питаше Бриана. Искаше ѝ се да е било така. Все ѝ се струваше, че само силен, добър човек може да даде името си на чуждо дете.

Улови се, че отново поглежда часовника и се чуди къде ли се бави Грей. Ядосана на себе си, яхна велосипеда и отиде при Мърфи, за да го осведоми как върви строежът на оранжерията.

Прибра се навреме, за да приготви вечерята. Мърфи ѝ беше обещал да намине и да види как е излята основата. Ала истинската причина за посещението ѝ, която не признаваше дори пред себе си, беше да провери дали Грей не се е отбил до съседа ѝ, както често правеше. Уви, надеждите ѝ бяха напразни!

Вече отсъстваше повече от дванадесет часа и тя започна да се тревожи.

Беше напрегната и докато гостите ѝ лакомо унищожаваха скумрията със сос от боровинки, не хапна нищо. Изпълни ролята си на образцова домакиня: поднесе бренди, сипа втора порция лимонов пудинг на детето, провери дали бутилката уиски във всяка стая е

пълна, дали хавлиените кърпи са чисти и готови за вечерното къпане. Говореше непринудено с гостите, предложи игри на децата.

Към десет светлините бяха изгасени, къщата утихваше, а нейната тревога се превърна в примирение: ще се върне, когато поиска. Затова се настани в стаята си, взе плетивото, а кучето се излегна в краката ѝ.

Макар че през целия ден бе шофирал, беше се разхождал и разглеждал околностите, настроението на Грей не се подобри особено. Ядосваше се на себе си, на факта, че лампата е оставена да свети, за да го посрещне.

С влизането си я загаси, сякаш да си докаже, че няма нужда и не желае подобни домашни сигнали. Тръгна направо към стаята си — очевидно съзнаваше необходимостта да си докаже, че сам си е господар.

Тихото излайване на Кон го спря. Той се обърна и намръщено изгледа кучето.

— Какво искаш?

Кон остана седнал, но размърда опашка.

— Нямам нужда от надзирател, а още по-малко някакво глупаво куче да стои и да ме чака.

То продължи да седи и вдигна лапа в очакване на обичайния поздрав на Грей.

— По дяволите! — Слезе обратно, стисна лапата и почеса кучето по главата. — Ето! Сега по-добре ли се чувстваш?

Кон се надигна и тръгна към кухнята. Спря, обърна се и седна очаквателно.

— Лягам си — осведоми го Грей.

Без да възрази, Кон се надигна — сякаш го изчакваше да го заведе при господарката си.

— Добре. Щом така искаш. — Грей пъкна ръце в джобовете, последва кучето по коридора, мина през кухнята и влезе в стаята на Бриана.

Съзнаваше, че настроението му е отвратително, но не успяваше да се справи със себе си. Заради книгата, разбира се, но имаше и още нещо. Пред себе си можеше да признае, че от кръщенето на Лиам беше неспокоен.

Вероятно причината беше в ритуала; древен, тържествен и странно утешаващ обред, изпълнен с думи, цветове и движения.

Костюмите, музиката, осветлението: всичко се бе сляло, или поне така му се стори, и променило времето.

Но най-дълбоко го разтърси чувството за общност, за принадлежност, което се излъчваше от всеки съсед и приятел, присъствал и станал свидетел на кръщенето на бебето.

Беше го поразило не само защото бе писател и бе любопитен да присъства на ритуала. Думите и непоколебимата вяра го бяха трогнали. В малката църква бе усетил привързаност, която се предаваше от поколение на поколение и се посрещаше от невинното проплакване от бебето, докато светлината се промъкваше през витражите и озаряваше молитвените столове, изтъркани от вековна употреба. Бяха не само като едно семейство, но и с обща вяра, не само догма, но и общност.

Внезапната му необходимост и той да принадлежи към нея го разтърси и ядоса.

Раздразнен и на себе си, и на Бриана, поспря на прага на дневната, където тя седеше, а куките ритмично потракваха. Тъмнозелената прежда бе сложена в скута ѝ върху бялата нощница. Светлината на лампиона бе нагласена така, че всеки миг да може да види работата си, но тя рядко поглеждаше към ръцете си.

В другия край на стаята телевизорът бе включен, но звукът бе намален; даваха стар черно-бял филм. Кари Грант и Ингрид Бергман в официално вечерно облекло се прегръщаха във винена изба. „Всеизвестно“, сети се Грей. История за любов, недоверие и изкупление.

Кой знае защо това още по-силно го подразни.

— Не трябваше да ме чакаш.

Погледна към него; куките не спряха нито за миг.

— Не съм те чакала. — Изглеждаше уморен, забеляза тя и в лошо настроение. Каквото и да бе търсил през дългия ден, прекаран в уединение, не го беше намерил. — Ял ли си?

— Някакви кръчмарски буламачи днес следобед.

— Значи си гладен. — Остави плетката в кошничката. — Ще ти приготвя нещо.

— Мога и сам да си приготвя, ако искам — срязва я грубо той. — Нямам нужда да се грижиш за мен.

Тялото ѝ се стегна, но тя не каза нищо. Облегна се и отново взе плетката.

— Както желаш.

Грей предизвикателно влезе в стаята.

— Е?

— Какво „е“?

— Кога започва разпитът? Няма ли да питаш къде съм бил, какво съм правил? Защо не съм се обадил?

— Както току-що отбеляза, не съм ти майка. Какво правиш, е твоя работа.

За известно време се чуваха само потракването на куките и гласът на говорителката по телевизията — в рекламата, която предаваха, жената току-що бе открила мазно петно върху блузата си.

— Да, умееш да се владееш — промърмори Грей и отиде да загаси телевизора.

— Като грубиян ли възнамеряваш да се държиш? — попита Бриана. — Или не можеш да се спреш?

— Опитвам се да привлека вниманието ти.

— Слушам те.

— Не можеш ли да спреш, докато разговаряш с мен?

Очевидно той търсеше причина да се скарат и Бриана остави плетката в скута.

— Сега доволен ли си?

— Имах нужда да съм сам. Никой да не ме притеснява.

— Не съм ти искала никакво обяснение, Грейсън.

— Напротив, искаш, но не казваш.

Тя усети, че се ядосва.

— Значи успяваш да четеш мислите ми, така ли?

— Не е толкова трудно. Спим заедно, на практика живеем заедно и ти смяташ, че съм длъжен да те информирам какво правя.

— Така ли го чувстваш?

Той започна да крачи напред-назад. Не, помисли си тя, по-скоро да обикаля като тигър в клетка.

— Опитваш се да ме убедиш, че не си сърдита, така ли?

— Едва ли има значение какво ще ти кажа, след като четеш мислите ми. — Сключи ръце и ги отпусна върху преждата. Няма да спори с него, реши тя. Щом приближава времето да се разделят, няма да допусне последните спомени да са за разправии и караници. —

Грейсън, бих могла да ти припомня, че имам свой живот — бизнес, с който се занимавам, развлечения. Денят ми е запълнен.

— Значи изобщо не ти е пукало дали съм тук или не?

Нали това искаше? Защо е така разгневен?

Тя само въздъхна.

— Знаеш колко ми е приятно да си тук. Какво искаш да чуеш? Че съм се тревожила. Може би по едно време се разтревожих, но ти си зрял мъж и си в състояние сам да се грижиш за себе си. Че съм си мислила колко е лошо да не ме осведомиш за намерението си да отсъстваш толкова дълго, след като имаш навика повечето вечери да прекарваш тук? Знаеш, че е така. Защо трябва да го изтъквам? Е, дано това те задоволява. Отивам да си легна. Можеш да спиш при мен или да се качиш в стаята си и да се музиш на воля.

Преди да успее да се надигне, той постави ръцете си на облегалките на креслото и тя се озова в клетка. Очите ѝ се разшириха, но продължи да го гледа.

— Защо не ми крециш? Хвърли нещо по мен. Блъсни ме.

— Може би така ще се почувстваш по-добре — сухо отвърна тя, — но не е моя работа да те карам да се чувстваш по-добре.

— Така смяташ, а? Хайде да забравим всичко и да си лягаме! Вероятно допускаш, че може да съм бил при друга жена!

За миг гневът я обзе. След това се овладя, взе плетката от скута си и я постави в кошничката.

— Искаш да ме ядосаш ли?

— Да, по дяволите! Точно това искам. — Рязко се отдръпна от нея и се извърна. — Тогава поне кавгата ще е истинска. Но няма начин да разбия леденото ти спокойствие.

— Много глупаво от моя страна да изоставя подобно страховитото оръжие, не смяташ ли? — Тя се надигна. — Грейсън, влюбена съм в теб, но когато си въобразяваш, че използвам любовта си, за да те хвана в капан, за да те променя, ме обиждаш. Редно е да се извиниш.

Ядосан, че се чувства виновен, той отново я погледна. Никога през живота му жена не го бе карала да изпитва вина. Зачуди се дали съществува друг човек на света, който може с такива прости думи и логика да го накара да се чувства такъв глупак.

— Знаех си, че ще намериш начин да ме принудиш да се извиня, преди да приключим.

Погледна го за миг, не каза нищо, обърна се и отиде в спалнята си.

— Божичко! — Грей разтри лицето си, натисна затворените си очи и отпусна ръце. Човек не знае докъде може да затъне в собствената си идиотщина. — Аз съм луд! — възкликна и влезе в спалнята.

Без да изрече и дума, тя откряна прозореца, за да влезе хладният, изпълнен с ухания въздух.

— Извинявай, Бри, за всичко. Бях в отвратително настроение сутринта и исках да съм сам.

Тя нищо не каза, не го насърчи, само отметна завивката върху леглото.

— Не ме смразявай така. Тогава се чувствам най-зле. — Пристъпи към нея и внимателно сложи ръка на главата ѝ. — Романът ми създава проблеми. Гадно беше от моя страна да си го изкарвам на теб.

— Не очаквам да си нагаждаш настроенията, така че да ми допаднат.

— Ти не очакваш нищо — промърмори той. — Това е лошо за теб.

— Знам кое е добро за мен. — Накани се да се отдалечи, но той я спря и я прегърна.

— Защо не ме накараш да си отида? — попита.

— Платил си до края на месеца.

Притисна лице в косата ѝ и се изхили:

— Сега се правиш на зла.

Как можеше една жена да се справи с настроенията му? Опита се да се измъкне от прегръдките му, но той я прегърна по-здраво.

— Трябваше да се откъсна от теб — подхвана тихо, а ръката му я галеше по гърба, приканваше я да се отпусне. — Исках да си докажа, че мога да се откъсна от теб.

— Нима мислиш, че не знам? — Отдръпна се назад и обхвана лицето му. — Грейсън, скоро ще си тръгнеш и няма да се преструвам, че това не ме наранява. Но ще е много по-ужасно и за двамата, ако прекараме последните дни в разпавии.

— Представях си, че ще е по-лесно, ако се разсърдиш. Ако ме изключиш от живота си.

— По-лесно за кого?

— За мен. — Притисна чело към нейното и изрече онова, което избягваше да спомене от няколко дни насам. — Ще тръгна в края на месеца.

Тя не издаде нито звук. Внезапната болка в сърцето ѝ пречеше да говори.

— Искам да се подготвя за рекламната обиколка.

Този път не ѝ предложи да замине с него за някой тропически плаж.

Кимна му.

— Нека тогава се радваме на времето, с което разполагаме, преди да заминеш.

Извърна лице и устните ѝ срещнаха неговите. После той я любил; любил я нежно.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

За пръв път откакто Бриана бе отворила дома си за гости, пожела да прати всички по дяволите. Ненавиждаше ги — оставаше ѝ толкова малко време да прекара с Грей. Макар че се презираше, но ненавиждаше и часовете, които той прекарваше затворен в стаята, за да довърши романа, довел го при нея.

Стараяше се да прикрива тези чувства. Дните минаваха и тя се опитваше да се убеди, че паниката и тъгата постепенно ще изчезнат. Та животът ѝ бе почти такъв, какъвто го искаше. *Почти.*

Може и да няма съпруг и деца, за които винаги бе мечтала, но има толкова други неща, с които да се занимава. Поуспокояваше се, като си припомняше дребните радости, докато вършеше всекидневните си задължения.

Понесе току-що сваленото от простора пране нагоре по стълбите. Вратата на стаята на Грей бе открената и тя влезе. Остави бельото. Не се налагаше да сменя чаршафите му — от дни той спеше в нейното легло. Но прахът в стаята трябваше да се избърше, реши тя и е добре да използва отсъствието му. На бюрото му цареше пълен хаос.

Започна от него: изхвърли препълнения пепелник, подреди книгите и листовите и тайно се надяваше да прочете част от романа, който пишеше. Вместо това откри разкъсани пликосе, писма, на които не бе отговорил, и набързо написани на ръка ирландски поверия. Развеселена ги прочете:

„Не говори лоши думи за феите в петък, защото са наоколо и ще ти причинят зло, ако се обидят.“

„Ако сврака кацне на прага ти и те погледне, означава сигурна и неизбежна смърт.“

„Ако човек мине под конопено въже, ще бъде застигнат от насилствена смърт.“

— Бриана, изненадваш ме. Ровиш из чужди неща.

Изчерви се, изпусна тефтера и дръпна ръце назад. Съвсем в стила на Грейсън Тейн, помисли си тя, да издебне в гръб някого.

— Не ровя, а бърша прах.

Той отпи бавно от кафето, което си направи в кухнята. Даде си сметка, че никога не я е виждал така смутена.

— Не виждам да държиш парцал за прах — не отстъпваше той.

Хваната натясно, Бриана високомерно отвърна:

— Тъкмо отивах да взема. По бюрото ти цари невероятен хаос и исках да пооправя.

— Четеше ми записките.

— Подреждах тефтерите и книгите. Е, може и да съм хвърлила поглед на написаното. Все поверия за злото и смъртта.

— Изкарвам си хляба със злото и смъртта. — Ухили се и се приближи към нея. — Ей това ми допада: „На Халоутайд, пада се на първи ноември...“.

— Много добре знам кога се пада Халоутайд.

— Разбира се, че знаеш. Та на Халоутайд, когато във въздуха витае смъртта, всичко се превръща в символ на съдбата. Ако на този ден извикаш името на човек отвън и го повториш три пъти, резултатът е фатален.

Грей се ухили.

— Това са глупости — срыза го тя, но усети как потреперва.

— Много са интересни. Това, което ти прочетох, го използвах. — Остави бележката си и се вгледа в нея. Лицето ѝ все още беше зачервено. — Знаеш ли каква е бедата при компютрите? — Вдигна една дискета, потупа с нея по дланта си и продължи да изучава лицето ѝ с насмешлив поглед. — Няма смачкани листове, захвърлени от писателя, които любопитните да изгледят и прочетат.

— Сякаш съм способна на подобна постъпка! — Отправи се към коша с чаршафите. — Чакаат ме легла за оправяне.

— Искаш ли да прочетеш малко?

Спря се, обърна се и го изгледа подозрително.

— От твоята книга ли?

— Да не мислиш, че ти говоря за местната метеорологична прогноза? Разбира се, че от моя роман. Има едно място, където

някакво поверие би ми свършило работа. Ще направи диалога по-въздействащ.

— Ако мога да помогна, с удоволствие ще го направя.

— Бри, нямаш търпение да прочетеш ръкописа. Ако ме бе помолила, щях да ти предоставя тази възможност.

— От съжителството ми с Маги съм си научила урока. — Отново остави чаршафите. — Но пък си струва да рискуваш живота си, да влезеш в работилницата ѝ и да видиш творбата, която създава в момента.

— Аз съм с по-благ характер. — Включи компютъра и постави дискета. — Случката става в местна кръчма. Тук за пръв път Макгий среща Талия.

— Талия? Името е келтско.

— Знам. Означава „миролюбив“. Сега ще намеря мястото. — Пръстите му играха по клавиатурата. — Говориш ли келтски?

— Да, и двете с Маги. Научихме го от баба.

Погледна я смаяно.

— Да ме вземат дяволите! Как не ми мина през ума? Знаеш ли колко време загубих да търся значението на разни думи? Искях да използвам няколко за по-голяма достоверност.

— Да ме беше попитал.

Той изсумтя.

— Вече е късно. А, ето го. Макгий е ченге от ирландски произход. Пристигнал е в Ирландия, за да провери някаква древна семейна история, да си разчисти сметките и да отговори на въпроси, които го измъчват. Но най-много му се иска да е сам, за да може да се съвземе. Участвал е в неуспешна полицейска акция и се смята виновен за смъртта на неволния свидетел — шестгодишно дете.

— Звучи тъжно.

— Да, има си проблеми. И Талия си ги има. Вдовица е. Съпругът ѝ и детето ѝ са загинали при катастрофа, оцеляла само тя. Успява да се посъвземе, но все ѝ тежи. Мъжът ѝ не е бил стока и често е пожелавала да го види мъртъв.

— И се чувства виновна, че той е починал, и я боли, защото детето ѝ е било отнето като наказание за помислите ѝ.

— Горедолу. Както и да е — действието се развива в местната кръчма. Няколко страници е. Седни. Сега внимавай. — Наведе се през

рамото ѝ и хвана ръката ѝ. — Виждаш ли тези два клавиша?

— Да.

— Когато прочетеш изписаното на екрана и искаш да продължиш, натискаш този. Ако искаш да се върнеш и да препрочетеш нещо, натискаш втория. Бриана?

— Да?

— Ако докоснеш някой друг клавиш, ще ти отрежа пръстите.

— Очевидно, защото си с по-благ характер от нейния?

— Точно така. Написаното на дискетите е съхранено, но не бива да придобиваш лоши навици. — Целуна я по главата. — Ще слеза долу да видя как върви изграждането на оранжерията. Ако попаднеш на нещо, което не ти звучи добре или е неправдоподобно, отбележи си тук, на това листче.

— Добре. — Нетърпеливо му махна с ръка. — Върви.

Грей излезе навън. Камъните за основата на оранжерията почти бяха положени. Не се изненада, когато завари Мърфи сам да нагласява последните.

— Не знаех, че освен фермер си и строител.

— О, правя това-онова. Внимавайте хоросанът да не е толкова рядък този път — предупреди хилавото момче. — Това е племенникът ми — Тим Макбрайд. От Корк е и ми е на гости. Все слуша вашата американска кънтри музика.

— Ранди Травис, Уинона, Гарт Брукс?

— Всичките — отвърна Тим със същата като на вуйчо си усмивка.

Грей се наведе и подаде камък на Мърфи, докато обсъждаше достойнствата на кънтри музиката с момчето. Не след дълго помагаше при забъркването на хоросана и подаваше, доволно промърморваше, когато стореното по строежа го удовлетворяваше.

— Яки ръце имаш, нищо че си писател — отбеляза Мърфи.

— Едно лято работих в строителна бригада. Бърках хоросан и го сипвах в количките, а слънцето размекваше мозъка ми.

— Днес времето е хубаво. — Доволен от постигнатото, Мърфи спря да запали цигара. — Ако се задържи такава до седмица, ще довършим оранжерията.

Една седмица, помисли си Грей; и на него му оставаше почти толкова.

— Колко благородно, че се откъсваш от своята работа, за да ѝ помогнеш.

— Тук го наричаме общност — отвърна Мърфи непринудено. — Така живеем. Никой не е сам, защото има семейство и съседи. Ще дойдат още трима-четирима мъже, когато стане време да се вдигне рамката и да се поставят стъклата. А и други ще дойдат, ако трябва да ѝ изградим плотове, пейки... Докато приключим, всеки ще е с чувството, че част от оранжерията е негова. А Бриана ще раздава разсад за градините на всички. — Той издиша дима. — Всичко се върти в кръг, така да се каже. Това е общността.

Грей разбираше за какво става дума. То бе същото, което усети и на което за миг завидя в църквата при кръщенето на Лиам.

— Никога ли не те... безпокои, че като приемаш нечия услуга, си задължен да отвърнеш със същото?

— Ама и вие, янките, сте едни! — Мърфи се захили, дръпна за последен път от цигарата и я загаси в камъка. Познаваше Бриана и предпочете да пусне фасата в джоба си, вместо да го хвърли. — Все за заплащане мислите. Задължен не е думата. Чувство за сигурност е точно. Знаеш, че е достатъчно само да помолиш и някой ще ти се притече на помощ, ако имаш нужда. И знаеш, че и ти би постъпил така.

Обърна се към племенника си:

— Е, Тим, да събираме инструментите. Трябва да си вървим. Кажи на Бри да не пипа камъните, Грейсън. Трябва да позасъхнат.

— Добре, ще... Божичко, съвсем забравих за нея. Ще се видим по-късно.

Втурна се обратно в къщата. Бързият поглед, който хвърли към часовника в кухнята, го накара да трепне. Беше я оставил за повече от час.

Завари я точно както я беше оставил.

— Доста време ти е нужно да изчетеш половин глава.

Макар и този път да не бе очаквала появата му, тя не подскочи. Когато откъсна очи от екрана, за да го погледне, той видя, че очите ѝ са пълни със сълзи.

— Толкова ли е лошо?

Усмихна се плахо и с изненада откри, че е притеснен каква ще бъде оценката ѝ.

— Прекрасно е. — Бръкна в джоба на престилката, за да си извади кърпичката. — Наистина. Особено там, където Талия седи в градината и мисли за детето си. Страдаш заедно с нея. Тя съвсем не прилича на измислена героиня.

Втората му изненада бе, че може да се чувства неловко. Усецаше, че похвалите ѝ са съвсем искрени.

— Ами такава ми беше идеята.

— Имаш невероятната дарба, Грей, силно да вълнуваш читателите си. Попрочетох малко и след онази част, за която ме беше помолил. Извинявай, но се увлякох.

— Поласкан съм. — Погледна към екрана и установи, че е прочела около стотина страници. — Значи ти харесва?

— О, да. Много. Има нещо по-различно... По-... — Не успяваше да намери думата. — Не е като другите ти романи. О, да, има настроение, интересни описания и тя като другите всява страх. Докато четях за първото убийство, при развалините, мислех, че сърцето ми ще спре. И нещо злорадо...

— Не спирай.

Той я погали по косата и седна на леглото.

— Ами... — Събра ръце и ги положи на бюрото, докато обмисляше думите. — Присъства и характерният ти хумор. А и окото ти нищо не пропуска. Онази сцена в кръчмата. Ами влизала съм там стотици пъти, и сякаш видях Тим О'Мейли зад барплота или Мърфи, който тихо свири в ъгъла. Ще му хареса, че си го описал толкова привлекателен.

— Мислиш, че ще се познае?

— О, разбира се. Не знам обаче как ще погледне, че е един от заподозрените или дори самият убиец, ако така си го изкарал накрая.

Тя млъкна и го погледна въпросително, но той само поклати глава.

— Нали не вярваш, че ще ти кажа кой е извършителят?

— Не. — Въздъхна и опря брадичка на ръцете си. — На Мърфи романът вероятно ще му хареса. Личи си твоето добро отношение към селото, към земята и хората. Забелязва се от малките неща: как семейството се прибира от църква в неделя, старецът и кучето му в дъжда, малкото момиче, което танцува с дядо си в кръчмата...

— Лесно е да се пише, когато има толкова много за описване, когато всичко си видял с очите си.

— С твоите очи ти виждаш много повече от другите. — Вдигна безпомощно ръце. За разлика от него ѝ липсваха думи, за да предаде точно мислите си. — Ти стигаш до сърцевината на нещата. В този роман се усеща по-голяма дълбочина от обичайната. Битката, която Макгий води със себе си, докато се чуди какво да направи. Как само мечтае да не се налага да предприема нищо, а е наясно, че не може. И как Талия преживява скръбта си, която едва не я убива, но не престава да се опитва да намери смисъл да живее. Как да ти обясня...

— Много добре се справяш — изрече Грей.

— Трогна ме. Не мога да си представя, че е било написано тук, в моя дом.

— Мисля, че никъде другаде не можеше да бъде написано.

Надигна се и я разочарова, когато след удрянето на няколко клавиша текстът на екрана изчезна. Надяваше се, че ще ѝ позволи да почетете още.

— О, променил си заглавието — възкликна тя, когато се появи титулната страница. — „Последно изкупление“. Харесва ми. Това е темата, нали? Убийствата и смъртта, които са съпътствали живота на Макгий и Талия преди промените след срещата им.

— Така се получи — обясни той.

Натисна още някакво копче и се появи страницата с посвещението. От всички книги, които бе написал, за втори път правеше посвещение. Първият път бе за Арлийн.

„На Бриана, заради безценните ѝ качества.“

— О, Грейсън! — Гласът ѝ секна, защото усети сълзите да напират. — Такава чест! Отново ще се разплача — промърмори и зарови лице в рамото му. — Благодаря ти.

— Описал съм доста от себе си в този роман, Бри. — Вдигна главата ѝ и се надяваше, че ще го разбере. — Затова е нещо, което мога да ти дам.

— Знам. Ще ми е извънредно скъпа. — Изплашена, че ще провали всичко, ако се разплаче отново, тя нервно приглади косата си.

— Сигурно искаш да продължиш да пишеш. А и мен ме чака работа.
— Вдигна чаршафите; знаеше, че ще заплаче, щом излезе от стаята. —
Да ти донеса ли чай, когато стане време?

Обърна лицето ѝ към себе си. Чудеше се дали тя ще разпознае себе си в образа на Талия: сдържаността, спокойствието, изключителният финес.

— Ще го пия долу. Почти приключих за днес.

— Тогава след час.

Излезе и затвори вратата. Останал сам, Грей седна и дълго се визира в краткото посвещение.

Час по-късно смехът и гласовете насочиха Грей към гостната вместо към кухнята. Гостите на Бриана бяха насядали около масата и похапваха от сладкишите. Самата тя леко се поклащаше наляво-надясно, за да приспи бебето на рамото си.

— Племенникът ми — обясняваше тя. — Лиам. Повериха ми го за час-два. О, Грей! — Засия, щом го зърна. — Виж кой е тук.

— Виждам. — Приблужи и целуна бебето по бузката. Очите му бяха леко замъглени, но когато разпозна Грей, широко ги отвори. — Винаги ме гледа, сякаш е наясно с всички грехове, които съм извършил. Все се стряскам.

Той се приближи до масата и вече реши какво ще си вземе, но видя Бриана да излиза от стаята. Догони я в кухнята.

— Къде отиваш?

— Да сложа бебето да спи.

— Защо?

— Маги нареди да го сложа.

— Тя не е тук сега. — Той взе Лиам. — А ние все не успяваме да си поиграем с него. — Започна да прави физиономии на бебето. — Къде е Маги?

— Запалила е пещите. Роуган сигурно е отскочил до галерията за нещо, затова дотърча тук преди малко. — Засмя се и доближи главата си до тази на Грей. — Мислех си, че никога няма да се случи — промърмори тя тихо. Изправи се, защото някой почука на вратата. — Придържай му главичката — нареди и отиде да отвори.

— Знам как се държи бебе. Жени! — Последното бе адресирано към Лиам. — Все смятат, че за нищо не ни бива. Сега гледат на теб сякаш си рохко яйце, а след няколко години ще решат, че единствената

ти задача в живота е да поправяш дребни домакински уреди или да трепеш буболечки.

Нямаше кой да го види — той се наведе и целуна бебето по устата. В отговор то се усмихна.

— Браво! Защо не отскочим с теб в кухнята и... — Той замълча, дочул как Бриана учудено възкликна.

Придържайки Лиам по-стабилно, бързо тръгна по задния коридор.

С шапка в ръка и усмивка на лицето, на прага стоеше Карстеърс.

— Грейсън, радвам се да те видя отново. Не бях сигурен дали си още тук. Какво е това?

— Бебе — обясни той.

— Очевидно. — Възрастният мъж погъделичка Лиам и изгука. — Хубавец. На теб прилича, Бриана. Особено около устата.

— Това е детето на сестра ми. А какво те носи в „Блакторн“, господин Карстеърс?

— Минавахме оттук. Толкова възторжено описах пансиона и околността на Айрис, че тя пожела сама да се убеди. Остана в колата. — Посочи спрялото до портата Бентли. — Дори се надявахме да имаш свободна стая, за да прекараме нощта.

Тя го изгледа втрещено.

— Възнамерявате да отседнете тук?

— Похвалих кулинарните ти способности. Изглежда не съм постъпил особено умно. — Наведе се напред и доверително прошепна: — На Айрис й стана неприятно. Тя самата е доста добра готвачка и иска да провери дали не преувеличавам.

— Господин Карстеърс, ти си невероятно самонадеян мъж!

— Може и така да се каже, скъпа — съгласи се той с игриво пламъче в очите. — Може и така.

Тя въздъхна.

— Е, не дръж горката жена в колата. Доведи я да пие чай.

— Нямам търпение да се запозная с нея — призна Грей докато подрусваше Лиам.

— И тя твърди същото по твой адрес. Много се впечатли, че си успял да ми задигнеш портфейла, без да се усетя. Някога бях много по-ловък. — Поклати тъжно глава. — Но тогава бях и по-млад. Да донеса ли и багажа ни, Бриана?

— Имам свободна стая. По-малка е от онази, в която те настаних миналия път.

— Убеден съм, че е прекрасна. — Той се отправи към колата.

— Едва повярвах на очите си — прошепна Бриана. — При вида на този мошеник не знаех дали да се разсмея, или да хукна да крия сребърните прибори, сякаш ги имам.

— Харесва те твърде много, за да си позволи да открадне нещо от теб. Значи това е прочутата Айрис — възкликна Грей.

Без съмнение това беше жената от снимката в портфейла. Беше облечена в рокля с щамповани цветя, вятърът опъваше плата върху добре оформените ѝ крака. Бриана забеляза, че докато е чакала, жената не си е губила времето, а е поправила косата и грима си и сега изглеждаше спретната и невероятно хубава, докато вървеше по алеята към къщата редом с ухиления си съпруг.

— Госпожице Конканън. Бриана... Нали мога да се обръщам към вас с Бриана? В мислите си ви наричам Бриана, особено след като чух толкова много за вас и прекрасния ви пансион.

Гласът ѝ бе спокоен, говореше културно, макар думите да се лееха като поток. Преди младата жена да успее да отговори, Айрис разтвори широко ръце, хвана я за раменете и продължи:

— Вие сте точно толкова хубава, колкото Джони ме уверяваше. Много мило и любезно от ваша страна да ни предложите стаичка, макар така неочаквано да се изтърсихме. А градината ви, скъпа! Свят ми се завива. Толкова е хубава! Какви нарциси! При мен все не виреят. А розите ви са невероятни. Трябва да ми разкриете тайната. Приказвате ли им? Аз бърбря на моите ден и нощ, но никога не разцъфват така.

— Ами аз...

— А вие сигурно сте Грейсън. — Айрис не позволи на Бриана да се доизкаже и се обърна към младия мъж. Пусна едната ръка на Бриана, за да хване неговата. — Какъв умник сте само! А и толкова привлекателен. Приличате на филмова звезда. Чела съм всичките ви книги. Плашат ме до смърт, но не мога да спра. Откъде ви хрумват такива вълнуващи идеи? С огромно нетърпение чаках да се запозная с вас двамата — не спираше тя, като все още държеше ръцете им. — Изтормозих горкичкия Джони до смърт, така да знаете. И ето ни най-после тук.

Последва кратка пауза, през която Айрис ги наблюдаваше с лъчезарна усмивка.

— Да. — Младата жена откри, че почти няма какво друго да каже. — Ето ви тук. Влезте. Надявам се да сте пътували удобно.

— Обожавам да пътувам, а вие? И като си помисля как при всичките обходи, които сме правили в непохвалното си минало, с Джони никога не сме идвали тук. Красиво е като на картичка, нали, Джони?

— Да, слънце мое. Красиво е.

— Каква хубава къща. Прекрасна! — Айрис не пускаше ръката на Бриана и продължаваше да оглежда наоколо. — Човек не може да не се чувства уютно тук.

Бриана погледна Грей безпомощно, но той само сви рамене.

— Надявам се престоят да ви хареса. Имам готов чай в гостната, ако желаете, или предпочитате първо да ви покажа стаята?

— Може ли? Да си приберем чантите, а, Джони? После ще си побъбрим.

Тя не спираше да сипе похвали, когато Бриана ги поведе към стаята: стълбището било чудесно, горната площадка — също. Не били ли смайващи покривките върху леглото; дантелените перденца били истинска прелест, изгледът от прозореца — зашеметяващ.

Не след дълго Бриана бе отново в кухнята, където повторно напълни чайника, докато новите ѝ гости седяха около масата и се разполагаха като у дома си. Айрис весело подрусваше Лиам в скута си.

— Страхотна двойка са, а? — прошепна Грей, докато помагаше на младата жена да извади приборите за чай.

— Главата ми се завъртя от непрестанното ѝ дърдорене — също шепнешком отвърна Бриана, — но е невъзможно да не я харесаш.

— Това имам предвид. Никога няма да предположиш, че е способна да измами някого. Любимата на всички леля и забавната съседка. Може би е добре все пак да скриеш среброто.

— Шшшт...

Бриана понесе чиниите и чашите към масата. Карстеърс моментално се нахвърли върху домашния хляб и конфитюра.

— Нали ще се присъедините към нас? — осведоми се Айрис, топвайки кифличка в разбитата сметана. — Джони, мили, искаме да

приключим с деловата работа, нали така? Толкова е неприятно, когато има недовършени делови неща.

— Делови?

Бриана взе Лиам и го облегна на рамо.

— Нерешени делови въпроси — уточни Карстеърс, докато изтриваше устни със салфетката. — Хлябът ти е много вкусен, Бриана. Опитай, Айрис.

— Джони така превъзнасяше вашите готварски способности, че трябва да призная, мъничко изревнувах. Аз самата не готвя лошо, нали разбирате?

— Готвиш превъзходно — предано я поправи съпругът ѝ, грабна ръката ѝ и я целуна. — Великолепно.

— О, Джони, като започнеш така... — Тя се изкикоти като девойка, преди да го отблъсне, после сви устни и му изпрати няколко бързи въздушни целувки. Докато траеха закачките им, Грей вдигна вежди и погледна въпросително Бриана. — Но разбирам защо е бил така омаян от трапезата ви, Бриана. — Тя отхапа от кифличката. — Трябва да отделим малко време, докато сме тук, за да си разменим някои рецепти. Моят специалитет е пиле с омар. Да не се хваля, но наистина е много вкусно. Номерът е да се използва хубаво бяло вино, сухо. И няколко капки естрагонов оцет. Ох, пак се увлякох, а не сме приключили с деловата част.

Пресегна се и взе втора кифличка, посочи с ръка празните столове.

— Сядайте. Толкова е по-приятно да уредиш деловите въпроси, докато пиеш чай. Нали мога да ви говоря на ти?

Грей прие поканата и започна да пълни чинията си.

— Искаш ли да поддържа малкия? — попита той Бриана.

— Не, добре съм.

Тя седна и настани Лиам удобно.

— Какъв ангел! — загука Айрис. — А и явно умееш да се оправяш с малките. Ние с Джони винаги сме съжалявали, че нямаме деца. Но пък и все запрашвахме нанякъде, към нови приключения, така че животът ни бе пълен.

— Приключения — повтори Бриана, за да подчертае интересния термин, с който тя определя маменето на клиентите.

— Страшни палавници бяхме — засмя се Айрис, а веселото пламъче в очите ѝ показваше, че напълно разбира чувствата на младата жена. — И колко беше забавно! Няма да е честно да кажем, че съжаляваме, защото ни бе изключително приятно. Но човек остарява.

— Така е — съгласи се съпругът ѝ. — И някак губи от пъргавината си. — Хвърли кос поглед към Грей. — Преди десет години, момко, нямаше да успееш да задигнеш портфейла ми.

— Не се опитвай да се обзалагаш. — Той отпи от чая. — Преди десет години аз самият бях доста по-добър.

Карстеърс отметна глава и се разсмя.

— Нали ти казах, че е чудо, Айрис? Да беше го видяла как ме сгащи в Уелс, душичке. Изпълни ме с възхищение. Надявам се да ми върнеш портфейла, Грейсън? Поне снимките. Документите за самоличност лесно мога да подновя, но държа на снимките. И разбира се — парите.

Грей му се усмихна иронично.

— Все още ми дължиш сто лири, Джони.

Карстеърс се прокашля.

— Естествено. Безспорно. Взех парите ти, за да прилича повече на кражба с взлом.

— Естествено. Безспорно. — Младият мъж не му остана дължен. — Струва ми се, че в Уелс, преди да се наложи да тръгнеш така внезапно, обсъждахме въпроса за компенсациите.

— Извинявам се. Но ме хванахте на тясно, а не ми се искаше да постигнем окончателно споразумение, преди да се консултирам с Айрис.

— Ние винаги действаме заедно — обади се тя.

— Така е. — Той любовно погали ръката на съпругата си. — Твърдо мога да заявя, че решенията ни са винаги общи. Според нас по тази причина, а и заради дълбоката ни привързаност, имаме вече зад гърба си четиридесет и три успешни години.

— Както и хубав сексуален живот — вметна Айрис доволно и се усмихна, а Бриана за малко да се задави с чая. — Иначе женитбата може да бъде голямо бреме, не смятате ли?

— Убедена съм, че си права — отвърна младата жена. — Струва ми се, че започвам да разбирам защо сте дошли и съм ви благодарна. Хубаво е да уредим този въпрос.

— Искахме лично да се извиним за всички неудобства, които сме ви причинили. И да изразя съчувствието си заради нескопосаното и напълно ненужно претърсване на прекрасния ти дом от Джони. — Хвърли строг поглед към съпруга си. — Напълно лишено от финес, Джони.

— Права си. Така е. — Наведе глава. — Дълбоко съм засрамен.

Бриана не му вярваше, но все пак кимна.

— Е, никой не пострада сериозно.

— Никой не е пострадал! — обади се Айрис благородно. — Бриана, скъпа, сигурна съм, че си била бясна и съвсем основателно. И доста притеснена.

— Случката я разплака.

— Грейсън! — смъмри го Бриана и пое чашата си. — Това вече е минало.

— Представям си как си се чувствала. Джони знае как държа на вещите си. Ами ако се върна вкъщи и заваря всичко с главата надолу, сигурно ще съм покрусена. Напълно покрусена. Надявам се да му простиш осъдителната постъпка, но той е разсъждавал като мъж.

— Простих му. Разбирам, бил е доста притеснен... — Тя спря, когато се чу да защитава мъжа, измамил баща ѝ и тършувал из къщата ѝ.

— Какво благородно сърце имаш — възхити се Айрис. — А сега дали ще може да се занимаем с въпроса за злочестия сертификат за последен път? Първо, нека отбележа, ти си направила голям жест и си проявила търпение, като не си се обърнала към властите след случката в Уелс.

— Първо, Грей предвиди, че ще се обадите.

— Умник е той — промърмори Айрис.

— А аз самата не виждах причина да го сторя. — Бриана въздъхна, отчупи коричка хляб и го задъвка. — Било е отдавна, а парите са били на баща ми. Исках само да си изясня обстоятелствата.

— Айрис, виждаш ли каква е? Нали ти казах?

— Джони! — Гласът ѝ изведнъж бе станал осъдителен. Тя го погледна с укор; накрая Карстеърс не издържа и извърна очи.

— Да, Айрис, разбира се. Права си. Напълно. — Като по даден сигнал бръкна в джоба на сакото и извади плик. — Двамата с Айрис обсъдихме подробно въпроса и искаме така да го уредим, че всички да

са доволни. Приеми извиненията ни, скъпа. — Подаде плика на Бриана. — И всичко най-добро.

Смутено, тя отвори плика. Сърцето ѝ се сви.

— Това са пари. В брой.

— Един чек би затруднил счетоводния ни отчет — обясни Карстеърс. — А и когато стане време да се плащат данъци... Парите в брой ни спестяват неудобни въпроси. Десет хиляди лира са.

— Но аз не бих могла...

— Напротив, можеш — прекъсна я Грей.

— Струва ми се нередно.

Понечи да подаде плика обратно на Карстеърс. Очите му блеснаха и той протегна ръка. Съпругата му го плесна.

— Младият ти приятел е прав в случая, Бриана. Така е най-добре за всички. Не смятай, че тези пари ще нанесат съществена промяна в начина ни на живот. Нещата ни вървят добре. Ще ми олекне и на сърцето, и на душата, ако ги приемеш и ни върнеш сертификата — завърши тя.

— У Роуган е — обясни Бриана.

— Не, взех го от него — обади се Грей, стана и влезе в стаята ѝ.

— Вземи парите, Бриана — насърчи я Айрис. — Прибери ги още сега в джоба на престилката, ще ми направиш голяма услуга.

— Не те разбирам.

— Така и предполагам. Ние с Джони не съжаляваме за начина, по който живяхме. Забавлявахме се през цялото време. Но малко застраховка, че греховете ни ще бъдат опростени, няма да навреди. — Тя се усмихна и се пресегна да стисне ръката ѝ. — Смятам, че ще е много мило от твоя страна, ако ги приемеш. И двамата смятаме така. Нали съм права, Джони?

Той хвърли на плика един последен, изпълнен със съжаление поглед.

— Да, обич моя.

Грей се върна със сертификата.

— Да, да. — Карстеърс нетърпеливо взе документа. Нагласи очилата си и го прочете. — Айрис — изрече той с гордост в гласа, като го поднесе, така че и тя да го види, — изпипахме работата. Сега вече сме безупречни.

— Така е, Джони, скъпи. Нямаме грешка.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Никога през живота си не съм се чувствала така удовлетворена.

Маги само дето не мъркаше като доволна котка, изтегната на седалката до Бриана. Хвърли последен поглед към къщата на майка им, когато сестра ѝ потегли.

— Не ти отива да злорадстваш, Маргарет Мери.

— Независимо дали ми отива или не — много съм доволна. — Пресегна се да сложи дрънкалка в протегнатата ръчичка на Лиам, здраво пристегнат в столчето си на задната седалка. — Видя ли лицето ѝ, Бри? Видя ли го?

— Да. — За миг и тя изостави леденото си достойнство и се ухили. — Ти поне бе достатъчно благородна да не ѝ натриеш носа.

— Такава бе уговорката: да ѝ кажем, че парите са от сделка, която баща ни е сключил, преди да почине и наскоро е дала дивиденди; за сметка на това при всякакви обстоятелства и независимо какво ми коства, аз трябва да се въздържам и да не посочвам, че тя не заслужава своята една трета, тъй като никога не му е вярвала.

— Една трета от парите по право ѝ принадлежат и така слагаме край на този въпрос.

— Няма да споря с теб. Прекалено съм заета да злорадствам. — Наслаждавайки се на настроението си, Маги си затананика. След малко попита: — Какво възнамеряваш да правиш със своя дял?

— Имам някои идеи за подобрене на пансиона. Ще започна от тавана. Оттам тръгна всичко.

Лиам метна дрънкалката настрана и Маги му подаде втора.

— Нали ще отидем в Голуей на пазар?

— Натам сме тръгнали. — Грейсън само дето не я изгони от собствената ѝ къща, за да я накара да отиде на тази разходка. Щом се сети за това, се усмихна. — Мисля си дали да не си купя един от онези уреди комбайни за обработка на продуктите, дето ги използват в ресторантите и в кулинарните предавания?

— Татко щеше да е доволен. — Маги се усмихна. — Все едно получаваш подарък от него.

— И аз така си го представям. Така ми се струва по-редно. А ти?

— Ще вложа малко в стъklarската си работилница. Останалото е за Лиам. Струва ми се, че татко би го одобрил. — Несъзнателно прокара пръст по таблото на колата. — Хубава кола имаш, Бри.

— Да. — Засмя се и се подсети да благодари на Грей, че я накара да излезе днес. — Представи си, пътуваме за Голуей и за пръв път не се тревожа дали колата няма да се повреди. Съвсем в стила на Грей е да прави щедри подаръци, сякаш е нещо съвсем естествено.

— Така е. Подаде ми диамантената игла сякаш е китка горски цветя. Има добро и щедро сърце.

— Да.

— Като стана дума за него — какво прави напоследък?

— Или работи, или се забавлява със семейство Карстеърс.

— Какви типове! Роуган ми разказа, че когато се отбили в галерията, използвали целия си чар, за да го уговорят да им продаде антикварната масичка в горния салон.

— Никак не се учудвам. Та тя почти ме придума да купя, без да съм я видяла, невероятна лампа, която идеално ще подхожда на гостната. Като при това щяла да ми направи солидна отстъпка. — Бриана се засмя. — Утре си тръгват, ще ми липсват.

— Имам чувството, че скоро пак ще дойдат. — Маги направи кратка пауза. — Грей кога заминава?

— Вероятно следващата седмица. — Бриана не отклони очи от пътя и се опита гласът ѝ да остане равен. — Вече почти няма какво да прави по книгата.

— Мислиш ли, че ще се върне?

— Надявам се. Но не мога да съм сигурна.

— Помоли ли го да остане?

— И това не мога.

— Да — промърмори Маги. — Не можеш. И аз не бих могла при същите обстоятелства. — „Но, продължи тя наум, той ще е пълен глупак, ако си тръгне.“ — Защо не затвориш пансиона за няколко седмици или да помолиш госпожа О’Мейли да се грижи за него и да дойдеш с нас в Дъблин или да използваш вилата.

— Благодаря ти за предложението, но ще се чувствам по-добре у дома.

Маги се съгласи, че сестра ѝ има право и не започна да спори.

— Е, ако промениш решението си, обади се. — За да разведри атмосферата, тя каза: — Какво ще кажеш, Бри, да си купим по някоя глупост в Голуей. Първото, което ни хареса. Нещо безполезно и скъпо? Като онези дрънкулки, които зяпахме с притиснати към стъклото на витрината нослета, когато татко ни водеше?

— Като куклите с хубавите рокли или кутиите за бижута с въртящата се балерина на капака?

— О, сигурно ще открием нещо по-подходящо за възрастта ни, но това е идеята.

— Дадено.

При пристигането им в Голуей, след всички разговори за баща им по пътя, съзнанието на Бриана беше обсебено от спомени за него. Оставиха колата на паркинга и тръгнаха да пазаруват: гъмжеше от купувачи, туристи, деца.

Видя едно момиченце, качено на раменете на баща си, да се смее щастливо. И той така правеше, припомни си тя. Редуваха се с Маги, понякога той тичаше, а те подскачаха и пицяха от удоволствие.

Или здраво държеше и двете за ръце, за да не се загубят в тълпата, като непрестанно им разказваше приказки.

„Когато дойде нашият кораб, Бриана, мила, ще ти купя всички красиви рокли от онази витрина.

Един ден ще пристигнем тук в град Голуей, а парите ще преливат от джобовете ни. Само почакай, мъничката ми.“

И макар още тогава да знаеше, че това са празни приказки, фантазии, удоволствието ѝ не намаляваше.

Спомените не я натъжиха и сега. Разнообразието от цветове и шумове по търговската улица както обикновено я накараха да се усмихне. Винаги се радваше да чуе подвикванията на ирландски, провлечения говор на американците, носовите звуци на немците, бързия говор на французите. Усещаше се мирисът на морската вода от залива Голуей, който се смесваше с миризмата на пържено от близката кръчма.

— Ето. — Маги приближи количката до витрината. — Идеално е.

Бриана си проби път през тълпата и надникна през рамото на сестра си.

— Кое точно?

— Онази голяма дебела крава. Идеална е. Искам я.

— Искаш крава?

— Прилича на порцеланова — обясняваше Маги, докато оглеждаше лъскавата черно-бяла повърхност и се усмихваше. — Бас държа, че са ѝ сложили страхотна цена. Още по-добре. Ще я купя. Хайде да влезем.

— Но какво ще я правиш?

— Ще я подаря на Роуган, разбира се и ще се погрижа да я постави в модерно обзаведения си кабинет в Дъблин. Надявам се да тежи един тон.

Точно такава излезе и се уговориха да я оставят при продавача, докато приключат с пазаруването. Едва след като обядваха и Бриана бе преценила предимствата и недостатъците на половин дузина комбайни, преди да направи окончателния си избор, откриха щуротията, която тя щеше да си купи.

Феите бяха боядисани с бронз и танцуваха, закачени на телчета около медната пръчка. При завъртане крилцата им пърхаха в такт с музиката.

— Ще го окача на прозореца пред спалнята си. Ще ми напомня за приказките, които татко ни разказваше.

— Чудесно е. — Маги хвана през кръста сестра си. — Не, не гледай цената — нареди тя, когато Бриана пожела да обърне етикетчето. — Това е част от играта. Колкото и да струва, изборът е направен. Хайде, иди го купи, а после ще помислим как да вкараме кравата в колата.

Накрая решиха Маги, заедно с кравата, Лиам и торбите, да изчака в магазина, докато Бриана докара колата.

Във ведро настроение тя тръгна към паркинга. Реши веднага щом се прибере, да окачи феите да танцуват пред прозореца. А след това ще си поиграе с новата кухненска придобивка. Замисли се колко лесно ще направи мус от есетра или да нареже на ситно гъби с такъв прецизен инструмент.

Тананикайки си, седна зад волана и запали двигателя. Може да се сети за нещо и да го направи с комбайна, щом се върнат; ще го

предложи още на вечеря към рибата на грил, която възнамерява да поднесе. Или нещо специално за Грей, продължи да разсъждава тя, докато приближаваше изхода, за да плати престоя. Ирландското ястие от пасирано зеле с картофи и боровинков десерт, може би? Зачуди се дали има боровинки.

Сети се, че в първите дни на юни боровинките вече ще се появят, но дотогава Грей ще е заминал. Опита се да не позволява на мъката да я завладее. Все пак юни приближаваше и тя щеше да потърси боровинки, за да му направи специалния десерт, преди той да си отиде.

Чу виковете при навлизането в уличното движение. Сепна се и извърна глава. Успя само да си поеме дъх и да изпищи, когато зад завоя изскочи кола и с голяма скорост се заби в нейната.

Чу удар на метал о метал, разбити стъкла. Повече нищо не чу.

— Значи Бриана е отишла по магазините? — осведоми се Айрис, когато влезе в кухнята. — Чудесно. Всяка жена обича да обикаля из магазините и да купува каквото ѝ хрумне.

Грей не можеше да си представи практичната Бриана да се впусне да харчи разточително.

— Отиде до Голуей със сестра си. Уверих я, че и сами ще се справим, ако не се върне навреме за чая. — Чувствайки се до известна степен господар в кухнята, той започна да подрежда в чиниите приготвените от Бриана сладкиши. — И без това сме само ние тримата.

— Ще се чувстваме добре и в кухнята — отбеляза Айрис и постави чайника на масата. — Хубаво си направил, че си я убедил да прекара един следобед със сестра си.

— Наложил се почти да я завлека до колата: толкова е привързана към дома.

— Дълбоки, плодоносни корени. Затова разцъфва така. Точно като цветята навън. Никога през живота си не съм виждала такава градина. Точно тази сутрин... А, ето те, Джони. Съвсем навреме.

— Направих си една доста ободрителна разходка — закачи шапката на куката и доволно потри ръце. — Знаеш ли, любов моя, тук продължават сами да режат торфените брикети!

— Не може да бъде!

— Видях го с очите си. Попаднах близо до тресавището и видях брикети, наредени на купчини, да съхнат на вятъра и слънцето. Сякаш се върнах векове назад. — Целуна нежно съпругата си по бузата, преди да насочи вниманието си към масата. — Я да видим какво имаме тук.

— Измий си ръцете, Джони, и ще прием чай. Аз ще го наляя, Грейсън. Ти седни.

Той се забавляваше от взаимоотношенията на семейство Карстеърс и изпълни нареждането ѝ.

— Айрис, нали няма да се обидиш, ако те попитам нещо?

— Мило момче, питай каквото искаш.

— Липсва ли ти?

Не се направи, че не го е разбрала. Подаде му захарницата и призна:

— Да. От време на време. Тогава животът ми бе изпълнен с повече приключения. Постоянно бях нащрек. Действа доста тонизиращо. — Напълни чашата на съпруга си, после — своята. — А на теб? — Грей вдигна въпросително вежди, а тя се засмя: — Краставите магарета се разпознават.

— Не — отвърна ѝ след кратка пауза. — Не ми липсва.

— Е, ти си се оттеглил доста млад, затова нямаш нашата сантиментална привързаност към занаята. Или дотолкова я имаш в романите си, че никога не прибягваш до предишния си опит, така да се изразя.

Той сви рамене.

— Може би не виждам смисъл да обръщам поглед назад.

— Според мен никога не си напълно наясно какво те чака, ако понякога не обръщаш поглед назад.

— Изненадите ми допадат. Ако знам какво ще ми се случи утре, защо да живея?

— Изненадата е в това, че утрешният ден никога не протича така, както си предполагал. Но ти си млад. — Тя го дари с майчинска усмивка. — Сам ще откриеш тази истина. Когато пътуваш, гледаш ли картата?

— Разбира се.

— Ето, това имам предвид. Минало, настояще, бъдеще — всичко е начертано. — Прехапа долната си устна и внимателно си взе четвърт лъжичка захар. — Може предварително да решиш откъде да минеш.

Някои хора стриктно се придържат към предварително избраното. Никакви отклонения, за да видят какво има в края на внезапно появилия се път, никакви незапланувани спирки, за да се насладят на залеза например. Съжалявам ги — отсече тя. — А как само се оплакват, когато се наложи да се отклонят! Но на повечето от нас ни допадат малките отклонения по пътя, кривванията. Това, че крайната цел е ясно очертана в съзнанието ти, не бива да разваля удоволствието от пътуването. Ето ти чая, Джони, скъпи. Току-що го налях.

— Благословена да си, Айрис.

— Добавих малко сметана, както го предпочиташ.

— Без нея ще съм като загубен — обясни съпругът ѝ на Грей. — Ха, май ще имаме гости.

Грей погледна към вратата в момента, когато Мърфи я отвори. Кон се втурна вътре, седна в краката му и положи глава на скута му. Канеше се да го погали по главата, но усмивката му помръкна.

— Какво е станало? — Скочи на крака и чаените прибори се разтракаха. Лицето на Мърфи бе мрачно, а погледът — сериозен. — Какво е станало?

— Катастрофа. Бриана е пострадала.

— Как така пострадала? — извиси той глас над вайканията на Айрис.

— Маги ми позвъни. Катастрофата е станала, когато Бриана се е придвижвала от паркинга до магазина, където са я чакали Маги с бебето. — По навик той свали такето си и започна да го мачка в ръце. — Ще те откарам до Голуей. Тя е в болницата там.

— Болницата? — Грей усети как кръвта се дръпва от лицето му. — Колко е пострадала? Много ли е лошо?

— Маги не бе съвсем сигурна. Според нея не е кой знае колко сериозно, но чака да чуе какво ще ѝ кажат лекарите. Ще те откарам до Голуей, Грейсън. По-бързо ще е, ако пътуваме с твоята кола.

— Ключовете — изрече объркано. — Ще отида да взема ключовете.

— Не го оставяйте да кара — посъветва Айрис, когато Грей излезе от стаята.

— Няма да го допусна, госпожо.

Не се наложи Мърфи да спори с него. Просто взе ключовете от ръката му, седна зад волана и потегли с бясна скорост. При други

обстоятелства може би щеше да изпита удоволствие от шофирането на такава луксозна кола, но сега просто искаше да стигнат по-бързо.

Грей мълчеше. Пътуването му се стори безкрайно. Не забеляза нищо от прекрасната природа, край която прелитаха, а същевременно му се струваше, че стоят на едно място. Сякаш е анимационно филмче, мина му през ума: едно и също се върти пред очите, а той нищо не може да предприеме, освен да седи. И да чака.

Тя нямаше да отиде, ако не я беше накарал. А той толкова настояваше да си вземе почивен ден. Отишли в Голуей и сега тя е... Господи! Не знаеше как е, какво ѝ е и не смееше да си го представи.

— Трябваше да отида с тях.

Мърфи караше с близо сто и четиридесет и дори не си даде труда да го погледне.

— Ще се поболееш, ако разсъждаваш така. Почти стигнахме. Скоро ще узнаем.

— Аз ѝ купих шибаната кола.

— Вярно. — Реши, че на Грей не му е нужно съчувствие, а логика. — Но не ти си карал колата, която я е ударила. Според мен, ако беше с онази таратайка, която караше доскоро, нещата щяха да са много по-зле.

— Ние и сега не знаем колко са зле.

— Но скоро ще разберем. Трябва да се стегнеш. — Той отби от пътя, намали и подкара вече в по-натовареното движение. — Най-вероятно е добре и ще ни смъмри, че сме изминали целия този път.

Сви към паркинга на болницата. Тъкмо бяха слезли и се насочиха към вратата, когато зърнаха Роуган и бебето.

— Бриана... — бе единственото, което можа да изрече Грей.

— Добре е. Настояват да прекара нощта тук, но е добре.

Усети, че краката му се подкосяват и се хвана за Роуган за опора.

— Къде е тя?

— Току-що я настаниха в стая на шестия етаж. Маги е още при нея. Докарах майка им и Лоти. И те са горе. Тя е... — Млъкна и прегради пътя на Грей, който се готвеше да хукне към входа. — Понатъртена е и мисля, че я боли повече, отколкото признава. Но лекарят каза, че е имала късмет. Някои от натъртванията са от колана, който е помогнал нещата да не са по-трагични. Рамото ѝ е

поизместено, то я боли най-много. Има цицина на главата и е порязана тук-там. Искат да не напуска леглото поне един ден.

— Трябва да я видя.

— Знам. — Роуган обаче не отстъпи от пътя. — Но не бива да вижда колко си разстроен. Ще се притесни повече.

— Прав си. — Разтърка очи с ръце. — Добре. Ще се опитам да съм спокоен, но просто трябва да я видя.

— И аз ще дойда с теб — обади се Мърфи и го поведе. Остана смълчан, докато чакаха асансьора.

— Защо всички са тук? — попита Грей, влизайки в кабината. — Защо са тук Маги, майка им, Роуган, Лоти, ако е толкова безобидно?

— Те са семейството й. — Мърфи натисна копчето за шестия етаж. — Къде да бъдат? Преди три години си счупих ръката и си пукнах главата по време на футболен мач. Щом изгонех едната си сестра и другата се появяваше на вратата. А майка ми не се отдели от мен цели две седмици, независимо от увещанията ми да си ходи. А ако си говорим истината — приятно ми бе да се суетят около мен. Не хуквай като луд по коридора — предупреди го, щом асансьорът спря. — Ирландските медицински сестри са много строги. А, ето и Лоти!

— Боже, вие трябва да сте летели, за да пристигнете толкова бързо. — Пристъпи към тях; усмивката й бе успокоителна. — Тя се справя, добри грижи полагат... Роуган нареди да й дадат самостоятелна стая, за да не я безпокоят. Вече настоява да я пуснат да си върви, но тъй като има мозъчно сътресение, предпочитат да я задържат.

— Сътресение?

— Съвсем леко — успокои ги тя и ги поведе по коридора. — Била е в безсъзнание само няколко минути. И е успяла да обясни на човека от паркинга къде да открие Маги и детето. Виж, Бриана — нови посетители!

Грей видя преbledнялото й лице върху белите чаршафи.

— О, Грей, Мърфи, не биваше да изминавате целия този път. Скоро ще се прибера.

— Нищо подобно. — Гласът на Маги не търпеше възражения. — Ще прекараш нощта тук.

Сестра й се накани да извърне глава, но болката я спря.

— Не искам да прекарам нощта тук. Само съм понатъртена. О, Грей, колата... Толкова съжалявам. Отстрани е сплескана, фарът е счупен и...

— Млъкни и чакай да те разгледам.

Той взе ръката ѝ.

Беше бледа, а бузата ѝ бе охлузена. На слепоочието ѝ имаше малка бяла превръзка. Под безформената болнична нощница забеляза, че рамото ѝ е бинтовано.

Усети, че ръката му започва да трепери, затова я отдръпна и я пъкна в джоба.

— Боли те. По очите ти познавам.

— Главата. — Тя леко се усмихна и вдигна ръка към превръзката.

— Имам чувството, че цял отбор по ръग्би се е стоварил върху мен.

— Лекарите трябва да ти дадат нещо.

— Ще ми дадат, ако поискам.

— Ужасява се от инжекции — обади се Мърфи и се наведе да я целуне по бузата. Облекчението, че я вижда жива и цяла, се изрази в широка, закачлива усмивка. — Помня как викаше, Бриана Конканън, когато бях в приемната на доктор Хоган, а ти бе вътре за някаква инжекция.

— Не се срамувам. Иглите се отвратително нещо. Не желая повече да ме дупчат. Искам да си ида у дома.

— Никъде няма да ходиш — дочу се гласът на Маив, седнала до прозореца. — Нищо не са една-две инжекции след цялата уплаха, която преживяхме заради теб.

— Майко, Бриана не е виновна, че някакви идиоти янки не могли да запомнят в кое платно да карат. — Маги стисна зъби, като си представи станалото. — А те са се отървали дори без драскотина.

— Не ги съди така строго. Бяха изплашени до смърт от грешката си. — Туптенето в главата на Бриана се усили само при мисълта за спор. — Ще остана, ако се наложи, но искам още веднъж да попитам лекаря.

— Ще оставиш лекаря на мира и ще си почиваш, както ти нареди. — Майка ѝ се изправи. — И не виждам как ще си почиваш с толкова хора наоколо. Маргарет Мери време е да заведеш детето си вкъщи.

— Не искам да оставя Бри сама — започна тя.

— Аз ще остана — обади се Грей. Обърна се и погледна Маив в очите. — Ще остана при Бриана.

Тя сви рамене и изрече:

— Както решиш. Не успяхме да пием чай, затова двете с Лоти ще слезем долу. Роуган ще се погрижи да се приберем. Ще правиш каквото ти казват, Бриана, и няма да спориш.

Наведе се малко сковано и целуна Бриана по здравата буза.

— Винаги бързо си оздравявала, не вярвам този път да е различно.

Пръстите ѝ само за миг се задържаха върху мястото, което току-що целуна, след което се извърна и подкани Лоти да вървят.

— Каза две молитви, докато идвахме насам — прошепна Лоти в ухото на пострадалата. — Почивай.

Целуна Бриана и тръгна.

— Е — обяви Маги, — ще се доверя на Грей да те наглежда и да не допусне да предприемеш нещо неразумно. Ще отида да намеря Роуган, за да уредим прибирането ни, но преди да тръгнем, ще се отбия, за да видя дали Грейсън се нуждае от помощ.

— Идвам с теб, Маги. — Мърфи потупа Бриана по покритото с чаршафа коляно. — Ако дойдат да те бодат, извърни глава и не гледай. Аз така правя.

Тя се усмихна, а когато стаята се опразни, се обърна към Грей:

— Защо не седнеш. Виждам, че си разстроен.

— Нищо ми няма. — Страхуваше се да не би, ако понечи да седне, краката му съвсем да се подкосят и да се строполи на пода. — Ще ми се да ми разкажеш какво точно стана, ако ти е до това.

— Всичко стана за секунди. — Уморено затвори за миг очи. — Бяхме купили прекалено много неща и нямаше как да ги носим. Решихме да докарам колата пред магазина, където Маги щеше да ме изчака. Когато излизах от паркинга, чух някой да вика. Пазачът. Видял, че другата кола ще връхлети отгоре ми. Но нищо не можеше да се направи. Нямаше време. Блъсна ме странично.

Опита се да се премести, но рамото не ѝ позволи.

— Готвеха се да откарат колата на буксир. Но не помня къде.

— Няма значение. По-късно ще се погрижа за нея. Ударила си главата си.

Нежно я погали — внимаваше да не докосне засегнатото място.

— Вероятно, защото следващото, което си спомням, е тълпата около мен и разплаканата американка да ме пита дали съм добре. Съпругът ѝ вече бе отишъл да повика линейка. Бях замаяна. Май помолих да доведат сестра ми и тримата — Маги, бебето и аз — ни натовариха в линейката.

Не добави, че имаше и доста кръв. Достатъчно, за да я ужаси, докато лекарят не спря кръвотечението.

— Съжалявам, че Маги не е успяла да ви каже повече, когато се е обадила. Ако бе изчакала лекарят да приключи с прегледа, щеше да ви спести доста тревоги.

— Аз и без това щях да се тревожа. Не мога... Не искам... — Затвори очи и затърси думите. — Не желая да си представям, че си наранена.

— Само съм понатъртена и охлузена.

— Без да броим сътресението и изместеното рамо. — Той се дръпна назад. — Знаеш ли дали е вярно, че когато човек има сътресение, не бива да заспива, защото може и да не се събуди.

— Само приказки. — Тя се усмихна. — Но за всеки случай съм решила да не спя едно-две денонощия.

— Тогава ще имаш нужда някой да ти прави компания.

— С удоволствие бих приела компания. Ще полудея ако трябва да лежа в леглото сама и да не виждам никого.

— Знаеш ли? — Внимателно приседна на ръба на леглото. — Храната тук едва ли става за ядене. Май такъв е законът на болниците във всяка развита страна. Ще изляза и ще потърся хамбургери и пържени картофи. Ще вечеряме заедно.

— Приятно ще ми бъде.

— А ако дойдат и се опитат да ти бият инжекция, ще ги смеля от бой.

— Няма да те спра. Ще направиш ли още нещо за мен?

— Казвай.

— Да позвъниш на госпожа О'Мейли. Приготвих треска за печене за вечеря. Знам, че Мърфи ще се погрижи за Кон, но някой трябва да нахрани семейство Карстеърс, а утре ще пристигнат нови гости.

Грей докосна с устни ръката ѝ, после я опря на челото си.

— Не се тревожи. Остави да се грижа за теб.

За пръв път през живота си изричаше подобни думи.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато Грей се завърна с вечерята, болничната стая на Бриана приличаше на градината ѝ, масата до леглото ѝ бе отрупана с букети рози, фрезии, лилии, нарциси, маргарити и карамфили.

Той прехвърли огромния букет, който носеше, в другата си ръка и поклати глава:

— Тези май са излишни.

— Не, не са. Прекрасни са. Толкова суетене около една цицина на главата. — Взе букета със здравата си ръка, постави го, както се държи бебе и зарови лице в него. — Но ми е приятно. Маги и Роуган ми донесоха тези, а Мърфи — тези. А последните получих от семейство Карстеърс. Не мислиш ли, че е мило от тяхна страна?

— Те се притесниха доста. — Той остави голямата хартиена торба, която носеше. — Помолиха ме да ти предам, че ще останат още една вечер, а може и две, в зависимост от това кога ще те пуснат оттук.

— Това е добре, разбира се. Но утре си тръгвам и ако се наложи, ще избягам през прозореца. — Тя хвърли поглед към торбата. — Наистина ли донесе нещо за ядене?

— Да. Успях да се промъкна покрай едрата медицинска сестра с орловия поглед там отвън.

— А, госпожа Манион. Всява ужас, нали?

— Мен ме плаши. — Придърпа стол близо до леглото, седна и започна да вади нещата от торбата. — Добър апетит — пожела той и ѝ подаде хамбургер. — О, чакай. Дай цветята. — Стана и взе букета от ръцете ѝ. — Сигурно им трябва вода. Ето, ти яж — подаде ѝ пакетче пържени картофи. — Ще отида да намеря ваза.

Щом той излезе, Бриана се опита да се завърти, за да види какво друго има в торбата, оставена на пода, но рамото ѝ пречеше да се движи свободно. Облегна се назад и отхапа от сандвича. Шумът от забързани стъпки върна усмивката на лицето ѝ.

— Къде искаш да ги сложа? — попита Грей.

— На малката масичка ей там. Да, чудесно. Вечерята ти изстива, Грей.

Той седна и извади сандвич от торбата.

— По-добре ли се чувстваш?

— Не съм чак толкова зле, че така да ме глезиш, но се радвам, че остана да хапнем заедно.

— Това е едва началото, скъпа. — Намигна ѝ и бръкна в торбата.

— О, Грей... Нощница. Истинска нощница. — Беше семпла, бяла и памучна, но изпълни очите ѝ с благодарствени сълзи. — Не мога да изразя колко съм трогната. Виж с какво ужасно нещо ме навлякоха.

— Ще ти помогна да се преоблечеш след вечеря. Има още.

— Чехли. И четка за коса. Слава богу!

— Всъщност не мога да си припиша цялата заслуга. Идеята бе на Маги.

— Бог да я благослови! И теб.

— Каза, че блузата ти е съсипана.

Цялата в кръв, бе казала Маги и като се сети за думите ѝ, потрепери.

— Утре ще разрешим този проблем, ако те пуснат. Я да видим какво още има? Четка за зъби, малко бурканче от крема, който използваш. Ха, почти забравих напитките. — Подаде ѝ хартиена чаша с пластмасов капак, през който минаваше сламката. — Увериха ме, че е хубаво.

— За всичко си помислил.

— Абсолютно. Дори за развлечението.

— Книга?

— Любовен роман. Видях, че държиш няколко в библиотечката си в пансиона.

— Харесвам ги. — Сърце не ѝ даваше да му обърне внимание, че заради главоболието няма да успее да прочете дори и ред. — Много труд си си дал.

— Само малко попазарувах. Опитай се да хапнеш още.

Тя послушно отхапа от сандвича.

— Когато се прибереш, да благодариш на госпожа О'Мейли от мое име и ѝ предай да не се занимава с миенето на чиниите.

— Но аз няма да се прибера, докато не те пуснат.

— Не можеш да останеш тук цяла нощ.

— Разбира се, че мога. — Дояде сандвича, смачка салфетката на топка и я хвърли в кошчето. — Изработил съм план.

— Грейсън, трябва да се прибереш. Да си починеш.

— Чуй плана — настоя той, сякаш тя нищо не бе казала. — Като приключи часът за посещение, ще се скрия в банята, докато нещата се поуспокоят. Вероятно ще проверят по стаите, затова ще изчакам.

— Това е абсурд.

— Няма начин да не успея. След това загасят лампите и си готова за сън. Тогава се появявам аз.

— И ще седим на тъмно цяла нощ? Грейсън, не съм тръгнала да умирам. Искам да се прибереш.

— Не мога да го направя. А и няма да стоим на тъмно. — Ухилен самодоволно, той измъкна последната покупка от торбата. — Виждаш ли? Лампичка, от онези, които закачаш до главата си, ако искаш да четеш, без да пречиш на някого от съседното легло.

Удивена, тя поклати глава.

— Побъркал си се.

— Напротив. Смятам се за доста изобретателен. Така няма да съм в пансиона и да се тревожа, а ти няма да си тук сама и окаяна. Ще ти почета, докато ти се приспи.

— Ще ми четеш? — повтори тя тихо. — Ще ми четеш на глас?

— Разбира се. Ти няма да виждаш буквите, след като си със сътресение, нали?

— Не. — Нищо, абсолютно нищо в целия й живот досега, не я бе трогвало толкова. — Би трябвало да те накарам да си вървиш, но така ми се ще да останеш.

— Значи двамата искаме едно и също. Знаеш ли, според анотацията на корицата романът май си го бива. „Непобедим съюз“ — зачете той. — „Катарина никога няма да бъде опитомена. Красавицата с червеникави коси и лице на богиня притежава духа на воин и ще рискува всичко, за да отмъсти за смъртта на баща си. Готова е да се омъжи и дори да се люби с най-свирепия си враг.“ — Вдигна вежди. — Бива си го това момиче Катарина. А и героят не пада по-долу. „Ян никога няма да се предаде. Смелият и кален в битки лорд от планините, известен като Тъмния господар, е готов да се опълчи срещу враг или приятел, та да защити земите и жена си, заклетите врагове, заклетите любовници, те образуват съюз, който ги отвежда към съдбата и

страстта.“ — Отгърна на заглавната страница. — Звучи интересно, не смяташ ли? А са и красива двойка. Действието се развива в Шотландия през дванадесети век. Катарина е единственото дете на овдовял земевладелец. Оставил я да расте твърде свободно, затова придобила доста мъжки умения: бие се със сабя, стреля с лък, знае да ловува. Организират заговор срещу баща ѝ и го убиват, а тя става единствена наследница на земите. Злият и малко луд злодей иска да ѝ ги отнеме. Но нашата героиня не си оставя магарето в калта.

Бриана се усмихна и хвана ръката на Грей.

— Чел ли си я?

— Прелистих я, докато чаках да платя. Има невероятно еротична сцена на страница двеста петдесет и първа. Но ще стигнем и до нея. Сигурно ще дойдат да ти премерят кръвното и то не бива да е повишено. И е добре да се отървем и от тези улики.

Той събра хартиите, салфетките и чашите от тайната вечеря.

Едва ги натика в торбата и вратата се отвори. Сестра Манион, едра като борец, влезе.

— Времето за посещения почти изтече, господин Тейн.

— Да, госпожо.

— Как се чувствате, госпожице Конканън? Вие ли ви се свят, повдига ли ви се, зрението ви да е неясно?

— Не, не. Чувствам се добре. Дори се чудех...

— Радвам се да го чуя. — Сестра Манион с лекота пресече очакваната молба да бъде пусната и започна да нанася данни в картоната, прикрепен към леглото. — Опитайте се да поспите. На всеки три часа ще ви проверяваме.

Постави табла на нощното шкафче. Бриана хвърли поглед натам и пребледня.

— Какво е това? Нали ви казах, че съм добре. Нямам нужда от инжекция. Грейсън!

— Аз...

Строгият поглед на сестра Манион бързо го измъкна от ролята му на герой.

— Не е инжекция. Трябва да ви вземем малко кръв.

— За какво? — Забравяйки всякакво достойнство Бриана се сви назад. — Загубих доста кръв. Вземете от нея.

— Дръжте се сериозно. Дайте ми ръката си.

— Бри, погледни ме. — Грей преплете пръсти с нейните. — Обърни се към мен. Разказах ли ти какво ми се случи, когато за пръв път бях в Мексико? Бях се запознал с едни хора и те ме взеха на лодката си. Пътувахме из залива. Беше много красиво. Топъл въздух, кристални сини води. Видяхме малка баракуда да плува редом с нас.

С крайчето на окото си видя сестра Манион да пъха иглата под кожата на Бриана. Стомахът му се сви.

— Както и да е — заговори той забързано. — Един от мъжете взе фотоапарат. Наведе се през борда и мама баракуда изведнъж изскочи от водата. Всички замръзнаха. А тя се навря в обектива и му се хили с всичките си остри зъби. Сякаш му позира. След това се спусна обратно във водата, взе си малкото и се отдалечиха.

— Сега го измисли.

— Самата истина е — възрази той, като продължаваше отчаяно да лъже, — нали видях снимката. Доколкото си спомням, я продаде на списанието „Нешънъл Джиографик“ или на „Инкуайърър“. Чух, че продължавал да се навърта из Мексиканския залив с надежда да повтори успеха.

— Готово. — Сестрата постави памуче в свивката на ръката на Бриана. — Вечерята ви ей сега ще дойде, госпожице, ако я искате след хамбургера.

— Не, благодаря. Ще се постарая да си почина.

— Пет минути, господин Тейн.

Грейсън се почеса по брадичката, когато вратата се затвори зад нея.

— Тук май ни изобличиха.

Сега вече Бриана се нацупи.

— Каза, че ще ги размажеш, ако дойдат с иглите.

— Тя е доста по-едра от мен. — Наведе се и нежно я целуна. — Горката Бри!

Тя побарабани с пръсти по книгата на леглото до нея.

— Ян нямаше да го допусне.

— Да, ама я му виж телосложението. Може и кон да повали. Никога не бих могъл да се сравня с Тъмния господар.

— Нищо. И така те харесвам. Ухилени баракуди — заяви тя с усмивка. — Как измисляш такива неща?

— Талантлив съм. — Отиде до вратата, надникна навън. — Не я виждам. Ще загася лампата и ще се шмугна в банята. След десет минути съм при теб.

В продължение на два часа ѝ чете за опасните, но изпълнени с романтика и преживявания приключения на Ян и Катарина. От време на време протягаше ръка и я погалваше, като се наслаждаваше на досега и все по-дълго задържаше пръстите си.

Тя знаеше, че никога няма да забрави как звучи гласът му, докато имитира провлачения шотландски говор в диалозите, за да я развеселява. А и как изглежда: по лицето му, осветено от лампичката, пробягваха сенки, а очите му бяха тъмни.

Нейният герой, помисли си тя, сега и завинаги. Бриана затвори очи и се заслуша в думите.

— *Моя си!* — *Ян я грабна в силните си здрави ръце и потрепери от обзелата го страст.* — *По закон и право си моя! И аз съм обречен на теб, Катарина, от този ден, от този час.*

— *А ти мой ли си, Ян?* — *безстрашно прокара пръсти през косите му тя и го привлече по-близо.* — *Мой ли си, Тъмни Господарю?*

— *Никой не те е обичал повече — закле ѝ се той.* — *И никой няма да те обича така.*

Бриана заспа, мечтаейки думите, които Грей четеше, да бяха негови.

Грей я наблюдаваше, равномерното, бавно дишане му подсказа, че се е унесла. Едва тогава се отпусна и зарови лице в ръцете си. Беше си обещал да се държи непринудено и сега вече напрежението си личеше.

Тя не бе пострадала много. Но колкото и пъти да си го повтори, не успя да се освободи от ужаса, който го обзе от момента, когато Мърфи влезе в кухнята.

Той не искаше тя да е в болница, цялата натъртена и бинтована. Не искаше да е наранена по никакъв начин. А сега щеше завинаги да запомни и винаги да е нащрек, че нещо може да ѝ се случи. Че може невинаги да е такава, каквато му се щеше — усмихната и тананикаща, докато върши нещо из кухнята или се занимава с цветята си.

Ядосваше се, че заедно с всички други спомени ще отнесе и спомена за това как я вижда в момента. И се ядосваше, защото вече знаеше, че е започнал да държи на нея и спомените за Бриана няма да избледнеят както толкова много други.

Щеше винаги да си спомня за нея и онова, което изпитваше, щеше да му попречи да си тръгне. Трябваше да го направи скоро.

Мислеше за това през дългата безсънна нощ. Всеки път, когато медицинската сестра идваше да провери как е Бриана, той слушаше прошепнатите въпроси и сънените ѝ отговори. Единият път, когато излезе от банята тя нежно произнесе името му.

— Спи. — Отметна кичур от челото ѝ. — Още не се е съмнало.

— Грейсън... — Унасяше се, но потърси и хвана ръката му. —
Още си тук...

— Да. — Погледна я и се намръщи. — Още съм тук.

Когато се събуди, навън бе светло. Забравила за състоянието си, тя се нареди да седне, но внезапната остра болка в рамото я върна към действителността. По-скоро ядосана, отколкото уплашена, тя докосна превръзката на челото и се огледа за Грей. Надяваше се да е намерил празно легло или кушетка в някоя от чакалните, където да поспи. Усмихна се на букета му и съжали, че не му каза да го постави по-близо, за да успее да го докосне.

Вдигна нощницата и прехапа устни. През гръдния кош, там където я бе притиснал предпазният колан, имаше натъртвания във всички цветове на дъгата. При вида им изпита благодарност, че снощи, когато Грей ѝ помогна да се преоблече, беше тъмно.

Не бе честно да изглежда така през последните няколко дни, които им оставаха. Искаше да е красива за него.

— Добро утро, госпожице Конканън. Виждам, че сте се събудили.

Влезе млада, усмихната сестра, напрацяла от здраве. Бриана почти я намрази.

— Да. Кога ще дойде лекарят, за да си вървя?

— О, скоро ще започне визитацията, не се тревожете. Сестра Манион каза, че сте изкарали спокойно нощта. — Докато говореше, сложи на ръката на Бриана апарата за мерене на кръвно налягане, тикна термометър в устата ѝ. — Значи не ви се вие свят? Добре — изрече тя, след като Бриана поклати глава. Провери за кръвното

налягане, извади термометъра, отчете температурата и доволна от резултата, кимна. — Чудесно се справяте.

— Готова съм да си тръгна.

— И това ще стане. — Сестрата отбелязваше нещо в картона. — Сестра ви се обади рано сутринта, а също и господин Бигс. Каза, че е американец. Той ви бил блъснал. Уверих и двамата, че сте добре. Рамото боли ли ви?

— Малко.

— Ние можем да ви дадем болкоуспокояващо — определи тя, след като провери данните в картона.

— Не искам инжекция.

— За гълтане. — Тя се засмя. — Ей сега ще донесат закуската. О, сестра Манион каза, че ще ви трябва две табли, едната — за господин Тейн. — Очевидно развеселена от случката, тя се усмихна и погледна към банята. — Тръгвам след минута, господин Тейн, може да излезете — изрече тя високо. — Каза, че е страшно привлекателен — прошепна на Бриана с дяволита усмивка.

— Такъв е.

— Късметлийка сте. Ще ви донеса обезболяващо.

Щом вратата се затвори, Грей излезе от банята със свъсени вежди.

— Тази жена да няма вграден радар?

— Наистина си бил там. О, Грей, помислих, че си намерил къде да полегнеш. Цяла нощ ли не си спал?

— Свикнал съм да стоя буден през нощта. Е, ти изглеждаш много по-добре. — Приблужи се; на лицето му се изписа истинско облекчение. — Много по-добре.

— Не искам да си представям как изглеждам. А ти очевидно си изморен.

— Вече не чувствам умора, а глад. — Притисна стомаха си с ръка. — Но не съм уморен. Как мислиш, какво ли ще ни дадат за закуска?

— Нали не възнамеряваш да ме отнесеш до къщата?

— Напротив. — Грей заобиколи колата и отвори вратата. — Лекарят каза, че може да се прибереш, ако не се преуморяваш, ако

почиваш следобед и не вдигаш тежко.

— Нищо не вдигам, както виждаш.

— Не, аз ще го сторя. — Като пазеше рамото ѝ, той я вдигна на ръце. — Твърдят, че жените смятат подобно отношение за романтично.

— При други обстоятелства. Мога да ходя, Грейсън. Краката ми са наред.

— И слава богу! — Целуна я по носа. — Казвал ли съм ти, че са страхотни?

— Май не. — Тя се усмихна, независимо че той притисна рамото ѝ, а гърдите я боляха. Важното е, реши тя, че се бе сетил. — Е, щом ще се правиш на Тъмния господар, отнеси ме вътре. Очаквам да ме целунеш истински.

— Станала си ненаситна, откакто си удари главата. — Той я понесе по алеята. — Но вероятно ще трябва да изпълнявам капризите ти.

Преди да достигнат вратата, тя се отвори със замах и Маги изскочи отвътре.

— Ето ви най-последно. Имам чувството, че чакам от часове. Как си?

— Глежат ме. И ако вие всичките не внимавате, ще взема да свикна.

— Внеси я, Грей. Има ли нещо, което да трябва да взема от колата?

— Около един хектар цветя.

— Ще ги прибера.

Тя се втурна да изпълни задачата. В този момент семейство Карстеърс се завтече по коридора.

— О, Бриана, горкото дете! Толкова се тревожихме. Джони и аз почти не мигнахме, като си представяхме, че си в болницата. Толкова потискащо място. Не мога да си обясня как човек се хваща на работа там. Искаш ли чай или влажна кърпа на главата? Нещо друго?

— Не, благодаря, Айрис — увери я Бриана, когато най-сетне успя да се обади. — Съжалявам, че сте се безпокоили. Дребна работа.

— Глупости! Катастрофа, ноц в болница, сътресение на мозъка... Боли ли те главата?

Започваше да я наболява.

— Радвам се, че отново си у дома — обади се и Карстеърс, като потупа съпругата си по ръката, за да я успокои.

— Надявам се госпожа О'Мейли да се е погрижила за вас.

— Тя е истинско съкровище, уверявам те.

— Къде искаш да сложа цветята, Бри? — попита Маги иззад многото букети.

— Ами...

— Ще ги отнеса в стаята ти — реши Маги. — Роуган ще намине да те види веднага щом Лиам се събуди. Всички от селото се обадиха да питат за теб и изпратиха толкова сладкиши, че можеш да изхраниш цяла армия повече от седмица.

— Ето го нашето момиче.

Бършейки ръце в престилката, Лоти се зададе от кухнята.

— Лоти? Не знаех, че си тук!

— Разбира се, че съм тук. Нали трябва да се уверя как ще се настаниш и дали ще има кой да се грижи за теб? Грейсън, отнеси я в стаята й. Трябва да си почива.

— О, Грейсън, пусни ме!

Той само я стисна по-силно.

— Ние сме повече. И ако не се държиш прилично, няма да ти дочета романа.

— Това са глупости. — Докато роптаеше, Грей я положи на леглото. — То си е все едно отново да съм в болницата.

— Стига си мърморила. Ей сега ще ти направя чай. — Лоти започна да оправя възглавницата, да приглася чаршафите. — След това ще поспиш. Толкова много хора ще минат да те видят, трябва да си отпочинала.

— Поне ми дайте плетката.

— Ще решим това по-късно. Грей, остани тук. Внимавай да не става.

Бриана се нацупи и скръсти ръце.

— По-добре и ти си върви, след като не си на моя страна.

— О, най-последно пролича истинската ти същност. — Той се облегна на вратата, без да откъсва поглед от нея. — Доста си опърничава, не смяташ ли?

— Опърничава, така ли? Не желая да ми нареждат какво да правя и това ме прави опърничава?

— Цупиш се и се оплакваш, че се грижат за теб. Това наричам опърничавост.

— Добре, опърничава съм.

— Време е за лекарството. — Извади шишенцето от джоба и отиде в банята да напълни чаша с вода.

— То ме приспива — възропта тя, докато той ѝ подаваше хапчето.

— Искаш да стисна носа ти, за да те накарам да го глътнеш, така ли?

Като си представи и това унижение, Бриана сграбчи хапчето и чашата.

— Готово. Сега щастлив ли си?

— Ще съм щастлив, когато престане да те боли.

Тя изведнъж загуби желание да спори.

— Извинявай, Грей. Много лошо се държа.

— Пострадала си. — Приседна на леглото и взе ръката ѝ. — И аз съм бил разнебитван няколко пъти. Първият ден е мъчителен.

Тя въздъхна.

— А аз мислех, че ще се чувствам по-добре, и ме е яд, че не е така. Нямах намерение да се заяждам с теб.

— Ето ти чая, мила. — Лоти влезе и ѝ поднесе чашата. — И хайде да ти свалим обувките, за да ти е по-удобно.

— Лоти, благодаря ти, че дойде.

— О, няма за какво да ми благодариш. С госпожа О'Мейли ще се заемем с пансиона, докато се пооправиш. Не се тревожи за нищо. — Метна леко одеялце върху краката ѝ. — Грейсън, ще се погрижиш да си почине, нали?

— Разчитай на мен. — Импулсивно стана и я целуна по бузата. — Ти си съкровище, Лоти Съливан.

— О, я стига!

Поруменяла от удоволствие, тя се върна в кухнята.

— Ти също, Грейсън Тейн — прошепна Бриана. — Истинско съкровище.

— Карай в този дух. — Изведнъж се сепна, кимна по посока на кухнята и попита: — Умее ли да готви?

Тя се засмя, както той се бе надявал, че ще стори.

— Чудесна готвачка е нашата Лоти. А и няма да ти е нужен кой знае колко чар, за да я накараш да ти приготви каквото желаеш.

— Ще го имам предвид. Маги донесе книгата. — Вдигна я от нощното шкафче, където сестра ѝ я бе оставила. — Готова ли си за още една глава зашеметяваща средновековна любов?

— Да.

— Снощи заспа, докато ти четях — отбеляза той, прелиствайки страниците. — Кое е последното, което си спомняш?

— Когато той ѝ казва, че я обича.

— Смяташ, че това ще е лесно да се намери?

— Казва ѝ го за първи път. — Потупа леглото, тъй като искаше той отново да седне до нея. — Човек не забравя първия път, когато чуе тези думи. — Пръстите му продължиха да разлистват страниците, той леко се стегна, но не каза нищо. Бриана разбираше какво му е и докосна ръката му. — Това не бива да те безпокои, Грейсън. Чувството ми към теб не трябва да те тревожи.

Но правеше точно това. Ала имаше и нещо друго и той реши, че поне него може да ѝ даде.

— То ме покорява, Бриана. — Вдигна златистокафеникавите си очи и я погледна неуверено. — И ме зашеметява.

— Един ден, когато си припомниш как го чу за пръв път от мен, се надявам да изпиташ удоволствие. — Отпи от чая и му се усмихна. — Разкажи ми приказка, Грейсън.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Той не замина на първи юни, както бе запланувал. Можеше. Знаеше, че трябва. Но му се струваше нередно и определено малодушно да замине, преди да е убеден, че Бриана скоро ще се оправя.

Свалиха бинтовете. Лично бе видял натъртените места и бе търкал с лед подутината на рамото ѝ. Страдаше, когато я виждаше да се обръща насън и по този начин неволно да си причинява болка. Мръщеше се, когато тя се преуморяваше.

Не се любеха.

Желаеше я всеки час от денонощието. Отначало се страхуваше, че и най-нежният допир ще ѝ причини болка. По-късно реши, че така е най-добре: безболезнено преминаване от ролята на любовник в ролята на приятел и като такъв да остане в спомените ѝ. Безспорно за нея щеше да е по-лесно, ако си спомня дните, прекарани с него, като изпълнени с приятелство, а не със страст.

Беше приключил с романа, но не го изпрати по пощата. Убеждаваше се, че трябва да се отбие до Ню Йорк, преди да започне рекламната обиколка, и лично да го предаде на Арлийн. От време на време се сещаше как миналия път покани Бриана да го придружи, но си повтаряше, че е най-добре да забрави това. Заради нея самата, разбира се. Той мислеше единствено за нейното добро.

От прозореца видя, че тя събира прането. Косите ѝ бяха спуснати и западният вятър ги отвяваше от лицето ѝ. Зад гърба ѝ се издигаше завършената, проблясваща на слънцето оранжерия. Близо до Бриана засетите от нея цветя се полюшваха и танцуваха на вятъра. Наблюдаваше я как свали една щипка, върна я на въжето, премести се към следващата, а по пътя събираше издутите от вятъра чаршафи.

Беше, помисли си той, като от пощенска картичка: персонифицира дадено място, определено време, начин на живот. Ден след ден, година след година тя ще простира дрехите и спалното бельо да съхнат на слънце. И ще ги събира. И при нея, и такива като нея, тази

повторяемост няма да звучи монотонно. Щеше да е като традиция, която я прави силна и ѝ помага да разчита на себе си.

Странно обезпокоен, той излезе навън.

— Прекалено много натоварваш ръката си.

— Лекарят каза, че е добре да я движа. — Погледна го през рамо. Устните ѝ се усмихваха, но не и очите, беше така от дни насам. Той така бързо се отдалечаваше от нея, че тя не успяваше да го догони. — Вече почти не ме боли. Денят е великолепен, нали? Семейството, което сега гостува, замина за плажа при Балибъниан. Татко ни водеше там с Маги понякога; плувахме и ядяхме сладолед.

— Ако ти се ходи на плаж, трябва само да ми кажеш. С удоволствие ще те откарам.

Нотките в гласа му я накараха да се стегне. Движенията ѝ сякаш станаха по-отсечени, докато сваляше поредната калъфка.

— Предложението ти е много мило, Грейсън. Но не разполагам с време да отида до морето. Имам работа.

— Ти непрестанно работиш — избухна той внезапно. — Пансионът ще те довърши. Ако не готвиш, търкаш подове; ако не си се захванала с подовете, миеш чинии. По дяволите, Бриана! Та това е само една къща.

— Не. — Сгъна калъфката на две, после още на две и я сложи в кошницата. — Това е моят дом и ми доставя удоволствие да готвя, да го чистя и да мия.

— И да не виждаш нищо отвъд него?

— А ти накъде си се загледал, Грейсън Тейн, и защо то да е толкова важно? — Потисна гнева и го смени с ледени нотки. — Кой си ти и с какво право ме критикуваш, че се старая да си изградя дом?

— Това дом ли е, или капан?

Тя се извърна. Очите ѝ не бяха нито гневни, нито ледени, а пълни с тъга.

— Наистина ли си задаваш този въпрос? Мислиш, че едно място е като друго и това е напълно в реда на нещата? Ако наистина така смяташ, то аз те съжалявам.

— Не ми е нужно твоето съчувствие — не се стърпя той. — Искам единствено да кажа, че работиш прекалено усилено за прекалено малко.

— Не съм съгласна, а и не само това имаше предвид. Но вероятно само толкова можеш да кажеш. — Наведе се и взе кошницата. — А това е доста повече, отколкото си ми казал през последните пет дни.

— Не ставай глупава! — Посегна да вземе кошницата от ръцете ѝ, но тя ядосано се отдръпна. — През цялото време говоря с теб. Дай ми кошницата!

— Сама ще си я нося. Не съм инвалид. — Обзе я нетърпение и тя подпря кошницата на бедрото си. — Уж ми говориш, но всъщност не. Така е през последните дни, Грейсън. Не си споменал и думичка за мен или за онова, което наистина ти е в главата, или какво чувстваш. Нищо не казваш. Не само не говориш на мен, но не ме и докосваш. Няма ли да е по-честно да си признаеш, че вече не ме желаш?

— Недей!

Тя вече минаваше покрай него. За миг се изкуши да я спре, но се въздържа.

— Как може да ти хрумне подобна мисъл?

— А как не, като гледам как отминават нощите. — Вратата почти се затръшна в лицето му. — Спиш при мен, но не ме докосваш. А ако аз те приближа, ми обръщаш гръб.

— Та ти току-що излезе от шибаната болница!

— Оттогава минаха вече две седмици. И не псувай. А дори и да псуваш, недей да лъжеш. — Бриана постави кошницата върху кухненската маса. — Нямах търпение да се ометеш, а не знаеш как да го сториш елегантно. — Извади чаршаф, сгъна го и продължи: — Да не говорим, че съм ти омръзнала, а нямаш представа как да ми го съобщиш.

— Пълни щуротии! Пълни!

— Странно е как ти липсват думи, когато си ядосан. — Продължаваше да сгъва чаршафа. — И сигурно си мислиш: „Горката Бри. Сърцето ѝ ще е сломено заради мен“. Мога да те уверя, че няма да стане. — Още едно сгъване и чаршафът представляваше стегнат квадрат. — Справях се, преди да се появиш, и ще продължа да го правя.

— Доста хладни думи от човек, който твърди, че е влюбен.

— Да, влюбена съм в теб. — Извади следващия чаршаф и спокойно започна процедурата. — И се чувствам малко като глупачка

да се влюбя в такъв страхливец, който се паникьосва от собствените си чувства. Страхува се от любов, тъй като не я е получил в детството си. Страхува се да изгради дом, защото никога не е имал такъв.

— Не говорим за моето минало — сръза я Грей.

— Разбира се. Въобразяваш си, че го можеш и го правиш всеки път, когато се качиш на поредния самолет или влак. Но не можеш да избягаш. Както и аз не мога да се преструвам, че седейки на едно място, съм била щастлива. И аз съм се разминала донякъде с обичта през детството, но не се боя от това.

Вече поуспокоена, тя сложи втория чаршаф върху първия.

— Не се боя да те обичам, Грейсън. Не ме е страх да те пусна да си идеш. Но се опасявам, че и двамата ще съжаляваме, ако не се разделим честно.

Не му убягна спокойното разбиране в погледа ѝ.

— Не знам какво искаш, Бриана.

Но истината бе, че за пръв път в съзнателния си живот не знаеше какво иска самият той за себе си.

Трудно ѝ бе да го сподели, но знаеше, че ще е по-трудно, ако остане недоизказано.

— Искам да ме докосваш, да лежиш до мен. А ако нямаш влечение към мен вече, много по-малко ще съм огорчена, ако ми го кажеш.

Остана вторачен в нея. Не можеше да види какви усилия полага. Тя не му позволи да се досети, а остана с изправен гръб, без да откъсва очи от неговите, и изчакваше.

— Бриана, не мога да дишам, без да те желая.

— Тогава ме вземи сега, на светло.

Победен, той пристъпи напред и обгърна лицето ѝ с ръце.

— Исках да го направя по-лесно за теб.

— Недей. Просто бъди с мен. Сега.

Взе я на ръце; тя се усмихна и долепи устни към шията му.

— Точно както в книгата.

— По-хубаво ще бъде — обеща ѝ той и я отнесе в спалнята. — Ще е по-хубаво от описаното, в който и да е роман. — Изправи я на крака, отметна от челото разбърканите ѝ от вятъра коси и пристъпи към копчетата на блузата. — Измъчих се да лежа до теб нощем и да не те докосвам.

— Не беше нужно да се въздържаш.

— Смятах, че трябва. — Нежно проследи с пръст жълтеникавото петно от едно от натъртванията. — Все още не ти е минало.

— Избледняват вече.

— Ще си спомням как са изглеждали. И как стомахът ми се сви, когато ги видях. Как нещо се стяга в мен, когато те чувам да простенваш насън. — Смутен, той я погледна в очите. — Не искам толкова да държа на някого, Бриана.

— Знам. — Наведе се напред, опря буза до неговата. — Не се тревожи за това в момента. Само двамата сме, а ти толкова ми липсваше. — Притвори очи и очерта с устни брадичката му, а пръстите ѝ се заловиха с копчетата на ризата. — Хайде, Грейсън — пророни тя, докато смъкваше ризата от раменете му, — ела при мен.

Въздишка на дюшека, изшумоляване на чаршафите и те бяха в обятията си. Повдигна лице и устните ѝ затърсиха неговите. Първите тръпки на удоволствие преминаха през тялото ѝ; със задълбочаването на целувката последваха други.

Усещаше хладните му пръсти върху кожата си, докато той бавно я разсъбличаше. Нежно докосваше с устни синините, сякаш искаше да ги изтрие.

Птичка запя в клоните на крушовото дърво отвън, а вятърът накара танцуващите феи, които беше окачила на прозореца, да запеят; дантелените пердета се полюшваха. Вятърът погали голия ѝ гръб, докато той я прегръщаше, докато полагаше буза върху сърцето ѝ. Жестът му я накара да се усмихне и да обвие главата му с ръце.

Толкова бе лесно. Звезден миг, който щеше да съхрани завинаги. И когато той вдигна глава и потърси устните ѝ отново, очите му се усмихваха; тя му отвърна със същото.

Копнежът им бе очевиден, но нямаше защо да бързат: желаеха се, но не отчаяно. Тъй като съзнаваха, че може би за последен път са заедно, те търсеха наслада, а не задоволяване.

Със затаен дъх произнесе името му. Той потрепери.

В следващия момент проникна в нея; темпото бе бавно. Очите им останаха отворени. А ръцете им завършиха този съюз, когато пръстите им се преплетоха.

Слънчев лъч надникна през прозореца, пращинки затанцуваха на светлината. Птичка се обади, куче излая. Наоколо ухаеше на рози,

лимонов восък, мед. Усети как топла и влажна, тя се надига да го пресрещне, да му се отдаде. Сетивата му се изостриха.

Последва пълна наслада; простата радост да загуби всичко, което имаше, у нея.

Вече знаеше, че той заминава. Сърцето ѝ го подсказа, когато лежах спокойно в обятията си, след като се бяха любили, и гледаха играта на слънчевите лъчи.

Сервира на гостите си, изслуша възбудените им разкази как са прекарвали на плажа. Както винаги разтреби кухнята, изми чиниите, прибра ги в шкафове. Изчисти печката и отново се сети, че се налага скоро да я подмени. Може би през зимата. Трябва да види какви са цените.

Кон се навърташе около вратата, затова го пусна да потича на воля. Известно време го наблюдава как скача по хълмовете при залязващата слънчева светлина на дългия летен ден.

Зачуди се какво ли ще изпита, ако хукне с него. Просто да тича, така както той тича и да забрави всички задължения около приготвянето на къщата за лягане. Забравяйки преди всичко най-важното нещо, което ѝ предстоеше да свърши.

Тя, разбира се, щеше да се върне; тук бе мястото, където винаги щеше да се завръща.

Обърна се и затвори вратата. Влезе за малко в стаята си, преди да се качи при Грей.

Беше застанал до прозореца, загледан към градината ѝ. Залязващото слънце обагреше косите му в златисто и това я накара да си спомни, че преди доста месеци беше го оприличила едновременно на поет и на пират.

— Предполагам, че ще си приключил с приготвянето на багажа. — Видя отворения му куфар, почти пълен и пръстите ѝ стиснаха още по-здраво жилетката, която държеше.

— Щях да сляза да поговоря с теб. — Беше напрегнат. Обърна се към нея. Копнееше да разбере какво мисли, ала тя се бе затворила в себе си. — Смятам да стигна до Дъблин тази вечер.

— Пътят не е кратък, но още известно време ще е светло.

— Бриана...

— Искам да ти дам това — прекъсна го тя припряно. „Моля те, сякаш казваше, да не просим никакви извинения, никакви

оправдания.“ — За тебе е.

Погледна към ръцете ѝ. Спомни си, че в нощта, когато нахълта в стаята ѝ и предизвика кавга, тя плетеше с тъмнозелената прежда. Тя се беше разпиляла по бялата ѝ нощница.

— Изплела си я за мен?

— Да. Жилетка. Можеш да я носиш през есента и зимата. — Приблужи се до него, за да я премери. — Удължих малко ръкавите. Имаш дълги ръце.

И без това неспокойното му сърце трепна, когато докосна жилетката. През целия му живот никой никога не бе правил нещо за него.

— Не знам какво да кажа.

— Всеки път, когато ти ми правеше подарък, ми казваше просто да ти благодаря.

— Права си. — Взе дрехата, усети колко е мека и топла. — Благодаря.

— Няма защо. Да ти помогна ли? — Без да дочака отговор, взе жилетката, сгъна я внимателно и я сложи в куфара. — Знам, че имаш по-голям опит от мен в приготвянето на багажа, но вероятно ти е досадно.

— Моля те, недей. — Хвана я за рамото, но тъй като тя не го погледна, се отдръпна. — Имаш пълното основание да си разстроена.

— Напротив. А и не съм разстроена. Не си ми давал никакви обещания, Грейсън, така че не си нарушил нищо. Знаем колко важно е за теб. Провери ли по чекмеджетата? Удивително е какви неща забравят хората.

— Трябва да тръгвам, Бриана.

— Знаем.

За да намери работа на ръцете си, тя започна да отваря чекмеджетата и видя, че всички са празни.

— Не мога да остана повече. С всеки изминал ден става все по-трудно. И не мога да ти дам онова, от което се нуждаеш. Или смяташ, че се нуждаеш.

— Остава да ми кажеш, че притежаваш душата на циганин. Няма нужда. Сигурна съм, че е така. — Затвори последното чекмедже и отново се извърна към него. — Съжалявам за онова, което ти казах

преди малко. Не искам да си спомняш лошите думи между нас, когато имаше толкова хубави неща.

Отново бе събрала ръце — сигурен признак, че се владее.

— Да ти приготвя ли храна за път? Или термос с чай?

— Престани да се правиш на свършената домакиня. По дяволите! Изоставям те. Заминавам си!

— Тръгваш — поправи го тя с хладен, спокоен глас, — както винаги си казвал, че ще постъпиш. За съвестта ти може да е по-лесно, ако заридая, започна да те моля, направя сцена, но това не би ми подходило.

— Е, значи така стоят нещата.

Гневно хвърли чифт чорапи в куфара.

— Ти направи своя избор и аз ти желая щастие. Добре дошъл си, разбира се, ако наминаваш насам.

Изглежда я и затвори куфара.

— Ще те уведомя, ако ще пътувам насам.

— Дай да ти помогна да си изнесеш нещата.

Посегна да вземе сака, но той го грабна.

— Аз ги внесох, аз ще ги изнеса.

— Както искаш. — После тя сломи сърцето му: пристъпи към него и леко го целуна по бузата. — Всичко най-добро, Грейсън.

— Довиждане, Бри. — Слязоха заедно по стълбите. До входната врата той не каза нищо. — Няма да те забравя.

— Надявам се.

Извървя част от пътя до колата с него, спря на градинската алея, изчака го да натовари багажа и да се настани зад волана. Усмихна се, вдигна ръка за поздрав и тръгна към къщата, без да погледне назад.

Час по-късно бе сама в гостната и кърпеше. Дочу смях през прозореца и за миг затвори очи. Когато Маги влезе с Роуган и бебето, тя късаше края и се усмихна.

— Доста късно идвате тази вечер.

— Лиам е неспокоен — обясни сестра ѝ, седна и протегна ръце, за да вземе бебето от баща му. — Решихме, че иска компания. А и ти си истинска наслада за очите — господарката на къщата кърпи в гостната си.

— Поизоставила съм някои неща. Искате ли да пийнете нещо? Роуган?

— Бих пил нещо. Маги?

— Едно уиски ще ми се отрази добре.

— Бри?

— Да, благодаря, и за мен. — Вдяна иглата, направи възелче. — Как върви работата, Маги?

— Чувствам се чудесно, че отново правя стъклените си скулптури. — Тя залепи звучна целувка върху устните на Лиам. — Днес завърших една. Идеята ми я подсказа Грей, докато разказваше за развалините, които толкова го впечатляват. Според мен се получи добре. — Взе подадената от Роуган чаша: — Е, да прием за една спокойна нощ.

— И аз искам същото — съгласи се съпругът ѝ и отпи.

— Според Лиам е грехота часовете между два и пет сутринта да се проспиват. — Младата жена се засмя и вдигна бебето на рамо. — Искахме да ти кажем, Бри, че детективът е открил следите на Аманда Доуърти... Как се казваше онова място, Роуган?

— Мичиган. Открил е човека, за когото се е омъжила. — Хвърли поглед към съпругата си. — И детето.

— Родила е дъщеря, Бри — пророни Маги, като прегърна собственото си дете. — Открил е акта за раждане. Аманда я е кръстила Шанън.

— На името на реката — прошепна Бриана и усети, че е готова да се разплаче. — Маги, ние имаме сестра.

— Да. И скоро — за добро или лошо — вероятно ще я открием.

— Надявам се. О, толкова се радвам, че дойдохте да ми съобщите! — Наистина ѝ помогна малко; притъпи част от болката в сърцето. — Ще ми е приятно да мисля за това.

— Вероятно известно време ще се наложи само да мислите — предупреди Роуган. — Следата, на която е попаднал, е от преди двадесет и пет години.

— Ще проявим търпение — отвърна тя простичко.

Далеч не толкова сигурна в своите чувства, Маги премести бебето и смени темата:

— Искам да покажа творбата, която завърших, на Грей и да видя дали ще познае откъде ми е дошло вдъхновението. Къде е той? Работи

ли?

— Замина.

Бриана внимателно прокара иглата през илика.

— Къде замина? В кръчмата ли?

— Не, струва ми се в Дъблин или където го завлече импулсът.

— Искаш да кажеш, че си е тръгнал? Напуснал е?

Тя се изправи и бебето се размърда при рязкото движение.

— Да. Преди час.

— И ти седиш тук и шиеш?

— А какво да правя? Да се налагам с камшик ли?

— Той заслужава да бъде наложен с камшик. Проклетият янки! И като си помисля, че го харесвах.

— Маги. — Роуган положи предупредително ръка върху нейната.

— Добре ли си, Бриана?

— Да, благодаря, Роуган. Не говори така, Маги. Той направи онова, което е най-добре за него.

— Хич не ме интересува кое е добре за него! Ами ти? Вземи бебето, ако обичаш — нареди тя нетърпеливо на съпруга си. След това отиде и коленичи до сестра си. — Знам какво изпитваш към него, Бри, и затова не разбирам как е могъл така да си тръгне. Какво каза, когато го помоли да остане?

— Не съм го молила.

— Не си? Защо, по дяволите, не си?

— Защото щеше да ни направи и двамата нещастни. — Убоде палеца си и мислено изруга. — А и аз си имам гордост.

— Тя много ще ти помогне, няма що! Вероятно си предложила да му приготвиш сандвич за из път.

— Да.

— Уф! — Възмутена, Маги се надигна и започна да кръстосва из стаята. — Много си упорита. Винаги си била такава.

— Не се съмнявам, че твоето избухване много помага на Бриана — обади се Роуган.

— Искях само... — Улови погледа на съпруга си и прехапа език. — Прави сте, разбира се. Извинявай, Бри. Ако искаш, ще поостана малко да ти правя компания. Или да взема някои неща за детето и тук да прекараме нощта.

— Вашето място е във вашия дом. Ще се оправя, Маги. Винаги съм се оправяла.

Грей почти бе стигнал в Дъблин, а романът продължаваше да го безпокои. Краят на книгата, проклетият край, просто не бе убедителен. Затова бе така раздразнен — трябваше да изпрати по пощата ръкописа на Арлийн и вече да го е забравил. Ако го беше сторил, сега развързката нямаше да го тормози така и щеше да се е захванал със следващата история.

Но не можеше да започне следваща, преди да е приключил с тази.

Макгий си замина, защото приключи онова, за което бе дошъл в Ирландия. Отиваше си, за да продължи с живота си, работата си. Трябваше да си върви, защото... защото трябваше, реши Грей раздразнено.

А Талия бе останала, защото нейният живот бе свързан с къщурката, със земята, с хората наоколо. Тя бе щастлива там така, както другаде не можеше да бъде. Бриана... Талия, поправи се той, щеше да повехне без своите корени.

Краят не бе лишен от смисъл. Напълно допустим за героя и настроенията му.

Тогава защо го измъчваше като зъбобол? Тя не го помоли да остане. Не пророни нито една сълза. Когато си даде сметка, че отново се е замислил за Бриана, а не за Талия, изруга и натисна педала на газта.

Така трябва да бъде, напомни си той. Бриана бе разумна, трезва жена. Това бе едно от нещата, заради които ѝ се възхищаваше. Ако го обичаше толкова, колкото твърдеше, можеше поне да каже, че ще ѝ липсва.

Не искаше да ѝ липсва. Не искаше запалена светлина да го чака на прозореца или да му кърпи чорапите, или да глади дрехите му. И най-вече не желаше да обсебва съзнанието му.

Той беше свободен и необвързан както винаги. Както искаше да бъде. Имаше места, които трябваше да посети, още една карфичка в картата на видно вече място. Малка ваканция преди рекламната обиколка и след това — нови хоризонти за изследване.

Такъв бе неговият живот. Нетърпеливо забарабани с пръсти по волана. Такъв живот му допадаше. И той отново му се посвещаваше, както направи и Макгий. Съвсем като Макгий, помисли си навъсено. Светлините на Дъблин светеха примамливо. Успокои се, когато ги видя; беше пристигнал, където възнамеряваше. Не се дразнеше от уличното движение. Разбира се, че не се дразнеше. Или пък от шума. Просто отдавна не е бил в голям град.

Трябва да намери хотел, да се регистрира. Ще се поразходи след дългия път, ще пийне едно или две.

Грей спря до бордюра, отпусна глава назад. Всичко, което му трябваше, бе легло, питие и тиха стая. По дяволите, така е!

Бриана стана в зори. Глупаво бе да лежи в леглото и да се преструва, че може да поспи. Замеси тестото за хляба и го остави да втасва, преди да направи чай.

Взе си чашата и излезе в задната градина, но продължи да е неспокойна. Дори разходката из оранжерията не ѝ достави очакваното удоволствие, затова се върна в къщата и приготви масата за закуска. Хубаво бе, че гостите ѝ си заминаваха рано. До осем вече им бе приготвила храна за из път и се бяха сбогували.

Но сега бе сама. Убедена, че всекидневните ѝ задължения ще я утешат, тя разтреби кухнята. На втория етаж се захвана да оправя леглата, изпъна чаршафите, които бе свалила от простора предишния ден. Събра влажните хавлиени кърпи, подмени ги.

И повече не можеше да се отлага. Не бива. Отправи се бързо към стаята на Грейсън. Трябваше да я почисти от праха. Нежно прокара пръст по ръба на бюрото. Стисна устни и оправя стола.

Не предполагаше, че ще изпита такава празнота.

Разтърси рамене. В края на краищата ставаше въпрос за стая; чака се следващият гост. И първият, който дойде, ще го настани тук, обеща си тя. Щеше да е разумно. Щеше да помогне.

Отиде в банята, взе употребяваните пешкири, вече изсъхнали. По тях още се улавяше неговият мирис.

Болката я завладя така силно, така неочаквано, че почти залитна. Слепешком отиде до леглото, седна, зарови лице в кърпите и зарίδα.

Грей я чу да плаче още докато изкачваше стълбите. Дълбоката скръб, която усети, го потресе и го накара да забави крачка, преди да застане пред нея.

Видя я: беше седнала на леглото, люлееше се напред-назад, за да намери утеха, а лицето ѝ бе заровено в пешкирите.

Не е хладна или сдържана, отбеляза той. Нито трезвомислеща.

Прокара ръце по лицето си, за да премахне част от умората от пътя и вината.

— Е — започна той непринудено, — признавам, че успя да ме подведеш.

Тя сепнато вдигна глава и Грей успя да забележи дълбоката мъка в очите ѝ и сенките под тях. Понечи да стане, но той ѝ махна с ръка.

— Не, не спирай да плачеш. Напротив, продължавай. Радвам се да видя колко си била неискрена: „Да ти помогна с багажа, Грей. Ще ти приготвя храна за из път. Мога да се справя без теб“.

Бриана се опита да спре сълзите си, но не успя. Продължиха да се леят и тя отново зарови лице.

— За малко да ти повярвам. Та ти не се обърна да ме погледнеш. Ей това не е наред със сцената. — Той застана до нея и дръпна пешкира. — Ти си безнадеждно влюбена в мен, Бриана, нали? Напълно: без номера, обвързвания и тривиални фрази.

— О, върви си! Защо се върна?

— Забравих някои неща.

— Нищо няма тук.

— Ти си тук. — Коленичи пред нея, взе ръцете ѝ, за да не скрие отново сълзите си. — Чакай да ти разкажа една история. А ти, ако искаш, продължавай да плачеш — разреши ѝ той, когато тя отново направи опит да освободи ръцете си. — Но ме слушай. Мислех, че трябва да си тръгне. Говоря за Макгий.

— Върнал си се, за да говорим за романа ти?

— Чакай да чуеш историята. Смятах за редно да си тръгне. Какво от това, че държи на Талия, както не е държал на никого? И какво, че тя го обича, че го промени, както и целия му живот? Между тях беше свършено. Те са толкова различни във всяко отношение, нали така?

Търпеливо изчака още една сълза да се стече по бузата ѝ. Знаеше, че тя безуспешно се опитва да се овладее.

— Той е самотник — продължи Грей. — Винаги е бил самотник. Какво, по дяволите, ще прави прикован към някаква къщурка в западната част на Ирландия? А тя го остави да си тръгне, защото е толкова упорита, горда и влюбена, че не е в състояние да го помоли да остане. Това ме тормозеше през цялото време. От седмици. Влудяваше ме. И по време на пътуването ми до Дъблин не престанах да го обмислям. Въобразявах си, че така ще те прогоня от мислите си. И изведнъж си дадох сметка, че той няма да си тръгне и тя няма да го остави да я напусне. О, и двамата ще оцелеят един без друг, защото са родени да оцеляват, но никога няма да са завършени и цели. Не и по начина, както са цели, когато са заедно. Затова във фойето на хотела в Дъблин преработвах края на романа.

Тя преглътна сълзите и обидата.

— Е, решил си проблема. Браво на теб.

— Един от тях. Никъде няма да ходиш, Бриана! — Стисна я по здраво, за да ѝ попречи да побегне. — Когато приключих с книгата, реших, че ще пийна нещо и ще си легна. Вместо това се качих в колата, обърнах я и се върнах тук. Защото бях забравил, че съм прекарал шестте най-щастливи месеца от живота си тук. Бях забравил, че искам да те слушам да пееш в кухнята сутрин и да те виждам, когато погледна през прозореца. Забравих, че да оцелееш, невинаги е достатъчно. Моля те, погледни ме!

Тя вдигна очи, а той изтри една сълза с палец, после преплете пръсти с нейните.

— И преди всичко, Бриана, забравих да ти кажа, че те обичам.

Тя не промълви нищо, защото риданията я задушаваша. Две сълзи тупнаха върху свързаните им ръце.

— Това бе неочаквано и за мен — промърмори той. — Или по-точно шок. Все още не знам как да се справя. Никога не съм искал да изпитвам такова чувство към някого и докато не те срещнах, беше лесно. А сега това значи обвързване, отговорности, означава също, че вероятно мога да живея без теб, но никога няма да се чувствам цял без теб.

Нежно вдигна сключените им ръце до устните си и вкуси сълзите ѝ.

— Реших, че ще се съвземеш бързо, след като ме изпрати по този начин снощи. Това ме паникьоса. Канех се да те умолявам и уговарям и затова, когато те чух да плачеш, бе като музика за ушите ми.

— Искал си да плача?

— Може би. Всъщност да. — Пусна ръцете ѝ и стана. — Знам, че ако снощи бе поциврила на рамото ми, ако ми беше казала да остана, щях да го сторя. След това можех да кажа, че ти си виновна.

Тя леко се усмихна и избърса сълзите.

— Щях да направя нещата лесни за теб, така ли?

— Не. — Той се извърна да я погледне. Тя бе така съвършена с късата престилка, косите, изскочили от фибите и стичащите се по лицето сълзи. — Трябваше да стигна сам дотук, така че да няма кого да обвинявам, освен себе си, ако нещо не потръгне. Искам да ти кажа, че много ще се старая всичко да е наред.

— Искаш да се върнеш?

Тя стисна здраво ръце. Можеше ли наистина да се надява?

— Малко или много. По-скоро много. — Паниката все още не го напускате. Надяваше се да не му личи. — Казах ти, че те обичам, Бриана.

— Чух. Запомних го. — Надигна се и успя да се усмихне. — Човек никога не забравя първия път, когато чуе тези думи.

— Аз ги чух за пръв път от теб, когато те любих за пръв път. Надявах се отново да ги чуя.

— Обичам те, Грейсън! Знаеш, че те обичам.

— Ще видим дали не ме лъжеш.

Бръкна в джоба и извади малка кутийка.

— Нямахте защо да ми купуваш подарък. Достатъчно е, че се върна у дома.

— Доста мислих за това, докато карах от Дъблин насам. Да се върна у дома. Това ми е за пръв път. — Подаде ѝ кутийката. — Искам да го превърна в навик.

Тя я отвори, залитна и се подпря с ръка на леглото, за да седне.

— Изтормозих управителя на хотела в Дъблин, докато не нареди да отворят магазина за бижута. Вие, ирландците, сте толкова сантиментални. Дори не се наложи да го подкупвам. — Преглътна. — Мислех си, че ще имам по-голям късмет, ако ти поднеса традиционния

пръстен. Искам да се омъжиш за мен, Бриана. Искам да имаме общ дом.

— Грейсън...

— Знам, че не съм стока — продължи той. — Не те заслужавам. Но ти така и така ме обичаш. Мога да работя навсякъде и ще ти помагам из пансиона.

Сърцето ѝ преливаше от щастие, докато го гледаше. Той я обичаше, желаше я, искаше да остане.

— Грейсън...

— Е, ще се налага да пътувам от време на време. — Не ѝ позволи да продължи той ужасен, да не би да му откаже. — Но не толкова, колкото преди. А и ти ще идваш с мен понякога. Винаги ще се връщаме тук, Бри. Винаги. Това място значи за мен почти толкова, колкото и за теб.

— Знам. Аз...

— Не можеш да знаеш — прекъсна я Грей. — Аз самият не знаех, докато не го напуснах. Тук е у дома. Ти си моят дом. Това не е капан. Тук е храм. Шанс. Искам да създам семейство тук. — Прокара ръка през косата си, а тя не откъсваше очи от него. — Божичко, точно това искам: деца, дългосрочни планове, бъдеще. Никой не може да те обича като мен, Бриана. Искам да ти се врека. — Едва дишаше. — От този ден, от този час.

— О, Грейсън... — произнесе името му, задавена от вълнение. Мечтите явно можеха да се сбъдват. — Аз...

— Никога не съм обичал друга, Бриана. Ще те пазя. Кълна се. И ако приемеш...

— Млъкни най-после — нареди му тя през смях и сълзи, — за да мога да ти кажа „да“.

— Да? — Изправи я от леглото и се взря в очите ѝ. — Няма да ме измъчваш и да ме караш да страдам преди това?

— Отговорът ми е „да“. Просто да. — Обви врата му с ръце и положи глава на рамото му. Усмихна се. — Добре дошъл вкъщи, Грейсън.

Издание:

Нора Робъртс. Родена в лед
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 1996
Редактор: Лилия Анастасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.